Farlander

COL BUCHANAN

Col Buchanan

Farlander

Traducere din engleză de
Laurenţiu Dulman şi Emanuela Jalbă-Şoimaru

TREI
2014

Pentru soţia mea, Joanna

Le mulţumesc călduros agentului meu,
Louise Burns, şi editorului meu, Julie Crisp.
Lui Ben Fox, Ian Chapman şi Art Questor,
care mi-au citit romanul în manuscris.
Tuturor celor de la departamentul de corectură, în
special lui Michael Duffy, care m-a sprijinit neîncetat.
Şi lui Deborah, în amintirea timpurilor de demult.

Fiul respiră,
tatăl trăieşte.
ONO, MARELE NEBUN

PROLOG - Cizme mari

Ash era pe jumătate mort de frig când l-au târât în sala fortăreţei de gheaţă şi l-au aruncat la picioarele regelui lor. S-a prăbuşit pe blănuri cu un icnet surprins, trupul tremurându-i din toate încheieturile. Respiraţia sa întretăiată

împroșca aerul cu trâmbe de abur și nu-și dorea decât să se ghemuiască în jurul căldurii firave a inimii sale.

Fusese dezbrăcat de blănuri, iar acum zăcea doar în lenjeria de lână, cu pliurile înghețate. Îi luaseră și sabia. Era singur. Totuși părea că în mijlocul sălii fusese azvârlit un animal sălbatic. Țăranii strigau în sala plină de fum, iar războinicii sporovăiau să prindă curaj, țopăind cu grijă în jurul lui și împungându-l în coaste cu vârfurile de os ale sulițelor. Aburul se înălța precum fumul din trupul străinului, iar respirația lui împrăștia norișori pe deasupra blănurilor încâlcite și pline de păduchi. Între expirații, pe craniul lui se vedeau broboane de apă ce îi alunecau pe lângă sprâncenele pline de promoroacă și pleoapele ridate, picurând apoi de pe pomeții ascuțiți, de pe nas și de pe barbă. Sub pojghița de gheață care i se topea pe față, pielea îi era la fel de neagră precum apa nopții.

Dintr-odată, strigătele de spaimă s-au întețit și părea că băștinașii înfricoșați aveau să-i facă felul chiar acolo, pe podea.

— *Brushka*, a strigat regele de pe tronul de oase.

Vocea venea din adâncul pieptului său, răsunând printre coloanele de gheață înșirate de-a lungul sălii și întorcându-se la el din înaltul cupolei. Războinicii au început să-i împingă pe țărani dincolo de draperiile ce acopereau arcada intrării. La început, aceștia s-au opus— veniseră acolo odată cu bătrânul străin, adus de furtună, și voiau neapărat să

vadă ce avea să se întâmple cu el.

Dar Ash nu-și dădea seama de nimic din toate astea. Nici măcar împunsăturile sulițelor nu reușeau să-i trezească simțurile. În cele din urmă, l-a dezmeticit senzația de căldură, făcându-l să ridice capul de pe podea. Alături de el se afla un mangal de cupru, în care ardeau și fumegau oase și bucăți de untură.

A început să se târască spre căldură, iar sulițele s-au năpustit asupra lui, încercând să-l oprească. Războinicii au continuat să-l lovească chiar și după ce Ash s-a ghemuit lângă mangal, dar, cu toate că fiecare lovitură îl făcea să tresară, nu voia să se îndepărteze de el.

— *Ak, ak!* a urlat regele, iar porunca lui i-a obligat pe războinici să se dea înapoi.

În sală s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de sfârâitul flăcărilor și de respirația întretăiată a războinicilor, care păreau că tocmai terminaseră o cursă lungă. Apoi, din gâtlejul lui Ash s-a auzit— tare și limpede— un suspin de ușurare.

„Încă sunt în viață”, și-a zis surprins în sinea lui, ca într-un delir, pârjolit de dogoarea mangalului. Și-a încleștat pumnii, ca să simtă mai bine căldura mult râvnită, iar pielea palmelor a început să-l mănânce.

În cele din urmă, a ridicat privirea ca să-și evalueze situația. De jur împrejur a văzut trupuri înfometate, unse cu grăsime, mantii purtate ca niște ponchouri, ochi flămânzi și fețe supte, ușor disperate, străpunse de podoabe din os.

În total, erau nouă bărbați înarmați. În

spatele lor, aștepta regele.

Ash și-a adunat toate forțele și, conștient că n-ar fi putut să stea în picioare în clipa aceea, s-a ridicat în genunchi, cu fața către omul pe care se aventurase până acolo să-l vadă.

Regele se uita la el cu atenție, ca și când s-ar fi întrebat ce parte din el să devoreze mai întâi. Ochii ca două bucățele de cremene abia i se ghiceau pe fața cărnoasă, căci era un bărbat imens, atât de umflat cu grăsime, încât avea nevoie de un brâu din piele tăbăcită care să-i susțină burta lăsată. În rest, era aproape gol: avea trupul uns cu un strat gros de grăsime, purta un pandantiv prins cu un șnur de piele, iar în picioare avea niște cizme mari, din blană pătată.

Regele a băut ceva dintr-un craniu uman și a plescăit pe îndelete, cu un aer mulțumit. Din gâtlej i-a țâșnit un râgâit, scuturându-i grăsimea din jurul gâtului, apoi, plin de satisfacție, regele a tras o bășină lungă, a cărei duhoare a împuțit imediat sala plină de fum. Ash a rămas tăcut și impasibil. În lunga lui viață, cunoscuse mulți astfel de oameni: căpetenii mărunte și regi cerșetori, ba chiar și un zeu autoproclamat— oameni care uneori se ascundeau în spatele fastului regal sau al unor maniere alese, dar care în adâncul lor rămâneau niște monștri. La fel ca bărbatul pe care îl avea acum în față și ca toți conducătorii care pun mâna pe putere prin forțe proprii.

— *Stobay, chem ya nochi?* l-a întrebat regele pe Ash, măsurându-l din priviri.

Ash a tușit, iar buzele uscate i s-au crăpat și

a simțit gust de sânge. Și-a dus mâna la gât cu un gest neputincios.

— Apă, a spus el în cele din urmă.

Regele a încuviințat din cap, iar la picioarele lui Ash a fost aruncată o ploscă cu apă.

Ash a băut mult și cu lăcomie, apoi a tras aer în piept și s-a șters la gură, rămânând cu o dâră roșie pe dosul palmei.

— Nu cunosc limba voastră, a zis el. Dacă vreți să-mi puneți întrebări, va trebui să vorbiți în comercială.

— *Bhattat!*

Ash a plecat capul, fără să răspundă.

Chipul regelui s-a încruntat, apoi, încordându-și mușchii, a lătrat un ordin spre oamenii săi. Unul dintre războinici— cel mai înalt— s-a apropiat cu pași mari de un cufăr aflat lângă unul dintre pereții de gheață ai sălii. Era un cufăr simplu din lemn, precum cele folosite de negustori ca să transporte *chee* sau mirodenii. Toate privirile din sală erau ațintite asupra războinicului, care a desfăcut o curea de piele și a ridicat capacul.

Apoi s-a aplecat și a înhățat ceva cu ambele mâini. L-a scos fără niciun efort— un schelet ambulant, care încă era învelit în carne și haine zdrențuite. Privea în jur cu ochi înroșiți, mijiți din pricina luminii, iar părul și barba îi erau lungi și încâlcite.

Fierea a năvălit în gâtlejul lui Ash. Nu-i trecuse prin minte că ar fi putut supraviețui cineva din expediția de anul trecut. Și-a auzit măselele scrâșnind. „Nu. Nu te lăsa copleșit.”

Războinicul l-a sprijinit pe bărbatul

înfometat, până când picioarele ca niște bețe ale acestuia au încetat să mai tremure și au reușit să-i susțină singure greutatea. Apoi, cu pași mici, s-au apropiat amândoi de tron. Judecând după ce mai rămăsese din el, prizonierul era un nordic— un alhazii din deșert.

— *Ya groshka bhattat! Vasheda ty savonya nochi*, a ordonat regele, adresându-i-se alhaziiului.

Omul deșertului a clipit. Tenul lui, pe vremuri măsliniu ca al celor din neamul său, era acum gălbui ca pergamentul. Războinicul de lângă el l-a înghiontit de câteva ori, până ce privirea lui a întâlnit-o pe a lui Ash. În clipa aceea, în ochii alhaziiului a scăpărat o scânteie de viață.

A deschis gura cu un plescăit uscat.

— Regele vrea să vorbești, față întunecată, a hârâit el în comercială. Cum ai ajuns aici?

Ash nu avea niciun motiv să mintă— nu încă.

— Cu un vas din Inima Lumii, a spus el. Mă așteaptă pe coastă.

Alhaziiul a tradus răspunsul în limba aspră a tribului.

Regele a făcut un semn cu mâna:

— *Tul kuvesha. Ya shizn al khat?*

— Cine te-a ajutat să vii de acolo? a tradus alhaziiul.

— Nimeni. Am închiriat o sanie cu câini. Dar au căzut într-o crevasă, cu tot cu bagajul meu. Iar apoi m-a prins furtuna.

— *Dan choto, pash ta ya neplocho dan?*

— Atunci spune-mi, a urmat traducerea, ce

vrei să iei de la mine?

Ash a mijit ochii.

— Ce vrei să spui?

— *Pash tak dan? Ya tul krashyavi.*

— Ce vreau să spun? Ai venit aici de departe.

— *Ya bulsvidanya, sach anay namosti. Ya vis preznat.*

— Ești un nordic, de dincolo de Marea Tăcere. Ai venit aici cu un motiv.

— *Ya vis neplocho dan.*

— Ai venit aici să iei ceva de la mine.

Regele și-a împuns sânul lăsat cu degetul gros ca un cârnat.

— *Vir pashak!* s-a răstit el.

— Asta vreau să spun.

După reacția lui Ash la întrebarea care plutea în aer, ai fi zis că era o stâncă sculptată în formă de om. O rafală de vânt înghețat a pătruns în sală, legănând blănurile grele ce acopereau intrarea și tulburând flăcările din mangal. Furtuna și-a făcut simțită prezența, amintindu-i lui Ash că îl aștepta să se întoarcă. Preț de o clipă— dar numai preț de o clipă —, s-a gândit că poate sosise momentul să spună câteva minciuni iscusite. Lui Ash nu-i stătea în fire să cântărească îndelung consecințele faptelor sale. Credea în Dao— la fel ca toți rōshunii —, așa că cel mai bine era să-și păstreze cumpătul și să acționeze spontan, ghidat de *cha*-ul său.

S-a concentrat asupra fluxului constant de aer rece care îi pătrundea prin nări, înțepându-i plămânii, după care era expirat sub formă de căldură și abur. L-a cuprins o stare de liniște.

Respira calm, așteptând ca vorbele să i se închege în minte, apoi s-a auzit rostindu-le, la fel de surprins de ele precum toți cei din jur.

— Porți ceva care aparține altcuiva, a răsunat vocea lui Ash, care a ridicat un deget, făcând semn spre pandantivul ce atârna între sânii lăsați ai regelui, apoi și-a zis în sinea lui: „Calea nemijlocită, ar fi trebuit să-mi dau seama."

Obiectul agățat de șnurul din piele avea mărimea și forma unui ou tăiat în două pe lungime. Era de culoarea castanei și zbârcită ca pielea uzată.

Regele l-a înhățat ca un copil.

— Nu este al tău, a repetat Ash. Și nu știi la ce folosește.

Regele s-a aplecat în față, făcând să scârțâie tronul de oase.

— *Khut*, a zis el calm.

— Spune-mi tu, i-a tălmăcit alhaziiul.

Ash s-a uitat la rege preț de cinci bătăi ale inimii, studiindu-i mătreața din sprâncenele stufoase și urdoarea adunată în colțurile ochilor. Părul negru, îmbibat cu grăsime, îi atârna pe umeri ca o cortină, trimițându-te cu gândul la o perucă.

În cele din urmă, Ash a încuviințat din cap:

— Dincolo de Marea Tăcere, în Midèrēs, ținutul cunoscut sub numele de Inima Lumii, există un loc unde oamenii pot merge ca să obțină ocrotire. Cu monede, multe monede, îți poți cumpăra un sigiliu precum cel de pe pieptul tău, pe care îl atârni la gât, ca să-l poată vedea toată lumea. Acest sigiliu, bătrân

rege, le oferă protecție, iar dacă purtătorul lui moare, moare și el.

Alhaziiul i-a tălmăcit vorbele în limba aceea ciudată, iar regele l-a ascultat fascinat.

— Sigiliul de la gâtul tău, a continuat Ash, a fost purtat de Omar Sar, negustor și om de afaceri. Acest sigiliu are un geamăn, pe care l-am urmărit cu atenție, la fel cum le urmărim pe toate, să vedem dacă prezintă semne de moarte. Cu multe luni în urmă, Omar Sar a venit aici într-o expediție comercială. Și în loc să-l lași să facă negoț aici, în așezările acestui... *regat*, te-ai gândit că e mai bine să-l omori, pe el și pe oamenii lui, și să pui mâna pe bunurile pe care le adusese cu el. Dar nu știai că e ocrotit de acest sigiliu. Nu știai că, dacă e omorât, sigiliul lui moare odată cu el și nici că... geamănul lui are să ni-l indice pe ucigaș.

Încet, cu dureri înfiorătoare în genunchi și coapse, Ash s-a ridicat în picioare în fața regelui.

— Numele meu e Ash, a continuat el. Și sunt rōshun, ceea ce în limba mea înseamnă „gheață de toamnă"— *cea care vine devreme.* Adică vin din locul de ocrotire din care vin toți rōshunii, din locul de unde pornește răzbunarea.

A făcut o pauză, așteptând ca vorbele sale să-și facă efectul, apoi a continuat:

— Deci ai dreptate, porc gras ce ești, am venit să iau ceva de la tine. Am venit să-ți iau viața.

Când traducerea precipitată a ajuns la sfârșit, regele a scos un răcnet plin de furie. L-

a îmbrâncit pe tălmaci, trântindu-l pe podea, și, cu ochi scăpărători, a înhățat craniul și l-a azvârlit spre Ash.

Ash s-a aplecat ușor într-o parte, iar craniul i-a trecut pe lângă cap.

— *Ulbaska!* a urlat regele, carnea în exces de pe fața lui tremurând în ritmul silabelor.

Războinicii lui au rămas înlemniți preț de o clipă, fiindu-le teamă să se apropie de acest bătrân cu pielea neagră, care îndrăznea să profereze amenințări la adresa regelui lor.

— *Ulbaska neya!* a țipat el încă o dată, și războinicii l-au înconjurat imediat pe Ash.

Regele s-a lăsat pe speteaza tronului, legănându-și sânii enormi, și a slobozit un șuvoi de vorbe mânioase, iar războinicii și-au apropiat sulițele de coastele lui Ash. De pe podea, unde zăcea răsturnat pe spate, alhaziiul a bolborosit în comercială diatriba regală, asemenea unui ceas ce nu poate fi oprit:

— Știi cum am ajuns conducător? Timp de o dakusha întreagă am fost închis într-o cavernă de gheață, împreună cu alți cinci bărbați și niciun pic de mâncare. O lună mai târziu, când soarele a revenit pe cer și a topit gheața de la intrare, din grotă am ieșit eu. Numai eu!

Regele și-a încheiat cuvântarea cu o lovitură în piept, producând un zgomot greu, cărnos, animalic.

— Așa că amenință-mă dacă vrei, bătrân neghiob din nord— și alzahiiul a făcut o pauză odată cu regele, trăgând aer în piept amândoi în același timp —, pentru că în noaptea asta o să suferi, o să suferi îngrozitor, iar mâine, după

ce m-oi trezi, o să-ți facem de petrecanie.

Războinicii l-au înhățat pe Ash cu mâini tremurânde și i-au smuls lenjeria, lăsându-l gol în aerul rece.

— Te rog, i-a șoptit alzahiiul de pe podea. Ai milă de mine, ajută-mă.

Regele a făcut un semn cu capul, iar războinicii l-au scos din sală, printre blănurile ce acopereau intrarea. Apoi s-au oprit să-și arunce pe umeri piei grele, l-au purtat de-a lungul unei galerii și l-au scos afară, unde furtuna încă răscolea noaptea. Lui Ash aproape că i-a stat inima în loc din pricina gerului.

Vântul îl biciuia fără milă, înghiontindu-l odată cu războinicii, și îi răpea căldura din trup, în timp ce fulgii de zăpadă îl șfichiuiau precum focul. Durerea îi străpungea oasele, viscerele și inima care bătea nesigur, fără speranță.

În felul acesta, avea să moară curând.

Războinicii cu fețe nemiloase l-au târât prin zăpadă spre un șir de colibe de gheață. Când au ajuns lângă cea mai apropiată, războinicul cel mai înalt s-a aplecat și a intrat, iar ceilalți au rămas afară, cu sulițele îndreptate spre Ash, pregătiți să-l împungă.

Ash sărea de pe un picior pe altul, cu brațele strânse în jurul trunchiului. Se răsucea ușor, expunându-și la vânt când o latură a trupului, când pe cealaltă, în hohotele de râs ale războinicilor.

Din colibă au ieșit un bărbat și o femeie, ducând cu ei blănurile pentru dormit. Le-au aruncat priviri pline de reproș războinicilor,

dar n-au spus nimic, ci au pornit împleticindu-se spre o locuință de gheață din apropiere. După câteva clipe a ieșit și războinicul cel înalt, trăgând după el pieile care acopereau podeaua colibei, apoi le-a smuls și pe cele care acopereau intrarea în formă de tunel.

— *Huhn!* a mormăit căpetenia, iar războinicii l-au îmbrâncit pe Ash în colibă.

Înăuntru era întuneric beznă, dar aerul părea mai cald prin comparație cu vijelia de afară. Și totuși, fără nicio haină, în scurtă vreme avea să înghețe din nou.

În spatele lui, bărbații au început să acopere intrarea cu blocuri de gheață. Ash i-a auzit turnând apă peste ele și a așteptat nemișcat până când au terminat. Apoi a lovit cu piciorul peretele de gheață, dar era ca și când ar fi dat în piatră.

Ash a scos un oftat. Preț de o clipă, i s-au înmuiat picioarele, fiind gata să leșine. În momentul acela a simțit povara zdrobitoare a celor șaizeci și doi de ani ai săi.

S-a prăbușit în genunchi pe podea, fără să ia în seamă arsura gheții pe fluierele picioarelor. A avut nevoie de toată voința lui ca să nu se întindă pe jos, să închidă ochii și să adoarmă. Somnul ar fi însemnat moartea.

Frig. Atât de frig, încât ar fi putut să se dezmembreze de la atâta tremurat. Și-a suflat în mâinile făcute căuș, și le-a frecat zdravăn, apoi și-a lovit trupul, simțind furnicături în palme. Și-a mai revenit un pic, așa că și-a dat câteva palme și peste față, ca măsură de precauție. Mai bine.

Simțind că avea o tăietură pe creștetul capului, și-a apăsat un bulgăre de zăpadă pe rană, până când a oprit sângerarea. După o vreme, ochii i s-au obișnuit cu întunericul și a distins pereții— păreau irigați de o vagă lumină lăptoasă.

Ash a expirat cu putere. Și-a împreunat mâinile, a închis gura ca să nu-i mai tremure dinții și a început să recite în gând o mantra.

În scurtă vreme, un nucleu de căldură a început să-i pulseze în piept, croindu-și drum în mâinile, picioarele și degetele sale. Din pielea lui încrețită de frig au început să se ridice aburi, iar tremurul a încetat.

Deasupra capului său chel, vântul se strecura șuierând prin gura de aerisire din tavanul boltit, ca și când l-ar fi chemat, vârând în colibă câte un fulg de zăpadă.

Și-a imaginat că-și ridicase cortul din pânză grea și că stătea ghemuit în el, adăpostit de viscol, încălzindu-se la sobița pe petrol, făcută din aramă. Supa de carne clocotea sprințar, învăluită în fum, iar aerul era plin de abur, miros de haine umede și iz dulceag de mâncare. Afară, câinii schelălăiau, ghemuindu-se în zăpadă.

Oshō era cu el în cort.

— Arăți rău, i-a spus bătrânul său maestru în honshu, limba lor natală, riduri de îngrijorare brăzdându-i fruntea la fel de întunecată ca a lui Ash.

Ash a încuviințat din cap:

— Cred că sunt aproape mort.

— Și te surprinde? Toate astea la *vârsta ta*?

— Nu, a mărturisit Ash, cu toate că, preț de o clipă, mustrat de maestru, nu și-a mai simțit vârsta. Vrei niște supă? a întrebat el, turnându-și într-o cană, dar Oshō l-a refuzat, ridicând arătătorul.

Ash a băut singur, cu sorbituri zgomotoase, simțind în stomac fierbințeala întremătoare a supei. Dintr-un loc îndepărtat s-a auzit un geamăt de dor.

Maestrul l-a privit cu interes.

— Capul, a zis el. Te doare?

— Un pic, i-a răspuns Ash. Cred că se apropie un nou atac.

— Ți-am spus că așa o să se întâmple, nu-i așa?

— Încă n-am murit.

Oshō s-a încruntat. Și-a frecat mâinile una de alta și a suflat în ele.

— Ash, trebuie să-ți dai seama că a sosit timpul.

Sfârâitul flăcărilor s-a suprapus cu oftatul lui Ash. S-a uitat la trupul său, la pânza fluturândă a cortului, la aburul care se înălța din supă. Sabia lui, sprijinită în picioare lângă ranița de piele, aducea cu însemnul unui mormânt.

— Munca asta… e tot ce am, a zis el. Vrei să mi-o iei?

— Ți-o ia boala ta, nu eu. Ash, chiar dacă reușești să supraviețuiești acestei nopți, cât timp crezi că mai ai?

— Nu vreau să-mi aștept sfârșitul cu mâinile-n sân, fără să am niciun rost.

— Nici nu-ți cer asta. Dar ar trebui să fii aici,

în mijlocul ordinului, alături de tovarășii tăi. Meriți să te bucuri de puțină odihnă și pace, cât mai ai timp.

— Nu, a răspuns Ash cu ardoare, apoi și-a ațintit privirea în flăcări. Când i s-a agravat boala, tata a făcut exact ce spui tu, iar după ce a orbit, s-a lăsat copleșit de durere și stătea tot timpul în pat, plângând și așteptându-și sfârșitul. Devenise aproape un strigoi. Nu, n-am să irosesc în felul acesta puținul timp pe care îl mai am. O să mor în picioare, străduindu-mă să merg mai departe.

Oshō a îndepărtat aceste remarci cu un gest al mâinii:

— Dar nu mai ești bun pentru așa ceva. Atacurile tale se înrăutățesc. Din pricina lor, ai zile în care abia mai vezi, darămite să te mai miști. Crezi că poți continua așa, crezi că mai poți duce la capăt o răzbunare? Nu, nu pot permite așa ceva.

— Trebuie! a strigat Ash.

Cu pânza unduitoare a cortului în spate, Oshō, căpetenia rōshunilor, a clipit, dar n-a spus nimic.

Ash a plecat capul, apoi a inspirat adânc, recăpătându-și calmul. A vorbit cu glas scăzut, ca și când vorbele sale ar fi fost o ofrandă depusă pe un altar:

— Oshō, ne știm de mai bine de jumătate de viață. Suntem mai mult decât prieteni. Suntem chiar mai apropiați decât un tată și fiul său ori decât doi frați. Ascultă-mă, am nevoie de asta.

Privirile li s-au întâlnit: el și Oshō, înconjurați de pânza cortului, de vânt și de o

mie de laquri de pustiu înghețat— aici, în această celulă imaginară de căldură, atât de mică, încât respirau același aer.

— Foarte bine, a șoptit Oshō în cele din urmă.

Ash s-a dat ușor în spate, cu un aer surprins. A deschis gura să-i mulțumească, dar Oshō a ridicat palma:

— Dar cu o condiție. Și nu e negociabilă.

— Spune.

— Îți vei lua, în sfârșit, un ucenic.

O rafală a lipit pânza cortului de spatele lui Ash, iar acesta s-a încordat dintr-odată.

— Cum poți să-mi ceri asta? a întrebat el.

— Îți cer asta, la fel cum și tu mi-ai cerut ceva, a ripostat Oshō. Ash, ești cel mai bun dintre noi, chiar mai bun decât am fost eu. Dar, în toți acești ani, ai refuzat să pregătești un ucenic, să-i împărtășești toate cunoștințele și intuițiile tale.

— Știi bine că am avut motivele mele să nu fac asta.

— Bineînțeles că știu! Te cunosc mai bine decât oricine. Eram acolo, mai ții minte? Dar nu ai fost singurul care a pierdut un fiu în bătălia din ziua aceea— sau un frate, sau un tată.

Ash a plecat capul.

— Nu, a recunoscut el.

— Deci, dacă scapi teafăr, ai să-ți iei un ucenic?

Încă nu-și putea încrucișa privirea cu a lui Oshō. În ochii lui Ash se oglindeau flăcările sobei cu ulei. Bătrânul îl cunoștea foarte bine.

Era un fel de oglindă pentru Ash, o suprafață vie, care reflecta tot ce acesta ar fi încercat să ascundă de el însuși.

— Vrei să mori singur în sălbăticia asta uitată de lume?

Tăcerea lui Ash era un răspuns suficient.

— Atunci acceptă-mi oferta. Îți promit că, dacă accepți, o să scapi din această încercare și o să te poți întoarce acasă. Și am să-ți dau voie să-ți continui munca, cel puțin cât timp îți vei antrena ucenicul.

— Deci asta e condiția?

— Da, i-a răspuns Oshō pe un ton ferm.

— Dar nu ești *real*. Am pierdut cortul ăsta acum două zile… și nu erai cu mine când s-a întâmplat. Ești doar un vis. Un ecou. Înțelegerea noastră nu înseamnă nimic.

— Și totuși, ceea ce spun e adevărat. Te îndoiești?

Ash s-a uitat în cana goală. Metalul ei se răcise, iar acum îi răpea căldura mâinilor.

Cu multă vreme în urmă, Ash își acceptase boala și consecința ei inevitabilă. La fel cum acceptase că, pentru a-și îndeplini menirea, trebuia să ia viețile unor oameni— cu un fel de fatalism. Această împăcare îi dădea un sentiment de melancolie și convingerea că, în esența ei, viața era ambiguă, lipsită de orice sens, cu excepția celui pe care hotărai să i-l dai: violență sau pace, bine sau rău— toate erau niște alegeri, nimic mai mult. În sine, universul era complet neutru și năzuia doar către o stare de echilibru, desfășurând la infinit posibilitățile ce sălășluiau în Dao. Ash știa că

avea să moară, și asta era tot.

Dar nu voia să-și încheie viața în pustiul acela. Dacă putea, avea să mai vadă soarele o dată, savurându-i căldura cu ochii și cu gura deschisă; avea să inspire miresmele puternice ale vieții, să simtă sub tălpi firele răcoroase de iarbă, să asculte șipotul apei pe pietre. Iar în fantezia lui de acum, Oshō era doar o plăsmuire a aceleiași dorințe— Ash nu îndrăznea să spere că era mai mult de atât.

În cele din urmă, a ridicat privirea.

— Bineînțeles că mă îndoiesc, a răspuns el la întrebarea maestrului.

Dar Oshō dispăruse.

Încetul cu încetul, l-a copleșit o durere înfiorătoare, care i-a tulburat viziunea. Migrena îi strângea craniul precum fălcile unei menghine.

Durerea l-a smuls din delir.

Ash a încercat să pătrundă cu privirea întunericul colibei de gheață. Trupul său gol tremura din toate încheieturile, iar genele îi erau înțesate cu ace de gheață. Aproape că adormise.

Prin gaura din acoperiș nu pătrundea niciun zgomot. Furtuna se mai domolise. Ash a plecat capul într-o parte, ascultând cu atenție. A lătrat un câine, urmat de alți câțiva.

A dat afară aerul din plămâni.

— Un ultim efort, a zis el.

Bătrânul rōshun s-a ridicat cu greu în picioare. Simțea crampe în mușchi, iar capul îi zvâcnea de durere. Deocamdată, nu-și putea

alina suferința, căci săculețul cu frunze de *dulce* îi fusese luat, odată cu celelalte lucruri. Dar nu conta, nu era o criză serioasă— nu se compara cu atacurile pe care le suferise în timpul lungului drum spre sud, care îl țintuiseră în pat zile de-a rândul.

Ash a început să dea din picioare și să-și pălmuiască trupul. Respira adânc și repede, prinzând puteri cu fiecare gură de aer, îndepărtând oboseala și dubiile cu fiecare expirație.

A suflat în fiecare palmă, a bătut din palme de două ori și a sărit pe loc. A vârât o mână prin gura de aerisire și a rămas atârnat, cu picioarele bălăbănindu-se sub el. Cu cealaltă mână, a început să izbească gheața din jurul găurii, fiecare lovitură fiind însoțită de un *Hu!* discret— mai mult un icnet decât un cuvânt. Fiecare ciocnire îi provoca dureri înfiorătoare în oasele brațului.

La început, nu s-a întâmplat nimic, și iarăși i s-a părut că lovea în piatră.

Dar a alungat acest gând, întrucât nu avea să-l ducă nicăieri. Așa că s-a gândit la crusta de gheață a unui iaz pe timp de moină, care e atât de subțire, încât poată fi spartă cu ușurință. Aerul îi șuiera în nări, iar mintea i s-a limpezit, ajutându-l să se concentreze.

În cele din urmă, o țandără de gheață a căzut pe podea. S-a lăsat cuprins de acest moment de triumf, dar fără să-și întrerupă efortul. Apoi s-au desprins și alte cristale, căzându-i ca o ploaie pe față. A închis ochii ca să îndepărteze broboanele de sudoare. Însă nu

era doar sudoare: mâna îi era acoperită cu sânge întunecat— picăturile îi împroșcau fruntea sau cădeau pe podea, înghețând înainte să fie absorbite.

În cele din urmă, a reușit să facă o gaură suficient de mare cât să vadă prin ea o bucată din cerul întunecat. Abia mai putea respira. Preț de o clipă, s-a oprit și a rămas atârnat de tavan, să-și tragă sufletul.

Clipa s-a prelungit și a avut nevoie de un nou efort de voință ca să se ridice. S-a strecurat icnind prin spărtură, julindu-și trupul gol în muchiile de gheață.

Totul era învăluit în liniște. Cerul era un câmp negru, presărat cu stele la fel de mici și neînsuflețite precum diamantele. Ash a coborât de pe colibă, alunecând pe acoperișul ei boltit, și s-a afundat în zăpadă până la genunchi, fără să se uite la dâra de sânge pe care o lăsase în urma sa.

Ash a clătinat din cap ca să și-l limpezească, apoi a încercat să se orienteze. De jur împrejur se vedeau locuințe de gheață, pe jumătate îngropate în zăpadă, și mici nămeți ridicați lângă câinii adormiți. În depărtare, un grup de bărbați pregătea o sanie pentru vânătoarea de dimineață, fără să-l vadă pe cel care îi urmărea calm prin întuneric.

Cu spatele încovoiat, Ash a luat-o la fugă spre fortăreață, călcând cu picioarele goale pe un strat proaspăt de zăpadă. Pe măsură ce se apropia, construcția se profila tot mai limpede pe fundalul cerului înstelat.

Când a ajuns lângă ea, s-a strecurat cu pași

iuți printre draperiile ce acopereau tunelul de la intrare. I-a luat prin surprindere pe cei doi războinici care stăteau de strajă lângă un mangal. Spațiul era strâmt, nu te puteai mișca în voie. Ash l-a izbit cu fruntea pe unul dintre ei, spărgându-i nasul și trântindu-l, amețit, la podea. O durere puternică i-a săgetat capul, iar celălalt războinic era gata să-l împungă cu sulița, însă Ash s-a ferit la timp, simțind cum îi alunecă pe umăr vârful ei din os sculptat. Au urmat icnete înfundate și zgomot de trupuri izbite între ele— Ash l-a pocnit cu genunchiul între picioare, împlântându-și pumnul osos în gâtul lui.

Cu ochii mijiți, bătrânul a pornit mai departe, pășind peste cele două trupuri doborâte la pământ. Se afla pe un culoar strâmt. În fața lui era sala tronului, cu intrarea acoperită de blănuri. Dincolo de ele era liniște. Și totuși, se auzea ceva. Un sforăit.

„Sabia mea”, și-a zis în sinea lui.

Apoi a pășit pe sub o arcadă aflată în stânga lui și a ajuns într-o încăpere plină de fum, luminată doar de un mangal așezat într-un colț. Strălucirea roșie a tăciunilor unsuroși lumina doar vreo doi metri în jur, iar în rest totul era cufundat în întuneric.

Lângă mangal era un pat de scânduri în care, lipiți unul de altul, dormeau un bărbat și o femeie. Ash s-a apropiat ca o umbră de peretele din fund, unde îi fusese stivuit echipamentul. Nu lipsea nimic.

A scotocit printre blănurile sale până a dat peste săculețul din piele plin cu frunze maronii

de *dulce*. A scos una, apoi s-a gândit mai bine și a luat încă două, după care le-a vârât pe toate în gură, între dinți și obraz.

Preț de câteva clipe, s-a sprijinit de perete, mestecând și înghițind sucul lor amărui. Durerea de cap s-a mai domolit.

Apoi, fără să-și ia blănurile pe el, a scos din teacă sabia strălucitoare din oțel și a pornit tiptil spre sala tronului, având grijă să nu-i trezească pe cei doi.

Lumina se strecura pe sub blănurile de la intrare, revărsându-se peste degetele picioarelor lui goale. Ash a tras o gură mare de aer, apoi a expirat pe nas și a intrat în sală, la fel de gol ca sabia pe care o ținea în mână, cu vârful în jos.

Regele dormea pe tron, în celălalt capăt al sălii. Chiar în fața tronului, oamenii lui dormeau îngrămădiți pe podea, printre ei aflându-se și câteva femei. În stânga intrării, un războinic stătea în picioare, moțăind sprijinit în suliță.

Ash nu mai tremura. Acum era în elementul său, iar frigul se transformase într-un fel de mantie pe care o purta pe umeri. Nu îi era teamă— pentru el, frica era o amintire de demult, la fel de veche precum sabia lui. Simțurile i s-au ascuțit chiar în clipa dinaintea atacului. Pe tavan, deasupra unui mangal, atârna un țurțur lung, și fiecare picătură ce se prelingea din el cădea în flăcări cu un ușor sfârâit. În sală domnea un miros pătrunzător de pește, transpirație, grăsime arsă și încă ceva, aproape dulce, care i-a făcut stomacul să

chiorăie. Mușchii îi tremurau de nerăbdare.

Războinicul care stătea de pază a simțit mișcare și s-a trezit. Când a ridicat privirea, l-a văzut pe Ash năpustindu-se asupra lui cu fața însângerată și dinții dezveliți. Sabia s-a răsucit către el, tăind aerul îmbâcsit de fum, apoi a înfrânt slaba rezistență opusă de pieptul războinicului. Înainte să se prăbușească, acesta a scos un strigăt înăbușit.

A fost suficient pentru a-i trezi pe ceilalți.

Războinicii au sărit în picioare, înhățându-și sulițele, și s-au năpustit asupra lui din toate părțile.

Dar i-a împrăștiat ca pe niște copii. Pe măsură ce îi ieșeau în cale, îi sfârteca cu câte o lovitură de sabie, fără cel mai mic semn de teamă. Ash a rămas calm în mijlocul învălmășelii, mișcările fiindu-i dictate de instinctele lui antrenate să înainteze, doar să înainteze, tăieturile, loviturile și eschivele armonizându-se în mod natural cu pașii săi.

Înainte ca ultimul războinic să se prăbușească, Ash deja se afla în fața tronului, lăsând în urmă trupurile aburinde ale războinicilor însângerați.

Regele se uita la el tremurând de furie, strângând brațele tronului de oase, părând că vrea să se ridice. Era beat și respirația îi duhnea a alcool. Sufla din greu, rămas fără aer, iar dintre buzele întredeschise i se scurgea un firicel de salivă. Îl privea cu ochi mijiți pe rōshunul din fața lui.

„Parcă ar fi un copil furios”, și-a zis Ash în sinea lui, dar a îndepărtat repede acest gând.

Și-a scuturat sabia de sânge, apoi i-a sprijinit vârful sub bărbia regelui, a cărui respirație s-a întețit vizibil.

— Hait! a zis Ash printre dinți, apăsând sabia până ce pielea a cedat, forțându-l pe rege să-și dea capul pe spate și să-l privească în ochi.

Regele s-a uitat la sabie și a văzut firișorul de sânge care se prelingea cu iuțeală în șănțulețul lamei, la fel ca apa pe o pânză unsă cu ulei. Apoi s-a uitat iarăși la Ash și un mușchi i-a tresărit sub ochiul stâng.

— *Akuzhka!* a strigat el.

Dar sabia i s-a înfipt brusc în creier. Ochii regelui au scăpărat de mânie, însă în clipa următoare s-au stins.

Ash s-a îndreptat de spate, suflând din greu. Vezica regelui s-a golit, iar din jurul tronului s-au înălțat trâmbe de abur.

Ash a luat pandantivul din piele, punându-l la gât, apoi, după o clipă de gândire, a închis ochii regelui.

S-a apropiat de cufărul de lângă perete, l-a deschis și l-a scos pe alhaziiul ghemuit înăuntru.

— S-a terminat? a hârâit el, agățându-se de Ash ca și când n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

— Da, i-a răspuns Ash laconic.

Apoi au plecat.

CAPITOLUL 1 - Scutul

Bahn urcase de multe ori pe Muntele Adevărului. Era un deal masiv, înverzit, cu pante blânde, nu tocmai înalt; și totuși, în

dimineața aceea, suind pe poteca șerpuitoare ce ducea spre vârful său teșit, părea mai abrupt ca niciodată. Nu-și putea da seama de ce.

— Bahn, a zis Marlee de lângă el, trăgându-l de mână ca să se oprească.

S-a întors și a văzut că soția lui privea înapoi, ferindu-și ochii de soare cu cealaltă mână. Juno, fiul lor de zece ani, se străduia să-i ajungă din urmă. Era scund pentru vârsta lui, iar coșul de picnic pe care îl căra era prea voluminos pentru mâinile lui scurte. Și totuși, insistase să-l ducă singur.

Bahn și-a șters sudoarea de pe frunte. În clipa când a coborât mâna, iar aerul răcoros i-a mângâiat fruntea, și-a zis în sinea lui: „Nu vreau să vadă asta azi.” Apoi și-a dat seama că dealul nu era mai abrupt decât de obicei. Ci propria lui împotrivire era mai mare.

Un măr strălucitor, de culoarea buzelor, a căzut din coș și a luat-o la vale pe pietrele tocite de pași ale potecii. Sub privirea celor doi părinți, băiatul i-a oprit coborâșul cu cizma și s-a aplecat să-l ridice.

— Ai nevoie de ajutor? i-a strigat Bahn fiului său, încercând să nu se gândească la cât plătise pe acel singur măr și pe celelalte merinde scumpe din coș.

Dar băiatul i-a răspuns cu o privire furioasă. A pus mărul la loc, apoi, cântărind coșul în mână, și-a continuat drumul.

În depărtare s-a auzit un tunet, cu toate că nu se vedea niciun nor pe cer. Bahn și-a luat privirea de la fiul său și a oftat, încercând să

îndepărteze grija care îi răscolea măruntaiele în ultima vreme. S-a străduit să zâmbească, folosind trucul pe care îl învățase în anii cât luptase în Garda Roșie— dacă își curba buzele în forma unui zâmbet, greutățile lui puteau să pară un pic mai ușoare.

— Mă bucur să te văd zâmbind, a zis Marlee, ochii ei căprui luminându-se dintr-odată.

În spate o ținea într-o eșarfă pe fiica lor, care dormea cu gura deschisă.

— E bine că am hotărât să ieșim o zi dintre ziduri, deși mi-ar fi plăcut s-o petrecem oriunde altundeva decât aici.

— Bahn, dacă e destul de mare cât să întrebe de el, atunci e destul de mare să-l și vadă. Nu-l putem feri de adevăr pentru totdeauna.

— Nu, dar am putea încerca.

Femeia s-a încruntat, însă i-a strâns mâna mai tare.

La picioarele lor, orașul Bar-Khos vuia ca un fluviu îndepărtat. Sutele de pescăruși zburau și plonjau deasupra portului din apropiere, învârtejindu-se ca o furtună din munții îndepărtați, iar bărbatul îi urmărea cu mâna streașină în dreptul ochilor. Păsările coborau pe rând și planau la mică înălțime deasupra apei, reflecțiile lor întoarse zburând cu viteză printre carenele vaselor. Razele soarelui pictau marea cu tușe aurii, iar orașul se întindea sub o perdea strălucitoare de căldură, populat de siluetele mărunte și nedeslușite ale oamenilor care își croiau drum pe străzile învăluite în umbră deasă. Peste cupolele Templului Alb răsunau dangătele clopotelor, iar dinspre

Arena Armelor se auzea sunetul trompetelor. În aerul încețoșat de praf, legate de turnuri zvelte, pluteau baloanele cu aer cald ale negustorilor, din ale căror nacele străluceau oglinzi. Dincolo de toate acestea, dincolo de fortificațiile dinspre nord, un dirijabil s-a ridicat dintre pilonii portului aerian și a pornit spre est, pe ruta periculoasă spre Zanzahar.

Lui Bahn chiar și acum i se părea ciudat că, deși orașul se afla pe buza prăpastiei, viața părea să-și urmeze cursul obișnuit.

— Ce așteptați? i-a întrebat Juno gâfâind, când a ajuns în dreptul lor.

— Nimic, i-a răspuns Bahn cu un zâmbet— de data asta, unul veritabil.

În toiul verii, de Ziua Nebunului, când vremea era caniculară, oamenii obișnuiau să iasă de pe străzile încinse din Bar-Khos și să se adăpostească pe Muntele Adevărului. Pe vârful său teșit era amenajat un parc în terase, iar dinspre mare bătea neîncetat o briză răcoroasă. Odată ajunsă în vârf, poteca devenea dreaptă. Simțindu-se mai încrezător în forțele proprii, tânărul Juno a iuțit pasul și i-a depășit pe părinții săi, apoi pe alți câțiva orășeni care se plimbau în pas molcom. Au trecut cu toții pe lângă o pajiște îngustă unde niște copii care înălțaseră un zmeu au început să se certe— cine să fie următorul care îl mânuiește. Dincolo de ei, pe o bancă umbrită de un arbore *jupe* veștejit, stătea un bătrân călugăr cerșetor, care ținea în mână o sticlă de vin și vorbea întruna cu câinele său. Dar

câinele părea că nu-l ascultă.

S-a auzit încă un tunet, a cărui bubuitură a fost mai puternică, întrucât se aflau mai aproape de fortificațiile din sudul orașului. Juno a întors capul spre părinții săi:

— Grăbiți-vă! i-a îndemnat el, fără să-și poată stăpâni nerăbdarea.

— Ar fi trebuit să luăm cu noi și zmeul, pentru mai încolo, a zis Marlee, auzindu-i în spatele ei pe copiii care, după ce se săturaseră de ciondăneală, înălțaseră iarăși jucăria din hârtie și nuiele.

Bahn a încuviințat din cap, dar n-a spus nimic. Atenția îi era îndreptată spre o clădire care se înălța pe culmea dealului, chiar în mijlocul parcului. Era înconjurată cu gard viu, iar pereții săi înalți erau presărați cu sute de ferestre cu tâmplărie albă, care fie reflectau cerul, fie erau întunecate, în funcție de direcția spre care dădeau. Bahn mergea să raporteze acolo aproape zilnic, în calitate de ajutor al generalului Creed. Fără să vrea, privirea i se plimba pe latura Ministerului de Război, unde știa că se afla și biroul generalului— poate că bătrânul era la una dintre ferestre.

— Bahn, l-a mustrat soția, trăgându-l înainte.

În cele din urmă, au ajuns la marginea sudică a parcului. Juno a luat-o înainte, croindu-și drum prin mulțimea așezată în iarba înaltă, dar încetinind cu fiecare pas, pe măsură ce se deschidea priveliștea de la picioarele dealului. În cele din urmă s-a oprit și, după o clipă, i-a căzut coșul din mână.

Bahn s-a apropiat de el și a început să

strângă merindele împrăștiate pe jos. În același timp, se uita cu atenție la fiul său, ca atunci când îl urmărise făcând primii săi pași nesiguri. Băiatului îi era interzis să urce pe deal de unul singur, dar în ultimul an începuse să ceară, apoi să implore să fie dus acolo, ațâțat de poveștile auzite de la prietenii lui. Voia să vadă cu ochii lui de ce fusese botezat Muntele Adevărului.

Începând din acel moment, avea să știe pentru totdeauna.

De pe versantul sudic al celui mai înalt deal din oraș, se vedea marea întinzându-se de la est spre vest, de-a lungul țărmului, iar în față, fâșia de pământ lată de jumătate de laq, cunoscută sub numele de Calea Avântului— aceasta se întindea spre continentul îndepărtat, care în ziua aceea nu era decât o siluetă acoperită de nori, greu de distins în depărtare.

Pe lățimea acestui istm se înălțau fortificațiile sudice, din piatră cenușie, ale orașului, cunoscute sub numele de Scutul.

Zidurile acelea— care timp de trei secole apăraseră de invaziile pe uscat nu numai orașul Bar-Khos, ci și insula Khos, grânarul Insulelor Merciene— aveau o înălțime de aproape treizeci de metri, iar turnurile construite pe crestele lor erau încă și mai înalte. Erau atât de vechi, încât dăduseră orașului numele de Bar-Khos— „scut pentru Khos”. În total, fuseseră șase rânduri de ziduri, însă numai până când mannienii sosiseră fluturându-și steagurile și începuseră asediul. Acum mai

erau doar patru, două dintre ele fiind de construcție recentă, iar zidul de la exterior, unul dintre cele originale, nu mai avea nicio poartă— toate intrările fuseseră acoperite cu piatră și mortar.

Muntele Adevărului era cel mai înalt punct de observație din oraș. Numai de acolo puteau cetățenii simpli să vadă ce pericol se afla dincolo de fortificații. Venise și rândul lui Juno, care, clipind din când în când, și-a plimbat privirea dinspre Scut spre asediatorii mannieni, împrăștiați precum o viitură pe câmpia istmului— întreaga forță a celei de-a Patra Armate Imperiale.

Chipul său tânăr a pălit, iar ochii i se măreau pe măsură ce observa câte un nou detaliu.

Calea Avântului era acoperită în întregime de un oraș din corturi deschise la culoare, rânduite cu grijă și împărțite în sectoare de străzi mărginite de clădiri din lemn. Orașul de corturi era despărțit de Scut prin nenumărate fortificații— valuri de pământ înălțate în mijlocul unei câmpii de un galben prăfos— și șanțuri șerpuitoare pline cu apă neagră. În spatele celor mai apropiate valuri de pământ, asemenea unor animale tolănite la soare, se înșirau mașinăriile de asediu și tunurile, ce trăgeau înspre oraș, împroșcând fum și bubuituri, cu o cadență nesfârșită care, spre surprinderea tuturor, dura de zece ani.

— Te-ai născut chiar în prima zi a asediului, a zis Marlee din spatele lor, cu o voce calmă, scoțând o felie de *keesh* cu miere din coș. Am

intrat în chinurile facerii înainte de vreme, iar când te-am adus pe lume, nu erai mai mare decât un cozonac. În dimineața aceea, tata a căzut pe câmpul de luptă și cred că șocul morții lui m-a făcut să nasc mai devreme.

Băiatul părea să n-o fi auzit, fiind complet absorbit de peisajul din fața sa. Dar în trecut Juno întrebase de mai multe ori despre ziua în care se născuse, primind doar răspunsuri laconice. Bahn și soția lui aveau motive diferite pentru care nu voiau să-și amintească ziua aceea.

„Mai dă-i timp”, și-a zis Bahn în sinea lui, apoi s-a așezat pe iarbă și a început să studieze priveliștea cu ochii săi mai experimentați. Cuvintele soției sale îi descătușaseră amintirile.

Când pornise războiul, Bahn nu avea decât douăzeci și trei de ani. Își amintea foarte bine unde era când a aflat vestea că refugiații de pe continent începuseră să se îmbulzească spre oraș. Stătea în cârciuma Călugărul Sugrumat și, deși beat după patru beri negre pe care le băuse, încă îi mai era sete. Era posomorât în după-amiaza aceea: se săturase până peste cap de slujba de funcționar în portul aerian, unde trebuia să-l suporte pe șeful său cu picioare scurte— un tiran dintre cei mai răi —, și toate astea pentru un salariu săptămânal din care el și Marlee abia se puteau descurca.

Vestea fusese adusă de un negustor de blănuri rotofei, care tocmai se întorsese din sud— era stacojiu la față, ca și când s-ar fi întors acasă în fugă, să le împărtășească

tuturor ce aflase. Pathia căzuse, le spusese el cu respirația întretăiată. Pathia, regatul de la sud, era dușmanul tradițional al Khosului— motivul pentru care fusese construit inițial Scutul. Vorbele negustorului răsunau puternic în liniștea care se lăsase în cârciumă, iar mușteriii îl ascultau cu surprindere, dar și cu groază. Regele Ottomek al V-lea, detestatul monarh din Pathia— al treizeci și treilea din dinastia Sanse —, fusese suficient de neghiob cât să se lase capturat în viață. Mannienii îl legaseră de un zel alb și îl târâseră în galop pe străzile din Bairatul cucerit, până i se jupuise aproape toată pielea— inclusiv urechile, nasul și organele genitale. În pragul morții, regele fusese aruncat într-o fântână, unde reușise să supraviețuiască o noapte întreagă, în timp ce mannienii răspundeau cu hohote de râs la rugămințile sale de îndurare. A doua zi dimineață, fântâna fusese umplută cu pietre.

Soarta regelui le smulsese înjurături și clătinări din cap chiar și celor mai încercați mușterii. Lui Bahn i se făcuse teamă: era o veste proastă pentru toți. De când se știa pe lume, ba chiar de mai înainte, mannienii cucereau națiune după națiune de-a lungul țărmului mării interioare a Midèrēsului. Dar niciodată nu ajunseseră atât de aproape de Khos. În jurul său, discuțiile erau din ce în ce mai aprinse: strigăte, certuri, ba chiar și câteva glume timide. Bahn își croise drum afară din cârciumă și dăduse fuga acasă, la soția lui— se căsătoriseră în urmă cu mai puțin de un an. Urcase treptele care duceau la cămăruța lor

umedă de deasupra băii publice și îi povestise totul, într-o tiradă beată și disperată. Marlee încercase să-l aline cu vorbe blânde, apoi îi făcuse niște *chee*, mâinile ei rămânând miraculos de ferme. O vreme— întrucât mintea lui Bahn avea nevoie să se domolească —, făcuseră dragoste pe patul scârțâitor, încet, dar pasional, privindu-se tot timpul în ochi.

În noaptea aceea, urcaseră pe acoperișul plat al clădirii și, împreună cu ceilalți locuitori din Bar-Khos, ascultaseră strigătele refugiaților, care implorau să fie lăsați în oraș, îngrămădiți cu miile lângă zidurile împrejmuitoare. De pe alte acoperișuri, unii strigau ca porțile să fie deschise, iar alții cereau cu mânie ca pathienii să fie lăsați să putrezească acolo. Bahn își amintea că Marlee se rugase pentru bieții oameni, invocând în șoaptă numele lui Erēs, marea Mamă a Lumii, buzele rujate părând negre în lumina stranie răspândită de lunile gemene ce atârnau deasupra sudului. „Ai milă, blândă Erēs, lasă-i înăuntru, pune-i la adăpost.”

A doua zi dimineață, porțile fuseseră deschise din ordinul generalului Creed însuși. Refugiații se revărsaseră în oraș, aducând cu ei povești despre măcelul din regat, despre așezări care fuseseră arse din temelii pentru că îndrăzniseră să se opună invadatorilor.

În ciuda acestor relatări îngrijorătoare, cei mai mulți locuitori din Bar-Khos se simțeau în siguranță. Erau protejați de mărețul lor Scut. În plus, mannienii aveau să fie foarte ocupați cu administrarea sudului proaspăt cucerit.

Bahn și soția lui își continuaseră viața cât mai bine cu putință. Marlee rămăsese iarăși gravidă, așa că umbla cu multă grijă, nu cumva să piardă din nou sarcina. Bea infuziile de ierburi pe care i le dădea moașa și urmărea cu orele strada aglomerată, ținând protector o mână pe pântece. Din când în când, tatăl ei venea s-o viziteze, îmbrăcat tot timpul cu armura lui urât mirositoare— un bărbat uriaș, cu față aspră și inexpresivă, care o privea cu ochii săi întunecați de vârstă. Ținea foarte mult la fiica lui și, împreună cu Bahn, îi dădea atâtea sfaturi, încât de multe ori Marlee își ieșea din fire. Dar asta nu-i făcea să se abțină mult timp.

Patru luni mai târziu, venise vestea că una dintre armatele imperiale se apropia de oraș. Dar atmosfera citadină rămăsese aproape neschimbată. La urma urmelor, erau șase rânduri de ziduri, suficient de înalte și de groase cât să-i apere de invadatori. Și totuși, consiliul orășenesc anunțase încă o dată că recrutează voluntari pentru Garda Roșie, care se diminuase considerabil în ultimele decenii de pace. Bahn nu avea fibră de soldat, dar în adâncul sufletului său era un romantic și, întrucât avea de protejat o soție, un copil și o casă, a hotărât că sosise momentul să facă ceva. Astfel că renunțase la slujbă fără zarvă— într-o zi, pur și simplu încetase să se mai ducă, gândindu-se cu un fior de plăcere la accesul de furie pricinuit șefului de absența sa. În aceeași zi, Bahn se înrolase să apere orașul. La garnizoana centrală, îi înmânaseră o sabie veche, cu lama tocită, o manta roșie din lână,

care mirosea a igrasie, un scut rotund, o platoșă, o pereche de jambiere, un coif mult prea mare pentru capul lui și… o singură monedă de argint. Apoi i se spusese să se prezinte în fiecare dimineață la Arena Armelor, pentru antrenament.

Bahn nici nu apucase să învețe numele celorlalți recruți din compania lui— cu toții la fel de tineri și de nepregătiți ca și el —, atunci când solul mannian sosise călare pe un zel să ceară predarea orașului. Termenii erau cât se poate de simpli. Deschideți porțile și cei mai mulți dintre voi vor fi cruțați, însă dacă vă veți opune, cu toții veți fi măcelăriți sau luați sclavi. În fața zidului uriaș ce se înălța dinaintea lui, solul declarase solemn că era imposibil să te opui destinului implacabil al Sfântului Imperiu Mann.

Cuprins de nerăbdare, un pușcaș de pe vârful zidului îl doborâse din șa pe mesagerul imperial. Din spatele crenelurilor s-a auzit un strigăt: prima vărsare de sânge.

Orașul stătuse cu sufletul la gură, așteptând să vadă urmările.

La început, numărul invadatorilor părea ireal. În cinci zile, a Patra Armata Imperială sosise pe Calea Avântului cu întregul efectiv: zecile de mii de soldați veniseră în fața zidurilor, mărșăluind într-o procesiune ordonată, după care începuseră să-și ridice colonia de corturi, valuri de pământ, tunuri într-un număr nemaivăzut și uriașe turnuri de asediu— toate acestea sub privirile soldaților de pe ziduri.

În cele din urmă, asediul a început cu un fluierat ascuțit. Ghiulelele se abătuseră asupra zidurilor, iar una dintre ele se arcuise peste crestele lor, explodând între șirurile de soldați strânși în spatele fortificațiilor. Apărătorii de pe metereze se lăsaseră pe vine așteptând.

În dimineața primului asalt al infanteriei, Bahn se afla, împreună cu alți recruți neexperimentați, lângă porțile principale ale primului zid, cu scutul greu atârnându-i și cu sabia ținută în mâna tremurândă. Nu dormise deloc. În noaptea de dinainte, proiectilele mannienilor făcuseră ravagii în jurul lor, iar cornii trupelor imperiale urlaseră ca niște harpii, slăbindu-i nervii. Acum, în zori, nu se putea gândi decât la un lucru: la Marlee, care aștepta acasă, cu copilul în pântece, făcându-și griji atât pentru soțul, cât și pentru tatăl ei.

Mannienii se năpustiseră precum un val ce se sparge de stânci. Cu scări și turnuri de asediu, luaseră fortificațiile cu asalt, pe toată lungimea lor. Din spatele primului zid, Bahn îi urmărea cu groază pe soldații cu armuri albe sărind peste metereze, între soldații Gărzii Roșii, cu strigăte de luptă cum nu mai auzise niciodată— niște urlete atât de ascuțite, încât nu-ți venea a crede că ieșeau din gâtlejuri de om. Auzise că dușmanii înghițeau narcotice înainte de luptă, mai ales ca să-și împrăștie frica, și într-adevăr, invadatorii luptau cu frenezie, fără să le pese vreun pic de viața lor. Ferocitatea lor îi uluise pe apărătorii khosieni, ale căror rânduri se încovoiaseră, fiind gata să cedeze.

Fusese un adevărat măcel. Soldații alunecau de pe ziduri și se prăvăleau cu capul în jos, iar sângele curgea prin jgheaburile parapetelor ca și cum asupra orașului s-ar fi abătut o ploaie purpurie, iar soldații erau nevoiți să fugă de sub ele, cu scuturile deasupra capului. Socrul lui era undeva pe creasta zidului, în mijlocul strigătelor și gemetelor încleștării. Bahn nu îl văzuse căzând răpus.

De fapt, în ziua aceea, Bahn nu își folosise sabia nici măcar o dată. Și nici nu dăduse piept cu dușmanul. Stătuse alături de soldații din compania lui, dintre care cei mai mulți încă îi erau străini— cu toții erau albi la față și aveau un aer pierdut. Tumultul bătăliei îi tăiase respirația; simțise că-l cuprinde o stare de greață, asemănătoare cu senzația de cădere în gol. Bahn își ținea sabia în față ca pe un băț. La cât de bine știa s-o mânuiască, chiar ar fi putut să fie un băț.

Undeva în apropiere, intestinele unuia dintre ei se revărsaseră, iar duhoarea nu le inspirase deloc curaj celorlalți soldați, ci le dăduse impulsul de a fugi, de a se îndepărta de locul acela. Recruții tremurau precum mânjii prinși într-un grajd cuprins de flăcări.

Bahn nu își dăduse seama ce anume reușise să spargă porțile în cele din urmă. Într-o clipă, apăruseră în fața lor, masivi și puternici, părând de neînvins. Bătrânul Rall, brutarul, sporovăia alături de el, cum că scutul și coiful erau ale lui, și că le cumpărase din bazar— un talmeș-balmeș de vorbe pe care Bahn abia le deslușea. În clipa următoare, Bahn fusese

răsturnat pe spate, suflând din greu, cu mintea amorțită și cu un țiuit în urechi, încercând să-și amintească cine era, ce căuta acolo și de ce se uita la cerul de un albastru lăptos, întunecat de nori rotitori de praf.

Când înălțase capul, în jurul său cădea o ploaie de pietriș. Rall îi țipa în față, cu gura și ochii deschiși mai larg decât ar fi fost firesc. Brutarul își ținea ridicat în sus ciotul brațului, cu mâna atârnată de un tendon subțire. Sângele țâșnea sub forma unui arc ce reflecta lumina piezișă a soarelui, dezvăluind o imagine neașteptat de frumoasă preț de o clipă. Abia apoi îl copleșise pe Bahn durerea care îi chinuia pielea sfâșiată a feței și dintr-odată simțise pe față suflul țipătului ce ieșea din gâtlejul lui Rall, cu toate că încă nu-l putea auzi. Se uitase spre porți, printre picioarele soldaților care încă se aflau într-o poziție verticală, și zărise o țesătură de tendoane și carne însângerată, animată de mișcări hidoase. Porțile dispăruseră. În locul lor, se vedea o perdea de fum negru, spintecată din loc în loc de siluete albe care înaintau scoțând urlete războinice.

În cele din urmă, Bahn reușise să se ridice în picioare, în timp ce supraviețuitorii din compania lui se năpusteau spre porți, să acopere spărtura. I se părea o adevărată nebunie: țărani și prăvăliași cu armuri prea largi, năpustindu-se spre niște ucigași ce veneau să-i doboare. Era o priveliște ce îi pârjolea privirea: avântul și curajul acelor bărbați, când în jur camarazii lor zăceau sub

cerul întunecat sau mergeau împleticit, cu simțurile zdruncinate, încercând să scape de acolo. O priveliște care trezise ceva în adâncul lui Bahn. Se gândise la sabia lui și voise să le dea o mână de ajutor tovarășilor săi— prea puțini pentru a putea opri valul invadatorilor.

Dar nu, nu mai avea sabia în mână. O căutase frenetic în jur, dând iarăși cu ochii de bătrânul Rall, care stătea în genunchi și țipa la el.

„Ce vrea de la mine? se întrebase Bahn furios. Se așteaptă să-i pun mâna la loc?”

În dreptul porților, apărătorii orașului cădeau secerați ca spicele. Erau recruți neexperimentați. Dar nu și mannienii. De undeva din spatele lui, un sergent le striga oamenilor să rămână pe poziții, împroșcând cu salivă în timp ce îi înghiontea de la spate și încerca să-i așeze în formație. Dar nimeni nu-i dădea ascultare, iar cei din jurul lui Bahn se împingeau în el, blestemând și zbierând, dorindu-și doar să scape de acolo.

În clipa aceea, își dăduse seama că totul era inutil; în plus, nu-și găsea sabia. Erau și alte săbii împrăștiate printre dărâmături, dar niciuna nu avea numărul potrivit pe mâner— iar pentru el, din nu se știe ce motiv, era esențial s-o găsească pe a lui. Dacă ar fi dat de ea, probabil că ar fi murit în ziua aceea. Dar, în acele clipe confuze pe care le petrecuse căutând în van, dorința de a lupta îl părăsise. Tot ce-și dorea însă era s-o mai vadă o dată pe Marlee. Să-și vadă copilul. Să trăiască.

Bahn îl înhățase pe bătrânul Rall și îl

azvârlise cu stângăcie pe umăr. Genunchii i se îndoiseră, dar frica îi dăduse mai multă putere. Alături de ceilalți soldați speriați, se lăsase îmbrâncit înapoi, spre porțile celui de-al doilea zid. Cu toții aruncau priviri înapoi, peste umerii lui Bahn, fără să mai vorbească, fără să mai strige, ci doar gâfâind în tăcere. Chiar și Rall se oprise din urlat și începuse să-i mulțumească— nu mai contenea cu mulțumirile, vorbele ieșindu-i sacadat din gâtlej, în ritmul pașilor lui Bahn.

Sutele de apărători ai orașului se retrăgeau în dezordine pe pământul însângerat dintre ziduri, lăsându-și în urmă scuturile și armele. Până la zidul al doilea era o distanță destul de mare, iar trupul brutarului devenea din ce în ce mai greu, așa că Bahn slăbise ritmul, rămânând în urma celorlalți. Rall îi striga să meargă mai repede, avertizându-l că dușmanii erau foarte aproape, însă Bahn știa asta foarte bine: îi auzea urlând și năpustindu-se spre ei.

Fuseseră ultimii care ajunseseră în spatele zidului, chiar înainte ca porțile să fie închise. Cei mai puțin norocoși rămăseseră pe partea cealaltă, izbind porțile cu pumnii. Strigau că aveau acasă neveste și copii. Blestemau și implorau. Dar porțile nu se deschiseseră.

Bahn zăcea pe pământ, cu fața în jos, ascultând țipetele celor rămași afară, bucuros cum nu mai fusese niciodată că nu se afla printre ei. Închisese ochii și plânsese îndelung.

Acum, o briză caldă și umedă mătura Muntele Adevărului. Bahn a scos un oftat, întorcându-și atenția spre dealul scăldat în

lumina soarelui de vară și spre fiul său, care rămăsese cu privirea ațintită asupra zidurilor.

— Ceva de băut? a întrebat Marlee, apoi i-a întins soțului un urcior cu cidru, mișcându-se cu multă grijă, să nu-și trezească fetița care încă îi dormea în spate.

Bahn avea limba și buzele uscate. A luat o gură și a așteptat câteva clipe înainte să înghită băutura dulce. Apoi s-a uitat în aceeași direcție ca și fiul său.

Chiar în clipele acelea, în timp ce el și fiul lui priveau în tăcere fortificațiile, câte un proiectil ricoșa din zidul încă intact, care ținea la distanță armata imperială. Acum, tot zidul era protejat la exterior de un val uriaș de pământ— una dintre inovațiile inspirate care îi ajutaseră să reziste atât de mult asediului mannian. Și totuși, fortificațiile avuseseră de suferit, iar meterezele se căscau ca o gură fără dinți acolo unde pietrele și crenelurile se prăbușiseră. Pe creasta zdrențuită a zidului, se adăpostea o linie aproape imperceptibilă de soldați cu pelerine roșii, presărată cu tunuri și catapulte care trăgeau neîncetat în liniile inamice.

În spatele celorlalte trei ziduri— care, prin comparație, aveau efective de soldați mult mai mari —, se vedeau macarale și muncitori care ridicau încă unul. Până acum, bombardamentele neîncetate ale mannienilor, care necesitaseră costuri uriașe, distruseseră patru ziduri. Între timp, apărătorii reușiseră să construiască alte două, însă nu puteau spera să construiască fortificații la nesfârșit. Ultimul zid se înălța aproape de canalul strâmt care tăia

Calea Avântului, unind cele două golfuri învecinate. Nu departe de acest canal, Calea Avântului se termina lângă Muntele Adevărului, dincolo de care se întindea orașul. Era limpede că nu mai aveau spațiu.

Fiul lui Bahn se uita la zidul pe care dușmanii îl bombardau chiar în clipele acelea. Pe metereze, printre tunurile, catapultele și puștile care răspundeau asediatorilor, muncitorii ridicau cu macarale cupe de pământ și pietre. Unii răsturnau cupele peste marginea zidului, iar alții coborau cu funii să repare peretele exterior. La un moment dat, un grup de oameni care trăgeau de funii s-a prăbușit într-un nor de praf și sfărâmături.

Juno a rămas cu gura căscată.

— Uită-te acolo, i-a spus Bahn, distrăgând atenția fiului de la priveliștea aceea.

A făcut semn spre construcțiile împrăștiate între primele două ziduri. Semănau cu niște turnuri, dar erau deschise pe toate părțile și nu foarte înalte.

— Puțuri de mină, i-a explicat Bahn. Trupele speciale luptă neîncetat în galeriile de sub ziduri. Încearcă să-i împiedice pe dușmani să sape la temelia fortificațiilor.

În cele din urmă, Juno a întors privirea spre tatăl său, care stătea pe iarbă.

— E altfel decât mă așteptam, a zis băiatul. Și mergi să lupți acolo în fiecare zi?

— Doar în unele zile. Dar nu prea mai sunt bătălii. Numai ce se vede acum.

Vorbele lui l-au impresionat pe Juno. Bahn a înghițit în sec și, citind admirația în ochii lui, a

întors capul în altă parte. Băiatul știa că bunicul lui murise apărând orașul. Chiar acum purta la cingătoare sabia scurtă a bătrânului, iar la întoarcerea acasă, sigur avea să-i ceară lui Bahn să-l mai învețe cum s-o mânuiască. Juno spunea deseori că voia să calce pe urmele tatălui său, însă Bahn nu voia să-i încurajeze aceste ambiții. Decât să rămână în oraș și să lupte până la inevitabilul sfârșit, mai bine ar fi fost ca băiatul să ajungă călugăr rătăcitor sau să intre ucenic la un negustor.

Juno părea să-i fi citit gândurile.

— Cât mai putem rezista? a întrebat el cu glas scăzut.

Bahn a clipit cu un aer surprins. Era întrebarea unui soldat, nu a unui băiat.

— Tati?

Bahn era gata să-și mintă fiul, deși știa că i-ar fi insultat gândirea din ce în ce mai matură. Dar chiar în spatele lor se afla Marlee, care fusese obișnuită să înfrunte adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost. Știa că, în liniștea care se lăsase după întrebarea lui Juno, soția lui aștepta răspunsul cu nerăbdare.

— Nu știm, a recunoscut el.

Apoi a închis ochii, protejându-i de o rafală, și a simțit pe buze un gust sărat, ca de sânge uscat. Când i-a deschis din nou, Juno se uita iarăși la ziduri și la armata asediatorilor mannieni. Părea să studieze nenumărate drapele care se vedeau în zare: de o parte, scutul khosian și spirala merciană pe fundal albastru-verzui, iar de cealaltă parte, mâna roșie a Imperiului Mann, cu vârful degetului

mic retezat, pe fundal alb imaculat. Băiatul privea concentrat, cu pielea feței întinsă de stupoare, sutele de mâini roșii ce împânzeau istmul.

— Întotdeauna există speranță, a zis Marlee, încercând să-și liniștească fiul tulburat.

Juno s-a uitat iarăși la tatăl său.

— Da, a încuviințat Bahn, întotdeauna există speranță.

Dar n-a putut să-și privească băiatul în ochi.

CAPITOLUL 2 - Boon

Piciorul l-a înghiontit din nou, mai cu putere de data asta.

— Câinele tău, s-a auzit o voce prin materialul subțire al păturii— o voce feminină, morocănoasă. Cred că a murit.

Nico a întredeschis ochii și o rază de soare i s-a strecurat printre gene. Prea strălucitoare, și-a zis în sinea lui, ghemuindu-se la căldura propriului său trup. Și prea devreme.

— Lasă-mă în pace, a bombănit el.

Dar pătura a zburat de pe el, expunându-l la lumina dimineții. A dus o mână la ochi și s-a uitat printre degete. Fata stătea lângă el, cu mâinile în șold. Lena, și-a amintit el.

— Câinele tău, a repetat ea. Cred că a murit.

Nico a avut nevoie de câteva clipe să înțeleagă ce-i spusese. Se trezea foarte greu— pentru el, dimineața întotdeauna era o poveste sumbră și neplăcută, căreia cu greu îi făcea față.

— Poftim? a zis el, ridicându-se în capul oaselor.

Se uita încruntat la fată, dar și la soarele care se ridicase pe cer de câteva ore. Boon zăcea pe o parte, în locul unde se întinsese cu o noapte înainte. Bătrânul lui câine cu siguranță dormea, însă muștele se plimbau pe botul lui și pe blana gălbuie.

— Poftim? a repetat el.

A alungat muștele cu mâna, apoi și-a mângâiat câinele. Dar Bonn nu s-a clintit.

— Așa l-am găsit când m-am trezit, a auzit vocea rece a Lenei. Ascultă ce-ți spun, și noi o să avem aceeași soartă dacă nu facem rost de niște mâncare ca lumea.

— Boon!

În lumina soarelui, se vedea limpede cât de slab era câinele: coastele îi împungeau blana, iar șira spinării semăna cu o muchie ascuțită. Nico aștepta ca Boon să ciulească o ureche sau să scâncească din pricina unui vis. Dar câinele a rămas nemișcat.

S-a întins înapoi pe iarbă, trăgându-și pătura peste cap. Apoi și-a petrecut brațul peste bătrânul său prieten.

Uscăciunea verii întărise pământul, așa că Nico mai întâi a scurmat cu cuțitul, după care a început să sape mormântul cu mâinile goale. Alesese un loc sub un arbore jupe bătrân, ce se înălța pe o colină de la sud de parc, nu departe de locul unde dormiseră. Câțiva inși trași la față îl urmăreau cu privirea. În ultimele luni, îi alungase de mai multe ori pe cei care încercaseră să-i omoare câinele— oameni atât de disperați, încât ajunseseră să tânjească

după carnea unui biet animal. Nico îi îndepărtase de fiecare dată, urlând și aruncând cu bețe în ei, în timp ce Boon mârâia la picioarele lui. Acum se uita sfidător la oamenii aceia, cu praful de pe față brăzdat de lacrimi. „Dacă se atinge cineva de el, îl omor”, și-a jurat cu obidă în sinea lui.

Nico l-a ridicat pe Boon— nu cântărea mai mult decât o legătură de surcele— și l-a așezat în groapa puțin adâncă. S-a aplecat deasupra lui și l-a mângâiat o vreme pe blana aurie. Muștele începuseră din nou să se adune.

Când tatăl lui Nico îl adusese acasă, Boon era doar un cățeluș— Nico însuși avea doar câteva luni. „Un tovarăș care să aibă grijă de tine”, îi explicase tatăl lui câțiva ani mai târziu. Pe atunci, Boon deja se făcuse un ditamai câinele de vânătoare, iar cei doi erau de nedespărțit. Era dintr-o rasă folosită pentru vânat atât cerbi și urși, cât și pentru animale mai mici, pe câmpii și coaste împădurite. Acest ultim an, petrecut pe străzile orașului, cu atât de puțină mâncare, fusese foarte anevoios pentru el.

Lui Nico i-a fost greu să împingă pământul deasupra trupului neînsuflețit al câinelui.

— Adio, Boon, a zis el în cele din urmă, bătătorind pământul, iar vocea lui s-a auzit ca o șoaptă aspră, solitară precum cerul.

S-a ridicat în picioare, punându-și pălăria de pai pe cap, dorindu-și să mai spună ceva. De obicei, vorbele îi veneau ușor pe buze.

Umbra lui se proiecta pe mormânt: o siluetă fermă, cu picioarele depărtate, pumnii

încleștați ca doi bulgări și capul mărit de pălărie, care înnegrea pământul uscat și răscolit.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să mă însoțești în oraș, a zis el. Dar mă bucur că ai fost cu mine, Boon. Fără tine, n-aș fi reușit să supraviețuiesc atât de mult. Mi-ai fost prieten de nădejde.

Foarte abătut, Nico și-a luat ranița în spate și a pornit târșâind picioarele spre iazul cel mare. Și-a găsit un loc între ceilalți oameni strânși pe marginea apei— cu toții locuiau în parc. S-a spălat bine pe mâini, dar tot i-a rămas pământ sub unghii. Își jupuise pielea din jurul lor în timp ce săpase— preț de câteva clipe, a urmărit picăturile de sânge care cădeau în apa întunecată, formând pete în formă de norișori.

Nico a dat la o parte murdăria de la suprafața apei, și-a scos din rucsac bețișorul cu rizuri, cu care și-a periat dinții. Ca de obicei, apa avea un gust scârbos, ca de nutreț mucegăit, iar Nico a avut grijă să nu înghită niciun pic. Lumina era foarte puternică. Mai încolo, în mijlocul iazului, se vedea reflexia orbitoare a soarelui. O vreme, Nico s-a uitat la ea, până au început să-l doară ochii.

Rătăcite și tulburate, gândurile s-au întors la el, iar în cele din urmă s-au domolit. „Mergi, i-au șoptit ele. Ridică-te și mergi."

Nico s-a ridicat în picioare, aruncându-și în spate ranița în care își ducea toată avuția. A simțit că i se scurge sângele din cap și s-a clătinat pe picioare. Era slăbit și avea o senzație de greață. În jurul său, parcul era

înțesat cu refugiați. Pajiștile cu iarbă galbenă erau de mult bătătorite, iar copacii fuseseră tăiați, cioturile lor înălțându-se jalnic din loc în loc. Nico a făcut un pas înainte, lăsându-și trupul să intre în ritmul mersului. Fără grabă și fără niciun țel, își croia drum printre adăposturile de scânduri și corturile peticite, făcute din haine vechi. Trecea pe lângă grupuri de copii murdari, slabi ca niște bețe, pe lângă bărbați și femei cu priviri pierdute, care se vedea că nu erau chinuiți nu doar de prezentul deplorabil. După înfățișare, unii erau khosieni, însă cei mai mulți erau refugiați de pe continentul sudic, pathieni și nathalieni; iar alții veniseră de curând din nord, din insula Lagos și din Insulele Verzi. Deși în număr foarte mare, erau surprinzător de tăcuți. Desigur, se auzeau câinii lătrând și copiii plângeau după sânul mamei, dar, una peste alta, lumea își păstra energia pentru lucruri mai importante decât vorbitul.

Simțind miros de mâncare gătită, stomacul lui Nico a început să chiorăie. De două săptămâni, nu mai mâncase nimic în afară de supa cerșetorilor— *chee* fierbinte, cu bucăți de *keesh* plutind în el. Cu un asemenea regim, nimeni nu putea spera să supraviețuiască mult timp, iar pantalonii lui Nico deja începuseră să fluture pe el, agățați de cureaua căreia cu doar câteva zile în urmă fusese nevoit să-i dea o nouă gaură. În timp ce mergea, își simțea oasele ieșite în afară frecându-se de hainele sale aspre și murdare. Lena avea dreptate: dacă nu găsea niște mâncare ca lumea în

scurtă vreme, avea să se întindă pe pământ și să moară, la fel ca Boon.

„Mergi, nu te opri”, încerca să-l liniștească.

A ieșit din parcul Triumful Soarelui și a ajuns în cartierul învecinat, pe ale cărui străzi oamenii mergeau agale, fie tăifăsuind, fie adânciți în gândurile lor. Roțile ricșelor troncăneau pe caldarâm, purtând pasageri de toate soiurile, iar dinspre sud, de la mai puțin de un laq, se auzea răpăitul puștilor.

Cu capul plecat, a pornit spre centrul orașului, în direcția de unde veneau împușcăturile. Câteva străzi mai încolo, a cotit și a ajuns pe Bulevardul Minciunilor. Zgomotul era asurzitor, ca și când ai fi ieșit dintr-o peșteră adâncă și ai fi fost asaltat de o ploaie torențială. De aceea, aproape toată lumea era nevoită să strige. Hoardele de artiști ambulanți sunau din zurgălăi și cântau la fluier pentru mărunțiș, iar clopoțeii tubulari atârnați de-a lungul străzii zăngăneau în bătaia brizei. Părea că locuitorii din Bar-Khos voiau să facă multă gălăgie, ca să îndepărteze din viața lor orice zgomot ce le-ar fi putut aminti de asediu.

Mare parte din bulevard era mărginit de copaci, iar în unul dintre ei, pe o creangă răsucită atârnată deasupra străzii, stătea o coțofană care urmărea traficul de sub ea. Din obișnuință, Nico a ridicat privirea spre pasăre.

Ceea ce i-a amintit de o altă dimineață. Cea în care plecase de acasă pentru totdeauna.

Și atunci văzuse o coțofană. Râsese de el de pe acoperișul căsuței, atunci când pornise la drum în zorii zilei, cu ranița în spate și cu capul

plin de naivitate. Nu-i plăcea pasărea aceea, la fel cum nu-i plăceau superstițiile absurde, și totuși se uitase la ea și dăduse din cap, la fel cum făcea întotdeauna mama lui, apoi a pornit pe poteca ce ducea la drumul de coastă, iar de acolo avea să ajungă în oraș după patru ore de mers. Nu voia să sfideze soarta tocmai acum.

În dimineața aceea, descoperise că plecarea de acasă nu era deloc evenimentul fericit la care visase de atâta timp. Cu fiecare pas, sentimentele de vinovăție îi apăsau pieptul din ce în ce mai tare. Știa că, găsindu-l plecat, mama lui avea să sufere îngrozitor. Iar Boon… Boon avea să pătimească în felul lui câinesc.

Înainte să plece, își mângâiase ușor câinele, care dormea liniștit pe vechea pătură din petice întinsă sub patul lui Nico— de când îmbătrânise, câinele începuse să doarmă până târziu. Boon scâncise în somn, ca un cățeluș, și trăsese un pârț.

— Nu pot să te iau cu mine, îi șoptise Nico. Nu ți-ar plăcea la oraș.

Apoi plecase în grabă, înainte să se poată răzgândi.

Vina nu-l împiedicase să plece, dar, în timp ce mergea, își dăduse seama dintr-odată, cu o forță neașteptată, că nu înfrunta doar pâlcurile de trestie, tufele de iarbă roșie și poteca șerpuitoare. În fața lui se întindea acum un vast teritoriu necunoscut, un viitor descurajant și plin de necunoscute. Gândul acesta ar fi fost suficient ca să-l întoarcă din drum, dacă ar fi avut altă opțiune— dar nu avea. Mai bine să plece decât să rămână în atmosfera apăsătoare

a căsuței, împreună cu Los, cel mai recent iubit al mamei lui. Nico îl considera un ticălos. Era un om pe care îl disprețuia.

În dimineața aceea, Nico avea șaisprezece ani. La un cot al drumului, după ce casa copilăriei sale dispăruse la orizont, fusese copleșit de o singurătate și o neliniște cum nu mai trăise niciodată în viața lui, de un sentiment dezolant de înstrăinare.

La auzul pașilor lui Boon apropiindu-se din spate, deși n-ar fi vrut, Nico se bucurase în sinea lui. Câinele apăruse lângă el, dând bucuros din coadă.

— Du-te acasă! îl mustrase Nico, cu un glas nu tocmai convingător.

Dar Boon sufla din greu, neluându-l în seamă— nu avea de gând să meargă într-un loc unde nu se afla și Nico.

După încă o încercare de a alunga câinele, dar fără tragere de inimă, îi ciufulise blana de pe gât și îi spusese:

— Bine, hai cu mine.

Apoi, sub cerul din ce în ce mai luminos al dimineții, își continuaseră împreună lungul drum spre oraș.

Acum, amintindu-și ziua aceea, pe chipul lui Nico s-a așternut un zâmbet. Nu-i venea să creadă că se scursese doar un an de atunci. Lui i se părea că trecuse o viață întreagă. Și-a dat seama că adevărata măsură a timpului era schimbarea. Schimbarea și pierderea.

Mergea spre sud, odată cu lumea care voia să ajungă în bazar sau în port. Dar încă nu știa încotro s-o apuce, pentru că nu avea în minte

nicio destinație. De o parte și de alta a bulevardului, se înălțau clădiri cu trei-patru etaje, cu acoperișuri năpădite de verdeață. Mult deasupra hornurilor, baloanele negustorilor pluteau în aer, ancorate cu funii. Nacelele de răchită se legănau în bătaia brizei, iar în unul dintre ele Nico a zărit chipul unui puști. Băiatul privea spre coastă, cu mâna streașină în dreptul ochilor, urmărind platformele de semnalizare din depărtare, în căutarea unui semn care să anunțe venirea unor negustori. În spatele puștiului, lumina orbitoare a soarelui transformase albastrul cerului în alburiu, iar câțiva pescăruși se roteau în văzduh, nu mai mari ca niște grăunțe.

Nico a cotit instinctiv spre Bulevardul Gato, apoi a intrat în bazar. A fost surprins de alegerea lui inconștientă. Bazarul prezenta puține atracții pentru un om lihnit, care nu avea niciun ban în buzunar. Și totuși, acolo obișnuiau să vină el și mama lui ca să vândă pe câțiva bănuți *potcheenul* fermentat în casă, deplasându-se în oraș cu căruța lor șubredă. Când era mai mic, pentru el călătoriile acelea erau punctul culminant al lunii— erau pline de peripeții, dar, mulțumită mamei, se simțea în siguranță.

O ricșă a trecut pe lângă el chiar în clipa când a pășit în hărmălaia bazarului— un talmeș-balmeș frenetic. Piața vastă, cu laturile îndepărtate învăluite în fum și praf, se deschidea spre mare și spre digurile de piatră cenușie ale portului, în care pădurea de catarge se legăna în bătaia brizei. Celelalte trei

laturi erau mărginite de arcadele umbrite ale tavernelor unde se vindea *chee*, ale hanurilor și templelor închinate Marelui Nebun. Piața era acoperită cu un labirint de tarabe, în care sute de oameni se înghionteau, se tocmeau și studiau mărfurile expuse la vânzare. Dintr-odată, Nico a simțit nevoia de a se pierde în furnicarul acela și s-a lăsat purtat de puhoiul de lume.

De jur împrejur, în marea de tarabe și dughene culorile străluceau scăldate în soare. Nico alunga muștele de pe față, asaltat de duhoarea jilavă de transpirație, de izul înțepător al mirodeniilor, de mirosul baligii, parfumurilor și fructelor. Stomacul îi luase foc, mușcând din propria-i mucoasă și din trupul său slăbit, cu fiecare pas pe care îl făcea. Nico era amețit și avea impresia că umbla printr-o lume ireală. Ochii săi erau interesați doar de mâncarea de pe tarabele care deja se goliseră pe jumătate. Mintea îi era asaltată de imboldul de a fura un măr sau o bucată de crab afumat. Dar a îndepărtat acest gând, întrucât, dacă ar fi fost urmărit, n-ar fi avut suficientă putere să fugă.

O vreme, ca să alunge tentațiile, s-a oprit la umbra unei dughene să-i asculte pe câțiva negustori ambulanți cântând cu însuflețire în mijlocul mușteriilor. Melodiile lor erau plăcute, chiar dacă nu cântau despre subiecte profunde, ci doar despre mărfurile la ofertă și prețurile zilei. Lui Nico i-a venit ideea să le ceară ceva de mâncare, oferindu-se să muncească pentru ei. Dar au clătinat din cap: nu aveau timp de el.

Iar expresiile lor dădeau de înțeles că abia se descurcau ei înșiși. O bătrână care vindea lichior de mere și cartofi pe jumătate putrezi a râs de parcă Nico i-ar fi zis o glumă bună… dar a redevenit serioasă când i-a văzut privirea pierdută și trupul sfrijit.

— Mai vino peste câteva zile, i-a spus bătrâna. Nu-ți promit nimic, dar s-ar putea să am nevoie de tine pentru niște munci. Mai treci pe aici, da?

Nico i-a mulțumit, cu toate că bătrâna nu-i fusese de mare ajutor. Peste câteva zile, avea să fie mult prea slăbit.

Poate că sosise timpul să se întoarcă acasă, și-a zis amărât în sinea lui. Ce mai putea face în oraș acum? Garda Roșie nu voia să-l primească; nici nu mai ținea minte de câte ori încercase să se înroleze, la fel ca tatăl său pe vremuri, dar era prea tânăr și nu l-ar fi crezut nimeni dacă ar fi pretins că ar fi fost mai în vârstă. Iar în Bar-Khos nu prea se găsea de muncă. În ultimul an, abia dacă reușise să prindă niște zile de lucru, mai ales în port, unde transpirase din greu pentru câțiva bănuți. În rest, doar disperarea zilnică. Pur și simplu erau prea mulți oameni pentru prea puține slujbe. În plus, din cauza crizei de alimente pricinuită de asediu, devenea din ce în ce mai greu să supraviețuiești în oraș.

Desigur, confederația de insule cunoscută sub numele de Mercia încă era liberă, însă era asediată în mod eficace de blocadele maritime ale mannienilor, la fel cum Bar-Khos era asediat de a Patra Armată Imperială. Nu exista

nicio rută sigură spre și dinspre aceste insule. Întrucât toate națiunile din jurul Midèrēsului fuseseră cucerite, cu excepția califatului deșertic din est, toate apele erau patrulate de flota imperială. Rămăsese deschisă o singură rută comercială spre Mercia, cea spre Zanzahar, care era extrem de periculoasă: de-a lungul ei, se dădeau lupte crâncene zi de zi, iar navele erau jefuite deseori de dușmani.

Încetul cu încetul, blocadele sugrumau viața Porturilor Libere și, drept urmare, multă lume supraviețuia doar din keeshul distribuit gratuit de consiliul orășenesc sau din ce cultivau pe acoperișurile caselor ori în micile grădini de legume sau din tâlhării și prostituție sau deghizându-se în călugări Dao, singurii care aveau dreptul legal de a cerși pe străzi. Toți ceilalți flămânzeau, la fel ca Nico.

Măcar acasă ar fi avut niște mâncare în stomac și un acoperiș deasupra capului. În plus, cunoscând-o bine pe mama lui, cu siguranță deja îl dăduse afară din casă pe Los, după ce se lămurise în cele din urmă ce soi de om era; sau poate că Los o părăsise, luându-i toate bunurile de preț— oricum ar fi fost, cu siguranță locul tatălui său fusese luat de un alt bărbat.

Și totuși, detesta gândul de a se întoarce la mama lui ca un ratat, nevoit să admită că nu era capabil să se descurce pe picioarele lui.

„Dar chiar ești un ratat. Nici măcar n-ai fost în stare să ai grijă de Boon. L-ai lăsat să moară.”

Nu era pregătit pentru acest gând. Și l-a

alungat din minte, închizând ochii și înghițind în sec.

Era aproape ora prânzului, iar asagoul începuse să fluture umbrarele cu suflarea lui fierbinte. Întotdeauna își făcea simțită prezența în acea perioadă a anului și mai ales la ora aceea. Încetul cu încetul, căldura din ce în ce mai arzătoare conducea oamenii spre sălile mai răcoroase ale tavernelor, unde își puteau face siesta stând la câte o masă, discutând afaceri sau jucând o partidă de ylang, cu cești de *chee* gros în față. Aproape fără să simtă căldura, Nico a traversat tot acel furnicar și a ajuns în colțul sud-vestic al pieței, care, cu un oftat de ușurare parcă, se deschidea spre întinderea vastă a portului.

Acolo Nico i-a văzut pe artiștii de stradă, cu accesoriile lor. Stăteau în picioare sau pe jos, alături de fluxul continuu de docheri care lega portul de bazar. Mulți se pregăteau să plece la siestă, dar cei mai tenace— care poate erau și cei mai săraci— păreau hotărâți să rămână, în ciuda căldurii. Nico a trecut pe lângă niște jongleri, experți în cititul pe buze și călugări cerșetori așezați în fața bolurilor— falși călugări, după cum îi spunea întotdeauna mama lui —, iar în cele din urmă a ajuns la un grup de artiști care abia se vedeau din pricina mulțimii strânse în jurul lor. S-a dat mai aproape să-i vadă mai bine.

Era o echipă de actori: doi bărbați și o femeie pe care nu-i mai văzuse niciodată. Fără să mai stea pe gânduri, s-a strecurat printre oameni și a ajuns în față.

Piesa avea o poveste destul de simplă: un cultivator de alge de mare se îndrăgostește de o frumoasă vrăjitoare a mării. Se numea *Povestirile peștelui* și era narată de cel mai tânăr dintre cei doi bărbați— care nu părea mai în vârstă decât Nico— în proza simplă care de ceva vreme devenise mai populară decât vechile povestiri înzorzonate.

Tânărul recita povestea cu o voce pițigăiată și tremurătoare, în timp ce femeia și bărbatul mai în vârstă își interpretau rolurile pantomimice. Era evident de ce atrăseseră un număr atât de mare de spectatori. Femeia— înaltă, suplă și frumos bronzată— juca rolul vrăjitoarei într-un costum adecvat, adică era aproape goală: nu era acoperită decât de pletele ei lungi și aurii și de algele înfășurate în jurul anumitor părți ale trupului. Sfârcurile și carnea delicată a coapselor erau tulburătoare, distrăgând atenția lui Nico de la acțiunea piesei.

Lui Nico îi plăcea să-i urmărească pe artiștii ambulanți oriunde îi vedea și i se părea că femeia aceea era o bună actriță, al cărei talent contrasta puternic cu modestele înzestrări ale partenerului ei. Jocul lui avea tușe prea groase, iar spectatorii nu-i acordau multă atenție— la fel ca el, cu toții erau fermecați de trupul femeii.

Nico încă se uita vrăjit la ea atunci când aplauzele celor din jur au anunțat tragicul sfârșit al piesei— cultivatorul de alge se îneca în mare, înotând după iubita lui. În timp ce tânărul se plimba printre spectatori cu o

pălărie goală în mână, Nico și-a dat seama că rămăsese cu gura deschisă și a închis-o imediat. Actrița și-a aruncat pe umeri o mantie subțire, după care și-a scos algele și le-a aruncat într-o găleată de lemn. Apoi și-a dat părul pe spate și s-a uitat de jur împrejur, privirea ei întârziind o vreme pe chipul lui Nico.

Cu un an în urmă, Nico ar fi plecat capul rușinat. Dar în tot răstimpul pe care îl petrecuse în oraș, învățase să susțină privirea celor care îl cercetau cu interes, întrucât i se întâmplase asta de multe ori. Nu înțelegea de ce. Nu se considera foarte chipeș— fusese slab chiar și pe vremea când mânca bine. Iar chipul său, ori de câte ori și-l studiase în oglinda scorojită a mamei, întotdeauna i se păruse ciudat: avea nasul ușor cârn, gura îi era lată și cărnoasă, fața— plină de pistrui, ca a unei fete, iar dacă se uita cu atenție între sprâncene, unde își scărpinase bășicile de la vărsat de vânt, distingea două cicatrice circulare.

Așa că nu înțelegea de ce ochii cu gene lungi ai actriței rămăseseră fixați asupra lui atât de mult timp. Dar cel puțin a reușit să susțină privirea ei calmă o vreme, măcar câteva secunde, înainte ca ochii ei plini de încredere în sine să-i înfrângă pe ai lui, curmându-i îndrăzneala și obligându-l să privească în altă parte.

— Te-ai înroșit, s-a auzit o voce de lângă el.

Era Lena, care stătea chiar în spatele lui, cu ochii mijiți în bătaia soarelui. Era drăguță așa, fără obișnuita încruntătură care îi accentua

trăsăturile pathiene.
— E foarte cald, i-a răspuns el, iar colțurile buzelor subțiri ale Lenei s-au arcuit în sus, apoi, pe ton bănuitor, Nico a adăugat: Nu te-am văzut când am venit aici.
— Te-am urmărit, a recunoscut ea sec. Ca să mă asigură că… mă rog… că te simți bine.
N-o credea. Până atunci, Lena nu se arătase foarte preocupată de binele altora. Nico s-a întrebat ce urmărea.
— Să știi că-mi pare rău pentru câinele tău, a continuat ea. Zău. Dar trebuie să facem ceva, Nico. Trebuie să facem rost de niște mâncare.
Nico a ridicat din umeri:
— N-o să mai împartă keesh până mâine. Oricum, mă gândesc că poate a venit timpul să mă întorc acasă.
— Dar nu-ți dorești asta, nu?
— Deloc.
— Foarte bine, pentru că am o idee mult mai bună, dacă ești interesat. Un mijloc să facem bani.
„Ah, și-a zis în sinea lui, deci asta era.”
Stătea atât de aproape de el, încât îi atingea pieptul cu unul dintre sâni. Ceea ce l-a surprins, cu atât mai mult cu cât bănuia că nu era o simplă întâmplare. Nico s-a uitat cu atenție la ea de sub borul pălăriei, întrebându-se— nu pentru prima oară— cum ar fi fost s-o sărute.
— De ce mă încearcă bănuiala că s-ar putea să nu-mi placă? a zis el cu voce aspră.
Lena și-a îndepărtat de pe față o șuviță de păr negru și i-a răspuns calm, pe un ton intim:

— Pentru că n-o să-ți placă. Dar nu prea mai avem de ales, nu-i așa?

Rafalele asagoului măturau acoperișurile din Bar-Khos, aducând nisip fin din deșertul Alhazii, aflat șase sute de laq mai la est. Praful i-a intrat în ochi, iar Nico a făcut o grimasă, dorindu-și să plece de acolo. Nu-i plăceau înălțimile.

De pe acoperișul unde stătea, Nico vedea atât Scutul, cât și Muntele Adevărului, încununat de parcul în mijlocul căruia se înălța clădirea impozantă, plină de ferestre, a Ministerului de Război. Preț de câteva clipe, vântul s-a oprit, dându-i impresia că se închisese ușa unui cuptor. Din depărtare, se auzeau bubuiturile regulate ale tunurilor, urmate de țipete estompate.

— E o nebunie. Dacă ne prind?

— Auzi, a ripostat Lena din spatele lui, ori facem asta, ori cobor în port și-mi ridic fusta pentru oricine e dispus să mă plătească. Ce preferi?

— Dar n-ai nicio fustă.

— Poate că după ce-mi desfac picioarele de câteva ori, o să-mi pot cumpăra una. Și poate te faci codoșul meu. Ba chiar încep să cred că ți-ar plăcea să stai cu mâinile în sân.

Nico a oftat și a mers mai departe. La sugestia Lenei, își scosese pantofii și îi ținea în mâini, ca să pășească mai sigur pe acoperișul de țiglă. Într-adevăr, era un sfat bun, dar țiglele încinse îi frigeau tălpile, așa că înainta aproape în pași de dans.

— Îmi ard tălpile! s-a plâns el.
— Vrei să cazi și să-ți crăpi capul?
— Vreau să cobor de pe acoperișul ăsta. Asta vreau.

Dar Lena nu i-a răspuns.

Mergeau pe acoperișul în pantă al unei taverne, la trei etaje deasupra străzilor. Taverna era alcătuită din două clădiri, dintre care una era mai înaltă. În fața lor se ridicau cele două etaje în plus ale clădirii mai înalte— un perete văruit în alb, cu tencuiala coșcovită, presărat cu ferestre strâmte. Unele erau închise cu obloane, dar altele fuseseră lăsate deschise, fluturându-și perdelele, din dantelă fină.

La picioarele lui Nico, șopârlele stăteau întinse la soare, aruncându-le priviri străvechi și maligne, în timp ce Lena o luase înainte, uitându-se rapid și temător de jur împrejur. S-a apropiat de una dintre ferestrele deschise, dar, auzind voci dinăuntru, s-a lăsat imediat pe vine. Apoi s-a apropiat tiptil de alta, s-a uitat înăuntru, dar nefiind nici aceea goală, a mers la următoarea.

O vreme, Nico a sărit de pe un picior pe altul, ca să-și protejeze tălpile de fierbințeala țiglelor, dar, în cele din urmă, și-a pus pantofii la loc, întrebându-se ce Erēs căuta acolo împreună cu fata aceea și dacă Lena mai făcuse asta vreodată. Dacă ar fi fost prinși, ar fi fost biciuiți în public.

— Asta, i-a șoptit ea, iar Nico s-a apropiat cu grijă de fereastra aleasă de Lena. Intră și cotrobăie în bagaje după o pungă cu bani.

— *Eu?* s-a mirat Nico.
— Da, tu. Până acum n-ai făcut decât să te plângi.
— Lena, vorbesc serios, hai să plecăm înainte să fie prea târziu.
Chipul fetei s-a încruntat și mai tare:
— Vrei să mănânci pe ziua de azi sau nu?
— Nu, dacă trebuie să fac chestia asta. Fă cum vrei, eu plec.
Dar Lena l-a înhățat de braț când a dat să-i întoarcă spatele.
— Vorbesc serios, i-a zis ea printre dinți. Dacă nu faci asta, chiar am să mă duc în port. Fac orice, nu-mi pasă. N-am de gând să mor de foame, cum a pățit câinele tău.
Vorbele și strânsoarea ei păreau să-l fi vrăjit, iar stomacul îi chiorăia, îndemnându-l să meargă mai departe. În cele din urmă, a încuviințat din cap cu un aer nătâng.
Lena i-a dat drumul, după care și-a împreunat mâinile ca să-i sprijine piciorul. Abia dacă își dădea seama ce făcea în timp ce se cățăra pe perete, strângând din dinți.
Cu gesturi stângace, s-a strecurat printre perdelele de dantelă, încercând nu să facă zgomot. Tremura din toate încheieturile și simțea pe palme căldura tocului vopsit în alb. Și-a coborât picioarele spre podeaua de piatra, iar când a atins-o cu tălpile, s-a îndreptat de spate și, în clipa următoare, a înlemnit.
Pe pat era întins cineva îmbrăcat cu o mantie neagră.
Nico a simțit că se sufocă, iar inima a început să-i zvâcnească cu atâta putere, încât

era sigur că bătăile ei puteau fi auzite de la mare distanță. Dar omul din pat dormea, pieptul său ridicându-se și coborând într-un ritm lent și regulat.

Pielea bărbatului era foarte neagră. Nico și-a dat seama că era un farlander— un farlander bătrân și chel, cu o față aspră și uscățivă, brăzdată de riduri. Și de câteva picături ce străluceau în razele de soare strecurate printre perdelele unduitoare.

„Plânge în somn”, și-a zis în sinea lui.

Din cadrul ferestrei, Lena îl urmărea cu o mină încruntată. Preț de câteva clipe, Nico nu și-a putut lua privirea de la fața bătrânului, dar, în cele din urmă, a reușit să-și înăbușe frica și sentimentul de vinovăție care îl cuprinseseră dintr-odată. Și-a încleștat pumnii transpirați și s-a apropiat tiptil de un scaun făcut din crengi răsucite, pe care se afla o raniță din piele. A pus mâna pe ea fără să facă niciun zgomot. Lena și-a dezvelit dinții și i-a făcut semn cu mâna să se grăbească.

Cu mâinile tremurânde și cu sudoarea înțepându-i ochii, Nico a început să răscolească prin ranița din piele— treabă migăloasă și complicată. Preț de o clipă, a auzit voci de pe hol, iar podelele au scârțâit sub pașii cuiva care a trecut prin fața ușii. Ceea ce l-a făcut să se grăbească, iar în cele din urmă a găsit o pungă doldora de monede.

Lena i-a făcut iarăși semn cu mâna. Bătrânul dormea în continuare.

Chiar în clipa când voia să se îndepărteze de scaun, Nico a văzut ceva atârnat pe speteaza

lui. Era un fel de colier, dar nu unul frumos lucrat, cu argint și pietre prețioase, ci unul foarte urât, cu un pandantiv maroniu, de forma unei nuci, pătat cu ceea ce părea să fie sânge uscat.

„Un sigiliu, și-a zis Nico în sinea lui. Bătrânul poartă un sigiliu.”

Aproape mecanic, mâna lui s-a întins după pandantiv. Dar, în spatele lui, bătrânul a scos un geamăt. Nico s-a oprit la timp, trăgându-și repede mâna. Ce o fi fost în mintea lui?

A dat să plece, și puțin a lipsit să scape punga pe podea. Bătrânul farlander stătea în capul oaselor, privindu-l cu niște ochi ciudați.

Nico a simțit că i s-au înmuiat picioarele. Nu putea să se miște. S-a uitat la ușă, la fereastră, apoi și-a petrecut limba peste buzele uscate.

Bătrânul a întors capul, cercetând camera de la stânga la dreapta. Părea că abia putea să vadă.

— Cine-i acolo? a hârâit el.

Nico nu s-a mai putut stăpâni. A străbătut camera din șase pași mari și a sărit pe fereastră.

— S-a trezit! i-a spus Lenei printre dinți, mergând pe acoperișul înclinat, sub privirile șopârlelor.

— Dar e aproape orb, din câte mi-am dat seama, i-a răspuns Lena. Grăbește-te!

Nico mergea mai încet, având grijă să nu alunece pe țigle.

Au ajuns la capătul acoperișului, care dădea spre al altei clădiri, aflat cam un metru mai jos.

— Arunc-o la mine! a zis Lena, întorcându-se

spre el, cu privirea ațintită spre pungă.

Nico a rămas nemișcat, cu punga strânsă la piept. Nu voia banii aceia, dar, fără să-și dea seama de ce, nu voia să-i aibă nici ea.

Lena a dat să înhațe punga, dar Nico a făcut un pas în spate.

În clipa aceea, i-a alunecat piciorul stâng.

A căzut într-o parte și a văzut mâinile Lenei întinzându-se cu disperare spre el— să prindă punga, desigur —, apoi s-a izbit cu toată greutatea de țigle, icnind și împrăștiind șopârlele, și asta a fost: a început să se rostogolească zgomotos pe panta acoperișului, ajungând repede la marginea lui, unde picioarele i-au căzut peste jgheab și, cu un geamăt, a încercat să se agațe cu mâinile de el, dar n-a reușit.

A căzut.

Nico a țipat cu toată forța pe care o mai avea în plămâni. S-a lovit cu umărul de firma tavernei, iar trupul i s-a răsucit încă o dată în aer și a căzut cu fața în jos spre tenda de la parter. Se apropia urlând de strada pavată, ducându-și mâinile la față ca s-o protejeze, iar după ce a sfâșiat pânza tendei, s-a prăbușit peste o masă din fața tavernei.

Cu respirația întretăiată, Nico zăcea între rămășițele mesei, în timp ce bucățile de lemn, vopsea și pânză cădeau în jurul lui ca niște fulgi. După câteva clipe, o bătrână grasă a venit să-i dea o mână de ajutor, în timp ce mușteriii din jur înlemniseră cu ceștile de *chee* la gură. Nico era buimac, incapabil să respire. Pălăria de pai zăcea pe caldarâm, iar lui nu-i

venea să creadă că încă era în viață.

Dar ghinionul a făcut ca punga cu bani să-i scape din mâini în timp ce se rostogolea pe țigle, urmând o traiectorie mai lentă și mai complicată, dar inevitabilă, spre marginea acoperișului. În timp ce femeia se apleca să-l ajute, punga s-a spart chiar în fața lui Nico, iar monedele de aur și de argint s-au împrăștiat pe stradă, zornăind și reflectând razele soarelui. Bătrâna a dus mâna la gură, iar trecătorii și-au întors privirile. Lucrurile s-au legat imediat— băiatul prăbușit, puzderia de monede, căderea de pe acoperișul tavernei— și, în câteva clipe, s-a auzit o ploaie de urlete.

„Hoțul!” strigau oamenii, în timp ce Nico era prea amețit ca să se miște. „Hoțul!” strigau ei în cor, în timp ce Nico zăcea pe spate și se uita la acoperișul de pe care tocmai căzuse— Lena dispăruse, și doar soarele mai era martor la soarta lui mizerabilă.

În buimăceala lui, Nico spera că totul era doar un vis, un coșmar din care avea să se trezească în curând. Dar, în scurtă vreme, două mâini brutale i-au alungat fantezia. Și, în timp ce era ridicat în picioare, realitatea l-a izbit cu o forță mai mare decât caldarâmul. „Pe Erēs..., urla o voce în capul lui, ... totul e real... chiar se întâmplă!”

Apoi a leșinat.

CAPITOLUL 3 - Vizite

Nu doar că nu mai petrecuse nicio noapte într-o temniță, dar nici măcar nu mai văzuse vreuna până atunci.

Înăuntrul ei, majoritatea deținuților se puteau plimba liber, ba chiar avea și un fel de tavernă pentru cei cu bani, a cărei bucătărie servea o mâncare mai bună decât terciul împărțit gratuit tuturor. Una peste alta, gardienii— cei mai mulți recrutați chiar din rândul prizonierilor— se țineau deoparte și lăsau deținuții să se descurce singuri.

Nico s-a așezat în colțul uneia dintre multele celule din labirintul de sub curtea principală. Stătea întins pe niște paie mucegăite, pline de păduchi, cu o singură lampă cu ulei agățată deasupra ușii. Paiele duhneau a urină stătută, iar printre ele mișunau libărcile.

În celulă se mai aflau câțiva hoți și datornici cam de vârsta lui Nico, ba chiar și mai tineri. Tovarășii de detenție nu-i dădeau nicio atenție, cei mai mulți dintre ei fiind într-un continuu du-te-vino. Nico le era recunoscător pentru asta, stând liniștit în colțul său și oblojindu-și trupul învinețit și dureros, în timp ce gândurile i se învălmășeau în minte ca niște păsări negre dornice să-l chinuiască. Oricât ar fi încercat, nu putea să nu se gândească la mama lui și la casa părintească.

Și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat ce se alesese de el: un hoț de rând prins asupra faptului. Ar fi fost extrem de furioasă pe el.

Dar nici mama lui nu era complet lipsită de vină. La urma urmelor, ea era la fel de vinovată ca și el pentru toate necazurile pe care le îndurase de când venise la oraș, în urmă cu mai bine de un an. Ea era cea care avusese nevoie să-și umple viața cu un șir de iubiți

nepotriviți. Ea era cea care nu luase în seamă neînțelegerile dintre Los și fiul ei, ceea ce-l făcuse pe Nico să plece de acasă— iar acum ajunsese în temniță.

Los fusese una dintre multe alegeri neinspirate pe care le făcuse mama lui. În prima noapte când îl adusese acasă de la taverna de la răscruce, îmbrăcat în niște haine elegante, dar prea mari pentru el— sigur erau furate —, Los se uitase cu atenție la lucrurile din căsuță, ca și când ar fi încercat să le stabilească valoarea— inclusiv pe a mamei lui. Era limpede ce intenții avea cu ea în noaptea aceea: au făcut atâta gălăgie în dormitor, încât Nico a fost nevoit să-și ia așternutul și să se culce în grajd, lângă zelul lor, pe care îl chema Ferice.

Îi purta pică din pricina slăbiciunii ei pentru bărbați. Știa că avea motivele ei, știa și că nu pe ea trebuia s-o învinovățească pentru soarta lor, mamă și fiu. Dar așa simțea și nu avea ce-i face.

Ziua aceea fusese cea mai rea din viața lui, iar restul ei s-a scurs îngrozitor și parcă atemporal, Nico fiind stăpânit de o stare de sfârșeală. Odată cu lăsarea nopții— anunțată nu de scăderea luminii, ci de stingerea lămpilor și de trântirea în depărtare a unor uși grele —, duhoarea a devenit și mai insuportabilă: o miasmă insidioasă și înecăcioasă, care purta cu sine mirosurile animalului uman ținut închis prea mult timp în propria lui murdărie. Era atât de puternică, încât Nico și-a acoperit nasul și gura cu o basma. Dar nu-i era de mare ajutor,

așa că din când în când trebuia să se aplece pe o parte și s-o ridice, ca să scuipe saliva amăruie ce i se aduna în gură.

În plus, armistițiul care domnise în rândul deținuților pe timpul zilei nu era valabil și în orele întunecate ale nopții. Într-o altă celulă a izbucnit o ceartă: strigăte, sudălmi, apoi urletele cumplite ale unui om aflat în suferință, care în cele din urmă s-au transformat în scâncete, după care nu s-a mai auzit nimic. O vreme, dinspre peretele de piatră din spatele lui s-au auzit niște bufnituri, ca și când cineva de pe partea cealaltă s-ar fi izbit cu capul de el, strigând de fiecare dată niște cuvinte înăbușite care ar fi putut fi: „Dați-mi drumul, dați-mi drumul”.

Nico nu reușea să adoarmă. Și totuși, era epuizat de întâmplările de peste zi și de gândul la ce avea să urmeze. Stătea întins pe paie, ascultând sforăiturile tovarășilor de celulă și dând câte un bobârnac libărcilor care i se cățărau pe trup. Se blestema pentru că venise la oraș, pentru că îl luase pe Boon cu el, pentru că se vârâse în planul nebunesc al Lenei.

Știa că nu trebuia să aibă încredere în ea, dat fiind că în prezența lui se arătase lipsită de scrupule. Oare ce făcea în clipa aceea? Măcar îi păsa că fusese prins de gărzi și aruncat în temnița orașului, în așteptarea pedepsei? Greu de crezut.

Nico stătea cu ochii ațintiți în beznă, știind foarte bine ce pățeau hoții prinși în oraș. Și tocmai la soarta lui încerca cel mai mult să nu se gândească. La ultimul Festival al Recoltei,

văzuse un hoț biciuit și însemnat cu fierul roșu, iar tânărul delincvent nu era cu mult mai în vârstă decât Nico.

Nu știa dacă va putea suporta o asemenea pedeapsă.

Mai târziu în noaptea aceea, Nico s-a trezit din moțăială, simțind o mână pe picior și o față care îi sufla în nas aer urât mirositor. S-a ridicat imediat în capul oaselor, l-a îmbrâncit pe bărbatul nevăzut și a strigat ceva— era mai degrabă un țipăt de spaimă decât niște cuvinte distincte. S-a auzit o înjurătură înăbușită în întuneric și târșâitul cuiva care se retrăgea.

Nico și-a frecat fața ca să se trezească de-a binelea, apoi s-a ghemuit lângă perete.

Trebuia să scape de acolo. Abia putea respira în duhoarea aceea insuportabilă. Întunericul îl învăluia ca o pătură din catifea groasă. Se simțea prins în cursă, întrucât știa că, până să se crape de ziuă, nu putea să se ridice și să iasă din temniță după voia sa, nici măcar să vadă cerul și să simtă pe față aerul proaspăt de afară. I-a venit în minte o amintire, care era mai degrabă rememorarea unei emoții puternice— ziua în care găsise o capcană în timp ce se plimba pe dealurile de deasupra casei lor: în lațul de sârmă era prins piciorul unui câine sălbatic, cu carnea sfâșiată până la os.

În întuneric s-a auzit târșâitul unor pași: iarăși se apropia cineva. Nico s-a încordat, pregătit să riposteze.

„Dacă nu te îndepărtezi, am să-ți smulg

carnea cu dinții, și-a zis în sinea lui.”

— Stai liniștit, i-a șoptit o voce. Îți sunt prieten.

Un bărbat a luat loc lângă el, scotocindu-se prin haine.

O flacără s-a aprins în întuneric, la început fiind prea strălucitoare ca să te poți uita la ea. Nico a mijit ochii, apărându-și fața cu o mână. Preț de câteva clipe, flacăra a sfârâit și a tremurat la capătul înnegrit al unei țigări de foi, transformându-l în roșu incandescent. Apoi, bărbatul a stins chibritul, aruncându-i pe amândoi într-un întuneric mai adânc decât înainte.

— Știi, am stat treaz toată noaptea, încercând să-mi dau seama de unde îți știu chipul.

Necunoscutul a tras din țigară, iar vârful ei roșu a trosnit ușor, luminându-i trăsăturile și umbrindu-i adânciturile feței.

— Tatăl tău, a zis el, expirând fumul. L-am cunoscut pe tatăl tău.

Nico a clipit, văzând încă pete luminoase.

— Da, sigur, i-a răspuns el pe un ton sarcastic.

— Nu mă face mincinos, băiete. Semeni leit cu el. Taică-tu era căsătorit cu o roșcată pe nume Reese. O femeie frumoasă, dacă îmi amintesc bine.

Nico și-a luat mâna de la față, domolindu-și furia pentru moment.

— Da, mama mea, a încuviințat el. Deci chiar l-ai cunoscut?

— La fel ca pe ceilalți tovarăși de arme. Am

luptat cu el sub ziduri timp de doi ani.

— Erai din trupele speciale?

— Bineînțeles. Dar, slavă Nebunului, toate astea pare că s-au întâmplat în altă viață. Acuma îmi câștig existența— una modestă —, jucând rash. În restul timpului, când nu-mi pot plăti datoriile, sunt obligat să stau aici, i-a explicat el, frecându-și miriștea din bărbie. Dar tu? Cum de ai ajuns în situația asta?

Nico nu avea niciun chef să-i povestească întreaga tărășenie.

— Mi-a zis medicul că aerul de temniță îmi face bine la plămâni, așa că mai vin pe aici din când în când.

— Și taică-tu era un om spiritual, i-a răspuns vocea, fără cea mai vagă urmă de amuzament. Era singurul lucru care îmi plăcea la el.

Necunoscutul a spus aceste ultime cuvinte pe un ton de reproș. Nico l-a sesizat imediat și a așteptat să continue. Fumul de tutun i-a mângâiat fața preț de o clipă, mirosul său plăcut contrastând cu aerul greu din celulă. Și-a amintit de nopțile petrecute în jurul focului prin parcuri sau în câte o clădire părăsită, alături de Lena și de toți ceilalți cu care se împrietenise de când nu mai avea adăpost: Nico spunea glume, sticlele de vin ieftin și țigările din grindelia[1] treceau de la unul la altul și toată lumea râdea din suflet, la adăpostul cercului cald de lumină, care ținea la distanță ziua grea ce avea să vină în mod implacabil.

— Nu ne-am înțeles bine întotdeauna, a

[1] Grindelia: plantă medicinală cu tulpină lipicioasă și flori galbene. (N.t.)

continuat bărbatul, vorbind cu năduf. Odată, m-a acuzat că am trișat la rash. Și bineînțeles că nu s-a mulțumit cu atât. M-a dat în vileag în fața întregului detașament. Am pierdut o grămadă de bani din cauza lui taică-tu. Dar i-am plătit-o...

S-a auzit un tuset, care ar fi putut foarte bine să fie un râs aspru.

— Sincer să fiu, n-am fost deloc surprins când am aflat că a dezertat. Ultima oară când i-am văzut ochii speriați, mi-am dat seama la ce se gândea. Era limpede ca lumina zilei.

Nico și-a încleștat fălcile, iar nările i-au fremătat. A tras aer în piept și a zis calm:

— Tata nu era laș.

Iarăși s-a auzit acel tuset:

— Nu la asta mă refer. Pentru că, la urma urmelor, orice om e laș, în afară de nebuni. Nu vreau să spun decât că unii sunt mai speriați decât alții.

Acum, respirația lui Nico era suficient de zgomotoasă cât să se audă peste sforăiturile celorlalți deținuți.

— Stai liniștit, i-a spus necunoscutul. Sunt doar vorbe, iar vorbele nu valorează nimic. Hai, ia și tu un fum.

Dar Nico n-a luat în seamă capătul încins al țigării, pe care bărbatul i-a ridicat-o în dreptul feței, ci s-a gândit la tatăl lui. Și-l amintea ca pe un bărbat înalt, cu spatele drept și părul lung, cu vorba blândă și ochii plini de bunătate. Bărbatul care râdea nebunește, cu o halbă de bere în mână, și își lua soția la dans, apucând-o pe după talie, sau care își înhăța jitara și se

străduia să le cânte niște melodii prost compuse. O excursie pe care o făcuseră împreună pe dealurile singuratice. O Zi a Nebunului însorită, când îl dusese pe Nico pe o plajă, unde el se uitase la mare, iar Nico se jucase pe mal.

Nico avea zece ani atunci când tatăl lui se înrolase în trupele speciale. Băiatului i s-a explicat că dușmanii erau mai insistenți decât înainte. În fiecare zi, era descoperit câte un nou tunel mannian, iar uneori, mannienii nimereau în galeriile apărătorilor. Specialii sufereau pierderi importante și aveau nevoie de voluntari.

Timp de câte o lună, tatăl său mergea la oraș să lupte sub zidurile Scutului, după care se întorcea acasă un pic schimbat. Cu fiecare întoarcere acasă, era din ce în ce mai tăcut și mai puțin chipeș.

Odată, s-a întors din oraș cu o ureche lipsă, în locul ei rămânând doar un orificiu. Dar Reese tot l-a îmbrățișat și i-a șoptit vorbe duioase la urechea rănită, suficient de tare cât să audă și Nico, spunându-i cât de bucuroasă era că îl vedea în viață. Altă dată, tatăl a apărut în pragul ușii cu capul bandajat. Câteva zile mai târziu, când l-a dat jos, părea că cealaltă ureche îi fusese roasă de un câine. Cu timpul, sprâncenele aproape că i-au dispărut, părul lung i s-a transformat într-o perie, iar cicatricele i-au acoperit pielea capului, fața și buzele. Și începuse să-și încovoieze spatele lat, ca și când i-ar fi fost frig tot timpul.

Mama lui Nico încerca să ascundă groaza pe

care i-o pricinuiau toate aceste schimbări ale bărbatului pe care îl iubea, însă deseori o trăda expresia feței.

Când, în cele din urmă, tatăl său a primit pentru prima oară o învoire mai lungă, Nico abia l-a mai recunoscut pe bărbatul care, după ce s-a uitat la fiul lui ca la un străin, a rămas o vreme singur în ploaie. Tatăl lui nu mai zâmbea, vorbea rareori, bea mult și țipa din pricina celor mai mici neajunsuri. În scurtă vreme, atmosfera din casă a devenit apăsătoare, iar Nico era mai tot timpul tensionat, așteptându-se din clipă în clipă să izbucnească un scandal.

Așa că a început să plece mai des de acasă împreună cu Boon, plimbându-se prin pădure și pe dealurile din preajma casei. Când era vreme rea, Nico stătea în camera lui, cu ușa închisă, și își depăna în minte poveștile pe care le știa sau își amintea *Povestirile peștelui*, pe care le văzuse în vizitele la oraș, petrecându-și timpul în lumea fanteziei.

Într-o noapte, tatăl lui s-a îmbătat și, cuprins de o furie sălbatică, și-a bătut soția, târând-o de păr prin cameră, în timp ce Nico țipa și îl implora să înceteze. Însă acesta și-a lovit fiul, trântindu-l la podea, după care s-a oprit brusc, s-a uitat la expresia îngrozită a băiatului și a ieșit împleticindu-se din casă.

A doua zi dimineață, când s-a întors, și-a strâns lucrurile și a plecat, în timp ce Nico și mama lui încă dormeau ghemuiți în patul mic din camera băiatului. Nico a avut impresia că i se cască o prăpastie sub picioare, iar mama lui

a plâns mult timp după aceea.

Acum, Nico și-a încleștat pumnii în bezna celulei și a oftat.

— A avut motivele lui să plece, i-a spus el bărbatului nevăzut.

Capătul țigării a strălucit de două ori, apoi a pălit.

— Mda, mă rog, speriat sau nu, mă gândesc că tu știi cel mai bine ce-a fost în mintea lui.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sângele tatălui sigur curge și prin vinele fiului. Ce e adevărat despre tine e adevărat și despre el.

Nico a simțit că îi năvălește sângele în obraji și a întors capul în altă parte. Nu voia să mai aibă de-a face cu acel străin.

Dintr-o altă celulă s-au auzit niște strigăte, însă cuvintele abia puteau fi distinse: un nebun care prevestea că mannienii aveau să vină pe mare și să-i ardă pe toți de vii.

Vizitatorul și-a stins țigara, strivindu-i vârful de podea, aproape de mâna lui Nico. În cele din urmă, s-a ridicat cu un icnet și a rămas nemișcat o clipă, îngăimând ceva pentru sine. Apoi s-a întors și l-a bătut ușor pe umăr cu mâna lui grea.

— O să fie bine, fiule, i-a spus el. Poți să te culci acuma.

Străinul s-a îndepărtat, lăsând în urma lui miros de tutun.

După aceea, pe Nico nu l-a mai deranjat nimeni.

Mama lui l-a vizitat a doua zi dimineață,

îmbrăcată în negru, ca și când ar fi venit la o înmormântare. Avea ochii umflați de plâns, iar părul roșcat, strâns bine la spate, dădea un aer hotărât chipului ei obosit. O vedea pentru prima oară după mai bine de un an.

Venise împreună cu Los, care, îmbrăcat în hainele lui cele mai bune, își luase un aer compătimitor, prefăcându-se îngrozit de boroboața tânărului Nico. Stăteau față în față într-o pivniță boltită, de o parte și de alta a gratiilor care îi despărțeau pe deținuți de vizitatori. Los a fost cel care a vorbit primul.

— Arăți rău, a zis el.

Nico rămăsese fără cuvinte. Mama lui și Los erau ultimele persoane pe care se așteptase să le vadă.

— De unde ai aflat? a întrebat-o el, cu glas scăzut.

Mama s-a apropiat, ca și când ar fi vrut să întindă mâna spre el, însă a fost împiedicată de gratii, iar ochii i s-au umplut brusc de mânie. I-a răspuns pe un ton rece:

— Bătrâna Jaimeena te-a văzut târât de gărzi pe străzi și a venit în sat să-mi spună.

— Ah, a spus Nico.

— *Ah?* Asta e tot ce ai de zis în apărarea ta?

Furia mamei l-a lovit ca un suflu, aprinzând tăciunii care dormitau în el din ziua când plecase de acasă.

— Nu ți-am cerut să vii aici, a ripostat el. Și nici lui.

Chipul mamei luă o mină surprinsă, iar Los s-a apropiat de ea, fixându-l pe băiat cu o căutătură aspră.

Nico i-a înfruntat privirea. Nu voia nici în ruptul capului să fie el cel care se uită primul în altă parte.

Mama a dat să-i spună ceva, dar a șovăit. Deodată, umerii i-au căzut și platoșa i s-a făcut țăndări. A întins o mână printre gratii, iar Nico a simțit-o pe ceafă, degetele strângându-l cu putere și trăgându-l spre ea, într-o îmbrățișare despărțită de barele reci de metal.

— Fiul meu, i-a șoptit ea la ureche. Ce-ai făcut? Nu m-am gândit niciodată că ai putea să furi.

Nico a fost surprins să simtă înțepăturile lacrimilor în ochii săi:

— Îmi pare rău. Eram disperat, n-aveam ce mânca.

Mama i-a mângâiat fața, vorbindu-i drăgăstos:

— Dacă ai ști câte griji mi-am făcut pentru tine. De fiecare dată când veneam la oraș, mă uitam după tine, dar nu vedeam decât oameni înfometați. Și mă întrebam dacă ai reușit să supraviețuiești.

Nico a tras aer în piept și i-a zis cu voce tremurătoare:

— Boon... a murit.

Mama l-a strâns și mai tare, izbucnind în lacrimi. Lui Nico i s-a înmuiat inima și a plâns împreună cu ea, lăsându-se pradă emoțiilor, în intimitatea durerii lor împărtășite.

Dintr-odată, ușa încăperii pentru vizite s-a deschis. Nico a ridicat privirea, ștergându-și lacrimile, și a rămas cu gura căscată.

Era farlanderul, bătrânul de la care furase

cu o zi înainte.

Nou-venitul a rămas în prag, cu capul plecat într-o parte, ținând în mână o ceașcă de piele cu *chee* fierbinte. Era mai scund decât păruse când stătea întins în pat. Cu capul ras și mantia lui neagră, avea înfățișarea unui călugăr, dar un călugăr neobișnuit, pentru că în cealaltă mână ținea o sabie în teacă. Mama lui Nico s-a îndepărtat de gratii, uitându-se și ea la bătrân.

Bărbatul s-a apropiat cu pași mici pe podeaua de piatră și s-a oprit în fața lor, mișcările lui discrete și calme semănând cu legănarea cheeului din ceașcă.

De aproape, ochii farlanderului erau cenușii, însă căutătura lor era foarte pătrunzătoare. Puțin a lipsit ca Nico să se dea un pas în spate. Nu mai avea de-a face cu un bătrân proaspăt trezit din somn, clipind dezorientat, ca și când n-ar fi putut distinge lucrurile din jur.

— El e hoțul? a întrebat-o bărbatul pe mama lui Nico.

Mama și-a șters lacrimile, îndreptându-și spatele:

— E fiul meu. Și e mai degrabă nechibzuit decât hoț.

Preț de câteva clipe, bătrânul l-a cercetat cu privirea pe Nico, de parcă s-ar fi uitat la un câine pe care voia să-l cumpere. În cele din urmă, a încuviințat din cap:

— Atunci să stăm de vorbă.

S-a apropiat de unul dintre scaunele din centrul pivniței și s-a așezat cu spinarea dreaptă, odihnindu-și sabia în poală, apoi a pus ceașca pe podea.

— Numele meu e Ash. Și, nechibzuit sau nu, fiul dumneavoastră a furat bani de la mine.

Simțind că se putea târgui cu el, mama lui Nico și-a recăpătat calmul obișnuit și s-a așezat pe un scaun în fața lui:

— Reese Calvone.

Los s-a apropiat de ea și, cu un gest precaut, și-a sprijinit o mână pe umărul ei. Însă Reese i-a dat-o la o parte, iar el s-a retras la perete, lângă ușă, urmărindu-i în tăcere, cu coada ochiului.

— Nu încape îndoială că fiul dumneavoastră are să fie biciuit și însemnat cu fierul roșu, după cum se obișnuiește prin părțile astea. Mi s-a spus că, pentru furtul pe timpul zilei, pedeapsa e de cincizeci de bice.

Mama lui Nico a încuviințat din cap, ca și când bătrânul i-ar fi pus o întrebare.

— E o pedeapsă grea.

Reese și-a mijit ochii verzi, apoi i-a aruncat o privire lui Nico și s-a uitat iarăși la străinul din fața ei.

— Păreți împăcată, a observat el.

— Ați venit aici ca să vă desfătați?

— Nicidecum. Ca să cunosc fiul, trebuie ca mai întâi să cunosc mama. Ceea ce l-ar putea ajuta pe băiat.

Reese și-a privit mâinile, iar Nico i-a urmat privirea. Erau mâini înăsprite de muncă, acoperite de zgârieturile și arsurile acumulate de-a lungul anilor; păreau mai bătrâne decât chipul ei, care își păstrase frumusețea, în ciuda lacrimilor și grijilor. Reese a tras aer în piept înainte să vorbească:

— E fiul meu și îi cunosc sufletul. Știu că își poate îndura pedeapsa.

Nico și-a mutat privirea de la mama lui la bătrân, dar pe chipul acestuia nu se citea nimic.

— Dar dacă ar exista o altă cale? a întrebat-o farlanderul.

Reese a clipit:

— Ce vreți să spuneți?

— Că ar putea scăpa de loviturile de bici și de stigmatul pe mână.

Reese s-a uitat iarăși la fiul ei, dar Nico încă îl cerceta atent pe străinul cu mantie neagră. Bătrânul avea ceva care îi inspira încredere. Poate autoritatea lui relaxată— nu autoritatea cuiva care a fost învestit cu ea și a învățat s-o adopte în felul său de a fi, ci una cu totul naturală, rezultatul sincerității, onestității și spiritualității.

— Ce vreau să vă spun trebuie să rămână între acești pereți. *Bărbatul* dumneavoastră trebuie să plece, apoi am să vă explic despre ce e vorba.

Los a pufnit— nu avea de gând să plece.

— Te rog, i-a spus Reese, întorcându-se spre Los, care s-a prefăcut rănit în orgoliu. Pleacă, a insistat ea.

Los încă ezita. S-a uitat la bătrân, apoi la Nico, iar în cele din urmă, din nou la Reese.

— Aștept afară, a spus el.

— Bine.

Los a părăsit încăperea, aruncându-i bătrânului încă o privire încruntată, înainte să închidă ușa în urma sa. După ce zgomotul ei a

răsunat în pivniță, farlanderul a continuat:

— Doamnă Calvone, nu am mult timp, așa că trebuie să trec direct la subiect.

Dar apoi s-a oprit, iar Nico l-a văzut mângâindu-și cu degetul teaca de piele a sabiei.

— După cum vedeți, sunt bătrân, a zis el, cu un zâmbet discret în privire. Pe vremuri, un băiat ca al dumneavoastră n-ar fi putut intra pe fereastra mea fără să mă trezească. I-aș fi retezat pe loc mâna cu care mi-a furat punga. Dar azi, am dormit dus, epuizat de zăpușeala după-amiezii, ca un bătrân ce sunt.

Apoi a plecat privirea:

— Sănătatea mea... nu mai e ce era odată. Nu știu cât îmi voi mai putea face meseria. Pe scurt, potrivit tradiției din ordinul meu, a sosit timpul să-mi iau un ucenic.

— Mai degrabă sunteți singur, i-a răspuns tăios mama lui Nico, și vă doriți un băiat drăguț.

Farlanderul a clătinat simplu din cap. *Nu.*

— Și ce meserie aveți? Sunteți îmbrăcat ca un călugăr, dar văd că aveți o sabie în mână.

— Doamnă Calvone, i-a răspuns el, desfăcându-și larg brațele, ca și când i-ar fi arătat ceva evident, sunt un rōshun.

Nico nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs. Hohotul său avea un ton isteric, iar când l-a auzit răsfrânt în bolta pivniței, l-a curmat brusc.

Ambele fețe se întorseseră spre el.

— Vreți să mă fac ucenicul unui rōshun? a întrebat el în cele din urmă. Sunteți nebun?

— Ascultă-mă, i-a spus farlanderul. Dacă îți dai consimțământul, am să vorbesc azi cu judecătorul. Îi voi cere să renunțe la acuzații și îi voi da niște bani care să le răscumpere osteneala, atât lui, cât și temnicerilor. Și astfel vei scăpa de pedeapsă.

— Vă dați seama ce-mi cereți? a protestat mama lui. S-ar putea să nu-mi mai văd fiul niciodată. Și-ar putea pierde viața într-o astfel de meserie.

— Suntem în Bar-Khos. Dacă rămâne aici, mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să fie chemat să-și riște viața pe ziduri. Da, munca mea e periculoasă, dar am să-l pregătesc bine, iar când am să-l iau cu mine în misiune, o să fie un simplu observator. După ce își va termina ucenicia, va putea alege să se dedice acestei meserii sau să meargă oriunde își va dori. În momentul acela, va avea bani și o pregătire folositoare. Va putea chiar să se întoarcă în Bar-Khos, dacă orașul va rezista până atunci.

Preț de câteva clipe, s-a uitat la Reese, care cântărea în minte vorbele bătrânului, apoi a continuat:

— Mă așteaptă o navă în portul aerian. În câteva zile, reparațiile vor fi gata și vom pleca spre ținutul ordinului meu. Acolo va fi familiarizat cu modul nostru de viață și vă asigur, doamnă Calvone, că întotdeauna voi pune viața fiului dumneavoastră mai presus de a mea. Acesta este jurământul meu solemn.

— Dar de ce? De ce fiul meu?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe farlander. Și-a trecut o palmă peste perii de pe

capul ras, făcând un zgomot ca al pietrei frecate pe cel mai fin glaspapir.

— Fapta lui dovedește îndemânare și un pic de curaj. Iar noi căutăm astfel de calități.

— E singurul motiv?

Bătrânul s-a uitat la ea o vreme destul de îndelungată.

— Nu, nu e singurul, a recunoscut el, sprijinindu-se de spetează și plecând iarăși privirea spre bucata de podea care îl despărțea de Reese. În ultima vreme, am avut niște vise care, deși pentru dumneavoastră sigur n-au nicio semnificație, pentru mine sunt un fel de îndrumare. Și simt că mă călăuzesc în direcția cea bună.

Mama lui Nico îl privea cu ochii mijiți. Bătrânul încă nu reușise s-o convingă.

— Vreau să merg, a zis Nico dintr-odată, de dincolo de gratii.

Ambele capete s-au întors iarăși spre el, iar Nico a zâmbit, simțindu-se ridicol. Reese s-a încruntat.

— Vreau să merg, a repetat el, de data asta pe un ton mai ferm.

— Ba n-ai să te duci, i-a răspuns ea.

Nico a încuviințat din cap, puțin trist. Știa cu ce se ocupau rōshunii, toată lumea știa. Ucideau oameni. Îi omorau în somn pentru banii pe care îi primiseră ca să ducă la bun sfârșit o răzbunare. Nu se vedea făcând așa ceva— pentru nimic în lume —, și totuși, putea să plece imediat după ce-și termina ucenicia, înzestrat cel puțin cu noi abilități și experiențe. Poate că, într-un fel, tocmai aceasta era șansa

de a face ceva cu viața lui. Poate că Marele Nebun avusese dreptate și în zilele cele mai negre erau sădite semințele unor vremuri mai bune.

Dar poate că, în loc să scape de o pedeapsă, nu făcea decât să o schimbe pe una și mai rea.

Nu avea de unde ști. Și nu putea afla decât dacă accepta propunerea bătrânului.

— Ba da, mamă, a zis el pe un ton hotărât. Am să mă duc.

CAPITOLUL 4 - Steagurile cuceririi

— Mi-e foame, s-a plâns tânărul preot Kirkus.

Femeia care stătea întinsă pe divan în fața lui a afișat un zâmbet care aproape că i-a despicat în două trăsăturile ofilite, dând la iveală niște dinți frumoși, care nu erau ai ei.

— Bine, a murmurat bătrâna preoteasă, care își plimba o unghie dată cu ojă pe pântecele strălucitor și umflat, urmărind niște vergeturi vechi și conturul inelului de aur prins în buric. Carnea e puternică, Kirkus. Dar nu poate deveni cu adevărat sacră decât atunci când acționează în armonie cu voința. Înfrânge-ți foamea. Data viitoare când vei mânca, s-o faci pentru că așa au hotărât atât stomacul, cât și voința ta. Așa reușim să ne întețim poftele la maximum și să obținem mai multă putere. Așa se dobândește Mann.

— Începi să mă plictisești, a mormăit Kirkus cu un aer iritat. Nu-mi oferi decât predici pe care le-am mai auzit de o mie de ori.

Râsul ei l-a făcut să se gândească la o bucată de hârtie frecată înadins cu piciorul de

podea. N-a făcut decât să-l enerveze și mai tare. Râzând în continuare, preoteasa și-a răsucit trupul osos pe divan, expunându-și la soare spatele gol, brăzdat de riduri. Hohotele ei s-au revărsat peste marginea vasului imperial, căzând în apa maronie a fluviului Toin, printre mișcările lente și plescăitoare ale vâslelor, apoi s-au îndepărtat lent spre țărmul nămolos, unde un crocodil a tresărit și s-a afundat în curentul leneș, reflectând preț de o clipă lumina soarelui.

Preoteasa a închis brusc gura, scoțând un clănțănit.

— Dar îmi pare că ai uitat de tine, nu crezi? Nici nu ți-a căzut bine cașul de la gură, că ai și început să te crezi următorul Sfânt Patriarh. Foarte bine, tinere, dar mai avem de străbătut un drum lung, și *eu* sunt cea care trebuie să te instruiască până când te vei dovedi demn de credință. Trebuie să știi toate lucrurile pe care ți le spun… Însă nu ajunge să le știi. Trebuie să le și simți, chiar în măruntaie.

— Deja le simt în măruntaie, a ripostat el. Tocmai asta e problema, cotoroanță ce ești.

În privirea preotesei se citea o apreciere moderată. Kirkus știa că era elevul ei preferat, iar uneori, când se uita așa la el, se gândea la ea ca la o sculptoriță obsedată, care stă închisă într-un pod de ani întregi, trudind cu prea multă pasiune la ultima ei creație. Un pic dezgustat, Kirkus și-a îndepărtat privirea de la ochii ei înfometați. S-a uitat la sclava care stătea în spatele divanului său, răcorindu-l cu un evantai din pene de struț— era o fată

nathaliană suplă, cu părul roșcat atârnându-i în jurul sânilor mici și tari, cu ochii distruși acoperiți de o eșarfă din mătase de culoare piersicii și cu mănuși albe în mâini, în caz că ar fi atins din greșeală pielea divină a lui Mann. „Pofte”, și-a zis Kirkus în sinea lui, uitându-se la pielea fină a sclavei, care se întindea în ritmul mișcărilor ei regulate. Preț de o clipă, și-a închipuit cum ar fi fost s-o posede chiar atunci și acolo, în acel spațiu privat, izolat de restul punții prin paravane. O fată oarbă și surdă, căreia nu-i mai rămăsese decât simțul tactil— capacitatea de a simți durerea sau plăcerea. Dintr-odată, trupul său a răspuns gândului care îi trecuse prin minte.

— Răbdare, i-a spus bătrâna preoteasă cu voioșie în glas, îndreptându-și ostentativ atenția spre dovada înflăcărării lui. O să oprim în următorul port pe la amiază. Cred că ai auzit de el. Se numește Skara-Brae.

Kirkus a încuviințat din cap. Citise despre el în *Descrierea Imperiului*, cartea recent publicată a lui Valores, și voia să preîntâmpine o prelegere a preotesei și pe această temă.

— Acolo vom găsi alte jucării pentru inițierea ta, i-a spus ea. Iar după aceea, vom merge în vizită la marele preot al orașului, unde vom bea și vom mânca după pofta inimii.

— Măcar de-am găsi acolo mâncarea după care tânjesc, a răspuns Kirkus posac, aruncând încă o privire insistentă spre sclavă.

— Copil slab ce ești. La sfârșit, ai să vezi că a meritat efortul. Ai încredere într-o femeie bătrână care nu-ți dorește decât binele.

Preț de câteva clipe, bătrâna s-a uitat la fluviu, iar trăsăturile feței i s-au destins: i-a revenit o amintire de demult— poate propria ei inițiere în tainele preoției— și, dintr-odată, pe chipul ei s-a așternut un aer de tinerețe, ca un reflex al rememorării.

— Până la noaptea Cullului, a zis ea, privind în continuare apele fluviului, vei fi atât de plin de dorință, încât atunci când îi vei da frâu liber, vei ști în sfârșit ce înseamnă să fii divin. Crede-mă pe cuvânt, scumpul meu băiat.

„Încă o predică”, s-a gândit Kirkus în sinea lui. Dar și-a stăpânit nemulțumirea și i-a răspuns cu un mormăit aprobator, numai ca să-i închidă gura. „Las-o să se delecteze cu înțelepciunea ei deșartă”, a hotărât el. Preotesei nu-i mai rămăsese nimic, cu siguranță nu frumusețea, și nici măcar vreo influență reală la curtea mamei lui.

Kirkus încerca să se gândească la alte lucruri. Cerceta fluviul și malul îndepărtat în căutarea a ceva interesant care să-i atragă ochii rătăcitori. Dar nu vedea decât păsări și insecte bâzâitoare, iar din când în când câte un zel cu dungi albe și negre, adăpându-se la mal. Deja se plictisise de toate astea. Navigau de douăsprezece zile pe fluviul acela molcom și urât mirositor— după ce, timp de douăsprezece luni nesfârșite, călătoriseră prin întreg imperiul —, și niciodată în acest răstimp nu i se dăduse voie să acționeze liber, după propriile lui dorințe.

Și totuși, ce putea face? La urma urmelor, cotoroanța era bunica lui, Kira.

Toin era unul dintre marile fluvii care se vărsau în Midèrēs. Cobora de pe platourile impresionante ale Munților Aradèrēs, mai întâi sub forma unor pâraie iuți, care apoi se reuneau în câțiva afluenți și coborau în Lacul Păsărilor, după care își continua înaintarea într-o albie din ce în ce mai largă, care în unele locuri avea până la un laq lățime. Fluviul era artera vitală a Nathalului, și toate marile orașe ale acestei națiuni erau înșirate de-a lungul cursului său.

Nathalienii erau un popor mândru. Niciodată nu fuseseră cuceriți de vecinii lor: Serat la vest, Tilana și Pathia la est. Timp de o mie de ani, cultura lor se dezvoltase neîntrerupt, având realizări în filosofie, în științe și în arte. Daoismul ajunsese și în țara lor, iar nathalienii îl asimilaseră în cultura lor— la fel cum asimilau toate ideile noi de acest fel —, adăugându-l la numeroasele credințe practicate în ținuturile lor.

Dar acum, nu mai puteau fi la fel de mândri. Cu cincisprezece ani în urmă, prețioasa lor independență căzuse sub loviturile năprasnice ale Sfântului Imperiu Mann. O vreme, au dus un război de gherilă împotriva invadatorilor, dar chiar și acele firave flăcări de rezistență se stinseseră de mult. Crucificarea unor orașe întregi ca pedeapsă pentru aceste răzvrătiri îi făcuse să se supună până și pe mândrii nathalieni. Acum, Nathalul nu mai era decât o provincie a Sfântului Imperiu și— la fel ca toate națiunile cucerite— era condus de o ierarhie de

preoți ai lui Mann. Religiile sale tradiționale fuseseră interzise, iar toate preceptele și credințele care nu erau în acord cu carnea divină fuseseră cenzurate sau distruse.

Când, în cele din urmă, extravagantul vas imperial a acostat în docul din Skara-Brae, țărmul arăta la fel ca al tuturor așezărilor din imperiu. Semnele uriașe atârnau pe fațadele clădirilor vechi și noi, înfățișând mărfuri și simboluri ale diferitelor servicii, pentru cei care nu știau comercială, iar lângă depozite se vedeau grupuri de bărbați care sperau să găsească ceva de lucru pentru ziua aceea, în timp ce patricienii rotofei și gărzile lor de corp supravegheau încărcarea și descărcarea mărfurilor. Prostituatele și cerșetorii așteptau în gangurile umbrite, mulți dintre ei tânjind după o doză de dross. Peste tot, miliția imperială veghea la păstrarea ordinii; membrii ei— care în mare parte erau recrutați din rândul populației locale— purtau armuri din piele albă și aveau expresia circumspectă a celor disprețuiți de propriul lor popor.

Oricât de mult și-ar fi dorit nathalienii redobândirea independenței, ocupația le adusese un avantaj evident. Cu cincisprezece ani în urmă, pe cheiul acela schimbul de mărfuri ar fi fost la fel de molcom precum fluviul Toin. Acum, afacerile erau în plină înflorire.

Când vasul s-a oprit, cheiul a fost cuprins de liniște, iar cele șaizeci de vâsle s-au ridicat în aer toate odată. Mai întâi a coborât de pe punte un detașament de Acoliți, înarmați cu

sulițe și săbii lungi, ba chiar și cu câteva puști. Purtau armuri grele de zale, care le ajungeau până la genunchi, însă, cu toate că era îngrozitor să le porți pe o asemenea arșiță, acești preoți-războinici— atât bărbați, cât și femei— nu dădeau niciun semn de disconfort. Aveau fețele acoperite cu măști albe, presărate cu câteva găuri prin care să poată respira și vedea, iar peste zale purtau rasele cu glugă ale ordinului, din material diafan, de un alb orbitor, cu modele din fir de mătase albă, ce reflectau subtil și mereu schimbător lumina soarelui. Unul dintre ei a pornit în fugă spre oraș, să ducă vești marelui preot care, în același timp, era și guvernatorul Bar-Khosului. Fie că îi plăcea sau nu, în seara aceea avea să primească oaspeți la cină.

Acoliții au înaintat prin mulțime, cu încrederea unor fanatici născuți și crescuți cu un singur scop, obligându-i pe localnici să formeze un cerc mare, deschis într-o parte. După aceea, i-au forțat pe cei de pe margine să îngenuncheze, iar membrii miliției locale le-au urmat exemplul, împingându-i la pământ atât pe copii, cât și pe negustorii bogați, până când n-au mai rămas în picioare decât Acoliții.

Apoi au apărut doi preoți tolăniți pe o lectică grea, purtată de doisprezece sclavi legați unul de altul cu lanțuri aurite prinse de gât. Acoliții s-au așezat pe rânduri în jurul lor, în timp ce câteva sute de fețe priveau supus în pământ sau încercau să surprindă cu coada ochiului aceste făpturi care susțineau că ar fi divinități. Dar nu aveau mare lucru de văzut: doar doi

oameni întinși pe lectică, cu fețele acoperite cu măști de aur și capetele rase strălucind în soare.

Cu un strigăt, procesiunea a pornit spre străzile mai puțin animate ale orașului, umplând liniștea dinainte cu tropăitul bocancilor pe caldarâm și cu țipetele căpitanului Acoliților. În fruntea alaiului mergea un tânăr care purta stindardul imperial, cu mâna roșie a lui Mann. Acoliții s-au împrăștiat iarăși în jurul lecticii— singuri sau câte doi —, obligându-i în mod brutal pe privitori să îngenuncheze.

— Căpitane, i-a zis Kira conducătorului gărzilor, lasă-i în pace. Nu-i putem vedea dacă stau întinși pe burtă.

Căpitanul a încuviințat din cap și a dat ordinul mai departe.

Cei doi preoți din lectică erau îmbrăcați cu aceleași rase albe ca și acoliții. Stăteau întinși confortabil și, din când în când, duceau la gură câte un fruct confiat prin crăpăturile înguste ale măștilor. Deocamdată, Kirkus nu avea voie să mănânce altceva. În ochii lor se citea nerăbdarea, întrucât trecuseră două zile de când nu mai fuseseră într-un oraș nathalian și amândoi tânjeau după distracțiile pe care aveau să le găsească acolo.

Kirkus a zărit primul ceva care i-a atras atenția: o tânără cu picioarele goale și murdare care vindea batoane de keesh dintr-un coș.

Bătrâna preoteasă s-a uitat la tânărului ei protejat, conștientă de interesul lui. L-a privit cu atenție, până când Kirkus și-a dres glasul.

— Aceea, a zis el, întinzând degetul spre fată.

Căpitanul a dat un ordin, iar un grup din avangardă a înconjurat-o imediat. I-au smuls coșul din mână și i l-au aruncat pe jos, apoi au dus-o în urma procesiunii. Văzând-o cum se zbate, orășenii care încă erau în picioare au scos strigăte îngrijorate. Unii dintre ei chiar au făcut un pas spre ea, vrând s-o ajute, dar au fost trași imediat în spate, pentru binele lor și al tuturor celor de față.

Tot ce puteau face era să-i privească pe Acoliți punând-o în lanțuri și ducând-o la coada alaiului, în timp ce fata plângea și se uita în jur după ajutor. Privirile mute ale celor de pe stradă deveneau din ce în ce mai sfidătoare—era singura forma de protest care le mai rămăsese. Însă nici aceasta nu avea să dureze mult.

Acum venise rândul Kirei. Cu un pocnet din degete, bunica a asmuțit Acoliții asupra localnicilor ostili. În câteva clipe, oamenii s-au împrăștiat în toate direcțiile, fugind de violența declanșată brusc, în timp ce preoții războinici făceau victime în rândul localnicilor.

— Minunat! a pufnit Kirkus. Ai gonit toată prada!

— E un oraș mare. Are multe străzi.

Desigur, avea dreptate. Străzile din celelalte cartiere erau mai liniștite decât cele lăsate în urmă. Dar vestea despre procesiune sigur se împrăștiase cu repeziciune, căci străzile erau mai pustii decât ar fi fost de așteptat. Și totuși oamenii își vedeau de treburile lor zilnice—poate se gândeau că zvonurile erau exagerate

sau poate că nu aveau de gând să fugă de pe propriul lor pământ. Acum, nimeni nu mai urmărea atent procesiunea.

— Mai vezi ceva interesant, copilul meu? l-a întrebat bunica.

Kirkus a clătinat din cap, legănându-și masca cu unghiuri ascuțite. Dar se uita în jur fascinat, măsurându-i din priviri pe toți cei care le ieșeau în cale, așteptând să-i mai atragă atenția ceva.

— Din când în când, mă întreb dacă nu cumva, construind un imperiu, am pierdut ceva, a zis Kira, uitându-se cu atenție la tânăra care acum mergea în lanțuri în urma procesiunii. Cel puțin așa mi se pare uneori. Orice câștig presupune o pierdere. Și orice pierdere, un câștig. Pe vremuri, trebuia să facem toate astea pe furiș, folosindu-ne de șiretlicuri: înhățam bețivi care ieșeau din cârciumă și porneau bălăbănindu-se spre casă, copii rămași pe străzi până târziu sau călători naivi. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Și mi se pare că era cumva mai bine.

Kirkus abia dacă o asculta, uitându-se cu atenție de jur împrejur— aștepta cu înfrigurare.

În cele din urmă, lectica a oprit într-o piață gălăgioasă. Kirkus și-a dat seama că era centrul orașului, căci unde altundeva te-ai fi putut aștepta să vezi o țeapă de metal ruginit ridicându-se din pavajul de piatră la o înălțime de peste treizeci de metri.

Bunica i-a observat uimirea.

— A fost ideea lui Mokabi, i-a explicat ea.

După ce orașul a fost cucerit…

— *Știu*.

Localnicii își vedeau de treabă, fără să acorde multă atenție monumentului. Kirkus a văzut ghirlandele de flori stivuite în jurul soclului său împestrițat, lângă care soldații stăteau de strajă, privindu-i cu luare aminte pe trecători.

Orașul Skara-Brae fusese ultimul bastion al nathalienilor în timpul celei de-a Treia Cuceriri. După ce fusese înfrântă pe câmpul de luptă, Hano, tânăra regină a Nathalului și, totodată, geniul militar al țării, se retrăsese în Skara-Brae împreună cu trupele care îi mai rămăseseră. Mareșalul Mokabi, comandantul Armatei a Patra, a pornit în urmărirea ei și a asediat orașul, cerând ca porțile să fie deschise, altminteri toți cei dintre zidurile sale ar fi fost măcelăriți. Se spune că tânăra regină s-ar fi oferit să se predea doar ea, însă soldații și locuitorii orașului n-au vrut s-o lase. Cu toții au plătit prețul suprem pentru sfidarea cuceritorilor.

Când, în cele din urmă, orașul a capitulat, cu mari pierderi pentru Armata a Patra, mareșalul Mokabi a hotărât să organizeze o ceremonie în cinstea trupelor cuceritoare, care făcuseră atâtea sacrificii în timpul acelei campanii. Mai întâi, au transformat orașul într-un bordel, omorând femeile cu care deja își făcuseră mendrele sau care nu li se păreau atrăgătoare. Apoi, într-un acces de inspirație, mareșalul a ordonat să se toarne o țeapă înaltă din armurile topite ale soldaților săi care căzuseră

în timpul asediului. După ce au turnat țeapa de peste treizeci de metri, au fixat-o într-un soclu de ciment, apoi au întins-o la orizontală în piața centrală, să o vadă toată lumea.

În a cincea noapte de la capitularea orașului, în toiul unei petreceri pline de băutură și excese, soldații mareșalului i-au tras în țeapă pe ofițerii nathalieni și pe conducătorii orașului. Femeile și bărbații au fost înfipți în țeapă cu burta sau cu spatele, apoi trași pe toată lungimea ei— mulți dintre ei murind pe loc —, până când țeapa s-a umplut. Chiar în vârful ei, au înfipt-o pe regina Hano.

La un semn al mareșalului și cu un salut zbierat în cinstea înfrângerii reginei— cel puțin așa susține Valores în cartea lui —, țeapa plină de cadavre a fost înălțată de trei sute de localnici luați sclavi, urmând să rămână acolo ca un monument închinat cuceririi.

Era o poveste nemaipomenită, iar câțiva ani mai târziu, întâlnindu-l pe Mokabi la aniversarea Sfintei Matriarhe— chiar mama lui Kirkus —, tânărul a rămas fără cuvinte când a trebuit să răspundă la întrebările binevoitoare ale bătrânului cu privire la studiile pe care le urma— Kirkus fusese copleșit de venerație la gândul că se afla în prezența unei legende în carne și oase. Dar, stând în fața mareșalului, limba lui tânără împietrise și din alt motiv, unul mai subtil, pe care l-a înțeles după câteva nopți nedormite în patul său din Templul Șoaptelor. Pentru că în clipa când tânărul Kirkus strânsese mâna puternică a mareșalului, palma lui rece și un pic jilavă îl înspăimântase. Dintr-

odată, toate poveștile despre faptele de vitejie ale mareșalului deveniseră mai mult decât simple cuvinte pe o pagină. Omul acela, căruia îi simțea pulsul în propria-i palmă, poruncise masacrarea a mii de oameni— între care se numărau nu doar soldați înfrânți, ci și femei și copii, bătrâni și prunci. În clipa aceea, lui Kirkus i se făcuse scârbă de atingerea lui Mokabi, ca și când o simplă strângere de mână l-ar fi putut infecta cu ceva respingător, cu ceva impur. După aceea, chiar avusese impresia că mâinile îi miroseau a sânge. Oricât de mult și le-ar fi spălat, tot mai simțea mirosul acela metalic, atunci când rămânea singur noaptea, doar cu gândurile lui.

Senzația aceea s-a atenuat abia după ce a împlinit paisprezece ani și i s-a permis să-și împartă patul cu prietenii săi din templu: uneori, Brice și Asam, dar, după o vreme, mai ales Lara. Având de explorat aceste experiențe noi și îmbătătoare, a mai uitat de petele de sânge pe care își închipuia că le avea pe mâini. În aceeași perioadă, s-au înmulțit și lecțiile despre ritualurile lui Mann și a trecut prin prima purificare rituală. Mama lui îi permitea din ce în ce mai mult să fie martor la intrigile și responsabilitățile pe care le presupunea accederea ei la tron. Cu timpul, Kirkus a început să-și depășească sensibilitățile și a învățat să înțeleagă necesitatea acțiunilor nemiloase și egoismul fundamental al compasiunii. Iar în rarele ocazii când se simțea copleșit de senzația de impuritate— fie că era vorba de o clanță unsuroasă, de un pahar de

vin din care băuseră și prietenii lui sau chiar de un bazin în care se scăldaseră și alții —, avea grijă să se retragă în intimitatea camerei sale înainte să cadă pradă impulsului de a-și freca până la sânge părțile pângărite. La urma urmelor, era preot inițiat al lui Mann și primul moștenitor al tronului, așa că nu-și putea permite să dea dovadă de slăbiciune.

— Vii? l-a întrebat bunica lui, coborând din lectică.

Kirkus și-a smuls privirea de la țeapa uriașă și mai ales de la petele de rugină împrăștiate de-a lungul ei. S-a uitat la Kira preț de câteva bătăi ale inimii înainte să înțeleagă ce-i spusese.

A clătinat din cap și a urmărit-o pe bătrâna preoteasă umblând prin piață, însoțită doar de sclavii ei personali, gustând după pofta inimii dulciurile și vinurile din partea locului. A refuzat escorta militară, protejându-și viața doar cu puterea înfiorătoare a veșmintelor sale albe, care împrăștia mulțimile oriunde s-ar fi dus.

O vreme, Kirkus a rămas pe loc, mulțumindu-se să savureze posibilitățile care i se deschideau, construind în minte fantezii cu localnicii care îi atrăgeau atenția. În cele din urmă, după ce a hotărât ce își dorea, s-a ridicat în picioare.

Cu mai multă discreție de data aceasta, i-a indicat cu mâna pe cei care îi plăceau: două surori frumoase, cu plete blonde ce ajungeau aproape până la pământ; un măcelar gras care își mânuia satârul cu multă dibăcie și care ar fi

putut să opună rezistență, un tânăr care îi amintea de Asam, prietenul său din copilărie, și o vânzătoare de pește bătrână, dar care încă avea un trup suplu, puternic și interesant.

Acoliții s-au strecurat prin mulțime, înhățându-i pe cei indicați. Țipetele victimelor se auzeau doar preț de câteva clipe, pierzându-se repede în hărmălaia din piață. Kirkus privea din lectică freamătul produs de Acoliți, urmărind cu atenție cum se propaga în mulțime. Era vrăjit de spectacolul oferit de prietenii și rudele înspăimântate care se agățau de cei smulși de lângă ei și cereau ajutor de la cei înghesuiți în jurul lor. Fiecare victimă era luată pe rând, iar țipetele de groază erau din ce în ce mai puternice, reușind în cele din urmă să acopere chiar si hărmălaia pieței.

În clipa aceea, Kirkus și-a dat seama că, în lunga viață care îl aștepta, nu avea să se plictisească niciodată de astfel de zile.

Kira se întorcea cu un paner plin cu mărfuri alese după pofta inimii, lăsând în urmă tarabe părăsite și coșuri aruncate pe jos, ai căror proprietari fugeau țipând în toate părțile, cu gând să dea alarma pe străzile alăturate. În spatele lecticii, groaza celor care tocmai fuseseră luați sclavi se ridica în aer ca o forță palpabilă, în zăngănitul lanțurilor cu care erau încătușați.

Câteva străzi mai încolo, un bărbat îmbrăcat cu hainele din piele decolorată ale unui curier s-a apropiat de capătul din față al procesiunii, călare pe un zel vărgat, agitat din pricina

atmosferei apăsătoare din jur. Călărețul a schimbat câteva vorbe cu căpitanul acoliților, i-a înmânat o hârtie împăturită, apoi s-a întors și s-a îndepărtat în galop.

Kira a citit biletul cu uimire crescândă în ochi.

— Se pare că vestea sosirii noastre în oraș n-a stârnit doar frică. Ascultă ce scrie: *În seara aceasta, când vă veți întâlni cu Marele Preot Belias, să vă uitați îndeaproape la cum îi vin veșmintele. Sub ele veți găsi doar un șarlatan.*

— E semnat? a întrebat Kirkus, fără mult interes.

— *Un supus loial al lui Mann.*

Kirkus a ridicat din umeri.

— Așa se întâmplă peste tot pe unde mergem, a zis el cu dispreț. Marele preot cu siguranță are dușmani care speră să-și amelioreze situația cât timp ești în oraș.

— Mintea ta se arată a fi perspicace atunci când o pui la treabă. S-ar putea să ai dreptate, dar bine ar fi să-l observi cu atenție pe acest preot. Trebuie să dobândești abilitatea de a-i deosebi pe adevărații credincioși de cei prefăcuți, după cum trebuie să ți-o însușești și pe aceea de a ști cum să te porți cu ei dacă se dovedesc a fi fățarnici.

— Pur și simplu ne descotorosim de ei, ce-ar fi de învățat în privința asta? a răspuns el, apoi și-a întors privirea spre stradă, căutând în continuare.

— Uneori, a zis ea cu blândețe din spatele măștii, mă uluiește lipsa ta de imaginație. Trebuie să mai lucrăm la acest cusur.

Apoi a pocnit din degete, chemându-l la ea pe căpitanul Acoliților.

— Acum vom merge la palatul marelui preot, i-a spus preoteasa. Vreau să mă odihnesc o vreme, înainte să luăm masa cu acest bărbat care ne conduce orașul.

— După cum vă e voia, a răspuns căpitanul, plecând capul.

Apoi procesiunea a luat-o din loc.

— M-am plictisit, a spus Kirkus, fără să se adreseze cuiva anume.

Tânărul preot era doar un oaspete la cina aceea, și totuși stătea chiar în capul mesei, dând pe gât vinul tare din Serat ca și când ar fi fost apă.

— Nu-l luați în seamă, a sugerat Kira familiei care îi găzduia. S-a îmbătat.

Belias, marele preot al orașului și, în consecință, guvernatorul său, a încuviințat cu un zâmbet scurt și un pic tensionat, ștergându-și cu o batistă broboanele de sudoare de pe scăfârlia rasă. În seara aceea, nu se simțea deloc la largul său, cu toate că luau cina în sala de ospețe a propriului său palat, fiind gazda acelor doi nou-veniți din îndepărtatul Q'os, capitala Sfântului Imperiu Mann. Poate din pricina felului în care se uita la el bătrâna preoteasă, în ai cărei ochi licărea ceva indescifrabil.

Belias își dorea ca musafirii să termine mai repede de mâncat și să se retragă devreme în camerele lor. Avea nevoie să stea de vorbă cu subalternii săi, să afle dacă populația orașului

respecta interdicția de a mai ieși pe străzi, pe care o instituise în grabă când aflase de sosirea musafirilor. Dar, în ultimele două ore, fusese captiv la masă și se prefăcuse interesat de ce spunea bătrâna, în timp ce se uita la ritmul în care înfulecau și beau, încercând să-i grăbească prin rugăciuni rostite în gând. Trăgea nădejde că, în scurtă vreme, aveau să se sature.

Soția lui durdulie stătea tăcută alături de el. Era îmbrăcată cu cele mai fine mătăsuri din Farland și purta bijuterii extravagante, demne de o regină— una minoră, din provincie. A aruncat încă o ocheadă spre tânărul și chipeșul preot, care stătea ca un rege în capul mesei, însă Kirkus iarăși a ignorat-o în mod fățiș. Și Belias s-a prefăcut că nu vede nimic. Nu era deloc surprins de avansurile soției lui. Întotdeauna fusese atrasă de putere— tocmai de aceea se și căsătorise cu el.

Marele preot i-a aruncat o privire fiicei sale, Rianna. Belias apela deseori la ea atunci când avea nevoie de sprijin. Rianna îi șoptea ceva logodnicului ei, un antreprenor din pătura patricienilor, cu zece ani mai în vârstă decât ea. Acesta terminase de mâncat și se uita la cei trei preoți cu o neîncredere abia mascată.

Era o cină destul de apăsătoare: cu toții mâncau în tăcere în sala răcoroasă, ascultând ploaia răpăind în vitralii, clefăiturile și zăngănitul tacâmurilor în farfurii, iar din când în când câte o replică de curtoazie, la care se adăugau strigătele sclavilor lăsați în ploaie, pe aleea de pietriș.

Belias fusese informat de cancelarul său cu privire la cele întâmplate în dimineața aceea pe străzile din Skara-Brae. Acesta era unul dintre motivele pentru care transpira atât de abundent și se prefăcea interesat de resturile reci din farfuria sa. Potrivit rapoartelor pe care le primise, populația orașului era în mare fierbere. Îi cereau înapoi pe cei dragi răpiți în ziua aceea, altminteri, amenințau că avea să curgă sânge. Belias era foarte îngrijorat de această bruscă manifestare publică a furiei, întrucât îi cunoștea foarte bine pe nathalieni și știa cât de ușor era ca aceștia să ajungă la revoltă. La urma urmelor, și el era nathalian.

— Te simți bine, mare preot? l-a întrebat Kira cu glas blând, deși Belias bănuia că orice dovadă de blândețe din partea acelei femei semăna mai degrabă cu felul în care o pisică se joacă cu un șoarece.

Marele preot s-a străduit să-și păstreze cumpătul. Nu, nu se simțea deloc bine. Scorpia aceea bătrână era mama Sfintei Matriarhe, iar bădăranul care se legăna pe scaunul din capul mesei lui nu era altul decât unicul fiu al Matriarhei, succesorul la tron. Ceea ce era suficient pentru a zăpăci un preot simplu dintr-o provincie a imperiului.

— Da, mă simt bine, i-a răspuns el preotesei în cele din urmă. Dar mă întrebam… vedeți… de ce ați avut nevoie să luați atâția sclavi astăzi?

Bătrâna a sorbit delicat dintr-un pahar de vin, fixându-l pe Belias cu privirea peste marginea lui. Apoi a plescăit din buze și i-a

răspuns cu o voce ale cărei inflexiuni aminteau de scârțâiturile unor trepte de lemn:

— În curând, nepotul meu cel bădăran are să fie inițiat. Am adunat toate cele trebuincioase pentru ritual, oprindu-ne din loc în loc de-a lungul fluviului, în orașele care ne-au atras atenția. Anul acesta, l-am însoțit în marele pelerinaj. Sunt sigură că, preot fiind, și tu ai întreprins această călătorie, a adăugat ea, după care, preț de o clipă, a cercetat cu atenție cupa de cristal din mână, ca și când ar fi căutat o imperfecțiune, iar Belias a văzut că bătrâna se uita la el prin transparența sticlei.

Marele preot a încuviințat din cap, zâmbind prostește, fără să dea un răspuns propriu-zis. Nu, nu făcuse acea mare călătorie, însă nu avea de gând să recunoască acest lucru în fața ei. Era un pelerinaj lung și extrem de costisitor, dacă voiai să-l întreprinzi în condiții confortabile, și presupunea tot felul de orgii și încălcări ale tabuurilor, ceea ce probabil i-ar fi dat gata inima și așa slăbită. Belias pur și simplu nu găsise timp pentru așa ceva.

— Înțeleg, a zis Kira, la care zâmbetul a dispărut de pe chipul marelui preot.

Nu-și dădea seama ce înțelesese bătrâna, dar inima a început să-i bată un pic mai tare. Vrând să-și demonstreze calmul, a vârât în gură o bucățică de lemn dulce[2], dar încercarea lui a dat greș, întrucât a încercat s-o înghită aproape nemestecată și s-a înecat cu ea.

---

[2] Lemnul dulce (*glycyrrhiza glabra*): plantă erbacee perenă, ale cărei rădăcini cu gust dulce-amărui constituie una dintre cele mai vechi mirodenii, utilizată pentru aromatizarea dulciurilor și a băuturilor. (*N.t.*)

Fiica lui i-a întins o cupa cu apă, un aer de îngrijorare încrețindu-i fruntea. Belias l-a golit și i-a zâmbit Riannei în semn de mulțumire. Fata purta o rochie de bumbac moale, de culoare verde, care se asorta cu părul ei roșcat și îi ascundea sigiliul pe care, la insistența tatălui, îl purta întotdeauna la gât. Mai înainte, Belias o mustrase între patru ochi pentru că, de fiecare dată când apărea în public, își ascundea sigiliul. Marele preot îi explicase că, purtat în felul acesta, nu îi putea fi de niciun folos. Dacă îl ținea ascuns, sigiliul nu-i putea împiedica pe oameni să-i facă rău. Însă Rianna nu înțelesese niciodată pe deplin riscurile presupuse de faptul că era fiica marelui preot al orașului. Iar tatăl ei spera să nici nu le înțeleagă vreodată.

Acum, când fiica i-a întors zâmbetul de pe cealaltă parte a mesei, Belias regreta vorbele aspre pe care i le spusese mai devreme. Știa că deja îl iertase. Întotdeauna îl ierta.

Și îi părea bine că, în seara aceea, cei doi musafiri nu aduseseră în discuție chestiuni legate de doctrină și ritualuri. Întotdeauna se străduia s-o protejeze pe Rianna de miezul întunecat al acelei religii, de secretele și ritualurile ei ascunse. Prețuia foarte mult inocența ei— singura lumină din viața lui altminteri banală.

— Uită-te la el! a zis bătrâna mai în glumă, mai în serios, întinzând degetul spre nepotul ei și făcându-l pe Belias să tresară. Îmbătat cu vin și ghiftuit până la refuz, și tot se plânge că e plictisit. Îți vine să crezi că, în ultimele

douăsprezece luni, a văzut un întreg imperiu perindându-se prin fața ochilor săi, priveliști pe care doar câțiva privilegiați sunt sortiți să le admire? Ei bine, nu, tot ce face e să se plângă că mai vrea, atât de alintat este.

La auzul acestor vorbe, Kirkus a râgâit zgomotos.

„Nu există alt Dumnezeu în afară de tine însuți”, a recitat Belias în gând, ca și când ar fi devenit dintr-odată un adevărat credincios al lui Mann, uitându-se pe furiș la tânărul beat, care stătea tolănit pe scaunul din capul mesei. Oare acela era într-adevăr următorul conducător al unui imperiu și al unei religii care se întindeau pe două continente, cuprinzând mai bine de patruzeci de rase diferite?

Spre deosebire de mulți dintre compatrioții săi, care, dacă ar fi putut, ar fi luptat pentru independență până la moarte, Belias se considera un om realist. După părerea lui, era o trăsătură esențială în viață, dar care, din păcate, le lipsea cu desăvârșire nathalienilor. Cu excepția negustorilor, poate, care erau în stare să recunoască o bună oportunitate de afaceri atunci când aceasta venea peste ei, spărgându-le ușa cu bocancii.

Cu mulți ani în urmă, când armata imperială trecuse prima oară granița nathaliană, înaintând aproape fără oprire, Belias recunoscuse viitoarea ocupație drept ceea ce era de fapt— *ceva inevitabil*. Și astfel, după ultima luptă dată de regina Hano și oastea ei chiar acolo, în acel oraș bătut de soartă, în care

avusese norocul să nu se afle în zilele asediului — plecase departe, la moșia familiei, împreună cu soția și fiica lui —, Belias, politician tânăr și ambițios, trecuse de partea cuceritorilor. Și se făcuse tocmai preot al lui Mann, văzând în această poziție singura modalitate de a avansa în noua ordine politică. Fusese destul de ușor. Nu trebuise decât să studieze timp de trei ani la noul complex de temple deschis în Serat— unde, mânați de dorința de a îmbrăca veșmintele ordinului, veneau la învățătură mulți tineri din provinciile imperiului— apoi a trecut cu mult curaj prin Cull, ritualul misterios care reprezenta ultima inițiere în doctrina lui Mann.

Trecerea de partea cuceritorilor se dovedise un succes, iar lui Belias îi plăcea să-și amintească avantajele acestei hotărâri în nopțile întunecate în care îl chinuiau mustrările de conștiință. La urma urmelor, acum era guvernatorul propriului său oraș.

Dar, în ciuda acestui pragmatism, sau poate tocmai din cauza lui, Belias își înțelegea foarte bine compatrioții mai puțin sofisticați. Un episod precum cel din ziua aceea, o incursiune a preoților militari în orașul său, putea fi suficient pentru a declanșa o revoltă, deși toți localnicii știau că ar fi fost reprimată sângeros. Dacă s-ar fi iscat o astfel de răzmeriță, Marele Preot Belias ar fi fost fără îndoială un om mort. Nathalienii pe el l-ar fi spânzurat primul, întrucât era considerat capul trădătorilor. Și chiar dacă ar fi reușit cumva să evite linșajul, preoțimea i-ar fi venit de hac pentru că

permisese izbucnirea unei asemenea revolte. L-ar fi denunțat ca fiind un om slab, nedemn de cinstea de a-l sluji pe Mann, și ar fi fost caterisit prin metoda lor preferată— prin înfigerea într-o țeapă deasupra unui rug aprins.

Și toate s-ar fi întâmplat numai din pricina acelor fanatici din Q'os, care stăteau la masa lui, în casa lui, în orașul lui, înfruptându-se din mâncarea lui, în timp ce sclavii lor jegoși făceau zarvă pe aleea lui. Nathalienii s-ar fi revoltat tocmai din pricina musafirilor, care și ei ar fi putut sfârși tot în ștreang. Ceea ce, pentru el, n-ar fi fost o compensație: ar fi murit odată cu ei.

„Mann", a zis preotul în gând, cu amărăciune. Carnea divină. Belias se străduise din răsputeri să învețe tot ce se putea despre religia devorantă pe care o îmbrățișase. Și credea că o înțelegea cu adevărat.

Sfântul Ordin al lui Mann nu fusese sfânt dintotdeauna. Pe vremuri, era doar un cult urban sumbru, un zvon șoptit în orașele-stat din Lanstrada, unde era folosit de mame ca o amenințare pentru copiii neascultători. Însă asta se întâmpla pe vremea când cultul tainic al lui Mann nu ajunsese să domine în bogatul oraș-stat Q'os— ai cărui locuitori erau dominați de frica și de superstițiile stârnite de anii de boli și secetă —, unde preluase puterea printr-o lovitură de stat cunoscută sub numele de Noaptea cea mai lungă.

Stimulat de victorie și de ambiția de a-și consolida puterea cât mai repede cu putință, cultul a folosit marile bogății ale orașului

pentru a transforma armata într-o mașinărie de cucerit; visul lor era să răspândească filosofia manniană în întreaga lume cunoscută. La început, expedițiile lor militare nu au avut succes, dar, în cele din urmă, înarmați cu un nou model de tun— adică mai puțin expus riscului de explozie accidentală și alimentat cu mai puțin praf de pușcă —, soarta lor pe câmpurile de luptă s-a schimbat. Astfel a început o epocă a invaziilor și a dominației, care a dus la formarea brutală a unui imperiu în mai puțin de cincizeci de ani și la schimbarea naturii înseși a războiului.

De-a lungul acelor cinci decenii de putere, cultul se înveșmântase în mantia divinității. Într-o perioadă destul de scurtă, se transformase într-o religie de stat, iar multe dintre obiceiurile sale timpurii deveniseră tradiție. Unul dintre aceste obiceiuri era Cullul — un ritual de inițiere în care preoții neofiți își pierdeau vârfurile degetelor mici, apoi omorau cu mâinile goale un om nevinovat, această încălcare a tabuului având rolul de a transforma sufletul primar al preotului într-o entitate de neoprit.

Cel puțin aceasta era semnificația oficială, cu toate că, pentru Belias, acest ritual era o adevărată sminteală— în lunga noapte a inițierii sale, nu simțise decât un puternic dezgust. În timp ce unii preoți mai fervenți repetau această ceremonie de multe ori de-a lungul vieții, crezând că așa vor perfecționa carnea divină, Belias nu repetase niciodată experiența, ba chiar se străduia să nu-și

amintească nimic din noaptea aceea. Și nici nu povestise vreodată familiei lui ce făcuse ca să obțină veșmintele albe ale statutului său.

Până atunci nu păruse să conteze că Belias nu credea în niciuna dintre absurditățile mai profunde pe care se baza religia lui Mann. Era un preot ambițios și versatil în cadrul unei religii care nu avea nimic de-a face cu altruismul și sacrificiul de sine, ci doar cu puterea și divinizarea de sine, și tocmai de aceea Belias, care în tinerețe fusese interesat doar de propria-i persoană, nu se simțise decât rareori un impostor.

În mod ciudat, Belias începea să se simtă ca un șarlatan abia acum, stând la masă cu acei fanatici din Q'os— preoți *adevărați*, în toate sensurile cuvântului, cu capetele rase cu grijă și cu nenumărate inele înfipte în pielea feței. Cu acest gând în minte, marele preot urmărea scena din fața lui, copleșit de un sentiment de neliniște ce creștea cu fiecare clipă. Se întreba care ar fi fost soarta lui, dacă musafirii s-ar fi îndoit de el.

Kirkus era enervat. Vinul i se părea acceptabil, mâncarea măcar fusese sățioasă, dar se simțea de parcă și-ar fi petrecut ultima oră luând cina cu niște cadavre, atât de formale și de crispate erau conversațiile mărunte din jurul mesei. Nu era prima oară când, în ultimele șase luni, își dorea să fi fost în Templul Șoaptelor, alături de egalii săi.

Gândurile posomorâte i-au fost întrerupte de un țipăt ascuțit venit de afară. Probabil că unul

dintre sclavii de curând dobândiți tocmai fusese redus la tăcere cu lovituri de bici.

— Era și timpul, a comentat el, umplându-și din nou paharul cu mișcări stângace.

Și totuși, această aroganță era în bună măsură doar simplă paradă, căci Kirkus nu era nicidecum bădăranul alintat care se prefăcea a fi: pur și simplu îi făcea plăcere să pară așa în astfel de momente.

Însă nimeni n-a răspuns la remarca lui, în jurul mesei auzindu-se doar clefăituri și zăngănitul tacâmurilor.

Kirkus a coborât privirea spre masă, apoi și-a aranjat tacâmurile în perfectă ordine. Scrâșnea din dinți, simțind că, dacă nu făcea repede ceva să scape de plictiseală, avea să turbeze.

Preț de câteva clipe, Kira și marele preot au purtat o conversație despre fluviu și despre cât de departe în amonte era Lacul Păsărilor, iar Belias transpiră mai abundent decât înainte.

— M-am plictisit! s-a plâns iarăși Kirkus, mai tare de data asta, dar nu suficient cât să întrerupă conversația de curtoazie dintre cei doi.

Și totuși, suficient cât s-o determine pe fiica marelui preot să-și ridice privirea din farfuria cu somon proaspăt. A întors capul, ațintindu-și asupra lui ochii negri, plini de indignare. Era prima oară când întâlnea privirea lui Kirkus de când se așezaseră la masă. Cu un aer ostentativ, tânărul preot s-a uitat chiorâș la ea, apoi la logodnicul ei, speculantul acela viclean, care i-a susținut și el privirea preț de o clipă.

Apoi, ca la un semn, Rianna și viitorul ei soț și-au îndreptat iarăși atenția spre farfuriile din fața lor. Kirkus s-a uitat la ei în continuare, observând privirile pe care cei doi le-au schimbat între ei după aceea. Aveau ceva în comun— îi unea o legătură tainică.

„Probabil o călărește ca un armăsar ori de cât ori părinții pleacă de acasă”, și-a zis Kirkus cu ciudă. Și dintr-odată, o amintire și-a croit drum în mintea lui: Lara și ultima oară când făcuseră amor, pofta ei nestăvilită de sex, intensificată de droguri, oferindu-i un extaz cum nu mai trăise până atunci.

Amintirea aceea i s-a prăvălit în pântece ca o bilă de plumb, răscolindu-i memoria. Și-a adus aminte de o seară petrecută în dormitorul umbrit și răcoros al bunicii, care, cu glasul ei strident, îi turuia despre lucrurile pe care ar fi fost bine să și le îndepărteze din minte în zilele acelea, în care nu voia să se gândească decât la următoarea întâlnire cu Lara. Pentru el nu contau decât parfumul pielii ei netede și catifelate, pe care își dorea s-o mângâie și s-o muște, râsul ei cristalin și melodios, stârnit de lucruri pe care nu putea decât să le bănuiască, imaginea chipului ei perfect, îmbujorat de pasiune, sub el sau deasupra lui, darurile spontaneității și entuziasmului.

— Kirkus, micuța Lara nu-ți va putea fi niciodată glammari, îi spusese bunica fără menajamente, după ce, timp de o oră, îi explicase încă o dată că doar femeile lui Mann puteau da mai departe puterea și bogăția familiilor lor, căci numai despre ele se putea ști

cu siguranță că aveau sânge străvechi. Trebuie să te gândești la lucrurile astea mai mult decât la cine îți satisface puța, l-a mustrat ea. Nu uita că neamul Larei deja este înrudit cu al nostru. Tu, copilul meu, trebuie să-ți alegi consoarta cu gândul la beneficiile pe care le putem obține, adică dintr-o familie pe care dorim s-o aducem de partea noastră. Pentru tine, Lara nu poate fi mai mult decât este deja, și amândoi trebuie să vă mulțumiți cu atât.

Kirkus se răstise la bătrână, cerându-i să-și vadă de treburile ei, iar Larei nu-i povestise nimic din toate astea— nici n-ar fi știut cum. Și totuși, fata aflase cumva de discuția lor.

Lara fusese nervoasă în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună— deși atunci numai ea știa că era ultima. După câteva ore de jocuri amoroase, se luaseră la ceartă de la ceva lipsit de importanță— o vagă neînțelegere pe care nici acum nu reușea să și-o amintească. Lara făcuse o adevărată criză de nervi, urlând că nu voia să-l mai vadă niciodată, iar Kirkus râsese de scena ei și se gândise că era doar una dintre ciondănelile lor obișnuite— nu știa că o pierduse.

Câteva zile mai târziu, la Ball da Pierce, Lara sosise cu un nou iubit, idiotul de Da-Ran, care mergea țanțoș alături de ea, îmbrăcat cu o armură de gală, împodobită cu panglici, și cu o rană proaspătă pe obraz— în săptămâna aceea, tocmai se întorsese din nord, unde fusese să cucerească niște triburi.

În noaptea aceea, Lara nu-i aruncase nicio privire lui Kirkus.

Nici măcar una.

Rianna, fiica lui Belias, se uita la logodnicul ei într-un fel care îl stânjenea pe Kirkus. Dacă ar fi fost măcar un pic înclinat spre analiza de sine, și-ar fi dat seama că era invidios. În schimb, tânărul preot stătea la masă din ce în ce mai prost dispus, urmărindu-i cu o privire posomorâtă.

Kirkus a observat că Rianna își ținea o mână sub masă. Uitându-se mai cu atenție la fata marelui preot, a observat că brațul i se unduia ritmic— era o mișcare foarte delicată, abia perceptibilă. Kirkus a scos un mormăit ușor și, cu subtilitatea bătătoare la ochi a oamenilor beți, s-a prefăcut că-și scapă șervetul nefolosit pe podea, apoi s-a aplecat să tragă cu ochiul sub masă. Și a văzut. Mâna ei fragilă și albă, cu mănușă de mătase, îl mângâia delicat între picioare pe logodnicul ei.

Kirkus a luat șervetul și s-a ridicat. Acum zâmbea și, când s-a uitat iarăși la Rianna, i s-a părut dintr-odată că vede o altă persoană, scrutându-i îndelung trupul suplu, învăluit în rochia verde: sânii îi plesneau de tinerețe, iar gâtul lung, ca de lebădă, îi susținea fața catifelată și mândră, fardată cu alb și stacojiu, încadrată de un păr bogat, de culoare roșcată.

— O vreau pe ea, a zis el cu voce tare, iar cererea lui pătimașă a atras atenția tuturor celor de la masă.

— Ce-ai zis, dragul meu? l-a întrebat bunica din celălalt capăt al mesei, scorpia bătrână prefăcându-se că nu auzise.

Kirkus a arătat-o cu degetul pe Rianna.

— O vreau pe ea, a repetat tânărul preot.

Mama durdulie a fetei a avut pentru prima oară o reacție în seara aceea. A chicotit în pumn, ca și când s-ar fi trezit dintr-odată în prezența unui nebun. Dar ceilalți comeseni nu erau deloc amuzați. Rămăseseră agățați de cuvintele lui Kirkus, cu gurile căscate de uimire, dar niciunul nu și-a pierdut cumpătul.

— Vorbești serios? l-a întrebat bunica, pe un ton care dădea de înțeles că trebuia să fie sigur pe sine înainte să-i răspundă.

Kirkus știa foarte bine ce-i cerea. În Q’os, Kira îi putea refuza o asemenea poftă, așa cum făcuse cu Lara, când, după noaptea balului, băiatul i-o ceruse numai pentru el— bătrânei îi fusese teamă ca nu cumva să tulbure delicatul echilibru de putere pe care îl stabilise mama lui, ca să-și poată menține poziția. Dar aici? Aveau de-a face doar cu un preot de provincie neghiob. Iar înștiințarea pe care o primise mai devreme se dovedise a fi adevărată. Se vedea limpede că Belias doar juca rolul de slujitor al lui Mann, nu îl îndeplinea din convingere.

— Știi foarte bine ce sunt oamenii aceștia, a răspuns Kirkus. Da, bunico, o vreau pe ea— pentru Cullul meu.

Tânăra roșcată a dus o mână la gât și s-a întors către tatăl ei, așteptând ca Belias s-o asigure că nu are de ce să-și facă griji. Logodnicul Riannei și-a sprijinit o mână pe brațul ei și s-a ridicat în picioare în semn de protest, dar nu a spus nimic. Iar mama fetei a continuat să chicotească.

Bătrâna Kira a oftat. Ce gânduri îi treceau

prin minte în clipele acelea n-ar fi putut spune niciunul dintre comeseni, nici măcar Kirkus. Preoteasa l-a fixat îndelung cu privirea pe nepotul ei, aflat în celălalt capăt al mesei, iar acesta a făcut la fel, tăcerea din sala de ospețe devenind o prezență apăsătoare.

Kira s-a întors spre Belias, cercetând cu atenție chipul lui crispat, albit de frică. Ceea ce a părut să-i ușureze decizia. Zâmbetul care i s-a așternut pe chip era doar simplă politețe.

— Mare Preot Belias, a zis ea calm, așezând tacâmurile lângă farfurie, aș vrea să-ți pun o întrebare.

Nathalianul și-a dres glasul:

— Vă ascult, stăpână.

— Care crezi că e cea mai mare amenințare pentru ordinul nostru?

Belias a deschis și a închis gura de câteva ori înainte să prindă glas:

— Nu… nu știu. Stăpânim cea mai mare parte a lumii cunoscute. Suntem puterea dominantă peste tot. Nu… văd nicio amenințare pentru ordinul nostru.

Ochii bătrânei s-au închis, ca și când pleoapele ar fi fost prea grele.

— Cea mai mare amenințare, a zis ea cu glas solemn, va veni întotdeauna *din interior*. Trebuie să ne păzim întotdeauna de propriile noastre slăbiciuni— să nu ne pierdem rigoarea și să nu-i primim în ordinul nostru pe cei care nu cred cu adevărat. Așa ajung religiile să-și piardă sufletul și să devină lipsite de sens. Sunt sigură că înțelegi acest lucru.

— Stăpână, eu…

Kira a deschis ochii, iar marele preot a tăcut. Mâinile lui sprijinite pe fața de masă tremurau în mod vizibil.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitatea din această seară, i-a spus Kira, ștergându-se la gură cu șervetul și punându-l pe masă.

Apoi a ridicat în aer o mână scheletică și a pocnit din degete o singură dată, făcând un zgomot ca de os rupt. Cei patru Acoliți care așteptau în sală s-au pus în mișcare în același timp.

Rianna a scos un țipăt când i-a văzut apropiindu-se de ea.

Mânat de disperare și spaimă, logodnicul a reușit să-l lovească cu pumnul în falcă pe unul dintre Acoliți.

În clipa următoare, un alt Acolit a scos sabia, iar logodnicul a ridicat antebrațul din instinct, să pareze lovitura. Dar Acolitul i-a tăiat mâna cu ușurința unui măcelar, apoi și-a înălțat din nou sabia și i-a spintecat clavicula. Brațul retezat a căzut zgomotos pe podea, rostogolindu-se de câteva ori și oprindu-se în mâna întoarsă cu palma în sus, iar logodnicul s-a prăbușit și el pe podea, urlând și împroșcând sânge în toate părțile.

Mama Riannei s-a ridicat în picioare și a vomitat un șuvoi de creveți nedigerați pe fața de masă brodată.

Tatăl a îngăimat niște vorbe fără șir, iar apoi, cu pași împleticiți, a pornit spre fiica lui, ocolind masa și ridicând glasul. Însă a alunecat în balta de sânge care se lățea pe podea, iar când și-a recăpătat echilibrul, a dus o mână la

piept, strângându-și veșmântul în pumn, cu un aer deznădăjduit.

Ușile din capătul îndepărtat al încăperii s-au deschis, iar gărzile palatului au dat buzna înăuntru, cu săbiile scoase din teacă, presimțind pericolul. Și au văzut întreaga scenă: stăpânul lor se clătina pe picioare ca un bețiv, un bărbat însângerat țipa pe podea, fiica marelui preot se zbătea în brațele Acoliților, iar la capetele mesei, cei doi musafiri din Q'os, drapați în alb, stăteau calm și sorbeau vin.

După câteva clipe, gărzile s-au dat în spate și au ieșit din sală, închizând ușile cu grijă.

Belias a scos un geamăt, apoi a căzut în genunchi lângă Kira, iar aceasta s-a ridicat în picioare.

— Vă rog! abia a reușit el să spună, cu mâna strânsă la piept.

În mâna preotesei a apărut un cuțit mic și, cu o mișcare discretă, i-a tăiat beregata.

— Luați-o și pe mama fetei, a poruncit ea, rămânând nemișcată lângă muribund.

Acoliții au înhățat-o pe femeia durdulie, apoi le-au târât pe amândouă— mamă și fiică— afară din sală. Kira a plecat privirea spre Belias și s-a uitat în ochii lui disperați.

— Nu fi necăjit, i-a spus ea, deși probabil că marele preot nici măcar n-o mai auzea. Ai trăit bine pe seama noastră— dar s-a terminat.

Bătrâna a pășit peste marele preot, lăsând pe podea un șir de urme însângerate.

Kirkus și-a terminat paharul de vin dintr-o sorbitură, după care s-a ridicat și el de la masă.

În holul spațios al palatului, gărzile așteptau

cu un aer de spaimă abia disimulat. În fruntea lor se afla Egan, cancelarul marelui preot, ale cărui mâini erau ascunse de mânecile rasei sale albe. Părul cărunt al cancelarului contrasta puternic cu roșeața feței lui, pe care, în prima clipă, Kirkus a interpretat-o ca fiind expresia furiei, însă apoi a observat o strălucire lacomă în privirea lui, care acum le urmărea pe Rianna și mama ei în timp ce erau scoase afară în ploaie. Tânărul preot s-a întrebat dacă nu cumva el era cel care le trimisese biletul.

— Cancelar Egan, avem nevoie de un nou mare preot, i-a adus la cunoștință Kira.

— Într-adevăr, a răspuns el cu glas mieros.

— Sper să fii un slujitor al credinței mai dedicat decât a fost vreodată predecesorul tău.

Egan a plecat capul:

— Era slab, stăpână. Eu nu sunt așa.

Kira l-a măsurat din priviri încă o clipă, apoi a pufnit, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din palat.

Kirkus a urmat-o cu un aer supus.

CAPITOLUL 5 - În zbor

Cabina mirosea a umezeală, mucegai și vomă. Nu mișca nimic înăuntru, însă legănarea discretă a dirijabilului era vădită de scârțâitul grinzilor de lemn, de zăngănitul lămpii atârnate în tavan și de senzațiile de urcare și coborâre din adâncul pântecelui. Palid la față, Nico stătea întins în cușeta lui.

După ce nava s-a ridicat din Bar-Khos și s-a înălțat pe cerul acoperit de nori, Nico a urmărit cu un gol în stomac priveliștea neobișnuită a

pământului micșorându-se sub el, ținându-se de balustradă cu o senzație de amețeală. De trei zile, zăcea în cușeta lui, copleșit de teamă și greață, aplecându-se din când în când peste marginea patului să vomite într-un ciubăr de pe podea. Îi era greu să vorbească, întrucât avea gâtlejul inflamat de fiere. Mânca puțin, înghițind doar atâta apă și supă câtă putea digera înainte să verse. În fiecare clipă, treaz sau cufundat într-un somn agitat, era conștient de miile de metri de aer care se căscau sub el și de tensiunea constantă din funiile și bârnele cu care carena era prinsă de fragilul balon cu gaz. Pentru Nico, orice țipăt scos de un membru al echipajului, orice zgomot de pași sau schimbare de direcție a navei prevesteau un dezastru iminent. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de rău.

Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea singur. Împărțea cabina cu Ash, însă farlanderului nu-i plăceau deloc lungile accese de vomă ale lui Nico— bătrânul își pierdea răbdarea, lăsa deoparte cartea de poezie din care citea tot timpul și ieșea bombănind pe punte. Așa că cel care îl îngrijea pe Nico, aducându-i mâncare și apă, era Berl, musul navei.

— Trebuie să mănânci, a stăruit musul, întinzându-i castronul cu supă. Ai ajuns piele și os.

Însă Nico a strâmbat din nas, dând castronul la o parte, iar Berl l-a mustrat pentru încăpățânarea lui.

— Atunci niște apă, a continuat musul.

Trebuie să bei un pic de apă, chiar dacă ai s-o vomiți.

Nico a clătinat din cap.

— Dacă nu vrei, va trebui să-l chem pe stăpânul tău.

În cele din urmă, Nico a acceptat să ia o gură de apă, fie și numai ca să-i facă pe plac lui Berl, apoi l-a întrebat în ce parte a zilei erau.

— Încă un pic și se înserează. Dar n-ai cum să-ți dai seama din cabină, pentru că stai toată ziua cu obloanele trase. Ai nevoie de aer proaspăt— miroase îngrozitor aici. Nu-i de mirare că stăpânul tău stă mai mult pe punte.

— Nu-mi place priveliștea, i-a răspuns Nico, și și-a amintit de prima dimineață pe navă, când deschisese obloanele și se trăsese îndărăt văzând perspectiva care îl întâmpinase.

A scos un geamăt, ducând mâna la stomacul suferind:

— Cred că sunt grav bolnav.

Berl i-a răspuns cu un zâmbet:

— Prima oară când am zburat, mi-a fost rău o săptămână întreagă. Așa pățește toată lumea. Dar unii dobândesc aripi mai iute decât alții.

— Aripi?

— Da. Nu-ți face griji, în câteva zile o să te simți bine.

— Simt că mai am un pic și îmi dau duhul.

Musul a apropiat iarăși burduful cu apă de buzele lui Nico.

Berl părea să nu aibă mai mult de paisprezece ani, cu toate că avea încrederea în sine a unuia mai în vârstă. Nico s-a șters la gură, uitându-se la el cu atenție. Fața lui

îngustă era presărată cu cicatrice mărunte, concentrate deasupra sprâncenelor și mai ales sub ochi, care și ei păreau niște răni de mult vindecate.

— Am lucrat sub Scut, i-a explicat Berl, intuindu-i curiozitatea.

„Ah”, și-a zis Nico în sinea lui. Tatăl său îi povestise că uneori armata trimitea băieți în tunelurile de sub Bar-Khos, în spații prea strâmte pentru bărbații în toată firea, dar suficient de largi pentru copii și câini de atac. I-a spus lucrul acesta lui Berl, explicându-i că tatăl său luptase în trupele speciale— poate din imboldul de a stabili o legătură cu el. Musul s-a mulțumit să încuviințeze din cap, așezând burduful cu apă pe podea, alături de ciubăr.

— Ajunge deocamdată, a zis el. Dar trebuie să bei în continuare, m-ai înțeles?

— Așa am să fac, i-a răspuns Nico. Dar spune-mi, unde suntem acum?

— Deasupra insulei Salina. Am ajuns la coasta ei sudică în dimineața asta.

— Credeam că deja am pornit spre insula Cheem.

— Când o să prindem un vânt favorabil. Căpitanului îi place să economisească praf alb ori de câte ori se poate. Odată porniți la drum, o să ne îndreptăm spre nord și o să trecem prin blocadă. Dar nu-ți face griji, mannienii au puține nave ca ale noastre, iar Șoimul nostru e foarte rapid. O să depășim repede blocada.

S-a ridicat în picioare și a adăugat:

— Vino și tu pe punte mai încolo, dacă te simți în stare. Aerul proaspăt o să-ți facă bine.

Apoi a pornit cu pași siguri pe podeaua înclinată din pricina urcușului navei. Nico auzea vuietul tuburilor de propulsie, alimentate cu prețiosul lor combustibil.

Înainte ca Berl să iasă din cabină, s-a întors spre el și, apucându-se cu mâna de toc, l-a întrebat:

— Chiar te pregătești să devii rōshun?

— Cred că asta ar trebui să fie un secret, i-a răspuns Nico.

Musul a încuviințat din cap, apoi a rămas pe gânduri câteva clipe, răsfrângându-și buza de jos. În cele din urmă, a ieșit, închizând ușa șubredă în urma sa.

Nico s-a întins la loc și a închis pleoapele. Se simțea mai bine dacă nu avea în fața ochilor cabina înclinată.

Deja i se părea că viața pe care o dusese în Bar-Khos rămăsese foarte mult în urmă.

A doua zi dimineață, s-a simțit mai bine. Era ca și când trupul s-ar fi săturat de traumele lui și ar fi decis să se relaxeze, în ciuda numeroaselor sale temeri. Nico a oftat ușurat și s-a dat jos din cușeta îmbibată cu transpirație.

Cabina lui se afla în partea din spate a navei. Sub fereastra oblonită din fundul camerei, se afla o poliță ce susținea o chiuvetă, iar alături de ea, într-un colț, se vedea un capac ce acoperea latrina. A inspirat adânc și a tras de câteva ori de oblon, până a reușit să-l deschidă. L-a întâmpinat un cer limpede, presărat cu doar câțiva nori ce pluteau la nivelul navei.

Nico a clipit de câteva ori, briza ușoară trezindu-l de tot. În pofida sa, a cedat impulsului de a privi dincolo de pervaz. Mult sub navă, se întindea un peisaj colorat în verde și cafeniu— judecând după coasta curbată, părea o insulă —, cu drumuri care, după ce șerpuiau între câteva orașe nedeslușite, ajungeau toate la un port fortificat. Râurile strălucitoare ce coborau din munții împăduriți, alimentând mai multe lacuri înainte să se verse în mare, alcătuiau un spectacol amețitor. Nico s-a agățat de tocul ferestrei, încercând din răsputeri să-și păstreze cumpătul.

A vărsat ciubărul în privată, ca să scape de duhoarea de vomă, apoi și-a dat jos hainele împuțite. Înainte de plecare, Ash îi adusese o geantă cu cele trebuincioase pentru călătorie, iar Nico a scos din ea un săpun și s-a frecat bine din cap până-n picioare, umplând podeaua de apă. Apoi a luat un bețișor cu rizuri nou, l-a desfăcut din hârtia cerată în care era împachetat și și-a periat dinții apăsat și îndelung.

În timp ce se îmbrăca cu un rând de haine curate— o flanelă din bumbac moale, bluză și pantaloni din pânză rezistentă, cizme din piele și o curea cu cataramă din lemn de esență tare —, și-a dat seama cât de hămesit era.

Cu pași mici și precauți, Nico a ieșit din cabină, după care, ghidat de mirosul de *chee*, a străbătut coridorul și a ajuns într-o încăpere mare, cu tavan jos. Membrii echipajului erau strânși în jurul meselor din sală, vorbind cu glas scăzut în timp ce își luau micul dejun, iar

aerul întunecat deja se umpluse cu fum de pipă. Câțiva i-au aruncat priviri încruntate în timp ce s-a apropiat de celălalt capăt al încăperii, unde, prin ferestruica deschisă a bucătăriei, se zărea bucătarul— un bărbat chel și costeliv, cu mustăți răsucite tatuate pe obraji, care împărțea căni cu *chee* fierbinte și farfurii cu brânză și biscuiți. Berl era și el în bucătărie, vârând lemne în vatra de cărămidă. Musul l-a salutat pe Nico, fără să se oprească din treabă. Nico și-a pus niște mâncare într-o farfurie, iar bucătarul i-a întins o cană de *chee*, după care s-a întors la treaba lui, care părea să constea în trântitul tigăilor, aruncatul cârpelor ude de colo-colo, transpiratul abundent și înjuratul în barbă. Nico a luat loc la o masă liberă și a început să mănânce cu grijă, punându-și stomacul la încercare. S-a uitat la tunurile așezate pe afeturi de o parte și de alta a sălii bine încălzite, încercând să ignore privirile încruntate ale echipajului. S-a întrebat dacă întotdeauna erau așa de prietenoși.

După ce a terminat, i-a mulțumit bucătarului și a urcat treptele ce duceau la puntea superioară. Pășea cu grijă, mâinile lui alunecând ușor pe balustrade. Aproape de capătul scării, a făcut o pauză, să-și tragă sufletul.

În cele din urmă, a urcat pe punte și, preț de o clipă, și-a închipuit că se afla pe un vas maritim, ce se legăna pe ape adânci, nu pe o navă ce plutea în aer. Căci puntea Șoimului nu era cu nimic diferită de ale vaselor pe care le

văzuse în port: în spatele său se afla o dunetă[3], iar în față, o teugă[4]. La doi pași de el, câțiva membri ai echipajului stăteau de vorbă și împleteau niște funii. În celălalt capăt al punții, un alt grup juca arșice— se certau între ei, iar unul îl ținea zdravăn pe un tovarăș care voia să sară la bătaie. Cu toții erau destul de tineri: puțini păreau să aibă peste douăzeci de ani. Erau foarte slabi, purtau barbă și aveau părul ciufulit.

Puntea era stăpânită de o liniște ciudată, întreruptă doar de câteva plesnituri de pânză. Nico a ridicat privirea și a văzut uriașul balon de mătase albă tremurând în bătaia vântului, prins într-o rețea de funii și bârne. Balonul arunca o umbră enormă pe toată lungimea punții. De vârful său erau prinse mai multe pânze, bine întinse între traverse din lemn de tiq, iar pe laturile lui se vedeau alte două vele din același material, care aduceau cu niște aripi uriașe. Câțiva oameni erau cocoțați pe balon, urcând și coborând în mod miraculos pe plasa cu care era înconjurat. Aveau picioarele goale, iar tălpile lor roz, murdare de praf, alunecau pe niște funii ce păreau mult prea șubrede pentru a le conferi o asemenea siguranță. „Niște nebuni, și-a zis Nico în sinea lui. Nebuni de legat.”

La înălțimea la care se aflau, aerul era destul de rece. Briza îi pătrundea prin haine,

---

[3] Dunetă: parte mai înaltă de la pupa unei nave, unde se află cabinele căpitanului și ale ofițerilor. (*N.t.*)

[4] Teugă: construcție la prora unei nave, în interiorul căreia sunt amenajate magazii sau încăperi de locuit pentru echipaj. (*N.t.*)

făcându-i pielea de găină. Preț de o clipă, s-a gândit să se întoarcă în cabină, să-și ia pelerina, dar apoi l-a văzut pe Ash stând turcește pe puntea de la proră. Bătrânul era îmbrăcat cu obișnuita lui mantie neagră și părea adâncit în meditație.

Nico și-a dat seama că, dacă nu se uita peste balustradă, se putea deplasa fără probleme pe punte, așa că pur și simplu a continuat să-și închipuie că se afla la bordul unui vas obișnuit, ce plutea pe apele mării. Cu privirea ațintită asupra punții, a pornit spre treptele ce duceau la puntea supraînălțată de la proră și a urcat lângă bătrân.

Ochii lui Ash păreau închiși, cu toate că, printre gene, i se vedea strălucirea ochilor, privirea lui pe jumătate adormită concentrându-se asupra unui punct ce putea fi sau aproape, sau foarte departe. Bătrânul era nemișcat ca o stană de piatră: nici măcar pieptul nu i se unduia în ritmul respirației.

— Cum te simți? l-a întrebat Ash, fără să se clintească.

Nico s-a cuprins cu brațele, încercând să se încălzească.

— Mai bine, a răspuns el. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, bunicule.

Bătrânul a râs sec.

— Nu sunt aici ca să-ți port de grijă, băiete, a zis Ash, apoi a deschis ochii, s-a uitat la el și i-a întins mâna.

Nico s-a uitat o clipă la mâna lui neagră, cu unghii lucioase, tivite cu piele deschisă la culoare. Apoi a apucat-o cu putere— era aspră

ca scoarța de copac— și l-a ajutat pe bătrân să se ridice în picioare.

— Dacă poți să mergi, înseamnă că te simți bine, a zis Ash. Așa că a sosit timpul să-ți începi pregătirea. Prima lecție: ești ucenicul meu. Așa că îmi vei spune „maestre” sau „maestre Ash”, niciodată „bunicule”.

Nico a simțit că se îmbujorează. Nu-i plăcea tonul bătrânului:

— Cum spui tu.

— Băiete, nu mă provoca. Am să te pun la pământ, dacă ești obraznic cu mine.

Vocea lui Ash îi amintea de cea a tatălui său, de după ce intrase în trupele speciale, sau de cea a tâmpiților pe care îi aducea acasă mama lui.

— Atunci lovește-mă, a zis Nico. Ar fi o lecție pe care deja o știu bine.

Expresia lui Ash nu s-a schimbat deloc, dar Nico a observat cu coada ochiului că bătrânul și-a încleștat pumnul drept și s-a încordat.

Și totuși, în loc să-l lovească, Ash a expirat adânc și a zis:

— Hai să luăm loc.

Apoi a îngenuncheat pe punte, de data asta cu fața spre ucenicul său. După o clipă de ezitare, Nico i-a urmat exemplul.

— Inspiră adânc, i-a cerut Ash. Bine. Și încă o dată.

Nico s-a supus și a simțit cum îl părăsește furia.

— Așa, a continuat Ash. Tu ești mercian. Poporul tău crede în Dao, pe care uneori îl numește destin. Deci înseamnă că știi căile

Marelui Nebun.

Problema pusă de bătrân l-a luat prin surprindere pe Nico.

— Desigur, a răspuns el cu oarecare precauție, iar Ash s-a mulțumit să încuviințeze din cap— era un semn că voia să audă mai mult. Am fost la temple de câteva ori și i-am ascultat pe preoți recitându-i cuvintele. Iar de Ziua Nebunului, mama mă punea să stau lângă ea când făcea invocații.

Bătrânul a încruntat sprâncenele, părând neimpresionat:

— Spune-mi, știi unde s-a născut Marele Nebun?

— Am auzit că s-ar fi născut pe una dintre luni și că ar fi căzut la Erēs pe o stâncă în flăcări.

Bătrânul a clătinat din cap:

— S-a născut în urmă cu șase sute patruzeci și nouă de ani, în ținutul meu natal— Honshu. Acolo a luat naștere daoismul. Marele Nebun nu a pășit niciodată dincolo de granițele acestui ținut, în ciuda legendelor voastre, care susțin contrariul. Marea Discipolă a fost cea care a propovăduit Calea în bazinul Midèrēsului. Ea și ucenicii ei au răspândit Calea— în diferitele sale forme— în toate insulele din sud, inclusiv în a voastră. Dar spune-mi, obișnuiești să meditezi?

— Așa cum fac călugării?

— Da, așa cum fac călugării.

Nico a clătinat din cap.

— *Hoh.* Deci nu știi nimic despre religie, după cum mă așteptam. Și ordinul nostru este

daoist, dar noi urmăm învățăturile Marelui Nebun, fără să ținem cont de toate aiurelile născocite pe marginea lor. Dacă vrei să-i urmezi calea— lucru pe care trebuie să-l faci pentru a deveni un adevărat rōshun —, atunci trebuie să uiți toate balivernele astea și să te concentrezi asupra unui singur lucru. Trebuie să înveți cum să fii *liniștit*.

Nico a încuviințat ușor din cap:

— Înțeleg.

— Ba nu, dar ai să începi să înțelegi. Iar acuma, fă ce-ți spun. Așază-ți mâna stângă în cea dreaptă. Da, așa. Acum îndreaptă-ți spatele. Mai mult, încă ești gârbovit. Bine. Ține ochii întredeschiși. Alege un punct din fața ta și concentrează-te asupra lui. Respiră. Relaxează-te.

Foarte contrariat, Nico a tras aer în piept. Nu înțelegea ce legătură aveau toate astea cu meseria unui rōshun.

— Caută să simți cum îți intra aerul pe nări, coborând în tine, după care e scos afară. Inspiră adânc, până în pântece. Da, exact așa.

— Și acuma? a întrebat Nico, pe care deja începeau să-l doară genunchii.

— Stai așa. Lasă-ți gândurile să se liniștească. Golește-ți mintea.

— Ce rost au toate astea?

Ash a pufnit ușor, dar a continuat să privească în gol.

— O minte mereu ocupată e bolnavă. O minte *liniștită* intră în armonie cu Dao. Iar când intri în armonie cu Dao, acționezi în armonie cu toate lucrurile. Aceasta este învățătura Marelui

Nebun.

Nico a încercat să facă ce-i ceruse bătrânul. Era ca și când ar fi jonglat cu trei lucruri odată: trebuia să fie atent la propria-i respirație, să-și țină spatele drept și să se concentreze asupra unei așchii de pe balustrada de lemn din fața lui. Dar uita întruna să fie atent la unul dintre ele și devenea din ce în ce mai nemulțumit. Timpul s-a dilatat până când n-a mai fost în stare să-și dea seama dacă stătea acolo de câteva clipe sau de câteva ore.

Părea că, pe măsură ce încerca să se liniștească, mintea lui își dorea tot mai mult să stea de vorbă cu ea însăși. Simțea mâncărimi pe față, coloana rigidă îl durea, iar genunchii îi erau chinuiți de junghiuri. Exercițiul acela ar fi putut foarte bine să fie o formă de tortură, iar după o vreme și-a îndreptat atenția în mod voit asupra altor lucruri: încotro mergea nava, ce aveau să mănânce la prânz, orice lucru care l-ar fi putut face să uite de poziția lui incomodă.

În clipa când s-a auzit clopotul care anunța sfârșitul orei, a avut impresia că trecuseră câteva ceasuri bune.

Ash s-a ridicat în picioare, foșnindu-și ușor mantia. De data asta, bătrânul a fost cel care l-a ajutat pe Nico să se ridice.

— Cum te simți? l-a întrebat Ash.

Nico a hotărât să nu-i spună primul lucru care i-a venit în minte.

— Calm, a mințit el, dând din cap. Foarte liniștit.

În ochii bătrânului farlander a strălucit un licăr amuzat.

La câteva ore după acest exercițiu de meditație, nava a coborât mai bine de o sută de metri, în speranța că va da peste un vânt mai favorabil, și într-adevăr a nimerit într-un curent rapid îndreptat înspre nord-vest. Pe puntea supraînălțată de la pupă, cu părul său negru, dat cu ulei, fluturând într-o parte, căpitanul a ordonat ca palele de direcție din spatele balonului să fie strânse, iar cele laterale să fie ridicate, glasul său tunător împrăștiind echipajul pe rețeaua de funii încă înainte să fi terminat de vorbit. Căpitanul Trench era un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani, ras cu grijă și extrem de slab. Mâinile lui albe și osoase se odihneau în buzunarele unei tunici de un albastru-cenușiu, care părea să fie parte dintr-o uniformă de marină, deși nu avea însemnele niciunui rang; o purta fie dintr-un capriciu, fie ca să arate că înainte avusese o carieră în marină, întrucât acum comanda o simplă navă comercială— chiar dacă una foarte impresionantă. Ochiul său teafăr privea spre balonul cu gaz care îi ținea suspendați și care flutura neîncetat pe partea de unde bătea vântul. Animalul său de companie— un kerido care îi stătea pe umăr și îi cârâia la ureche, ca și când ar fi purtat o conversație— a ridicat un picior în același timp cu stăpânul său, ca să-și mențină echilibrul. Asemenea unui pește, Șoimul s-a întors cu o smucitură în direcția curentului de aer, puntea sa legănându-se ușor dintr-o parte în alta.

Nava a continuat să coboare, iar Nico s-a

agățat cu putere de balustradă, ascultând cu neliniște scârțâitul bârnelor de deasupra capului său, care legau carena de balon. Vântul a umflat pânzele arcuite de pe laturile balonului, iar lângă timonă un membru al echipajului s-a uitat cu atenție la un instrument rotitor și a strigat viteza de deplasare.

În sfârșit, plecau din Porturile Libere.

În seara aceea, au luat cina împreună cu căpitanul în cabina lui impresionant amenajată în dunetă— era o cameră cu tavan jos, care se întindea pe toată lățimea navei. De-a lungul peretelui dinspre pupă se întindea un șir de ferestre, ale căror geamuri groase erau împărțite în romburi de o rețea de plumb, unele ochiuri fiind colorate în verde sau galben. Dincolo de ele, orizontul se contopea cu norii luminați de soarele la asfințit.

Au avut parte de un meniu îndestulător: supă de orez, cartofi copți, legume verzi, vânat afumat și vin. Mâncărurile le-au fost servite în farfurii de porțelan fin, de un alb cenușiu— păreau foarte scumpe. Fiecare avea pictat în centru un șoim în zbor. Nico a presupus că era un cadou.

S-a vorbit foarte puțin în timpul mesei, fiecare aplecându-se deasupra farfuriei sale aburinde. Ash și căpitanul mâncau cu concentrarea celor care voiau să savureze bucuriile vieții, cât se mai putea. Dalas, secundul căpitanului— un corician masiv, cu părul răsucit în șuvițe, îmbrăcat cu o vestă de piele și cu un corn de vânătoare atârnat la gât —, era mut din naștere. Chiar și keridoul,

animalul de companie al căpitanului, care la început se agitase din pricina celor doi musafiri, stătea acum liniștit pe masă, lângă farfuria stăpânului, pocnind ușor din cioc și uitându-se cu poftă la comeseni. Lui Nico îi amintea de Boon: pe vremea când încă nu plecase de acasă, Nico se așeza la masă și mânca ce gătea fără tragere de inimă mama lui, iar din când în când arunca pe furiș sub masă câte un dumicat pentru câinele lui. Era prima oară când vedea un kerido, cu toate că mai auzise de ei din reprezentațiile de stradă după *Povestirile peștelui*, în care se vorbea despre negustorii care se aventurau în oazele de pădure din deșert, unde înnebuneau și își pierdeau viața. *Povestirile* întotdeauna descriau keridoul ca pe un animal periculos, în ciuda dimensiunilor sale reduse. Acum, văzând o asemenea creatură în fața sa, Nico își dădea seama de ce. Culorile pielii sale rezistente te trimiteau cu gândul la o vegetație abundentă, învăluită în umbră, la mișcările precaute și la atacurile neașteptate ale unui animal de pradă. Lui Nico nici măcar nu-i trecuse prin minte că putea fi transformat într-un animal de companie.

Vinul fusese scos dintr-un dulap încuiat, fixat de podea, iar Ash, Dalas și căpitanul deja începuseră fiecare câte o a doua sticlă, în timp ce Nico încă sorbea din primul său pahar— i se părea că cei trei deja se chercheliseră.

— Ce bine că ai reușit în sfârșit să te pui pe picioare, a zis căpitanul Trench cu glas calm, folosindu-și batista pe post de șervet ca să-și

șteargă buzele palide și uitându-se la Nico cu ochiul vătămat, ca și când ar fi văzut mai limpede cu el.

Chiar și în lumina catifelată a apusului, care se revărsa în cabină, pielea căpitanului avea o nuanță ce amintea de cenușiul lucios al ploii.

Auzind remarca lui Trench, Ash a bombănit, iar Nico s-a uitat la el, însă bătrânul nu i-a aruncat nicio privire.

— E destul de greu să te obișnuiești cu cerul, a continuat căpitanul, cu pronunția sa blândă și precisă, ce dădea de înțeles că avusese parte de o educație aleasă. Multă lume spune că e mai rău decât pe mare. Așa că n-are de ce să-ți fie rușine. Crede-mă, nici eu nu mă simt tocmai bine când mă întorc pe uscat. Ca să fiu iarăși sigur pe picioarele mele, am nevoie de o zi întreagă în pat cu o prostituată focoasă, a zis Trench, zâmbindu-i amabil lui Nico și ridicând o sprânceană, după care a întors repede privirea în altă parte, ca și când s-ar fi rușinat că spusese prea mult.

Nico s-a străduit să-i răspundă cu un zâmbet, căci era greu să nu-l îndrăgești pe căpitan. Începea să înțeleagă că, pentru Trench, era important să fie simpatizat de cei care îi țineau companie— ceea ce i s-a părut surprinzător, după ce, în ziua aceea, îl văzuse pe căpitan țipând la un membru al echipajului care făcuse o manevră greșită: vorbele îi ieșeau incoerent din gură, însoțite de atâta salivă, încât Nico se gândise că poate avea o doagă sărită. În cele din urmă, își făcuse apariția Dalas, care îl trăsese pe Trench în

cabina lui, departe de privirile echipajului, însă nu și de urechile lor.

Acum, căpitanul era calm. Zâmbea relaxat, iar în ochiul teafăr, ușor inflamat, se citea un fel de scuză: demonii care păreau să-l chinuie erau ținuți în frâu de natura sa mai blândă, care părea să fie și cea autentică, așa că Nico se simțea la largul lui în prezența căpitanului, în ciuda accesului de furie din ziua aceea.

De pe cealaltă parte a mesei, Dalas îl privea liniștit pe Nico, îndesându-și mâncare în gură cu o furculiță. Coricianul masiv a ridicat mâna liberă și a făcut un semn în limbajul muților, atât de rapid, încât Nico abia a reușit să-l urmărească: pumnul încleștat mișcat de la stânga la dreapta, o unduire, o lovitură de sus în jos, apoi palma ridicată în aer.

— Nu-l lua în seamă, l-a sfătuit Trench, expediindu-l pe Dalas cu un gest al mâinii.

Dar Nico a continuat să se uite la mâna coricianului, care acum se odihnea pe fața de masă, cu arătătorul frecându-se nervos de vârful degetului mare.

— De ce? a întrebat el. Ce a zis?

Trench a dus batista mototolită la gură și i-a răspuns din spatele ei:

— A zis, tinere prietene, că nu crede că ai mai navigat vreodată, darămite să fi zburat.

Coricianul se oprise din mestecat, cu obrazul drept umflat de mâncare, așteptând răspunsul lui Nico.

— Păi, are dreptate, a recunoscut Nico.

— Da, dar nu cred că ai observat *cum* a spus-o. Gestul de mai adineauri, cu încheietura

moale, înseamnă că a fost o insultă, i-a explicat Trench, clătinând din cap spre Dalas, cu un aer plin de reproș, iar acesta i-a răspuns cu o încruntătură. Dalas s-a născut pe un vas. Și toată viața și-a petrecut-o pe nave de diferite tipuri. De multe ori se arată disprețuitor față de cei care n-au fost niciodată pe mare. I se pare că oamenii de felul ăsta își stabilesc prioritățile în mod greșit.

Nico le-a zâmbit amândurora:

— Odată, când aveam zece ani, înotam în mare și am dat peste un buștean pe care l-am folosit pe post de barcă.

Trench și-a luat imediat batista de la gură.

— Un buștean, zici?

— Unul mare.

Trench a încercat să-și rețină râsul, iar acesta s-a transformat într-un tuset pe care și l-a înăbușit cu batista. Chiar și expresia lui Dalas s-a îmblânzit, suficient cât să poată înghiți mâncarea din gură.

— Nu prea ai băut, a observat căpitanul, după ce și-a revenit. Berl, umple-i paharul, te rog.

Musul, care aștepta lângă masă, a făcut imediat un pas în față și i-a mai turnat niște vin în pahar, deși era aproape plin.

Nico s-a uitat la paharul din fața lui.

— Văd că încă nu i-ai prins gustul, i-a spus Trench, privindu-i peste marginea cupei sale. Dar, crede-mă, o să înceapă să-ți placă. Când duci o viață ca a noastră, se întâmplă foarte ușor. Uită-te la maestrul tău, de exemplu. Când a fost ultima oară la bordul Șoimului, a trebuit

să țin băutura sub cheie— avea o sete de neostoit.

— Prostii, a zis Ash, după care a dat pe gât restul de vin și a întins iarăși paharul spre Berl.

Nico s-a sprijinit de spetează, lăsând discuția să treacă pe lângă el. A luat paharul de pe masă, numai ca să aibă ceva de făcut cu mâinile. În jurul lui, bârnele scârțâiau într-un ritm neregulat, care îl trimitea cu gândul la dealurile împădurite de acasă și la zilele când stătea singur între pinii care se legănau și gemeau în bătaia brizei de la amiază. A mai luat o gură de vin. I-a lăsat un gust dulce, nu ca poșirca amară pe care o bea mama lui din când în când. S-a gândit că ar fi putut să-i placă, dacă ar fi avut suficienți bani cât să și-l permită.

I-a venit în minte o imagine cu tatăl său. Era foarte beat, sufla din greu pe nas și încerca să scoată limba, dar se tot împiedica în buza de jos. Nico a pus iarăși paharul pe masă.

Trench s-a lăsat și el pe spetează, menținându-și echilibrul doar pe picioarele din spate ale scaunului. Oftatul său nu a făcut decât să-i accentueze mina obosită.

— Ți-am întrerupt vacanța pe uscat, a zis Ash pe un ton de scuză.

— Pe a mea și pe a întregului echipaj, a mormăit Trench, apoi și-a îndreptat scaunul.

Pe buzele lui subțiri s-a așternut un zâmbet, iar ochiul său teafăr, pe jumătate închis, privea absent spre masă.

— Membrii echipajului sunt cam nemulțumiți de căpitanul lor, a continuat Trench. Și îi

înțeleg. Abia ne-am întors din ultima cursă. Ai văzut în ce stare proastă se află nava, și asta după o săptămână întreagă de reparații. Iar acum, trebuie să treacă iarăși prin blocadă, la după doar o săptămână de odihnă pe uscat. E greu pentru ei. Pentru noi toți, a adăugat căpitanul, tamponându-și fața cu batista.

Ash și-a șters vinul de pe buze:

— Măcar de data asta e o călătorie scurtă.

— Într-adevăr, a încuviințat Trench. Dar nu tocmai profitabilă: doar niște pânză pe care o putem schimba pe grâne, ceea ce măcar o să-i mulțumească pe investitorii mei. Și, desigur, în felul ăsta mă achit de datoria față de tine. Presupun că acuma suntem chit, nu?

— Nu-mi datorai nimic.

— Ai auzit? a pufnit Trench către keridoul său, care și-a retras gheara solzoasă cu care încerca să ajungă la resturile din farfuria căpitanului și s-a uitat la el. Chiar și acum ia în derâdere serviciul pe care mi l-a făcut.

Cu un aer absent, Trench a luat o bucată de lemn dulce pe jumătate mâncată și i l-a întins keridoului, care a deschis ciocul să-l înhațe.

— Promite-mi ceva, i-a zis căpitanul lui Ash, apoi a făcut o pauză, iar Nico s-a îndepărtat de masă cu un aer alarmat.

Trench s-a uitat la creatura care stătea între ei. Prin ciocul deschis, keridoul a scos limba spre căpitan— o chestie lungă și țeapănă, curbată la capăt, ca o suflătoare pentru copii —, făcând un zgomot care, în mod limpede, se voia amenințător. Trench i-a vârât lemnul dulce în gură, apoi a continuat:

— Data viitoare când o să mă atace pe la spate un marinar într-o tavernă, fă-mi o favoare și lasă-l să mă înjunghie. Prietenia e una, iar datoria, altceva— mai bine mă aleg cu ficatul spintecat decât să am iarăși o obligație față de tine.

Ash a încuviințat ușor din cap.

Nico urmărea cu atenție keridoul, care ținea lemnul dulce cu ambele gheare și smulgea fâșii din el, lovindu-l iute cu ciocul. După câteva clipe, s-a trezit că ținea tacâmurile ridicate, ca și când ar fi vrut să se apere.

Dintr-odată, cabina s-a umplut cu o lumină strălucitoare. Soarele era la apus, proiectându-și ultimele raze prin vitraliile de la pupă și imprimând romburi colorate pe grinzile aflate la mică înălțime deasupra mesei, pe pereții lambrisați, pe biroul lung, acoperit cu hărți ale căror margini erau fixate cu pietre rotunjite. Nico a aruncat o privire spre birou. Era suficient de aproape de hărți cât să distingă câteva detalii: bucăți de uscat pierdute într-o mare de simboluri, notații și fâșii curbate, alcătuite din săgeți. Păreau hărți ale aerului și, în același timp, ale uscatului.

Gândul acela l-a făcut să-și arunce privirea dincolo de birou. Prin porțiunea de jos a ferestrelor de la pupă se vedea marea, care din pricina înălțimii părea netedă, fără niciun val.

— Nu vă supărați, a îndrăznit Nico, luându-și privirea de la abisul acvatic, cât o să dureze traversarea?

Căpitanul s-a întunecat la față preț de o clipă, apoi s-a aplecat în față și a făcut un semn

spre el cu mâna în care ținea cupa. Vinul a sărit din pahar, iar Berl s-a încruntat, văzând petele roșii de pe fața de masă.

— Depinde, a zis Trench, cu o voce mai sigură decât înainte. Cândva în noaptea asta, o să ne apropiem de blocada maritimă imperială. Poate că vântul o să-și mențină cursul. Și poate că nu au nicio navă în aer.

— În aer? a bâiguit Nico. Adică aeronave manniene?

— În zona asta, e întotdeauna posibil.

Nico s-a uitat iarăși la Ash, dar bătrânul se prefăcea interesat de fundul paharului său.

Trench i-a sesizat neliniștea.

— Dar e puțin probabil, a adăugat el. Cele mai multe dintre păsările lor de război se află în est, unde jefuiesc navele de pe ruta spre Zanzahar. Acolo au loc cele mai multe incidente, nu aici. Crede-mă, știu ce vorbesc. Numai cu Zanzaharul mai putem face comerț, așa că într-acolo se îndreaptă cele mai multe nave comerciale, inclusiv Șoimul. Când vasele maritime nu pot trece de blocadă sau suferă pierderi însemnate, negustorii aleg calea aerului. Așa că, de aproape patru ani, am tot făcut cursa spre Zanzahar, i-a explicat căpitanul, apoi a dus paharul la gură și l-a dat de dușcă. Sunt sigur că ai auzit tot felul de povești despre asta.

Într-adevăr, Nico auzise tot felul de povești. Că aeronavele manniene așteptau de-a lungul rutei, strânse laolaltă ca lupii în haită, gata să se năpustească asupra navelor comerciale, și că numărul acestora scădea de la an la an. Nu

era nevoie ca Trench să-i explice toate astea, pentru că se citeau în tonul lui sumbru, un ton care a întrerupt keridoul din ciugulitul lemnului dulce, făcându-l să-și întoarcă privirea spre căpitan.

Și Nico se uita țintă la Trench, care nu mai părea prezent în scaunul său— ai fi zis că se pierduse printre petele de vin de pe fața de masă. După câteva clipe, în bătaia ultimelor raze ale soarelui, Trench a tresărit și a ridicat privirea, ca și când ar fi revenit dintr-un loc foarte îndepărtat, și a întors ușor capul spre lumina muribundă. Văzut din profil, nasul lui era foarte coroiat, ceea ce poate însemna că prin vine îi curgea și sânge de alhazii— cu toate că, în cabina aceea, căpitanul nu era decât stafia unui alhazii, aducând mai degrabă cu un khosian suferind, care își conduce nava cu o mână stângă care îi tremura din când în când și cu o dreaptă un pic mai vânjoasă, al cărei pumn părea să strângă tot timpul o batistă din bumbac alb, brodată cu fir mătase, îmbibată cu sudoare.

Nico și-a înfipt furculița într-un cartof din farfurie, apoi și l-a îndesat în gură. Era rece, și iar i se făcuse greață, dar l-a înghițit. Nu-i plăcea discuția aceea. În Bar-Khos, zidurile încă stăteau în picioare, ca simbol al protecției, iar viața mergea înainte. Dar aici nu se vedea decât cerul și, din câte își putea da seama, soarta lor depindea întru totul de vânt și de noroc. Nu era o perspectivă încurajatoare.

Și ce avea să urmeze după traversare? Faimoasa Cheem— insula cu râuri multe,

sălașul Regilor Cerșetori. Potrivit lui Ash, aveau să meargă în munții din centrul insulei, unde își avea ascunzișul ordinul rōshunilor și unde avea să se antreneze ca să devină asasin. Viața părea mai simplă în Bar-Khos, unde trebuia doar să se zbată zi de zi pentru supraviețuire— și acolo măcar îl avea pe Boon alături.

Dintr-odată, s-a auzit un strigăt de afară.

Trench și Dalas s-au uitat unul la altul. Strigătul s-a auzit din nou. Keridoul a înhățat în cioc ce mai rămăsese din lemnul dulce și s-a cățărat pe umărul căpitanului. Dalas s-a ridicat în picioare— deși stătea adus de spate, creștetul lui mai avea un pic și se lovea de grinzile tavanului— și a ieșit cu pași mari din cabină.

— Un pic mai devreme decât ne așteptam, a zis Trench cu glas scăzut, ștergându-se la gură încă o dată.

S-a ridicat și el în picioare, iar scaunul s-a dat în spate cu un scârțâit.

— Vă rog să mă scuzați, a zis el, a înhățând paharul, Berl și vinul urmându-l îndeaproape.

Nico și Ash au rămas singuri, în liniștea care a cuprins dintr-odată cabina.

— O navă, i-a explicat Ash.

— Mannieni? a întrebat Nico pe un ton îngrijorat.

— Să mergem să vedem.

La început, în aerul rece al amurgului, Nico nu a reușit să distingă nimic. Stătea alături de Ash și se uita în aceeași direcție în care privea

toată lumea, inclusiv keridoul. Dar nu vedea decât întinderea mată a mării sub cerul bătut de vânt.

Apoi a zărit-o. Spre est, pe apa mării— o pânză albă.

— Ați reușit să distingeți culorile pavilionului? l-a întrebat căpitanul pe Dalas.

Coricianul a clătinat din cap, legănându-și cozile care îi ajungeau până la mijloc.

— În zona asta, nu poate să fie decât o navă imperială: dacă nu e un vas comercial, atunci e unul de recunoaștere.

Trench părea că vorbește ca pentru sine, dar apoi și-a scărpinat fața palidă și și-a ridicat privirea spre Dalas. Coricianul și-a încrucișat brațele tatuate și a ridicat din umeri.

Se strânseseră pe puntea de la pupă, în jurul timonei— era locul cel mai înalt de pe navă. Nico tremura, iar ochii îi lăcrimau din pricina vântului șfichiuitor. Căpitanul a luat o gură de vin, plescăind din buze, iar cu cealaltă mână, în care încă ținea batista, a mângâiat lemnul lucios al balustradei, ca și când ar fi șters-o de praf. Ash îi spusese mai devreme că Trench construise Șoimul pornind de la un vas salvat dintr-un naufragiu. Ca s-o cumpere și s-o transforme într-o aeronavă, cheltuise toată averea familiei sale— și ceva în plus.

Căpitanul a făcut patru pași spre balustrada de la pupă, patru pași înapoi, apoi s-a oprit lovind puntea cu cizmele.

— Culorile pavilionului! a strigat el spre punctul de observație de la puntea teugii, cu o mână pâlnie la gură. Ai reușit să le vezi?

— Încă e prea departe, căpitane, i-a răspuns cel care făcea de cart.

Trench a dus mâna la bărbie, apoi a ridicat privirea spre balonul cu gaz, pe care amurgul îl scălda într-o lumină stacojie. La momentul acela al zilei, o pereche de ochi ageri care ar fi privit în direcția lor ar fi zărit aeronava de la o distanță de câțiva laq.

— Oare ne-au văzut? Asta e întrebarea pe care trebuie să ne-o punem, a bombănit Trench, privind spre pânza care plutea pe apă.

Preț de o clipă, a părut că soarele răsare iarăși din dreptul acelui vas îndepărtat. O lumină orbitoare, de culoare galbenă, s-a înălțat spre cer și, câteva momente, a rămas suspendată pe bolta din ce în ce mai întunecată. Sub ea, marea reflecta strălucirea amurgului precum un disc incandescent, iar nava manniană proiecta pe apă o umbră neagră și lungă.

Trench și-a golit paharul de vin, apoi i l-a întins lui Berl și a spus:

— Acum știm cum stau lucrurile.

Lumina a coborât ușor, reflexia ei în apă transformându-se într-un cerc din ce în ce mai mic. În cele din urmă, a căzut în mare, dar a continuat să ardă în timp ce se scufunda. Nico s-a frecat la ochi ca să scape de imaginile remanente și i-a deschis din nou chiar în clipa când o nouă lumină se ridica spre cer— tot dinspre est. Ceea ce însemna că, deși nu îl vedeau încă, pe mare se mai afla un vas.

— Cred că au o formație navală în zonă, a zis Trench. Dacă au și vreo pasăre de război în

apropiere, o să ne trezim cu nenorociții ăștia pe cap înainte de răsărit.

Nico a tresărit.

— Stai liniștit, l-a sfătuit Ash.

Bătrânul rōshun stătea nemișcat lângă el, cu mâinile îngropate în mâneci, privind strălucirea din ce în ce mai slabă a semnalului luminos.

— Ce ordoni, căpitane? l-a întrebat marinarul de la timonă, un bătrân cu o ureche zdrențuită.

— Aprinde tuburile de propulsie, Stones, și virează spre vest. Iar după ce se întunecă de-a binelea, să ne aduci iarăși pe cursul inițial.

— Am înțeles, căpitane.

Trench a dat capul pe spate, uitându-se la cele câteva stele care apăruseră pe cer.

— Dalas, i-a spus el secundului, să ai grijă ca în seara asta să fim bine camuflați, cu inspecții după fiecare cart. Toți cei care aprind vreo lumină în timpul nopții să fie trimiși în santină[5].

Apoi a coborât privirea.

— Mi s-a făcut sete, i-a zis el lui Ash, dinții săi albi sclipind în întuneric. Hai să terminăm sticla aia de vin.

Nico nu avea chef să se întoarcă la rămășițele reci ale cinei, așa că s-a dus în cabina lui, singur și agitat. Cușeta din lemn părea mai tare în noaptea aceea. Prin tavan se auzea murmur de voci: Trench și Ash beau și discutau în continuare. Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să se liniștească. Se tot gândea la viitor— la a doua zi și la cea de după, la săptămânile, lunile și anii care îl așteptau.

---

[5] Santină: spațiu de pe fundul unei nave. (*N.t.*)

Pentru el, somnul avea să fie un sanctuar interzis în noaptea aceea.

După câteva ore, Ash a intrat cu pași grei în cabina întunecată, duhnind a vin. S-a așezat pe pat cu un icnet, iar Nico i-a urmărit silueta vagă întinzându-se pe spate. Bătrânul a dus o mână la frunte. Respira profund, ca și când asta l-ar fi ajutat. S-a scotocit prin buzunare și, în cele din urmă, a dat peste săculețul pe care îl avea tot timpul la el. A vârât în gură o frunză de *dulce* și a început s-o mestece, respirând zgomotos pe nas.

— Maestre Ash, a șoptit Nico spre silueta lui întunecată.

Preț de o clipă, s-a gândit că farlanderul nu-l auzise, dar apoi Ash a plescăit din limbă și a zis:

— Da?

Nico avea în minte o mulțime de întrebări. Nu discutaseră decât foarte puțin despre ordinul rōshunilor, despre ce avea să facă acolo, despre sigilii și despre cum funcționau. Ar fi vrut să afle o mulțime de lucruri.

În schimb, Nico s-a mulțumit să spună:

— Voiam doar să știu dacă te simți bine.

N-a primit niciun răspuns.

— Am văzut că mesteci des frunze de *dulce*, a adăugat Nico.

Când s-a auzit în cele din urmă, vocea rōshunului era aspră și reținută:

— Am niște dureri de cap, atâta tot.

Nico a încuviințat din bărbie, ca și când gestul său ar fi putut fi observat în întuneric.

— La fel era și bunicul meu, a continuat

bătrânul. Mă rog, nu era bunicul meu adevărat, dar așa îi spuneam eu. A murit apărând Scutul. Țin minte că și el mesteca frunze de *dulce*. Când l-am întrebat de ce avea migrene, mi-a zis că din pricina ochilor. Începuse să-i slăbească vederea și îl durea capul de la atâta mijit ochii.

Dintr-odată, patul a scârțâit, semn că bătrânul se întorsese cu spatele la el.

— Dar eu am vedere bună, a adăugat rōshunul. Iar acuma culcă-te, băiete.

Nico a oftat și s-a întors pe spate, ațintindu-și privirea în întunericul cabinei. Știa că somnul încă era departe.

Undeva deasupra lui, în cabina căpitanului, o pereche de cizme a umblat de colo-colo toată noaptea.

CAPITOLUL 6 - Păsările de război

În zori, nu se mai vedea nicio pânză la orizont. Trecuseră de navele imperiale cândva în timpul nopții, de-a lungul căreia Nico se răsucise de pe o parte pe alta, dormind în reprize scurte, animate de vise urâte. În cele din urmă, când s-a trezit de-a binelea, era singur în cabină. Lumina zorilor pătrundea pe fereastră, iar în josul ei se zărea linia orizontului. Nava începuse să ia altitudine.

Sala de mese era întunecată și aglomerată, iar membrii echipajului discutau între ei, în timp ce Nico stătea lângă tejgheaua bucătăriei și, cu ochii încă încețoșați de somn, își punea pe farfurie *keesh* cu unt și prăjituri cu semințe de mac. Echipajul era mai binedispus acum, după ce trecuseră de blocada manniană, și

măcar nu se mai uitau chiorâș la el. Și totuși, în încăpere domnea sentimentul că pericolul încă nu trecuse.

Nico a mâncat pe săturate, trupul său resimțindu-se încă după foamea pe care o îndurase în ultimul an, iar în timp ce sorbea dintr-o ceașcă de *chee*, făcută din piele gudronată, și-a amintit de fiertura cerșetorilor din Bar-Khos. S-a gândit la Lena și la ceilalți cunoscuți ai săi din oraș, ba chiar și la mama lui. În cele din urmă, s-a trezit de-a binelea.

Când mai avea doar o gură de *chee* în ceașcă, Nico a tresărit din pricina unui sunet cu totul neașteptat— șuierul un corn de vânătoare de pe puntea superioară. Echipajul a înlemnit, iar sala s-a scufundat în tăcere.

Cornul a răsunat din nou— trei note ascuțite —, iar pe puntea de deasupra s-a auzit zgomot de pași precipitați.

Dintr-odată, membrii echipajului s-au ridicat înjurând de la mese și au dat buzna spre treptele ce duceau pe punte sau spre tunurile înșirate de o parte și de alta a sălii de mese.

Obloanele ce acopereau deschizăturile pentru tunuri au fost ridicate, iar lumina soarelui s-a revărsat în încăperea cu tavan jos. Nico s-a ridicat în picioare, copleșit de spaimă, iar cineva a trecut în fugă pe lângă el, lovindu-l din greșeală, dar fără să se oprească să-i ceară scuze. În mijlocul haosului creat, membrii echipajului care ieșiseră pe punte strigau și trăgeau de funii, să scoată gurile micilor tunuri prin deschizături, iar cei rămași în sala de mese cărau praf de pușcă, ghiulele, bolovani,

lanțuri încurcate și gălețí cu ținte vechi, înjurându-i pe cei care le stăteau în cale. Prin ferestruicile tunurilor intra o briză ce împrăștia aerul plin de fum din sală, aducând cu sine plesniturile pânzelor și duduitul conductelor în care ardea prețiosul praf alb. Curiozitatea l-a mânat spre una dintre aceste deschizături. Nava urca în continuare, iar el s-a apropiat cu pași nesiguri de tun, sprijinindu-se cu o mână de o grindă de deasupra lui.

Unul dintre marinarii care manevra tunul a scos capul prin ferestruică. Nico s-a aplecat într-o parte, încercând să vadă pe lângă tun și trupul marinarului.

Un punct alb se apropia de ei.

— Pasăre de război, a strigat marinarul după ce și-a tras capul înăuntru, ștergându-și fața încruntată.

Dintr-odată, Nico a simțit imboldul de a-l găsi pe Ash și de a rămâne în preajma lui. S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre treptele ce duceau pe punte. În fața lui a apărut Berl, care ducea un braț de arme.

— Ia și tu una, i-a zis musul, pornind pe scară alături de el.

Nico a înhățat un fel de sabie scurtă, vârâtă într-o teacă lată de vreo cincisprezece centimetri.

Pe puntea superioară domnea haosul. Marinari înarmați cu săbii și topoare se ajutau unii pe alții să îmbrace pieptare de piele, un grup de la pupă monta pe trepiede trei archebuze, cu țevile îndreptate spre tribord, alături de un tun cu suport rotativ, iar alții își

încordau arcurile, cu un genunchi sprijinit pe punte. Dar Ash era de negăsit.

Nico a plecat privirea, examinându-și arma. Avea un mâner simplu din lemn, lustruit de folosirea îndelungată. A scos-o din teacă și a văzut că era un fel de satâr. Îi dădea o senzație neplăcută și era destul de grea ca să poată fi mânuită cu o singură mână. Preț de o clipă, când s-a gândit că va trebui s-o folosească împotriva unui om, l-au trecut fiorii.

A pornit cu ea în mână spre cealaltă latură a punții, parcurgând în fugă ultimii pași, căci vasul s-a înclinat spre tribord. S-a oprit în balustradă, iar vântul puternic i-a suflat părul în ochi.

În dreapta sa, pe puntea de la pupă, căpitanul Trench privea printr-un monoclu și discuta cu Dalas. Aerul obosit de pe chipul său dispăruse cu desăvârșire: era în continuare palid și avea ochii injectați, însă avea o postură relaxată și vorbea pe un ton ferm. Dincolo de păsărea de război, soarele se ridica din mare.

Nava se apropia de ei dinspre tribord, însă Șoimul își menținea cursul, înaintând spre nord-vest. Nico a dus mâna streașină la ochi: în fața lor, spre est, se zărea o altă aeronavă, al cărei curs avea să se intersecteze cu al lor.

„Ca niște gheare, și-a zis în sinea sa. O să ne prindă la mijloc.”

— Băiete!

Nico s-a răsucit pe călcâie. Printr-o despicătură în mulțimea de pe punte, l-a zărit pe Ash— era singur pe puntea de la proră și stătea în genunchi. Bătrânul rōshun i-a făcut

semn din cap să se apropie.

Nico a străbătut lungimea navei, ținându-se cu grijă de balustradă— traversarea a fost destul de ușoară, întrucât puntea Șoimului se îndreptase. Apoi a urcat treptele și s-a apropiat de bătrân.

— Ai ajuns târziu, a zis Ash, clătinând cin cap.

— Târziu? Pentru ce?

— Pentru ședința de dimineață. Ai uitat?

— Ash, în caz că n-ai observat, suntem într-o situație dificilă.

— Ți-am spus că pentru tine sunt „maestre" sau „maestre Ash". Acum ia loc.

— Dar nu avem timp de așa ceva!

Bătrânul a oftat.

— Nico, cel mai bine o să înveți atunci când sunt pe teren și îmi fac treaba. Asta— și a făcut un gest larg cu mâna, înfruntând o rafală de vânt— e treaba mea.

Nico nu știa ce să răspundă. Cu o mină încruntată, s-a așezat în genunchi, la fel ca rōshunul, punând satârul alături.

— Ține minte, trebuie să te concentrezi asupra respirației. Urmărește aerul care intră și iese din plămâni.

„E absurd", și-a zis Nico în sinea lui. Preț de câteva clipe, a încercat să facă ce-i spusese bătrânul, dar printre stâlpii balustradei a văzut cum cea de-a doua navă dușmană se apropia din ce în ce mai mult. Acum, nu mai era doar un punct, ci se transformase într-o pată albă.

— Relaxează-te, i-a spus rōshunul.

În mod ciudat, pe măsură ce respirația și

inima lui Nico se domoleau, agitația de pe punți începea să se domolească și ea.

În liniștea care a învăluit nava, nu se mai auzeau decât scârțâitul bârnelor și vuietul tuburilor de propulsie.

Echipajul nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

Nico a închis ochii și a simțit că asta îl ajută. După câteva clipe, l-a cuprins un vag sentiment de detașare, care l-a făcut să uite de durerile tot mai mari din picioare și spate. Se concentra asupra aerului rece care îi intra și îi ieșea din plămâni. Un moment de calm, lipsit de orice gând. Apoi durerea s-a întețit, iar gândurile i-au revenit. S-a uitat printre gene la pasărea de război. Era și mai aproape.

Clopotul navei a bătut ora, lăsând impresia că era o zi obișnuită la bordul unei nave. Însă lipseau cu desăvârșire obișnuitele râsete aspre, iar echipajul vorbea foarte puțin.

Ash a expirat prelung.

— Acum trebuie să ne pregătim, a zis el, ridicându-se de pe punte.

Nico s-a ridicat și el, făcând o grimasă de durere din cauza picioarelor înțepenite, apoi l-a urmat pe bătrân, care se apropiase de balustradă.

Păsările de război erau acum atât de aproape, încât Nico reușea să distingă carenele curbate ce atârnau de baloanele cu gaz. Navele inamice erau de două ori mai mari decât Șoimul, carenele lor având câte două rânduri de tunuri. Prima era chiar în spatele lor, iar cea de-a doua, aflată încă destul de departe în

fața lor, a făcut un viraj de interceptare, etalând un flanc al balonului, pe care era imprimată o palmă roșie de mari dimensiuni.

— De ce nu schimbăm direcția? a întrebat Nico, văzând soldații imperiali aliniați de-a lungul balustradelor. Ar trebui să virăm spre vest, în direcția vântului, și să încercăm să scăpăm.

— Căpitanul e un om ager la minte. Foarte probabil, la vest de noi se află o altă pasăre de război. De obicei, atacă în formație de trei. Iar astea două încearcă să ne îndrepte spre a treia.

— Deci pur și simplu o să ne intersectăm cu nava din față?

— Dacă am face un viraj, am pierde din viteză și am putea intra în raza tunurilor de pe nava din spate. Așa, cel mai bine e să ne angajăm într-o luptă scurtă cu pasărea din față, apoi să trecem pe lângă ea, în timp ce virează să pornească în urmărirea noastră

— Nu pare un plan strălucit.

— E cel mai bun pe care îl avem. În împrejurările astea, eu, unul, asta aș face. Căpitanul are viteza de partea lui, pentru că Șoimul e o navă rapidă. Așa că va încerca să depășească nava din față.

În clipa următoare, Trench a rupt tăcerea care învăluia punțile.

— Pregătiți-vă! a urlat el, în clipa când nava din față și-a intersectat cursul cu al lor, iar echipajul s-a ghemuit, căutând adăpost.

Tunurile imperiale au ieșit prin deschizăturile carenei, împroșcând văzduhul cu nori de fum.

— Jos! a strigat bătrânul, trăgându-l pe Nico spre podea chiar în clipa când o bucată de balustradă de lângă ei s-a făcut țăndări.

Ceva negru a trecut rotindu-se peste capetele lor. Asurzit de zgomotul tunurilor, Nico a icnit, acoperindu-și capul cu mâinile. Printre bubuituri, răzbăteau strigăte ce păreau lipsite de orice noimă. Apoi s-a auzit un trosnet puternic, urmat de scârțâit de lemn și de o bufnitură. În clipa următoare, ceva s-a prăbușit peste el.

— Băiete!

Nico a simțit niște mâini care l-au înhățat de haine. A ridicat privirea și l-a văzut pe Ash trăgându-l de sub un morman de parâme de susținere, apoi a dat cu putere din picioare până și le-a smuls din talmeș-balmeșul de funii.

— Sabia mea! i-a strigat bătrânul. Adu-mi sabia din cabină! Repede!

Bătrânul l-a ridicat în picioare și l-a împins pe treptele ce coborau pe puntea principală. Nico a alunecat pe spate, iar când a ajuns jos și-a dat seama că puntea era pătată cu sânge. Chiar lângă mâna lui dreaptă, zăcea un marinar mort, cu capul strivit. Nico s-a tras în spate, fără să-și ia ochii de la priveliștea aceea înfiorătoare: smocuri de păr și bucăți de os însângerate amestecate cu fâșii de piele. Și ceva cenușiu… „Pe Erēs, e creier!” Nico s-a ridicat imediat în picioare și a luat-o la fugă, cu spatele încovoiat, sărind peste marinarii culcați cu fața la pământ și ocolindu-i pe cei care dădeau fuga spre locul unde căzuseră parâmele care legau carena de balon. Pasărea

de război executa un viraj, ca să se plaseze paralel cu babordul Șoimului.

— Nenorociților! a urlat Trench de pe puntea de la pupă, ținându-se de balustradă și uitându-se la nava care cotea în jurul lor.

Puntea trepida sub picioarele lui Nico. Tunurile Șoimului, care acum păreau jalnic de puține, începuseră să bubuie și ele, împroșcând ghiulele, lanțuri și alte proiectile în balonul și în parâmele de susținere ale dușmanului. Fumul înecăcios se ridica peste balustrade, iar Nico a început să tușească și să se frece la ochi. În învălmășeala de pe punte, acompaniată de răpăitul archebuzelor, un marinar a apărut dintr-odată în fața lui Nico— avea un aer mirat pe chipul de o paloare cadaverică și, după o clipă, s-a prăvălit peste balustradă, căzând în gol. Un altul, un tânăr costeliv, stătea pe loc și plângea în neștire.

În cele din urmă, Nico a zărit capul scărilor. Ceva fierbinte i-a zburat pe la ureche și, în clipa următoare, iarăși au sărit așchii din balustradă. S-a aruncat spre scară, răsucindu-se pe o parte, și s-a rostogolit pe trepte până pe podeaua sălii de mese, unde s-a oprit cu un icnet, simțind dureri la coaste. A început să tușească din pricina fumului de praf de pușcă ce umplea încăperea. Cu puțin timp în urmă, acolo își luase micul dejun într-o atmosferă liniștită, învăluit în fum de pipă, dar acum, marinarii manevrau tunurile fumegânde și pășeau peste camarazii lor răniți, fără să ia în seamă strigătele lor de ajutor. Nico a rămas nemișcat pe podea: câteva clipe, nu s-a gândit

la nimic— se simțea complet gol pe dinăuntru. Obținuse fără niciun efort calmul despre care îi vorbea Ash. Vedea totul ca printr-un tunel îngust, iar sinele său era foarte departe de tot ce vedea. A zărit păsărea de război trecând prin dreptul ferestruicilor, iar tunurile ei au tras din nou, umplând cu fum negru spațiul dintre cele două nave. Încăperea s-a întunecat dintr-odată. Ghiulele spărgeau carena și împrăștiau în aerul înecăcios așchii albe de lemn, care se izbeau de grinzi și tunuri, iar în cele din urmă se împlântau în carnea marinarilor.

Sala de mese nu era cu nimic mai sigură decât puntea superioară. Nico s-a răsucit gâfâind pe burtă și a pornit în patru labe spre cabina lui, îngăimând vorbe fără noimă. După câțiva metri, i-a ieșit în cale Berl, care îl ducea la adăpost pe un camarad rănit. Musul l-a văzut pe Nico mergând în patru labe, dar nu s-a oprit.

Odată ajuns în cabină, Nico a închis ușa și a rămas câteva clipe sprijinit de ea, ca să se liniștească. Tremura din toate încheieturile.

„Erēs mare!”, și-a zis în sinea lui, ținându-se de burtă. Simțea că mai avea un pic și făcea pe el.

S-a apropiat clătinându-se de privata din fundul cabinei și a ridicat capacul, dând la iveală o conductă groasă și murdară, la capătul căreia se căsca hăul de deasupra mării. Și-a desfăcut cureaua, și-a dat jos pantalonii și s-a așezat deasupra găurii, scoțând un geamăt de ușurare.

Nu-și imaginase că încleștarea avea să fie atât de înfiorătoare. Răpăitul proiectilelor în carenă era asurzitor și ar fi vrut să se ascundă sub patul de lemn, ca un băiețel. Tată lui îi spusese odată că, în timpul luptei, unora li se înmoaie picioarele și rămân țintuiți locului. La momentul acela, Nico își închipuise că tatăl lui se referea la bărbații slabi de înger, care nu erau făcuți pentru război.

„Poate că era un laș”, s-a gândit Nico în sinea lui, simțind un gust amar în gură. „Poate că și eu sunt laș. Poate suntem amândoi niște lași, tată și fiu.”

Nico a scuipat, apoi și-a trecut o mână tremurândă peste buze. S-a șters în grabă cu o frunză de graf și și-a ridicat pantalonii.

Sabia lui Ash atârna deasupra patului său. Dacă nu ar fi văzut-o, Nico ar fi uitat de ce venise acolo. A luat-o și s-a întors în vălmășagul din sala meselor, apoi a urcat în fugă pe punte.

A doua pasăre de război trecuse de ei, iar acum executa un viraj la pupa Șoimului, în timp ce prima pasăre pe care o zăriseră încă se străduia să-i prindă din urmă. Nico s-a dus în fugă lângă Ash, care se afla tot pe puntea dunetei, și s-a aplecat pe vine, ca și când stâlpii subțiri care susțineau balustrada l-ar fi putut proteja de proiectile.

— Sabia! a strigat Nico, întinzându-i arma.

Ash a plecat capul și s-a uitat la ea preț de o clipă, de parcă și el ar fi uitat că-l trimisese s-o aducă. În cele din urmă, a luat-o și a zis:

— E periculos aici.

— E periculos peste tot! i-a răspuns Nico.

În clipa următoare, i-au trecut pe deasupra capului niște proiectile metalice și s-a aplecat și mai mult. Keridoul stătea chircit lângă timonă și, văzându-l pe Nico ghemuit la fel ca el, s-a repezit spre el și i-a sărit în brațe—respirația fierbinte a animalului duhnea a mâncare în curs de descompunere.

Dalas manevra tunul montat pe suportul rotativ, luând la țintă balonul vasului mannian, al cărui flanc era acum perpendicular pe pupa Șoimului. Căpitanul Trench, care se afla alături de el, a verificat traiectoria tunului, după care și-a lovit secundul cu palma pe umăr.

Nico și-a acoperit urechile chiar în clipa când a tras coricianul, iar keridoul i-a tresărit în brațe.

În partea din față a balonului inamic a apărut o crăpătură. Preț de câteva clipe, nu s-a întâmplat nimic, mătasea sfâșiată fluturând la fel ca în dreptul celorlalte despicături. Dar apoi, prova balonului s-a lăsat ușor, iar nava a început să coboare lent.

— Bună lovitură! a spus Ash.

Ca în toiul unui atac de furie, pasărea de război a tras cu toate tunurile de pe flancul îndreptat spre Șoim. Forța proiectilelor l-a trântit pe spate pe Nico, tăindu-i respirația—avea impresia că tocmai fuseseră izbiți de un val. Așchiile i-au împuns picioarele, gura i s-a umplut de praf, iar labele keridoului i s-au strâns în jurul gâtului. Ca prin ceață, l-a văzut pe Dalas întins pe spate, în mijlocul altor marinari căzuți pe punte. Jumătate de timonă

fusese sfărâmată, iar Stones nu se vedea pe nicăieri. În mijlocul acestei scene, Trench se bălăbănea ca un om beat.

Ash încă era în picioare, alături de rămășitele balustradei, cu spatele ușor încovoiat, ca și când ar fi înfruntat un vânt puternic. Bătrânul se uita la ceva, iar Nico i-a urmărit privirea. Un obiect mare tocmai țâșnise dintr-un nor de fum de la prora celeilalte păsări de război și se îndrepta spre Șoim, trăgând ceva după el.

O ancoră cu gheare de pisică a trecut pe lângă Nico și a aterizat pe puntea principală. De ea era agățat un lanț ale cărui zale grele au sfărâmat balustrada de la pupă. Capătul său era bine fixat de prora navei manniene.

— Repede, aruncați-o peste bord! s-a auzit vocea aspră a căpitanului, care își venise în fire.

Câțiva marinari au dat fuga spre ancoră, dar deja era prea târziu. Lanțul s-a întins, iar Nico a urmărit cu groază ancora care s-a târât pe punte, iar în cele din urmă s-a agățat de marginea dunetei, înfigându-se adânc în scânduri.

Șoimul s-a scuturat, pierzând viteză. Erau prinși ca peștele în cârlig.

— Suntem pierduți! a strigat Nico, speriat la culme, fără să-i pese că suna ca un actor plin de emfază ce declamă în fața publicului— ce se întâmpla era o adevărată nebunie.

Ash a plecat capul spre ucenicul său, în timp ce nava urmăritoare se apropia din ce în ce mai mult, iar marinarii încercau să smulgă ancora,

sfărâmând cu topoare scândurile din jurul ei. Preț de câteva clipe, Ash n-a spus nimic, ci a rămas nemișcat, uitându-se țintă la Nico, iar în cele din urmă a izbucnit în râs— hohotele sale se răspândeau în văzduh, vădind nu doar o ironie mușcătoare, ci și bună dispoziție:

— Voi, tinerii, cădeți imediat pradă disperării.

Nico a strâns mai tare keridoul în brațe, amândoi tremurând din toate încheieturile.

— Căpitane! a strigat Ash. Întoarce nava!

— Să întorc? s-a mirat Trench. Ești nebun?

„Da, a hotărât Nico în sinea lui. Are o doagă sărită. Pe Erēs, orice ar spune, să nu-l iei în seamă!”

— Întoarce nava! a repetat rōshunul.

Trench a dat fuga la timonă, învârtind ce mai rămăsese din ea. Șoimul a virat puternic, iar lanțul s-a frecat de marginea babordului, distrugând o bună bucată din balustradă. Vasul mannian a virat și el, însă nu la fel de brusc, iar lanțul s-a slăbit.

— Azvârliți-o peste bord! a strigat căpitanul către echipaj.

Dalas, care deja se ridicase în picioare, s-a năpustit și el spre ancoră, trăgând de ea cu toată puterea. El și alți șase marinari au reușit s-o ridice, apoi s-au apropiat în grabă de marginea punții și au aruncat-o peste bord.

Trench a răsucit iarăși timona, așezând nava pe cursul inițial. În timpul încleștării, pierduseră din înălțime, ajungând la o altitudine unde vântul le era favorabil. Pânzele laterale s-au umflat, iar Șoimul a țâșnit înainte.

— Dați-le îngrijiri răniților, a strigat Trench. Și trimiteți cusătorii în balon— pierdem gaz din compartimente.

În clipa aceea, marinarii au înțeles că pericolul trecuse, dar nu au chiuit așa cum făceau eroii din basme. Dimpotrivă, în timp ce navele imperiale se îndepărtau din ce în ce mai mult, pe punțile Șoimului s-a lăsat o liniște adâncă.

— Sper să nu consideri sfatul dinainte drept un nou serviciu pentru care va trebui să te răsplătesc, a bombănit Trench peste umăr, în direcția lui Ash.

Dar bătrânul rōshun n-a spus nimic.

Nico se uita țintă la el. Chiar și acum îi stăruiau în urechi țipetele celor răniți, care probabil nu aveau să apuce sfârșitul zilei.

„Sunt mult prea tânăr pentru asta”, și-a zis în sinea lui, recăpătându-și brusc luciditatea.

CAPITOLUL 7 - Congresul

— Avem nevoie de aceste nave, Phrades, a spus prim-ministrul Chonas, aplecându-se în față, ca și când ar fi vrut să adauge mai multă greutate vorbelor sale.

A ridicat pumnul în fața celor doisprezece miniștri reuniți în cadrul consiliului de război și l-a strâns până i s-au albit articulațiile.

— Poporul trebuie să mănânce! a adăugat el.

Phrades, ministrul Construcțiilor Navale, s-a întors către fiul său, amândoi stând la masa ovală din sala de ședințe, înconjurați de ceilalți miniștri. Cei mai mulți aveau fețele date cu pudră albă, semn al apartenenței lor la clasa

michiné, cu toate că erau și câteva excepții notabile. Phrades nu mai putea vorbi cu glas tare— lumea zicea că din pricina unui cancer al gâtului —, așa că îi șoptea fiului său, a cărui față tânără contrasta puternic cu paloarea tatălui său, fiind bronzată și nepudrată, așa cum era moda în rândul tinerilor michiné. Fiul a ascultat atent, cu capul ușor plecat, apoi și-a dres glasul și s-a ridicat în picioare.

— Înțelegem foarte bine și trebuie să ne crezi când îți spunem că facem toate eforturile pentru a duce la îndeplinire această sarcină. Toate resursele care puteau fi redirecționate deja au fost folosite pentru a termina navele mai repede. Ba chiar am contribuit la construirea lor cu o parte din averea familiei noastre, ocupându-ne de importul materiilor prime necesare. Dar, din păcate, nu putem face mai mult decât facem în prezent. Mai avem nevoie de o lună pentru a termina ultimele nave comerciale aflate în construcție în docurile din Al-Khos. Până atunci, va trebui să ne bazăm pe navele private pentru a face față nevoilor. Mă tem că poporul va trebui să strângă cureaua încă un pic.

Stomacul cuiva din sală a chiorăit chiar în clipa aceea, iar câteva capete s-au întors în direcția din care s-a auzit zgomotul.

Prim-ministrul Chronas nu era genul de om care să se lase distras de atâta lucru și nici nu obișnuia să accepte cu ușurință un refuz.

— Și ce a răspuns Pincho la cererile noastre? a întrebat el, referindu-se la adunarea generală de pe insula Minos, centrul democrației

merciene.
— Și ei construiesc cât pot de repede, dar încă sunt ocupați cu reparațiile navelor avariate în timpul furtunilor de primăvară. Noile vase nu vor ajunge la noi mai înainte de începutul toamnei.
— Cel puțin, a intervenit ministrul Memès, sprijinindu-și fața bronzată pe mâinile împreunate, vom reuși să aducem rezervele de hrană la un nivel satisfăcător înainte de venirea iernii.
Înstăritul exportator de podoabe a vorbit pe un ton reținut în sala uriașă, conștient de statutul pe care îl avea în ochii celor din jurul său, întrucât își obținuse averea considerabilă și puterea politică în ciuda provenienței sale din clasele de jos— un alt semn că vremurile se schimbaseră.
— Ușor de zis, a răspuns prim-ministrul Chronas, căci puțini dintre noi, cei din această sală, par să sufere de foame.
Și totuși, Chronas era destul de slab, ca și când chiar ar fi suferit de foame din când în când. Prim-ministrul a ridicat mâna pentru a respinge protestele celor din jurul mesei, apoi a continuat pe un ton resemnat:
— Într-adevăr, trebuie să punem flota militară mai presus de orice. E preferabil ca poporul să mai strângă puțin cureaua, a adăugat el, plimbându-se prin sală și privind în jur pe sub sprâncenele sale stufoase, decât să pierdem supremația navală și, odată cu ea, totul.
A făcut o pauză și a zis:

— Generale Creed, ai vreo doleanță?

În clipa aceea, stomacul înfometat al lui Bahn a chiorăit din nou. Și-a luat privirea de la mâncărurile care așteptau lângă ușa principală a sălii și s-a îndreptat de spate. Stătea alături de general, la unul dintre capetele mesei, iar în fața lor se înălțau ferestrele scăldate în soare ale galeriei de sud. Generalul nu a dat niciun răspuns, iar Bahn nu a simțit nicio modificare în postura bătrânului războinic.

Privind cu coada ochiului la superiorul său, a văzut că generalul Creed, Lordul Protector al Khosului, se uita pe fereastră la marea azurie din Golful Rafalelor. Din sală nu se puteau vedea stâncile pe care se înălța clădirea Congresului și nici mahalaua shoalilor de la poalele lor, care era pe jumătate înghițită de valuri în timpul furtunilor. În schimb, ferestrele se deschideau spre o priveliște plăcută: atmosfera era foarte limpede în ziua aceea și totul se vedea în detaliu, astfel încât împrejurimile păreau mai aproape decât în realitate. Câteva nave de război cu trei catarge patrulau pe mare, arborând stindardul khosian. Se aflau dincolo de raza de acțiune a puternicelor tunuri manniene amplasate pe țărmul îndepărtat, care din sală se vedea ca un șir de dealuri roșietice, albite de soare și presărate cu fortificații cenușii. Forturile erau mai numeroase în jurul orașului Nomarl, unde, între zidurile portului, uriașele nave manniene încă zăceau carbonizate în apa sărată a mării, după ce fuseseră incendiate de un raid khosian în urmă cu trei zile— ultima acțiune încununată

de succes a khosienilor.

Generalul Creed părea să privească spre imaginea difuză a orașului fortificat— o pată întunecată la orizont —, cu aerul că și-ar fi dorit să se întoarcă acolo.

„Iarăși visează cu ochii deschiși”, s-a gândit Bahn, lovindu-i ușor piciorul cu al său.

— Da, domnule prim-ministru, a răspuns Creed pe un ton calm, ca și când ar fi ascultat totul cu atenție.

Scaunul a scârțâit ușor, iar bătrânul s-a ridicat în picioare, cu armura lui lustruită scăldată în soare. Generalul și-a sprijinit palmele de tăblia de tiq a mesei, uitându-se pe rând la miniștrii strânși în jurul ei. Nu părea impresionat de ce vedea.

— Da. Cer să revenim la chestiunea forturilor de pe coastă. Și n-aveți decât să bombăniți, domnilor, dar vreau să lămurim problema aceasta aici și acum.

— Generale Creed, am discutat chestiunea de multe ori. Știm foarte bine că forturile noastre de pe coasta de est au efective reduse. Dar ce crezi că putem face?

— Domnule prim-ministru, forturile noastre nu au efective *reduse*, cum îi place consiliului să spună. Adevărul este că în ele nu sunt soldați aproape deloc. Sunt deservite doar de niște mici efective care nu pot decât să le întrețină și să le repare, nu mai mult— de aceea, forturile nu pot opune o rezistență serioasă. Au puțin praf de pușcă și foarte puține tunuri, deoarece toate resursele sunt mobilizate pentru a apăra Bar-Khosul și coasta

sudică. Drept care nu avem nicio soluție pentru un atac surpriză dinspre coasta de est.

— Desigur, presupunând că un astfel de atac surpriză este posibil, generale. Până acum, flota a treia ne-a apărat cu succes. Să sperăm că o va face în continuare.

Creed a îndepărtat comentariul cu un gest al mâinii:

— Domnule prim-ministru, coasta de est e prea întinsă pentru a putea fi protejată de flota a treia. Până acum, am avut noroc, asta-i tot. Acum, că insurecția de pe insula Lagos a fost, în sfârșit, înăbușită, iar portul ei se află în mâinile mannienilor, aceștia au un excelent punct de pornire pentru atacurile împotriva noastră. Nu ne mai putem bizui pe marina militară pentru protecție. Domnule prim-ministru, trebuie să trimitem soldați în forturi.

Ca de obicei, prim-ministrul Chronas— care nu era doar politician, ci și filozof— a primit cu un aer binevoitor cererea vechiului său prieten și oponent.

— Înțeleg situația, Marsalas, a spus el, încuviințând din cap. Știi la fel de bine ca mine că nu avem suficiente resurse pentru recrutarea și întreținerea de noi soldați. De unde am putea lua acești luptători suplimentari? Cumva ai găsit dintr-odată o soluție?

— Împărțim trupele în două și folosim o jumătate pentru completarea efectivelor din forturi.

Propunerea lui a fost întâmpinată cu proteste vehemente din partea celor de la

masă.

— Asta nu e o soluție, generale, a intervenit o voce.

Era Sinese, ministrul Apărării— al treilea om în ierarhia puterii din Khos —, care stătea picior peste picior, sprijinindu-și mâinile cu mănuși albe pe măciulia de fildeș a bastonului.

— Acest cabinet, a continuat el, nu va permite ca resursele noastre să fie reduse și mai mult. Chiar dacă am reuși să echipăm complet forturile, e puțin probabil ca acestea să poată ține piept unei invazii de amploare. Propunerea ta nu aduce nimic nou.

A făcut o pauză, s-a răsucit și s-a adresat celui de lângă el:

— Domnule ministru Eliph, am auzit că ai vești mai urgente din partea corpului diplomatic.

— Așa este, a încuviințat Eliph, evitând privirea încruntată a generalului, apoi a tăcut preț de o clipă, să-și adune gândurile. Ambasadorul nostru din Zanzahar a aranjat noi tratative cu Califatul pe marginea propunerii lor recente. Acesta crede că sunt sinceri în ceea ce privește extinderea graniței lor maritime mai aproape de noi.

Cuvintele sale au stârnit dezaprobarea a jumătate din asistență, vădită de oftatul general și de clătinarea capetelor. Mulți credeau că recenta propunere a Califatului nu era decât vorbărie goală— o nouă manevră în disputa comercială a Califatului cu Mann.

— Califatul nu-și dorește decât să sprijine acest război cât mai mult cu putință, i-a

răspuns Chronas, ca și când ar fi vorbit cu un copil, pentru că obține profituri considerabile, furnizând praf de pușcă ambelor tabere.

Unii au bătut darabana pe masă, în semn de încuviințare, în timp ce alții au protestat zgomotos, cerând dreptul la cuvânt. După aceea, reuniunea s-a transformat într-o serie de dispute. Bahn știa foarte bine că miniștrii puteau continua așa timp de o oră, ba chiar mai mult.

Era foarte cald în sala uriașă, cu geamurile orientate spre soare. În ciuda ventilatoarelor acționate manual și a brizei reci care pătrundea prin ferestrele lăsate deschise, în încăpere plutea un iz de transpirație pe care parfumurile grețos de dulcege nu reușeau să-l acopere cu totul. După o vreme, interesul lui Bahn a făcut loc unei atenții de complezență, iar în cele din urmă, a început să se gândească la cu totul alte lucruri.

Sperase ca, în ziua aceea, să audă o decizie cu privire la criza alimentară prin care treceau, dar părea că nu se putea face nimic în legătură cu asta. Rezervele de hrană ale Khosului se diminuaseră și mai mult după ce pierduseră o flotă ce transporta grâne pe drumul de întoarcere din Zanzahar. În teorie, Khosul putea supraviețui și fără aceste importuri, întrucât, la urma urmelor, era grânarul Insulelor Merciene. Dar, în ultimul deceniu, din cauza fluxului constant de refugiați pe care, în cele din urmă, mercienii hotărâseră să-i găzduiască— dându-și seama că aveau nevoie de acești oameni disperați —, Khosul încetase

de mult să mai producă suficient pentru a hrăni și celelalte insule. Întrucât recolta de grâu din acel an încă nu era gata, iar o mare parte din importuri era expediată în alte părți, rațiile deveniseră și mai mici decât înainte.

După ce observase că fiul și soția lui slăbiseră atât de mult, încât începuseră să li se vadă oasele prin piele, Bahn hotărâse să nu mai mănânce deloc din rațiile săptămânale ale familiei, pretinzând că putea servi masa când mergea la Scut sau la minister. Dar și soldații de acolo sufereau de foame la fel ca toată lumea, primind porții neîndestulătoare pentru un bărbat.

Un pumn s-a izbit de masă, chiar lângă mâna lui, smulgându-l din gândurile sale. Bahn s-a uitat el de parcă ar fi căzut din cer.

— Ajunge! a tunat generalul, întrerupând disputele miniștrilor.

S-a ridicat în picioare, fără să se uite la prim-ministru, ci doar la cei din jurul mesei, și a zis pe un ton hotărât:

— Discutam despre forturi! Și mai am ceva de spus cu privire la această problemă. Dacă decideți să nu apărați forturile, atunci va trebui să ne apărăm prin alte mijloace. Nu mai putem sta cu mâinile în sân la adăpostul zidurilor noastre înalte. Trebuie să atacăm, să purtăm lupta pe teritoriul dușmanului.

„Să atacăm?”, și-a zis Bahn în sinea lui, devenind brusc atent.

Bătrânul Phrades s-a ridicat în picioare, răsturnându-și scaunul și îngăimând vorbe pe care nu le putea auzi nimeni. Apoi s-au ridicat

și alți miniștri, care au contribuit cu glasuri mai puternice la protestul lui Phrades. Bahn s-a lăsat pe spate, încercând să se facă nevăzut în fața brusc înfuriatului michiné, și s-a uitat la fețele pudrate înșirate în jurul mesei. Oamenii aceia erau educați încă din copilărie să nu-și manifeste emoțiile decât atunci când era absolut necesar. Ba chiar se spunea că își acopereau fața cu pudră ca să ascundă fie și cea mai discretă urmă de îmbujorare. Acum, pe chipurile lor ostile Bahn a văzut sângele strămoșilor lor ieșind în sfârșit la iveală, întunecând paloarea tenului lor pudrat. Era același sânge care cursese prin vinele străbunicilor și străunchilor, acei patricieni înstăriți care îl dăduseră jos de pe tron pe singurul Mare Rege al întregii Mercia, sprijiniți doar de o armată populară, care se împotrivea planurilor regelui de a întreprinde o campanie de cucerire— căci aceste ambiții imperiale nu erau pe placul locuitorilor din Porturile Libere.

— Cu ce să atacăm? a întrebat ministrul Sinese, agitându-și bastonul în aer.

— Cu trupele noastre, la naiba! Da, iar vin cu soluția asta. Avem suficienți oameni cât să lansăm o ofensivă asupra Nomarlului. E atât de aproape, încât se vede cu ochiul liber, ba chiar ai putea să întinzi mâna și să-l atingi cu bastonul.

În timp ce vorbea, Creed a făcut un gest cu mâna, mai întâi spre ferestre, apoi spre peretele dinspre est, ca și când ar fi putut vedea întreaga coastă prin el:

— Mai întâi, cucerim Nomarlul, apoi, cu

ajutorul trupelor din Minos și din celelalte insule, putem pune stăpânire și pe alte porturi de pe coasta Pathiei. În felul acesta, stabilim niște capete de pod pe continent, după care putem deschide un nou front de luptă. E un mijloc prin care ne putem oferi *opțiuni*. La ce ne folosesc trupele, dacă tot ce facem e să așteptăm în spatele zidurilor, cu șanse de izbândă din ce în ce mai mici? În tot acest timp, soldații noștri stau degeaba— sunt doar niște guri de hrănit și nu ne aduc decât liniște sufletească. Ei bine, domnilor, a încheiat el, plimbându-și privirea încruntată de la un ministru la altul, suntem foarte departe de liniștea sufletească. A sosit momentul să atacăm.

Înainte de întrunire, Creed nu-i vorbise despre această propunere lui Bahn, care era ajutorul său cel mai apropiat. Dar Bahn știa că bătrânul general putea fi nu doar foarte calculat, ci și foarte spontan. Poate că adusese iarăși în discuție problema forturilor numai pentru ca, după aceea, să ceară ce voia cu adevărat: o nouă ofensivă împotriva Imperiului. Sau poate că, stând pe scaun în sală și privind peste canalul îngust care îi despărțea de orașul inamic, se trezise în el pasiunea pentru acțiune și se lăsase purtat de ea.

Sinese, ministrul Apărării, a potolit adunarea cu un gest al mâinii, sprijinind vârful bastonului în podea.

— Generale Creed, noi deja ne-am formulat poziția în ceea ce privește trupele noastre— atât azi, cât și la ședințele anterioare ale

acestui cabinet. Fără trupe suplimentare, nu ne vom lăsa expuși, întrucât mannienii pot lansa oricând un nou atac de proporții asupra Scutului. Și, de vreme ce— după cum îți place să ne amintești —suntem foarte vulnerabili și pe coasta de est, avem un motiv în plus să ne păstrăm trupele intacte, astfel încât să putem riposta, în caz că Imperiul încearcă vreodată să ne atace pe acolo. Generale, în clipa de față, nu avem cum să reluăm operațiunile ofensive împotriva mannienilor. În Porturile Libere, încercăm să producem cât mai repede tunuri moderne, puști și nave— avem nevoie de ele mai mult decât oricând. Și suferim de foame pentru că Zanzaharul ne vinde la fel de scump și grânele, și praful de pușcă. Chiar și așa, abia reușim să ținem situația sub control.

— Ținem situația sub control? De zece ani, ne împing încetul cu încetul tot mai în spate. Chiar în clipa asta, zidul Kharnost e gata să cedeze pe la înnădituri. Nu ne aflăm într-o situație stabilă, și trebuie să vă iasă asta din minte— dacă asta credeți. Nu, avem de-a face cu o execuție lentă, dar sigură. Și dacă nu schimbăm nimic, atunci cu toții suntem ca și morți.

Prim-ministrul și-a dres glasul și, de sub streașina sprâncenelor sale stufoase, i-a aruncat lui Creed o privire inteligentă.

— Ca de obicei, generale, tu ești reformatorul. Tot ce contează pentru tine e victoria. Ai fi în stare să schimbi lumea, dacă ai ști că asta ne poate salva. Ai fi dispus să ne lipsești de singurele noastre trupe, într-o

încercare nebunească de a obține o victorie glorioasă. Și totuși, oricât de mult am putea câștiga, gândește-te la tot ce am putea pierde.

Iar Bahn și-a dat seama că era de acord cu prim-ministrul, cu toate că nu ar fi recunoscut-o niciodată în fața superiorului său. „Așa e, deja am pierdut prea mult”, și-a zis în sinea lui.

— Vă lăsați înșelați de precauție, a răspuns Creed, pe un ton surprinzător de calm, iarăși fără să se adreseze prim-ministrului, ci întregii adunări. Vă înșelați cu toții. De unde atâta timiditate? O înțeleg la tineri, dar nu la oamenii în toată firea. Trebuie să scăpăm de ea.

— Ți-ai spus punctul de vedere, Generale. Vrei să-ți supui la vot propunerea?

Creed a pufnit, apoi s-a întors cu spatele, târșâind cizmele, și s-a îndepărtat de masă. Bahn s-a uitat după superiorul său trăgând adânc aer în piept. „Ce-o fi cu el?”, s-a întrebat în sinea sa.

Apoi și-a venit în fire și a pornit în urma generalului.

— Niște nătărăi, a zis Creed, suficient de tare cât să fie auzit de toată lumea.

Când s-a apropiat de ușă, s-a oprit și s-a întors către masa pe care se aflau mâncărurile și vinurile îndoite cu apă pregătite pentru acea ședință. Mâncare era simplă și nu tocmai multă, dar în ochii lui Bahn avea splendoarea unui festin.

— Poftim, a pufnit generalul, iar Bahn n-a făcut decât să clipească atunci când Creed i-a pus în mână un castron de lemn plin cu fructe, peste care a aruncat și o ruladă. Pari al naibii

de hămesit, a adăugat el, apoi a ieșit din sală.

Bahn a ezitat preț de câteva clipe. A aruncat o privire spre miniștrii din spatele său, care se uitau cu toții la el, apoi s-a întors iarăși spre mâncarea de pe masă. I-a atras atenția mai ales o bucată de brânză cu dungi albăstrii de mucegai, al cărei miros se simțea de la câțiva metri. S-a gândit că ar fi putut ține până la botezul fiicei sale, apoi a făcut un pas și a luat-o cu grijă de pe masă.

Înainte să plece, a făcut o plecăciune în fața adunării, rămânând înclinat cât a numărat până la trei.

Fețele albe ale miniștrilor s-au întors ca la un semn.

CAPITOLUL 8 - Cheem

Inima Lumii era calmă în dimineața aceea și la fel de albastră și de pustie precum cerul care se arcuia deasupra sa asemenea unei imense bolți de safir strălucitor, tivind-o cu un orizont limpede pe toate părțile, mai puțin pe cea dinspre vest, unde munții se înălțau printre aglomerări de nori. Lumina soarelui cădea pe suprafața liniștită a mării, reflectându-se sub forma valurilor de căldură, iar păsările strălucitoare se roteau fantomatic în văzduh. Dinspre sud, o briză ușoară mângâia luciul apei, spulberând spuma subțire a valurilor domoale.

O chohpra, cum îi spunea echipajul Șoimului, adică o zi perfectă.

Șoimul zbura la mică altitudine deasupra apelor liniștite ale Midèrēsului, ca o pasăre de

mare ce plutește pe deasupra valurilor— o pasăre ce îndurase prea mult timp forțele naturii, iar acum se bucura că ajunsese la capătul călătoriei. Deși era destul de zdrențuită, nava făcuse traversarea într-un timp scurt, însă acum, apropiindu-se de insula de destinație și de portul Cheem, redusese mult viteza.

Pescărușii se țineau după ea, înhățând bucățile de keesh aruncate de la prora navei de un bărbat cu pielea întunecată. Ash era urmărit de câțiva marinari bandajați care se odihneau pe punte, clătinând din cap și luându-l peste picior în șoaptă. Pentru ei, pescărușii erau șobolanii mărilor, așa că de ce le dădea de mâncare bătrânul acela nesăbuit?

Însă bătrânul nesăbuit părea să nu fi băgat de seamă zeflemeaua lor. Și nici Nico, ce stătea alături de el. Ucenicul se uita când la chipul concentrat al lui Ash, care se juca cu păsările hulpave, când la portul din zare, în raza căruia erau ancorate multe vase. Orașul se întindea la poalele unor dealuri, iar dincolo de ele, cât vedeai cu ochii, se înălțau munți negri, cu vârfurile înzăpezite.

Era singurul oraș și singurul port cu apă adâncă de pe muntoasa insulă Cheem. Și era un port mare, deși nu la fel de mare precum Bar-Khos. În plus, era un loc rău famat și, de data aceasta, reputația oglindea realitatea.

La fel ca toți copiii mercieni, Nico crescuse cu povești despre hoții din Cheem. În Porturile Libere, părinții obișnuiau să-și amenințe odraslele neascultătoare cu tâlharii din Cheem,

care răpeau copíi și îi făceau sclavi. Părinții îi zugrăveau ca pe niște monștri, născocind povești întortocheate în care hoții lăsau câte un vas de jucărie lângă patul copilului obraznic pe care plănuiau să-l răpească. Dacă simplul avertisment nu era suficient pentru a inspira un comportament mai bun, părintele punea în timpul nopții o navă de jucărie lângă patul copilului, ca să-l sperie, și doar cei mai neascultători nu erau cumințiți de acest semn de rău augur.

Aceste temeri se adânceau atunci când copilul ajungea la maturitate și descoperea că tâlharii nu răpeau doar copii, ci și bărbați și femei în toată firea.

Tocmai de aceea ușurarea pe care o simțea Nico la gândul că scăpase teafăr în timpul traversării era acum umbrită de o nouă teamă. De fapt, ar fi preferat să aterizeze oriunde altundeva decât acolo.

Briza caldă era impregnată cu mirosurile pătrunzătoare ale mării, iar ori de câte ori scădea în intensitate, de pe punțile navei se ridica un iz înțepător de gudron încins. Vântul le era prielnic, însă tuburile de propulsie ardeau în continuare. Nava a ajuns deasupra zidului exterior al portului, în dreptul intrării înguste a canalului de acces— acesta era mărginit de ziduri alunecoase pe care se înălțau forturi din cele noi, cu secțiune circulară, despre care se spunea că puteau devia ghiulelele. Privind în jos, Nico a văzut câteva tunuri ieșind din forturi, iar pe acoperișurile lor plate, câteva baliste de model

mai vechi; soldații cu pelerine spălăcite stăteau sprijiniți în sulițe și se uitau la nava ce plutea pe deasupra lor, arborând steaguri negre ca să-și semnalizeze neutralitatea.

Ash își terminase keeshul, iar pescărușii începuseră să scoată țipete nemulțumite. Dintr-odată, nava a virat, echipajul ajustând imediat poziția pânzelor laterale, și a pornit spre o plajă situată lângă latura de sud a portului, unde se afla un turn înalt, construit pe stâncă, pe care flutura o mânecă de vânt[6]. De-a lungul țărmului se înșirau câțiva stâlpi de ancorare, iar pe plajă zăcea o aeronavă fără balon, pe jumătate putrezită.

— Să stai în preajma mea, l-a sfătuit Ash pe Nico. O să rămânem în oraș doar câteva ore, dar poveștile pe care poate că le-ai auzit despre acest oraș nu sunt lipsite de adevăr. Portul Cheem e plin de ticăloși. Pe timpul zilei, o să fim în siguranță, dar chiar și așa, să nu te îndepărtezi de mine.

— Cât o să dureze călătoria până în munți?

— Destul de mult, dar e un ținut prielnic, dacă știi potecile. Și liniștit. Sunt puțini cei care locuiesc în interiorul insulei, cu excepția ordinelor religioase care trăiesc în sihăstrie.

— Și a școlilor de asasini, nu?

Ash s-a încordat:

— Nu suntem tocmai niște asasini, băiete.

De pe flancul drept al navei s-au ridicat câțiva norișori de fum negru. Ancorele au fost aruncate și târâte prin apă, până au ajuns pe

---

[6] Mâneca de vânt: dispozitiv conic din pânză folosit pentru a detecta direcția vântului. (*N.t.*)

țărm, înțesate cu alge. Apoi au fost aruncate și niște funii, iar cei de pe plajă le-au înhățat și le-au înfășurat în jurul stâlpilor de ancorare. Legănându-se în bătaia brizei schimbătoare, Șoimul a început să coboare.

Când nava a ajuns aproape de plajă, navigatorii au sărit peste bord, să lege bine funiile, iar Trench și-a făcut apariția pe punte, cu keridoul agățat de gât. Căpitanul șchiopăta din pricina unei răni din timpul confruntării cu mannienii.

— Te-am adus acasă, i-a spus el lui Ash.

— Da. Îți mulțumesc.

Trench a dat mâna cu Ash, apoi cu Nico, iar keridoul i s-a cocoțat pe umăr, mormăind și el în semn de bun-rămas. Din păcate, Berl nu a venit să-și ia la revedere. Băiatul zăcea în cușeta lui, transpirând abundent din cauza febrei. Își pierduse un picior în timpul bătăliei.

Nico s-a clătinat ușor în clipa când carena cu fundul plat a atins nisipul, apoi și-a aruncat geanta pe umăr. Ciudat. Acum, că Șoimul ajunsese pe uscat, aproape îi părea rău că trebuia să coboare.

— Haide, i-a spus Ash în timp ce înainta pe pasarela elastică.

Până la urmă, în ciuda tuturor avertismentelor, portul Cheem s-a dovedit a fi dezamăgitor.

Ash mergea cu o asemenea viteză și hotărâre, încât lui Nico i-a fost greu să vadă ceva din oraș. Au rămas acolo doar cât să facă rost de niște provizii și de doi catâri care să-i

ducă spre sudul insulei.

La început, ceea ce l-a îngrozit pe Nico cel mai mult a fost duhoarea orașului. După o ploaie recentă, străzile erau desfundate, iar apele menajere se scurgeau pe marginile sau chiar pe mijlocul lor, prin rigole împuțite, mirosul insuportabil fiind accentuat de cadavrele de câini și pisici— într-un loc, ignorat complet de trecători, zăcea cadavrul unei tinere despuiate.

În fața unui magazin, Nico a dat o mână de ajutor la legarea proviziilor proaspăt cumpărate de spinările catârilor. După ce a terminat, a fost nevoit să se dea la o parte din calea gărzilor orășenești— un detașament de mercenari alhazii cu pielea întunecată, îmbrăcați în armuri bălțate, care au trecut în viteză pe stradă, rostind vorbe înspăimântătoare într-o limbă străină. Puțin timp după aceea, Nico și Ash au trecut pe lângă aceleași gărzi, care se străduiau să potolească un scandal în fața unei cârciumi. Era o încăierare în toată regula: câțiva bărbați zăceau în noroiul din fața localului, în timp ce dinăuntru se auzeau strigăte și zăngănit de săbii.

S-au îndepărtat în grabă de locul acela, pornind spre sudul orașului. Ash striga în comercială la ștrengarii soioși care blocau străzile, dându-i la o parte din calea sa cu ajutorul câtorva monede aruncate pe jos. Puștii îl trăgeau pe Nico de mânecă, cerându-i mâncare, bani, un pic de grindelia sau o doză de dross. Și peste tot vedeai prostituate goale,

acoperite din cap până în picioare cu vopsea aurie. Își agitau sânii spre Nico, iar el se uita la sfârcurile lor, singurele părți care nu erau vopsite.

Piețele de sclavi erau o priveliște insuportabilă. Printre scândurile țarcurilor, Nico zărea înghesuiți laolaltă bărbați, femei și copii în zdrențe, care erau vânduți ca niște vite.

— Venerați carnea! striga un predicator de stradă, stând în picioare într-o astfel de piață. Venerați carnea sau veți fi luați sclavi, căci toți cei slabi merită să fie înrobiți!

— Ce predică omul ăsta? a întrebat Nico.

Ash a scuipat la picioarele predicatorului când a trecut pe lângă el.

— Religia lui Mann, a răspuns rōshunul în cele din urmă.

Spre deosebire de Bar-Khos, portul Cheem nu se putea mândri cu nicio fortificație, iar Nico a fost surprins să vadă că, pe măsură ce înaintau, locuințele mai înstărite care mărgineau drumul făceau loc unor cocioabe izolate, iar în cele din urmă orașul se termina, fără să fie delimitat de niciun zid de apărare. Nico se legăna ritmic pe spinarea catârului, simțind că începe să se relaxeze.

Drumul șerpuia pe la poalele dealurilor ce mărgineau coasta, fără să se îndepărteze de marea presărată cu vase. Cheem era o insulă alcătuită în mare măsură din munți, iar bună parte din pământul ei arabil se găsea de-a lungul coastei și în numeroasele văi înguste

care înaintau printre piscurile împădurite. Cea mai mare parte a zilei, au mers pe același drum, trecând pe lângă câteva cătune și case izolate, iar oamenii care le ieșeau în cale îi priveau cu un aer neîncrezător, fără ca măcar să-i salute. Spre seară, au cotit spre vest, într-o astfel de vale îngustă, și au străbătut câteva pământuri arabile, până au ajuns într-o zonă cu ierburi sălbatice, bună doar pentru păscut turme de oi. Coastele ce mărgineau drumul începeau să fie acoperite cu păduri tăcute de pin negru.

Pe măsură ce urcau în munți, starea lui Ash se schimba. Pe chipul lui s-a așternut liniștea, privirea i-a devenit mai blândă, iar gura sa inspira cu plăcere aerul proaspăt și nemișcat.

— Pari bucuros că te-ai întors aici, a observat Nico.

Dar singurul răspuns pe care l-a primit din partea rōshunului a fost un mormăit. Bătrânul călărea în liniște, iar Nico se gândea că Ash dăduse uitării comentariul său, însă zece-cincisprezece minute mai târziu— în timp ce soarele la asfințit accentua ultimele culori ale zilei, iar aerul rece al serii se umplea de miros de rășină —, farlanderul i-a răspuns:

— Munții aceștia… sunt casa mea.

În cele din urmă, s-au oprit într-o poiană largă, înconjurată de arbori jupe bătrâni, ale căror frunze argintii luau nuanțe de auriu și roșu de la lumina amurgului. Nico avea spatele înțepenit din pricina călăritului, iar pe fund îi apăruseră vânătăi. Ash a luat o frunză de *dulce* din săculeț și a vârât-o în gură— o nouă

migrenă. Apoi a întins niște pături, a scos merindele și a frecat catârii cu iarbă, în timp ce aceștia mâncau fructe sălbatice dintr-un tufiș. Nico a smuls niște scoarță rășinoasă dintr-un arbore cicado ca să aprindă focul, după care a început să strângă crengi.

În cele din urmă, Ash s-a așezat pe pătură cu un vădit aer de ușurare. Se uita la cerul din ce în ce mai întunecat și bea dintr-o ploscă de lemn, în timp ce Nico pregătea focul. Cu o bucată de cremene și una de oțel, ucenicul a făcut scântei deasupra scoarței fărâmițate, apoi a suflat ușor, până s-a aprins. Lemnul umed împrăștia un fum alb care contrasta puternic cu munții negri care îi înconjurau.

— S-a făcut frig, a zis Nico, frecându-și mâinile deasupra flăcăruilor.

Se mai îngrășase de când plecase din Bar-Khos, dar încă era destul de slab, așa că simțea frigul din plin.

Bătrânul a izbucnit într-un râs zgomotos:

— Am să-ți povestesc odată despre frigul adevărat.

— Te referi la vendeta care te-a purtat până în ținuturile înghețate din sud?

Ash a încuviințat din cap, dar n-a mai spus nimic.

La fel dăduse din cap și prima oară când venise vorba despre asta, înainte să plece din Bar-Khos: ucenicul îi pusese o mulțime de întrebări despre ultima vendetă, însă nu primise decât răspunsuri evazive. Nico strânsese din dinți de nemulțumire, și la fel a făcut și acum, fiind dornic să afle mai multe

despre ținuturile acelea legendare, despre care auzise doar din povești și cântece.

— E adevărat că oamenii de acolo își mănâncă semenii? a insistat Nico.

— Nu, își mănâncă doar dușmanii. Îi lasă să înghețe peste noapte, apoi le smulg carnea de pe oase.

În mod ciudat, imaginea aceea înfiorătoare i-a făcut stomacul să chiorăie. Nico era lihnit după drumul lung pe care îl făcuseră în ziua aceea. A aruncat o creangă pe foc, apoi încă una.

— Tot nu mi-ai povestit cum ai reușit să te întorci pe coastă. Ai zis că îți pierduseși câinii.

S-a auzit o răsuflare șuierătoare printre dinți încleștați.

— Altă dată, băiete, i-a răspuns Ash. Deocamdată, hai să ne bucurăm de liniște.

Nico a oftat, legănându-se pe vine. Nu se uita la bătrân.

— Poftim, i-a zis rōshunul, întinzându-i plosca.

Preț de câteva clipe, Nico nu l-a luat în seamă, uitându-se la flăcările răscolite de o pală de vânt și la scânteile care străluceau în noapte.

— Nu-mi place băutura, a răspuns el în cele din urmă.

Ash a stat pe gânduri o vreme.

— Tatăl tău… era bețiv?

Acum, era rândul lui Nico să evite întrebarea. Și-a frecat iarăși mâinile, suflând în ele, și a văzut cu coada ochiului că Ash se uita la el.

— Iar lucrul de care te temeai la tatăl tău, a continuat bătrânul, e lucrul de care te temi cel mai mult și la tine.

— Uneori, când se îmbăta, devenea furios, a recunoscut Nico. Nu vreau să fiu și eu ca el.

— Înțeleg asta. Dar nu ești ca tatăl tău, băiete, la fel cum el nu era ca tine. Hai, ia o gură. Moderația e bună în toate, chiar și când vine vorba de moderația însăși. În plus, o să te mai încălzești un pic.

Nico a oftat încă o dată, apoi a luat plosca de la bătrân și s-a uitat la ea câteva clipe.

— Ai grijă, e o băutură tare.

Nico a dus-o la buze și a luat o gură. Băutura sălcie i-a pișcat gâtlejul și l-a făcut să tușească.

— Ce-i chestia asta? a pufnit el, întinzându-i plosca.

— Apă. Și câteva picături de sudoare de ibos sălbatic. I se zice „focul din Cheem”.

Numele nu i-a făcut o bună impresie lui Nico. Deja simțea o fierbințeală pulsându-i în măruntaie, dar își dădea seama că era o căldură iluzorie. Tatăl lui îi explicase odată că, dacă adormeai beat în frig, puteai să mori.

— Crezi că e înțelept să ne îmbătăm în noaptea asta? a întrebat Nico.

Bătrânul a fluturat din mână, ca și când ar fi alungat o muscă:

— Relaxează-te, băiete. Unde mai pui că o mahmureală o să ne ajute la ce avem de făcut mâine.

Ceea ce, pentru Nico, nu avea niciun sens, dar n-a mai spus nimic.

Apoi au luat cina— șuncă afumată și keesh

—, au dat pe gât câteva cești de *chee* pregătit cu apă dintr-un râu și au mai băut niște foc din Cheem, devenind din ce în ce mai veseli, pe măsură ce stelele se aprindeau pe cer. Focul trosnea și împrăștia scântei în întunericul întețit de lumina flăcărilor, iar ei și-au dat jos încălțările, să-și încălzească picioarele la căldura lui.

— Mai avem mult de mers? a întrebat Nico în cele din urmă, după ce a stat pe gânduri o vreme, uitându-se la flăcările care sfârâiau și dansau voios în fața lui.

— Poftim?

— Până la mănăstire. Mai e mult?

Bătrânul a ridicat din umeri. Luase o piatră în mână și se juca cu ea, aruncând-o în aer și prinzând-o cu multă îndemânare.

— De ce ridici din umeri?

— Pentru că nu știu.

„Cred că s-a îmbătat”, și-a zis Nico în sinea lui.

— Cum de nu știi cât mai avem de mers, din moment ce aici locuiești?

— Nico, ai încredere în mine. Ai să înțelegi totul dimineață. Deocamdată, bea și bucură-te. După noaptea asta, când o să ajungem în cele din urmă la Sato, o să ai parte de multă muncă și de antrenamente dure.

Fără nicio tragere de inimă, Nico a luat iarăși plosca din mâna rōshunului. A luat încă o gură din băutura aceea îngrozitoare, apoi i-a înapoiat plosca bătrânului, s-a întins pe spate și s-a uitat la stele, cu o mână sprijinită sub cap. Era din ce în ce mai frig.

Cu coada ochiului, a văzut că Ash încă ținea piatra în mână și își studia sigiliul de la gât. Nico s-a întors să se uite la el: bătrânul avea un aer încruntat, de om adâncit în gânduri.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama, și-a zis Nico în sinea lui. E un bețiv melancolic, la fel ca tata.”

Ash și-a luat privirea de la sigiliu și a văzut că Nico se uita țintă la el. A mormăit și l-a vârât la loc sub mantie.

— Ce-i? l-a întrebat el.

— Nimic, Ash… maestre Ash. Am o întrebare.

Bătrânul farlander a oftat:

— Întreabă-mă.

— Mi-ai spus că sigiliul pe care îl porți nu e al tău, ci al cuiva care a murit.

— Da.

— Dar dacă sigiliile astea au rolul de a-i împiedica pe oameni să le facă rău celor care le poartă, cum se face că tu nu porți un astfel de sigiliu? De ce nu te protejezi și tu de amenințarea unei vendete?

Dinții lui Ash au strălucit în lumina focului.

— În sfârșit, o problemă care merită discutată, a zis el, aruncând iarăși piatra în aer și înhățând-o cu precizie.

Bătrânul s-a dat mai aproape de el, ca și când ar fi vrut să-i facă o mărturisire.

— Am să-ți spun un lucru, Nico, a început Ash, cu respirația fierbinte, și să nu-l uiți niciodată. Răzbunarea, băiatul meu… răzbunarea e un ciclu fără sfârșit. Își are obârșia în violență și dă naștere la violență. Iar între ele, nu e decât violență. De aceea noi,

rōshunii, nu purtăm sigilii pentru protecție. De fapt, noi întotdeauna sperăm ca sigiliile acestea să împiedice violența, întrucât știm mai bine ca oricine că, în lumea asta, răzbunarea nu servește nicio valoare pozitivă. Dar asta e profesia spre care ne-au purtat viețile noastre.

— Din ce spui, pare că ceea ce faceți e rău.

— Noi nu gândim în termeni de bine și rău. Meseria rōshunilor e neutră din punct de vedere moral, iar acesta e un lucru pe care trebuie să-l înțelegi foarte bine, pentru că este miezul crezului nostru. Lucrurile stau așa: noi suntem niște pietre pe o pantă, puse în mișcare de mișcarea altor pietre. Pur și simplu urmăm cursul natural al lucrurilor.

Apoi a rămas pe gânduri preț de câteva clipe.

— Dar niciodată nu trebuie să facem din meseria noastră o chestiune personală, a continuat el. Altminteri, devenim mai mult decât o simplă forță aflată în mișcare. Devenim parte a acestui ciclu. Dacă aș fi omorât în timpul unei vendete, mi-ar lua locul un alt rōshun, apoi încă unul, și încă unul, până când purtătorul sigiliului ar fi răzbunat, iar datoriile noastre, duse la îndeplinire. Și atunci vendeta s-ar sfârși. Nu purtăm sigilii și nici nu căutăm răzbunare pentru noi înșine. Și în felul acesta, întrerupem ciclul violenței.

Bătrânul a încheiat cu o gură zdravănă din ploscă, apoi s-a șters la gură și l-a lovit ușor pe Nico:

— Înțelegi?

Nico simțea că i se învârte capul. Și nu doar

de la băutură. Gândurile îi erau confuze. Khosienii înțelegeau vendeta— o aveau în sânge și îi știau impulsul la fel de bine precum știe peștele să înoate. Legendele lor erau pline de răzbunări și crime sângeroase, iar personajele care voiau răzbunare întotdeauna erau eroii poveștilor.

În cele din urmă, a încuviințat din cap, cu toate că era destul de nelămurit.

— Bine, a conchis Ash. Înseamnă că ai învățat cea mai prețioasă lecție dintre toate.

O bucată de jar a sărit din foc, iar trosnetul l-a făcut pe Nico să se ridice în capul oaselor. A urmărit jarul strălucind pe iarba de la picioarele lui, până s-a transformat în cenușă, apoi a acceptat o nouă gură din ploscă. Iluzorie sau nu, căldura pe care o simțea în măruntaie era plăcută. Se gândea că deja se cherchelise și a hotărât că, la urma urmelor, nu era un lucru chiar atât de rău. Ba chiar era vesel, iar greutățile parcă nu-l mai apăsau atât de tare. S-a întins iarăși pe spate, să privească cerul nopții.

Acolo, în munți, stelele erau mai luminoase, iar cele mai strălucitoare păreau să pulseze. Mișcând capul de la stânga la dreapta, Nico putea urmări pe bolta cerească dâra lăptoasă a Marii Roți, iar dacă își cobora privirea în dreapta focului, vedea constelațiile lui preferate țintuite pe fundalul negru: Stăpâna, care ținea în mână o oglindă spartă, și— alături de ea, dar mai sus— Marele Nebun, Înțeleptul Lumii, la picioarele căruia stătea mangusta lui credincioasă— patru stele mici, dispuse în

zigzag —, singurul tovarăș care îi rămăsese după ce renunțase la tronul său ceresc, hotărând să străbată lumea și să răspândească învățăturile lui Dao.

O stea căzătoare a brăzdat cerul, urmată aproape imediat de o alta, iar spre est, o cometă își purta coada luminoasă pe firmament. Nico s-a lăsat pătruns de priveliște, simțindu-și sufletul cuprins de pace.

O pace întreruptă din când în când de Ash, care chicotea ca pentru sine la lumina focului.

Dar Nico nu-l lua în seamă, închipuindu-și că era foarte beat. Și totuși, bătrânul continua să chicotească.

— Ce te amuză? l-a întrebat Nico în cele din urmă, simțind că i se împleticește limba.

Ash se legăna în față și în spate, încercând să se abțină, dar când a văzut expresia de pe chipul lui Nico, a început să râdă și mai tare. A întins plosca înspre Nico, a încercat să spună ceva, dar n-a izbutit din pricina hohotelor, așa că a trebuit să încerce încă o dată.

— Suntem pierduți! a strigat el, imitând vocea tânără a ucenicului său.

Nico s-a încruntat, iar sângele i-a năvălit în obraji. Ultimele lucruri pe care voia să și le amintească în clipa aceea erau confruntarea aeriană și momentul în care își pierduse cumpătul. Era o rușine pe care voia s-o păstreze adânc îngropată.

A deschis gura, vrând să-l reducă pe bătrân la tăcere cu vorbe mușcătoare, dar Ash a făcut un semn cu mâna în direcția lui, părând să-și dea seama ce avea de gând să spună, ceea ce l-

a făcut să râdă și mai tare.

Poate din pricina focului din Cheem, sau poate datorită strălucirii din ochii lui Ash, în care nu se citea nici răutate, nici dispreț, Nico s-a simțit dintr-odată molipsit de veselia bătrânului, dându-și seama de partea amuzantă a întâmplării, fără să-i mai fie rușine. Dintr-odată, a izbucnit și el în râs, legănându-se în față și în spate, la fel ca farlanderul, și amândoi au hohotit ca niște smintiți, până le-au dat lacrimile.

— Suntem pierduți! a strigat Ash încă o dată, și amândoi au râs în neștire, ținându-se de burtă, în timp ce flăcările le luminau fețele, iar stelele străluceau la o zvârlitură de băț deasupra capetelor lor.

— *Suntem pierduți!* au țipat amândoi în noapte.

CAPITOLUL 9 - Pustiul minții

— Ce-i acolo?

— Un tufiș.

— Văd și eu asta, dar ce-are așa deosebit?

— Adică?

— Păi, de ce stai locului holbându-te la el?

Stăteau amândoi acolo uitându-se pur și simplu la un mic tufiș verde de lângă un pârâiaș de munte susurând. Era dimineață devreme, soarele le bătea cu putere în ochi. Nico rămăsese cu o senzație puternică de greutate în cap după noaptea trecută.

— Ai mai văzut vreodată un tufiș ca acesta, Nico?

— Nu-s prea sigur.

— Atunci uită-te mai de-aproape. Privește-i fructele.

Nico a cercetat cu atenție fructele. Erau mici, de un negru strălucitor. Erau însemnate cu pete albe stranii, care semănau cu niște tigve minuscule.

— Nu, nu cred.

— Sigur n-ai mai văzut așa ceva. Sunt doar câteva asemenea tufișuri pe toată insula Cheem. Au fost aduse aici din Zanzahar și provin chiar de pe Insula Cerului.

Nico asculta oarecum nerăbdător. Avea o senzație de sfârșeală la stomac și nu-și dorea decât să se întindă pe jos și să-și petreacă restul zilei încolăcit. Dacă așa se simțea focul din Cheem în dimineața de după, atunci jura să nu mai bea niciodată chestia aia scârboasă.

— Ținerea mea de minte, Nico, a spus Ash îngenunchind în fața arbustului. A cules două fructe de pe aceeași ramură și le-a dat drumul în vechea lui cană de cositor. Nico s-a uitat la el, așteptând și altceva. Bătrânul a oftat, oprindu-se din ceea ce făcea.

— Când am venit prima dată în Cheem să fondăm ordinul, a început el, am făcut asta pentru că în munții ăștia erau stabilite deja multe secte vechi. Ordine religioase în locuri îndepărtate, unde adepții obișnuiesc să se retragă din lumea oamenilor. Puțini oameni trăiesc aici. E o pustietate și nu-i prea greu să te pierzi în ea. Dar asta n-a fost suficient pentru ca ordinul nostru să rămână ascuns. Ne temeam că, dacă s-ar întâmpla vreodată ca un rōshun să fie prins, ar putea trăda locul în care

se află mănăstirea și ne-ar fi pus tuturor viețile în pericol. Așa se face că propriile noastre amintiri privind localizarea sa au fost… *alterate*. Adânc îngropate. Profetul din Sato cunoaște tehnica prin care poți face asta.

Ash a început să terciuiască fructele cu o creangă ruptă, încet și cu atenție, concentrându-se asupra a ceea ce făcea.

— Când o să folosesc zeama acestor fructe, o să-mi dezvăluie amintirile care mi-au fost ascunse. O să-mi arate drumul.

Ash a scuipat ușor în cana de cositor, apoi i-a întins lui Nico să facă la fel. Nico s-a încruntat, ulterior s-a aplecat înainte și a scuipat în cană. Ash a amestecat și mai bine fructele zdrobite.

— Dacă n-o prepar corect, a mărturisit el pe un ton vesel, poate fi fatală.

I-a făcut semn lui Nico să îngenuncheze lângă el. Acesta a ezitat mai întâi, întrebându-se în ce-l mai băga bătrânul de data asta. A îngenuncheat oricum. Capătul crengii se ițea din cană, iar Ash a înălțat-o înspre fruntea lui Nico, după care a împins-o cu repeziciune la loc.

— Stai liniștit, băiete.

— De ce trebuie s-o iau *eu*?

— Ca *tu* să nu-ți amintești drumul.

Ash tamponă fruntea lui Nico cu zeama fructelor, mormăind ceva pentru sine. Apoi își unse propria piele cu amestecul acela.

— Și-acum ce urmează? a întrebat Nico în timp ce bătrânul își spăla ceașca. Dâra albastră de pe fruntea lui se uscase deja, bătând în

roșu.

— Stai liniștit. Ia-o încet. O să vezi în curând.

Așa că Nico s-a liniștit. S-a încovrigat cu genunchii la gură și a adormit pe loc.

Visele au venit asupra lui ca smoala neagră care se prelinge pe pământ. L-au învăluit, încet, dar sigur, strecurându-i-se prin porii pielii până la cap, astfel încât mintea a ajuns să i se prelingă și ea ca smoala.

În aceste vise părea să fie pe deplin treaz, uneori. Era spre asfințit, maestrul mergea în fața lui, amândoi călare pe catâri, pe măsură ce înaintau cu greu prin păduri cu trunchiuri argintii, unde nici măcar adierea vântului nu provoca vreun sunet sau vreo mișcare. Cerul părea cenușiu și spălăcit deasupra capetelor lor și mult mai jos decât de obicei, aproape prăbușindu-se peste ei. Norii fugeau încolo și încoace pe întinderea lui, colorați în albastru de lunile surori, care se roteau pe cer mult mai sus și mai repede decât în mod normal. Nico s-a uitat la cer o vreme, cu lunile în spatele norilor, una albă și cealaltă albastră, ca și cum un segment de timp pulsa în interiorul lui, infinit și nesfârșit și circular și, înainte de a-și da seama, norii și lunile dispăruseră și era deja ziuă, deși una subțire ca apa, încă bântuită de noapte. Traversau pe catâri o vale cu stânci ascuțite, Ash cânta o melodie simplă într-o limbă străină cât de tare îl ținea gura, ecoul acesteia rostogolindu-se pe pantele stâncoase și întorcându-se la ei, dând naștere unei armonii nemaiauzite de el.

Nico plângea, din motive numai de el știute, în vreme ce stăteau chirciți în jurul unui foc de vreascuri într-o peșteră ce mirosea a excremente de liliac și alge. Ash plângea și el, suspinând, după familia pe care o pierduse cu mulți ani în urmă, soția lui preaiubită și tânărul său fiu; iar la vederea acestora Nico nu s-a mai putut abține, propriile suspine preschimbându-se brusc în hohote de râs, iar Ash s-a înfuriat pe el, strigând din nou în limba aceea străină, mai mult niște mormăituri decât cuvinte— dar asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile cu Nico, care arăta cu degetul spre bătrânul farlander copleșit de mânie crescândă și-i striga „Totul e pierdut! Totul e pierdut!”, până ce Ash a dat să-l înșface, dar el s-a aplecat înainte și a căzut și s-a rostogolit lângă foc— astfel că flăcările s-au stins— și nu s-a mai ridicat.

Dar nu, lucrurile nu stăteau chiar așa, fiindcă ploua și ei alunecau în noroi în timp ce-și îndemnau catârii să urce o pantă împânzită cu firicele de apă înghețată, iar norii erau atât de negri și joși, încât era cu neputință de ghicit un anume moment al zilei, iar în fața lor bolborosea zgomotos o cascadă uriașă învăluită în negură, iar ei erau uzi până la piele de perdeaua de stropi, apropiindu-se tot mai mult de căderea aceea de apă pe o potecă înfricoșătoare care se târa pe marginea unei prăpăstii înalte de vreo trei sute de metri. Au trecut chiar prin cascadă și au intrat într-un tunel de un verde strălucitor și straniu din cauza lichenilor care căptușeau pereții,

bătrânul strigând ceva încurajator în mijlocul zgomotului aceluia asurzitor, mult prea puternic să înțeleagă ce-a spus, curgerea continuă provocându-i o senzație de amețeală în stomac și una și mai puternică în cap.

Apoi mai mult ca sigur că a visat, pentru că nu mai era în munții Cheem, ci pe o pajiște întinsă care părea fără sfârșit sub soarele care strălucea fără putere și palid. O pasăre singuratică dădea ocoluri largi pe cer. Muștele zburau în roiuri prin iarbă, dar nu se zărea nici picior de animal, nu se auzea niciun sunet de viață. Noaptea s-a lăsat într-o clipită. Lunile surori străluceau deasupra. Se uita în jos la un bărbat încolăcit lângă un arbust, învelit în piei de animale, care dormea dus. Bărbatul nu era singur. Niște forme înaintau în tăcere în direcția lui. Din câte și-a putut da seama Nico, erau năluciri de coșmar, pentru că arătau ca niște insecte, păianjeni sau poate furnici, doar că uriașe. Fiecare părea de mărimea unui catâr și mai degrabă galopa decât alerga.

Era doar un vis, Nico era conștient de asta, doar că total diferit față de tot ce visase vreodată. El nu părea să facă parte din vis—mai degrabă plana undeva deasupra într-o formă indefinită, asistând la coșmarul altcuiva. Și mai era încă o ciudățenie la mijloc, pentru că părea să-l cunoască pe bărbatul cu pricina, deși abia reușea să-i distingă chipul în întuneric.

Dintr-odată, Nico a început să strige la străinul ce-i părea familiar să se trezească, să-și adune armele și să se apere; fără niciun

efect însă, pentru că din gâtlej nu-i ieșea niciun sunet. A strigat și mai tare, a început chiar să țipe, pe măsură ce umbrele se apropiau de mogâldeața aceea adormită. Dar n-a declanșat decât o adiere ușoară, foșnetul câtorva frunze în copacul sub care dormea.

O păstaie s-a desprins de pe o creangă altminteri golașă. Poate era chiar ultima păstaie din copac. S-a lăsat dusă de vânt și s-a rotit încet spre pământ, asta înainte să se oprească chiar pe obrazul bărbatului adormit.

Într-o clipită, acesta era în picioare și lupta să-și apere pielea.

— Băiete!

Nico s-a trezit brusc, răsuflând zgomotos.

Ash îl scutura ușor, ținând în mână o cană de *chee* aburind. Nico s-a uitat spre el clipind buimac. Timp de câteva secunde n-a fost în stare să se miște; apoi, cu oarece efort, s-a ridicat.

Și-a întors capul să vadă unde se aflau. O altă vale înaltă, după câte se părea.

— Ușor, băiete, a spus bătrânul farlander, potrivind mâna lui Nico în jurul cănii. Privirea lui avea o lucire sălbatică în dimineața aceea.

— Am ajuns? a întrebat Nico.

— Aproape. Cum te simți?

Nico a gemut în semn de răspuns. Se simțea mai slăbit ca niciodată și o durere enervantă îi zvâcnea undeva în spatele ochilor. Hainele îi erau și ele vraiște, rupte și pătate de mizerie și frunze. Nici Ash nu arăta mai bine, cu mantia flenduri, cu fața soioasă și cu o barbă cenușie

care începea să-i mijească.

— Cât timp…? a început Nico, neștiind cum să continue întrebarea.

— Cinci zile, cred— poate mai mult. Te-ai descurcat bine. Ai făcut față.

Nico a sorbit din cheeul fierbinte, deși abia îi putea percepe gustul. Simțea nevoia urgentă de a-și curăța dinții. A studiat mai cu atenție împrejurimile, acum că-și scuturase somnul de pe ochi. O vale înaltă era împărțită în două de un râu lat care curgea liniștit pe lângă bivuacul lor și la oarecare distanță de doi catâri care pășteau câțiva metri mai încolo.

A privit în susul râului, pe lângă vâltorile care se înghesuiau de-a lungul malurilor ondulate, înspre pășunea îngălbenită care se întindea în fața lor pe tot cuprinsul văii, fremătând în adierea dimineții care purta mirosuri de keesh fierbinte și de usturoi prăjit și uneori câte o părere de hohot de râs îndepărtat. Chiar pe malul înalt al văii era o construcție mare din cărămizi roșii, cu un turn înălțându-se într-unul din colțuri. În jurul ei se îngrămădea o pădure mică de copaci pitici colorați în galben.

În dimineața aceea au strâns tabăra pe îndelete. Nico stătea tăcut și aștepta ca *chee*ul să-i liniștească burta goală, cercetând alene împrejurimile în timp ce plăpândul lor foc de tabără ținea muștele la distanță. Ash s-a bărbierit și s-a spălat în râu, stând în apă până la mijloc, în pielea goală, tușind când și când din cauza șocului produs de apa rece. Nico încerca să așeze cap la cap puținele lucruri pe

care și le amintea despre cele cinci zile dinainte... mai curând fragmente de amintiri, scene clare complet scoase din cadru și, încă și mai neobișnuit, visul straniu despre un bărbat care-i părea cumva cunoscut... Nimic din toate astea nu părea să aibă sens.

S-a hotărât în cele din urmă că are mare nevoie să se spele și să-și curețe dinții. A înlăturat, odată cu hainele, și aceste câteva amintiri nesemnificative, a scos din boccea o bucată de săpun și un bețișor cu rizuri și s-a dus să i se alăture lui Ash în apa de munte lentă și rece ca gheața. Pe alocuri era destul de adâncă pentru a înota și și-a petrecut astfel cea mai mare parte a dimineții înotând sau plutind pe spate, razele soarelui revărsându-se deasupra lui din înalt, ocazionalii și timizii păstrăvi curcubeu lăsând dâre în jurul degetelor sale. Mușchii încordați și tensionați i s-au relaxat treptat. Nenumăratele sale tăieturi și julituri au început să-l usture în atingere cu răcoarea bine-venită a apei.

În timp ce Nico se usca folosindu-și tunica, tremurând din toate încheieturile în aerul rece, s-a pomenit uitându-se lung la un tufiș mic care creștea pe malul râului. Era din aceeași specie cu cel care i-a trimis pe ei în ciudata lor călătorie în munți în urmă cu patru sau cinci zile, cu fructele sale de un negru strălucitor și cu însemne albe. Nico l-a făcut atent la ele pe Ash.

— Da, o să ne folosim din nou de fructele lui când o să plecăm, i-a explicat bătrânul. Nu te neliniști, a spus el, observând îngrijorarea

fățișă a lui Nico, o să mai stăm pe aici destule nopți.

Erau urmăriți, și-a dat seama Nico, în timp ce urcau din fundul văii pe spinarea catârilor. Ash i-a observat privirea scrutătoare în timp ce el cerceta stâncile care se înălțau în apropiere.

— Îți pierzi vremea, a fost tot ce-a avut de zis Ash înainte de a-și îmboldi catârul înainte.

Le-a luat mai mult decât credea Nico să-și croiască drum în sus, înspre mănăstire. Fumul se înălța leneș din multele hornuri ale clădirii și obloanele ferestrelor fără geamuri erau deschise ca să pătrundă lumina zilei. Pe măsură ce se apropiau de păduricea dimprejur, au început să treacă pe lângă grădini înconjurate de ziduri păzite de oameni cu mantii negre; bărbați aparținând unor rase diferite, nădușind în soarele fierbinte de munte, unii râzând sau sporovăind în timp ce lucrau, alții singuratici și preocupați doar de munca lor.

Mulți l-au salutat pe Ash când a trecut pe lângă ei, ridicându-și pumnii în semn de bun-venit. Alții s-au înclinat cu palmele împreunate pentru a-i da salutul tradițional al Căii, sami[7], buzele lor schițând un zâmbet ușor.

— Ash, a strigat un farlander bătrân, cu o străfulgerare de zâmbet ce-a lăsat la vedere dinții cu strungăreață în vreme ce se unduia în

[7] Limba sami reprezintă denumirea generică a limbilor din nordul Norvegiei, Suediei, Finlandei și din nord-vestul extrem al Rusiei, vorbite de către populația sami; constituie o ramură a familiei limbilor uralice și se împart în două grupuri: limbile sami de vest și limbile sami de est. (*N.t.*)

fața lor în picioarele goale, înhățându-și cu mâinile tivul mantiei. Cam de aceeași vârstă cu Ash, dezvăluia aceleași trăsături neobișnuite, deși era mai îndesat de statură și-și etala un smoc de păr negru înspicat cu argintiu în vârful capului. Pe Dao, credeam că ești mort și îngropat în gheață de-acum, gâfâi rōshunul.

— Ce mai faci, bătrâne prieten? îl întrebă Ash.

— Mai bine, acum că te-ai întors la noi în siguranță. Și deloc singur, din câte văd.

— Ăsta-i ucenicul meu, a arătat Ash cu degetul peste umăr înspre Nico. Nico, salută-l pe bătrânul ăsta nebun, căruia i se spune Kosh.

Ochii bărbatului s-au făcut și mai mari când Nico a schițat spre el un zâmbet palid.

— Unul tăcut, a remarcat Kosh bine dispus.

— Foarte. Vorbește doar când nu trebuie.

— Ei bine, a spus Kosh, o să vă las să vă instalați. Dar trebuie să facem o băută diseară și să auzim istorisiri din călătoria voastră. Bărbatul a plesnit ușor spatele catârului lui Ash pentru a-i da direcție. Nico l-a urmat, întorcându-se în șa cât să-l vadă pe rōshun cum se îndreaptă de mijloc și se înclină respectuos în direcția lui Ash, aflat deja cu spatele în timp ce se îndepărtau.

— Copacii ăștia…, a început Nico, în timp ce catârii tropăiau pe o potecă de pietriș care înainta în pădure. Copaci mici, acoperiți cu scoarță maro-aurie, cu cununi de frunze arămii și cu flori roșiatice în formă de stele. Nu mai văzuse așa ceva până atunci.

— Copaci din Mali. Provin tot din Insule. De

la ei luăm sigiliile.

— Din semințele lor?

— Da.

— Semințele se transformă în sigilii?

Ash a slobozit un oftat.

— Semințele *sunt* sigilii, Nico. Deși toți copacii ăștia speciali pe care-i vezi în jur… sunt cu toții goi și n-o să dea fructe. Bătrânul a smucit sigiliul mort care încă-i atârna la gât. O să caut un loc potrivit la marginea pădurii și-o să-l îngrop pe ăsta. În scurt timp, mai scurt decât îți închipui tu, o să se transforme într-un copac ca ăștia, dar, asemenea celorlalți, n-o să aibă rod în el, pentru c-a apărut dintr-un sigiliu care nu mai respira.

— Așadar, pădurea asta… toți copacii din jur… Nico a rămas uitându-se cu gura căscată la pădurea dimprejur, care fusese redusă la tăcere de liniștirea momentană a vântului. Cu toții au crescut din sigilii ale celor morți?

— Da— absolut toți.

Bărbații trăgeau cu arcul pe câmpul deschis din fața mănăstirii, pe o fâșie largă de iarbă în permanență tunsă de câteva capre răzlețe care nu păreau deloc deranjate de săgețile care le zburau prin aer chiar deasupra capetelor.

Nico a privit cum cel mai bătrân dintre arcași, singurul farlander dintre ei, a făcut un pas înainte când i-a venit rândul. Poate că zâmbea, deși era greu de spus cu certitudine— pentru că pielea îi era atât de tăbăcită, iar spatele așa de încovoiat, încât chipul îi atârna deasupra de parcă era gata-gata să cadă.

Ceilalți bărbați au tăcut când farlanderul și-a luat arcul. Fără să-și ridica privirea, a tras adânc aer în piept, apoi și-a ținut respirația. Când a dat drumul aerului și-a îndreptat spatele, înainte de a întinde coarda și de a elibera săgeata dintr-o singură mișcare fluidă, rămânând în poziția asta până ce săgeata, străbătând aerul, s-a înfipt chiar în centrul țintei fixate la distanță.

— Ha, a exclamat Ash aprobator, în timp ce-și continuau drumul pe catâri.

Au tropăit printr-o intrare îngustă aflată pe una dintre laturi și au pătruns într-un perimetru de pământ prăfos, mărginit în toate cele patru părți de clădirea mănăstirii. În mijlocul curții era un alt pâlc de copaci mali, șapte la număr cu toții, înconjurați de un gard din țăruși vopsit cu alb. O tăcere stranie se înstăpânise în acest loc îngrădit. Iradia din mijlocul unui grup de câteva siluete cu mantii, așezate pe pământ cu picioarele încrucișate, fiecare cu spatele rezemat de câte un copac. Oamenii erau adânciți profund în meditație și nu le-au acordat nicio atenție nou-veniților, cu excepția unuia, un alhaziiu bărbos îmbrăcat cu un cazoc fără mâneci. A slobozit un căscat la vederea lor, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ei cu pași mari, în lumina dimineții.

— V-ați întors, a spus bărbatul de statură masivă când ei au coborât de pe catâri.

— Baracha, l-a prezentat Ash, în semn de salut, iar alhaziiul a înclinat ușor din cap.

— Arăți bine pentru unul despre care se crede că-i mort.

Catârul a smuls frâiele din mâna lui Ash, nerăbdător.

— Era cât pe ce, a mărturisit el, liniștind animalul agitat. Ce s-a mai întâmplat pe-aici cât am fost plecat?

— Nimic interesant. Baracha a ridicat din umerii săi masivi. Ne-am rugat cu toții să te întorci teafăr, desigur.

A pus mâna pe nasul catârului lui Ash, în timp ce vorbea, și s-a uitat drept în ochii animalului până ce acesta a stat locului și s-a liniștit.

— Cine-i ăsta? a întrebat el, abătând atenția lui Nico de la rōshunul care medita în mijlocul curții. De la distanța aceea vedea limpede nenumăratele tatuaje care brăzdau pielea neagră a bărbatului, rânduri curgătoare cu caractere alhaziene mărunte, acoperindu-l în întregime, chiar și pe chipul său bărbos. Versete sfinte, fără îndoială, fiindcă așa auzise el că se practică în rândul acestor oameni ai deșertului. Ochii negri au alunecat cu grijă peste Nico înainte de a reveni la Ash.

— Ucenicul meu, exclamă Ash, iar Nico a observat schimbarea subtilă de expresie de pe chipul lui Baracha, mușchii feței încordându-se a surpriză preț de o clipă.

Baracha a zâmbit și și-a pironit privirea asupra lui Nico.

— Atunci are multe de învățat.

Zâmbește fals, s-a gândit Nico și a ajuns la concluzia că omul ăsta își bate joc de el. S-a simțit îmboldit de o rafală de furie. Asta l-a făcut să vrea să-i demonstreze de ce-i în stare.

Nico a arătat cu degetul către pâlcul de copaci mali din mijloc.

— De ce stau așa, singuri?

— Singuri? a răspuns Baracha, întorcându-se și el să se uite.

— Maestrul Ash mi-a povestit adineauri cum vă plantați sigiliile lipsite de viață în pădure. Mă întrebam cum au crescut atunci ăștia șapte copaci aici.

— Nu-ți dai seama? l-a pus la încercare alhaziiul.

Doar că Nico înțelesese deja, ăsta fiind și motivul pentru care întrebase.

— Bănuiesc, atunci, că acești copaci au crescut din sigilii care încă… respiră. Asta înseamnă că sunt purtători de semințe ei înșiși.

Baracha și-a plecat capul într-o parte.

— Nu-ți dibuiesc accentul, băiete, de unde ești?

— Bar-Khos, l-a lămurit Nico, mirat el însuși de mândria pe care și-a depistat-o în voce.

— Un mercien? Trebuia să-mi dau seama, la cât ești de mic și nemâncat. Și alhaziiul a zâmbit din nou, ca și cum și-ar fi bătut joc de el.

— Noi, mercienii, ne-am descurcat destul de bine în a-i ține pe mannieni în chingi în ultimii zece ani, a ripostat Nico.

— I-adevărat, a recunoscut Baracha, punând o mână pe gâtul catârului. Animalul a tresărit. Dar ar trebui să te înfrânezi de la asemenea vorbe cât stai pe-aici. Poate că maestrul tău a uitat să-ți explice lucrurile astea. Avem aici oameni din toate colțurile Midèrēsului. Nu

facem politică.
— Atunci îți sugerez să nu provoci asemenea discuții, a spus Ash cu blândețe.
Alhaziiul s-a uitat lung la bătrânul farlander. Care i-a susținut privirea.
Baracha a pufnit, apoi s-a întors și a luat-o la picior fără niciun cuvânt.
— Un om dur, a murmurat Nico, uitându-se după Baracha cum se îndepărta.
— Adâncul pustiului naște oameni duri, a replicat Ash. Iar marea lui pustietate îi înzestrează cu multă imaginație. Te previn să nu provoci pe nimeni, Nico, cât ești pe aici, în special pe ăsta. Hai acum. Avem multe de făcut înainte de a mânca.

Au mâncat keesh și tocană rămase de la prânz, dat fiind că pierduseră masa de amiază cât timp și-au țesălat catârii și și-au luat în primire schimburile primenite. După ce au terminat de mâncat, Ash i-a arătat lui Nico ușa de la camera de pază unde avea să stea alături de ceilalți ucenici și l-a lăsat acolo să se acomodeze.
Nico s-a simțit brusc părăsit, stând singur pe coridorul exterior, după ce bătrânul s-a îndepărtat pe nesimțite. Noua lui mantie neagră îi atârna țeapănă și grea de pe umeri, mirosind vag a muguri de brad. S-a adunat în sine câteva clipe, așa cum îl învățase bătrânul s-o facă, apoi a deschis ușa.
Era o cameră mare cu dușumele de lemn și cu grinzi de lemn lăcuite. Un șir de ferestre dădea afară în curte, cu priciurile aranjate pe

latura opusă. Camera era goală, cu excepția a doi ucenici care stăteau pe paturi. Unul dintre ei era preocupat să-și coase o ruptură în mantie, cu fața încrețită de concentrare. Nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, lenjeria albă atârnându-i de pe trupul slăbuț. Celălalt ucenic, cam de aceeași vârstă cu Nico, stătea pe spate cu o carte în mână, părul lung strălucindu-i ca grâul în lumina care pătrundea prin ferestre. Amândoi și-au ridicat privirea când Nico a intrat tăcut în cameră.

Nico i-a salutat încet, apoi a căutat cu privirea un prici liber. S-a oprit lângă unul cu un cufăr gol la picioare.

— Salut, a răspuns tânărul cu părul ca grâul, punând cartea jos, apoi s-a ridicat în picioare și a străbătut camera. Când a întins mâna, Nico s-a uitat lung la ea câteva clipe, apoi i-a luat-o și a strâns-o.

— Trebuie să fii ucenicul maestrului Ash, a spus tânărul vorbind tărăgănat, apoi a observat expresia de uimire de pe fața lui Nico. Zvonurile circulă rapid pe aici. Sosirea voastră a fost subiectul de discuție al ordinului în timpul mesei.

— Am înțeles, a zis Nico.

— Eu sunt Aléas, iar acela-i Florés. Nu-i prost-crescut. Doar că n-are limbă.

Băiatul numit Florés și-a deschis larg gura, ca să se vadă că-i goală. Nico a zâmbit stânjenit și a privit în lături, cumva cam prea repede.

— Nico, s-a prezentat amândurora, în timp ce-și rânduia în cufăr cele câteva bunuri

personale.

— Știm, a spus Aléas. Am fost avertizat de maestrul meu să stau departe de tine.

— Maestrul tău? Nico și-a ridicat privirea.

— Da, Baracha. Am înțeles că v-ați întâlnit deja.

— Se pare că maestrul tău îi judecă pripit pe ceilalți.

— Bănuiește c-o să ne certăm, dat fiind că tu ești mercien, iar eu imperial, a spus Aléas, studiindu-l cu niște ochi indolenți, inteligenți. În timp ce Nico se străduia să-i întoarcă privirea sigură pe sine, s-a pomenit gândind: „Un imperial? Atunci mă aflu față-n față cu dușmanul. Ciudat că nu pare așa de înspăimântător.”

— Deci, a spus celălalt, cum ți se pare?

— Poftim?

— Să stai aici sporovăind cu un mannian împuțit?

Nico a cântărit întrebarea.

— E în regulă, a răspuns în cele din urmă. Deși, momentan, sunt oarecum mahmur, deci mi-e greu să discern o adevărată neplăcere.

Zâmbetul lui Aléas părea sincer.

— Atunci îmi pare bine să te cunosc, a încheiat el.

CAPITOLUL 10 - Un abandon

Nico încerca să-și găsească locul în noua conjunctură, dar nu era așa ușor.

La mănăstire mai erau încă nouă ucenici, bărbați cu toții. Nu însemna că femeilor le era interzisă intrarea în ordin— pur și simplu nu

erau niciodată recrutate și nici nu se cereau a fi.

Deloc surprinzător, toți acești tineri se exprimau în răspândita limbă comercială, vorbirea fiindu-le împănată cu cuvinte și expresii din mai vechile— și uneori încă nativele— limbi din locul de baștină. Nico era încântat că primul lucru pe care l-a învățat la mănăstire au fost niște înjurături pe care nu le mai auzise niciodată.

În fiecare dimineață tinerii se trezeau înainte de a se lumina de ziuă și se spălau în baia comună, alături de ceilalți rōshuni tăcuți din ordin. Apoi luau loc în sala de mese scăldată în lumina lumânărilor, fără ca soarele să fi răsărit încă deasupra munților din est, și mâncau un mic dejun simplu din terci de ovăz și fructe uscate, însoțit de apă sau *chee*, la alegere. Ucenicii trebuiau să se asigure că s-au îndestulat suficient, pentru că următoarea și singura masă a zilei pentru ei avea să fie cina. De multe ori se culcau flămânzi, hrana fiind insuficientă să le satisfacă nevoile. Se părea că rōshunii urmăreau să încurajeze furtul de alimente. Cu siguranță nu condamnau o asemenea activitate, ci doar îl admonestau pe ucenicul care fusese suficient de neîndemânatic cât să se lase prins asupra faptului.

Imediat după masă urma lecția care fusese programată prima pentru dimineața respectivă, chipurile tinerilor strălucind în lumina timpurie a zorilor. Pentru Nico, restul zilei era format dintr-un talmeș-balmeș confuz de instrucțiuni

repede date uitării și de lecții cu greu înțelese în privința scopului la care i-ar fi folosit.

Masa de seară, când sosea în cele din urmă, constituia o ușurare de neimaginat. Stătea și mânca într-o stare de epuizare indiferentă, gândindu-se doar la priciul lui.

Ucenicii proveneau din toate colțurile Imperiului, dar se manifesta o surprinzătoare lipsă de tensiune în ceea ce privește diferențele culturale dintre ei. Cu toate acestea, Nico era pregătit pentru ce putea fi mai rău, nefiind prea sociabil încă de mic. În copilărie frecventase școala locală și cunoștea părerea colegilor cu privire la firea lui solitară și la limba ascuțită pe care o vădea atunci când era provocat.

Dar nu și aici, se părea. Cei câțiva de la care s-ar fi așteptat să se ia de el— Sanse cel uriaș care avea de partea lui forța, Arados cel mic și fioros care simțea cea mai mare nevoie de a le dovedi câte ceva celorlalți— se țineau deoparte, dintr-un motiv sau altul. La început, Nico a pus-o pe seama stricteții disciplinei din mănăstire. După o săptămână și-a dat seama că era vorba de mai mult de-atât. A înțeles că erau cumva fascinați de Ash și că, din această pricină, o parte din acel respect se revărsa și asupra lui Nico, în calitatea lui de cel dintâi ucenic pe care și-l luase Ash vreodată.

Acele prime săptămâni de antrenament aveau să fie cele mai dificile. Cumva, nimbul care părea să-l înconjoare pe Ash, și într-o anumită măsură și pe Nico, a început să lucreze împotriva lui. Nico se simțea de parcă

ar fi avut de confirmat o anumită reputație, pe care nu făcuse nimic s-o obțină— dacă n-ar fi fost decât supoziția celorlalți ucenici că trebuie să fie ceva extraordinar în legătură cu el, dacă fusese prima alegere a lui Ash. Totuși, el nu se simțea deloc special. Habar n-avea de ce-l alesese Ash, deși bănuia că asta nu prea avea de-a face cu înzestrările lui.

Nico le-ar fi dezvăluit adevărul gol-goluț, dar ori de câte ori încerca s-o facă, resimțea o anumită rezistență interioară care-l oprea. A început să se bucure de mica lui glorie personală. Ceilalți îl tratau cu un respect oarecum neobișnuit pentru el, care hoinărise pe străzile din Bar-Kosh, iar înainte de asta împărțise cocioaba cu șirul considerabil de iubiți indiferenți ai mamei. Și-a dat seama că se ținea mai drept ca niciodată în prezența celorlalți. Acum le susținea privirea fără să se mai uite imediat în lături.

Și astfel, în acele prime zile, s-a străduit din greu să facă o impresie bună, însă strădania lui n-a făcut decât să-i saboteze și mai mult acțiunea.

S-a dovedit neîndemânatic în timpul lecțiilor de cali— stilul de luptă cu sabia practicat de rōshuni și menit să se dovedească util în confruntarea cu mai mulți adversari în sensul avansării în permanență, niciodată al retragerii. Avea să-și dea sufletul alergând, vomitând pur și simplu din cauza ostenelii; și-a rupt două degete în lupta corp la corp și-a plâns de la șocul provocat de simpla lor vedere atârnându-i din încheieturi; s-a pierdut cu firea

din cauza frustrării provocate de oni-oni, un test al reflexelor care-i punea pe participanți să încerce să se pălmuiască ori de câte ori bătea un gong. A căzut chiar în timp ce călărea un zel, și nu o dată sau de două ori— și puțin a lipsit să-și rupă gâtul în cursul acțiunii.

În orice caz, Nico s-a făcut remarcat în alte acțiuni, atât cât să-și păstreze intactă reputația în ochii celorlalți. S-a repezit și a sărit și s-a cățărat cu naturalețe în timpul orelor de acrobație; s-a descurcat foarte bine mai ales la jocurile de rol, care presupuneau folosirea subterfugiilor și a deghizărilor; a deprins repede regulile unei spargeri, cu alte cuvinte ale intrării frauduloase; a rămas nedescoperit ore întregi în timpul testelor de camuflare și tăinuire; a excelat la trasul cu arcul, dovedindu-se a fi deosebit de priceput, având atât un ochi înnăscut pentru asta, cât și multă experiență la împușcat păsări pentru mama lui când era acasă. Și, mai presus de toate, a excelat în ali, reprezentând artele combinate ale evaziunii— cunoscută și ca a da bir cu fugiții— pentru care Nico s-a descoperit a fi nemaipomenit de talentat.

În alte împrejurări, Nico s-ar fi așteptat să sufere de dor de casă, tânjind după străzile familiare din Bar-Kosh sau chiar după căsuța mamei. Însă pentru un rōshun în formare ca el erau, pur și simplu, prea multe de învățat și de făcut pentru ca în mintea lui să mai fie loc pentru asemenea gânduri perturbatoare. Doar noaptea un sentiment puternic de izolare punea stăpânire pe sinele lui, dar nici atunci

pentru multă vreme, fiindcă era atât de ostenit, că adormea în câteva minute.

În tot acest timp s-a întâlnit de prea puține ori cu Ash. S-ar fi părut că bătrânul nu se implica în instruirea ucenicilor. Nici măcar propriului ucenic nu-i dădea sfaturi, intenționând probabil în schimb să-l antreneze pe Nico doar pe câmpul de luptă, unde se spune că se termină învățarea și începe cunoașterea.

În mare, bătrânul farlander își petrecea timpul de unul singur, rareori căutând să-și întâlnească tânărul protejat. Se părea că s-a descotorosit de Nico cu prima ocazie care i s-a ivit.

Nico era uimit de acest aparent abandon mai mult decât ar fi recunoscut-o vreodată.

— Ascuțiți-vă cuțitele!

Holt a strigat din răsputeri deasupra capetelor celor zece ucenici adunați în curte într-o zi însorită, dar vârtoasă. Îndată, aceștia și-au plecat capetele concentrându-se asupra sarcinii.

Nico n-a schițat nicio mișcare, nu azi. În schimb, s-a uitat să vadă ce fac ceilalți. Stătea mai ales cu ochii pe Aléas, în privința căruia observase deja că încercase să stabilească cum stau lucrurile de la bun început. După o vreme, apucând un cuțit de practică din lemn într-o mână și un cuțit pentru cioplit din oțel în cealaltă, a început să cioplească un vârf nou pentru bucata de lemn rămasă tocită de la

ultima ei întrebuințare. Guppy[8], așa îi ziceau acestui gen de cuțit de practică, poate și pentru că avea chiar formă de pește. Armei îi lipsea un capăt și era făcută dintr-o bucată de viță-de-vie de iarnă, o specie rară de lemn de esență tare care se găsește în mod normal pe cele mai abrupte stânci aflate în bătaia vântului și care, nu se știe din ce motive, înflorește doar în miezul iernii.

Brusc, Ash și-a făcut apariția lângă Nico, strângând în mână o ploscă din piele plină cu *chee*. Tras la față, bătrânul stătea și se uita la el cum lucrează, aruncând o privire crucișă către vântul puternic care făcea ca mantia să-i fluture în jurul gleznelor.

Era în ziua scenariilor, a situațiilor imitative care ar fi trebuit să reproducă, într-o anumită măsură, posibilele împrejurări de pe câmpul de luptă. Prezența maeștrilor era obligatorie în cadrul acestor reuniuni care aveau loc o dată la două săptămâni, așa că azi erau neobișnuit de încordați și serioși.

Nico nu mai vorbise cu Ash de șase zile. Bătrânul ajunsese să fie ca o fantomă pentru el, Nico zărindu-l doar când trecea prin dreptul ferestrelor sau în somn. Chiar și ceilalți tineri au început să remarce această lipsă de atenție față de ucenicul său. Vorbeau în șoaptă despre asta, fascinați de un astfel de comportament venind din partea celui mai faimos rōshun al ordinului, și îi aruncau lui Nico priviri stranii

---

[8] Guppy, *Poecilia reticulata*, originar din America de Sud, reprezintă una dintre cele mai populare și mai rezistente specii de pești din lume, constituind o alegere optimă pentru popularea unui acvariu. (*N.t.*)

ori de câte ori se întâmpla să treacă pe lângă ei.

— Grăbiți-vă, n-avem toată săptămâna numai pentru asta! Holt stătea cu privirea pironită asupra lor, ținându-și bărbia ridicată.

Nico a încercat vârful lamei de lemn și a găsit că-i suficient de ascuțită ca să taie pe cineva. Și-a supt degetul în timp ce aștepta și nu s-a uitat deloc la Ash.

Holt a trecut printre ei, verificându-le lamele și adunând cuțitele de oțel pe măsură ce înainta.

— Fiți atenți, tineri cavaleri, a spus blondul Pathian. Scenariul de azi va fi să ne jucăm de-a șoarecele și pisica. Da, Pantush, știu cât de mult îți place asta. Alegeți-vă cu toții un partener ca să putem începe.

Un partener? Nico a căzut pe gânduri și a aruncat o privire deznădăjduită în jur în vreme ce toți ceilalți tineri se grupau repede în perechi cu prietenii lor. În câteva minute, se stabiliseră deja perechile de ambele părți. În fața lui Nico, la câțiva metri prin praful stârnit de ceilalți, Aléas stătea de unul singur, prea priceput pentru ca vreunul dintre ei să și-l dorească drept opozant tocmai în ziua aceea.

Lui Nico i-a sărit inima din piept când tânărul i-a aruncat un zâmbet sfidător. În spatele lui Aléas, Baracha se uita la Ash cu o căutătură întrebătoare.

— Pisică, șoarece, aripa de vest, primul etaj… spunea Holt, punând mâna pe capul unui băiat, apoi pe al celuilalt. Pisică, șoarece, aripa de vest, primul etaj…

A ajuns lângă Nico și Aléas și a zâmbit. Zâmbeau cu toții, cu excepția celor doi aflați față în față.

— Pisică, a spus el accentuând intenționat cuvântul și atingând cu palma capul lui Nico. Șoarece, și a arătat spre Aléas.

Celor doi maeștri le-a dat următoarea indicație:

— Aripa de vest, mansarda. Dar aveți grijă să nu distrugeți ceva pe-acolo, domnilor.

Apoi a bătut din palme și a luat-o înainte, strigând încă o dată:

— Aveți timp până la prima bătaie de clopot. Unul trebuie să se ascundă, celălalt trebuie să-l găsească. Primul care-l rănește pe celălalt câștigă. Dacă rămâneți ascunși până la bătaia clopotului câștigați, de asemenea. Cam asta-i tot. Șoarecii pot s-o ia din loc!

Aléas pornise deja, îndreptându-se grăbit către ușa care dădea în aripa de vest. Alerga ca un atlet pe pistă, absolut sigur pe forțele sale fizice.

Primul care varsă sânge, s-a gândit Nico în sinea lui, cu mâna deja încleștată pe pumnalul de lemn. Gura i se uscase de mult. Cât de adâncă putea fi rana pe care o face chestia asta? Cât de rău aveai voie să-l rănești pe celălalt? Le cam stă-n fire rōshunilor ăstora să nu-ți spună prea multe, ca să te lase apoi să-ți spargi capul de unul singur.

Baracha rămăsese undeva în spate, cu brațele încrucișate, cu dispreț în privire, sigur de o victorie ușoară.

— Mai bine ar fi fost băiatul tău șoarecele,

nu? Am auzit că se pricepe să se-ascundă.

Ash și-a luat o poziție țeapănă, de parcă ar fi fost prea sătul de viață ca să-și mai țină limba în frâu.

— Poate că, dacă tu însuți ai fi fost ceva mai priceput în a te ascunde, am fi fost amândoi scutiți de multe necazuri cu ani în urmă.

Dinspre rōshunii aflați suficient de aproape să-l poată auzi a venit ceva ca o huiduială. Baracha și-a dres glasul și a lovit pământul cu piciorul.

Pentru Nico a fost oarecum dureros să vadă cum bătrânul îi ia partea. Dar știa, de asemenea, că la mijloc e ceva mai mult de-atât. Era vorba de mai vechea rivalitate dintre cei doi— sau, cel puțin, de sentimentul rivalității care părea să vină dinspre Baracha.

O respirație ușoară lângă ureche, mai curând ca o adiere blândă.

— Să știi că Aléas nu se va ascunde ca un șoarece. Se va poziționa pentru atac, așa cum o face mai degrabă prădătorul. Să fii atent, băiete!

— Pisicile pot să plece! a venit ordinul.

Ucenicii care rămăseseră pe loc s-au îndreptat în fugă spre intrările în clădirea mănăstirii. Nico a ezitat, apoi a întâlnit în sfârșit privirea bătrânului farlander. Ceea ce-a văzut l-a făcut să închidă ochii.

„Crede că o să pierd!”

Cu o slabă încuviințare a capului, bătrânul i-a făcut semn lui Nico să plece.

Băiatul s-a îndreptat spre ușa îndepărtată care dădea în aripa de nord. Era brusc

concentrat asupra sarcinii de îndeplinit, simțea nevoia imperioasă de a le dovedi tuturor că se înșală.

Cel puțin era bine că nu mai stătea în bătaia vântului.

Mănăstirea era chiar mai tăcută decât de obicei, ocupanții săi eliberând cea mai mare parte a încăperilor pentru după-amiaza aceea consacrată scenariilor. Aripa de vest adăpostea biblioteca și spațiile de studiu, dar și holul impresionant folosit pentru meditația în spațiu închis. Spațiile acestea erau luminate din belșug de ferestre largi și miroseau a lemn lăcuit și a praf așezat în timp.

O rafală din exterior când Baracha, apoi Ash au intrat pe hol, plosca cu *chee* fiind încă în mâna farlanderului. Ambii purtau banderole albe și trebuiau să-i urmeze de la distanță doar ca supraveghetori, deoarece nu aveau voie să dea niciun fel de instrucțiuni în cursul confruntării care urma. Scopul era ca tinerii să învețe *făcând*, pentru a le alimenta astfel încrederea în propriile instincte.

Mansarda, cum spusese Holt, așa că Nico s-a îndreptat spre casa scărilor, apoi a urcat până la primul etaj. Un rōshun tânăr a trecut în fugă pe lângă el. Se purta de parcă Nico nici n-ar fi fost acolo.

Scările din lemn care dădeau în mansardă se aflau la capătul îndepărtat al unui coridor străjuit de ușile dormitoarelor individuale. Fereastra de la capătul opus dădea înspre valea stâncoasă și înspre un povârniș de stânci

întunecoase din spate. O masă de nori scămoși și zdrențuiți se mișca în derivă deasupra unui vârf îndepărtat. Nico a stat locului să cerceteze trapa deschisă din vârful scărilor. Era întuneric acolo sus. Poate ar trebui să caute mai întâi o lanternă?

Nu, s-a gândit, era o prostie, n-ar face decât să se transforme într-o pradă ușoară.

Ash și Baracha așteptau undeva în spate, în capătul opus al coridorului lung. L-au privit cum își scoate sandalele, punându-le cu grijă deoparte.

Respirând adânc, Nico a început să urce cât de încet putea, căutând acea parte a treptelor care scârțâia cel mai puțin sub greutatea lui. S-a lăsat brusc în jos când s-a apropiat de intrare. Ar fi fost un loc la fel de bun ca oricare altul din care Aléas să pornească o ambuscadă, imediat ce Nico și-ar fi băgat capul înăuntru, orbit momentan de întuneric.

Au trecut câteva clipe de gândire, dar nu i-a venit nicio idee.

Mai rămânea un singur lucru, atunci.

S-a cățărat repede, a pătruns prin deschizătură și s-a rostogolit pe podeaua scârțâitoare a mansardei. S-a întins pe spate acolo cu cuțitul la înaintare, așteptând atacul.

Când a văzut că nu se întâmplă nimic, a rămas locului, încercând să-și țină respirația. Făcuse deja destul zgomot intrând. A rămas în poziția aceea până când vederea i s-a obișnuit cu lipsa luminii și treptat a putut distinge în jur contururile unor obiecte întunecate.

Nico s-a ridicat fără zgomot și s-a îndepărtat

câțiva centimetri din deschizătură. Mansarda era călduroasă și mai mare decât s-ar fi așteptat. Întunericul o învăluia complet cam de la trei metri în jur, dar putea ghici dimensiunile locului după mișcarea slabă a aerului. Peste tot era plin de lucruri depozitate acolo: lăzi și cutii, mormane de haine, mobile vechi, chiar șiruri de arme. Ca să te ascunzi aici cu succes nu trebuia decât să alegi un loc, orice loc, și să stai acolo fără să te miști.

Nico a făcut un pas înainte, căutând să afle dacă podeaua va scârțâi sub greutatea lui, apoi încă unul... Vântul de afară se năpustea asupra țiglelor de lemn de pe acoperișul de deasupra capului. Unele erau destul de slăbite să zăngăne, iar acum corul lor funcționa ca un acompaniament straniu al vântului care șuiera și el.

S-a oprit chiar la capătul porțiunii de lumină ce se infiltra prin trapă. Și acesta era un loc bun pentru atac. Nico era încă vizibil cum stătea acolo, în timp ce atacatorul putea să rămână ascuns în întuneric.

Aléas era aproape. Simțea asta.

Nico a încercat să pătrundă cu privirea în spațiile întunecate din jur. În dreapta lui, o pânză de păianjen atârna din acoperișul înclinat, strălucind într-un alb fantomatic. Sub ea era un talmeș-balmeș de forme pe care abia le putea distinge. În stânga lui bezna era și mai adâncă, lumina fiind blocată de ceva de proporții. Nico a făcut un pas îndărăt. S-a tras câțiva centimetri într-o parte ghemuindu-se, continuând să cerceteze cu privirea la dreapta

și la stânga. Și-a deschis gura ca să audă mai bine. Stătea și aștepta, aproape fără să respire.

Brusc, Nico și-a dat seama de absurditatea situației: asemenea copiilor care se joacă de-a v-ați ascunselea, înarmați doar cu niște cuțite de lemn. Dar apoi s-a dus cu gândul la cuțitul din mâna lui Aléas, aflat fără îndoială undeva pe-aproape, la fel de ascuțit ca al lui și la fel de capabil să rănească. Nico a început să-și simtă bătăile inimii în urechi.

Preț de-o clipă lumina din spate s-a micșorat, învăluind totul într-un întuneric și mai adânc. Și-a întors capul să vadă cum siluetele lui Ash și Baracha pătrundeau prin deschizătură. Nici ei n-au făcut deloc zgomot.

Nico le-a făcut semn să nu-i stea în cale, iar ei s-au înghesuit la fiecare capăt al trapei, până când lumina, și așa slabă, a revenit.

„Acum, și-a spus el, gândește.”

Pânza de păianjen din apropiere s-a mișcat. Nico a avut timp doar să se tragă în spate rapid când o formă indistinctă a venit înspre el de undeva din dreapta. A simțit o pală de aer pe față, o mișcare vagă, apoi a făcut un salt înainte, cu cuțitul întins. Doar că a lovit în aer, apoi a simțit împunsătura durerii mai întâi în obrazul stâng, apoi din nou, în dreptul.

A fost destul de surprins să se lase în spate pe vine. Ghemuindu-se acolo, și-a dus o mână la față, sângele curgându-i deja printre degete.

— Vai, a gemut el.

Aléas a pășit înaintea lui în lumina slabă. Tânărul își mânjise fața cu funingine, așa că numai pielea de lângă linia părului îi mai

rămăsese albă. Undeva în mansardă s-a auzit un râs înfundat, înainte ca Baracha să înceapă să coboare scările zgomotos.

Ash stătea încă și aștepta, în timp ce Nico s-a ridicat în picioare și s-a întors spre el. Nu-și dădea seama după expresia chipului său la ce se gândește.

Ash a luat o gură de *chee* și-a plescăit din buze.

— Mai încearcă, a murmurat Ash. Trebuie să fii pregătit când o să te iau pe câmpul de luptă. Apoi s-a îndepărtat, cu o învolburare a mantiei.

Aléas a dat din cap înspre rănile de pe fața lui Nico.

— Acoperă-le cu ceară de albine, i-a sugerat el. Așa, n-o să rămâi cu cicatrici prea mari. Hai să te ajut.

Pentru o clipă, Nico s-a pomenit singur în întunericul umed și rece al mansardei. Sângele i se prelingea încet printre degete. Cu mâna dreaptă tremurândă a căutat siguranța dată de podeaua rece și tare și și-a dat drumul în jos, cu picioarele bălăbănind prin trapă. A slobozit o respirație lungă, apoi a așteptat să i se liniștească bătăile inimii.

CAPITOLUL 11 - Cullul

Noaptea se pârjolea în propria căldură.

În mijlocul Lacului Păsărilor, barja imperială se zguduia ușor, departe de luminile orașelor ce scânteiau de-a lungul țărmurilor. O muzică gălăgioasă se auzea dinspre acele orașe peste apa liniștită, dar și strigăte și hohote de râs și lătrături de câini.

Pe barjă însă singurul sunet era dat de murmurele sclavilor și de bubuitul ritmic, ca bătăile inimii, al unei singure tobe. Atmosfera avea ceva ireal, era apăsătoare. Sclavii nathalieni simțeau asta, ghemuindu-se înspăimântați în cuști, în capătul apropiat al barjei. Știau, cel puțin, de ce fuseseră răpiți așa brusc din mijlocul traiului lor liniștit din Toin. Asta avea să fie ultima lor noapte de captivitate.

Peste duhoarea specifică a sclavilor plana un miros înțepător de tămâie de mosc care venea dinspre prora vasului, unde cei doi preoți, dezbrăcați, stăteau în picioare, înconjurați de propriii servitori. Pielea goală le strălucea în lumina mangalului arzând, scânteietoare de la uleiul cu care fuseseră unși din belșug de către servitori. Doi dintre sclavii nathalieni stăteau deja întinși pe jos în acel capăt al vasului. Al treilea se oprise în sfârșit din țipat și se zvârcolea chiar atunci pe punte, nu se putea spune dacă mort sau viu.

Un Acolit se ducea în grabă să mai aducă în față încă un sclav. Majoritatea captivilor nathalieni au protestat, ghemuindu-se în fundul cuștii, în timp ce gărzile își croiau drum printre ei ca să mai apuce cu brutalitate pe încă unul dintre ei. De data asta au pus ochii pe o femeie de vârstă mijlocie, a cărei rochie elegantă din mătase era pătată și zdrențuită de prea lunga captivitate. Nu a opus rezistență. Părea chiar că nici nu este conștientă de prezența lor. Lângă ea, o femeie tânără cu părul roșcat a slobozit un țipăt și s-a agățat de brațul

însoțitoarei.

Unul dintre Acoliți a împins-o în lături pe femeia mai tânără, care a căzut pe spate scâncind. Înainte de a o împinge afară din cușcă pe femeia mai în vârstă, i-au smuls bijuteriile scumpe de la gât și i le-au aruncat la picioare, unde au strălucit alături de lanțul lung cu care fusese legată de glezne. Ceilalți sclavi priveau scena empatizând în grade diferite, dar și cu ușurarea că nu fuseseră ei aleși. Rușinea plana apăsătoare în interiorul cuștii: abia se puteau privi unul pe altul în ochi.

Dar femeia nu era atât de neajutorată pe cât păruse la început. Când Acolitul a început s-o tragă după el, s-a împiedicat și s-a eliberat din strânsoarea lui, făcând brusc o săritură agilă înspre balustrada din capătul cel mai apropiat al barjei. Unul dintre Acoliți a încercat s-o oprească, doar că a fost un pic prea târziu. S-a aruncat peste margine, prăbușindu-se în apă cu un răpăit înfricoșător, apoi a dispărut imediat, fiind trasă în moarte de cătușele cu care îi fuseseră prinse gleznele.

Fata roșcată a scâncit privindu-și mama cum dispare peste marginea vasului. Rianna a slobozit un sunet jalnic, animalic, dar cuprindea toate emoțiile care mai rămăseseră în sinea ei.

Nici măcar nu părea să-și dea seama de mâinile tremurânde care smulgeau pumni întregi de păr de pe scalpul ei sângerând. Mintea nu-i mai era ancorată în realitate, deși mai era capabilă încă să gândească, într-un oarecare sens. Gândurile ei sunau cam așa:

„Acum mama mea e moartă, tata la fel, iubitul meu Marth e și el mort, și eu sunt moartă, totul, totul, absolut totul e mort”.

Vai, Erēs, a strigat fata în mintea ei, copleșită de imaginea subită a mamei sale zbătându-se să-și scape viața acolo jos, în adâncurile negre și înghețate ale lacului. „Vai, mamă, dragă mamă...”

Ca să nu se mai gândească la lucrul acela îngrozitor, a început să se izbească cu capul de gratiile cuștii, iar și iar. O femeie de alături a încercat să-și arate susținerea cuprinzându-i umerii cu brațul. Șoptind vorbe de alint, ea o strângea din ce în ce mai tare, ca și cum prin asta ar fi vrut să înceteze amândouă să mai tremure de frică.

„Fă și tu la fel, i-a șoptit Riannei o parte a minții sale. Aruncă-te în apă de îndată ce te scot de aici.”

„Nu, a spus o altă voce, nu meriți o moarte așa curată. Cu toții au murit din cauza ta... pentru că l-ai înfruntat pe preotul acela tânăr cu disprețul din ochii tăi și l-ai făcut să te dorească.”

— Mamă, a spus ea cu o voce spartă, și totul s-a prăbușit în sinea sa. Trebuia să scape din acest coșmar. Trebuia să se trezească și să revină la lumea ei proprie.

Într-un fel, dorința i s-a îndeplinit. A leșinat și s-a cufundat într-un întuneric dulce.

Când și-a venit în fire, se pare că destul de curând, stătea ghemuită încă lângă bare printre ceilalți tovarăși de suferință. Rianna

avea senzația că se sufocă atunci când spaima a luat-o din nou în ghearele ei. Încerca să respire, cerând aer.

O putea lua razna, își putea pierde mințile cu totul dacă n-ar fi observat că mâna i se încleștase pe ceva ce-i atârna la gât.

Fără să se gândească, și-a folosit cealaltă mână ca să-și descleșteze degetele albe și osoase, uitându-se în jos la obiectul pe care-l ținea strâns. Sigiliul, s-a gândit ea, privindu-l buimacă, un obiect cu totul ignorat până acum. Era sigiliul pe care tatăl îl cumpărase pentru ea la cea de-a șaisprezecea aniversare, preocupat cum era de siguranța familiei.

Rianna fusese îngrozită când tatăl o forțase la început să-l poarte. Obiectul acela era la fel de oribil de privit pe cât era de atins. Fusese și mai înspăimântată în prima noapte în care s-a trezit și a văzut că era viu și respira la pieptul ei.

Dar tatăl fusese de neînduplecat. „Sunt Marele Preot al acestui oraș, fata mea, i-a reamintit el. Mulți ar vrea să mă vadă mort și, dacă nu pot ajunge să-mi facă rău mie, ar putea încerca să-mi rănească familia. Trebuie să porți mereu asta, e spre binele tău."

Se certase cu el plângându-se de cât de urât poate să arate, apoi a început să țipe că nu e drept, *el* nu e obligat să poarte așa ceva— nici măcar mama, atunci de ce-ar purta ea? Tatăl nu se lăsase însă convins. „Mama ta îmi urmează exemplul, îi explicase el. Ordinul Mannienilor nu-mi dă voie să port așa ceva. Ar fi luat drept slăbiciune", și așteptase lângă

patul ei până i-au secat lacrimile.

„Ai grijă de el, o mai avertizase. Soarta lui e strâns legată de a ta— și dacă sigiliul moare, la fel vei păți și tu.”

Rămăsese împietrită la gândul că e legată atât de puternic de această oribilitate. Cu chiu cu vai acceptase să-l poarte permanent, deși a încercat mereu să-l ascundă pe sub haine. Asta îl înfuriase pe tatăl ei, care îi spusese că nu-și atinge scopul dacă e ținut ascuns privirii.

„Oare talismanul ăsta i-ar opri pe preoții din Q’os?” se întreba ea acum, în timp ce sigiliul pulsa în mâna ei ca o făptură vie. Un sigiliu era un sigiliu, nu-i așa? Oare se poate ca și preoții lui Mann să fie forțați să plătească pentru moartea ei ca oricine altcineva?

Era o șansă la un milion, a înțeles ea, și s-a simțit crunt de vinovată să gândească astfel.

Dar dacă își dădea jos de la gât chestia aia și o lăsa să cadă neobservată pe punte? Sigiliul nu trebuia purtat ca atare ca s-o apere de propria moarte; era legat de ea acum, indiferent cât de departe s-ar fi aflat fizic. Ce-ar fi dacă l-ar ascunde vederii și i-ar lăsa să facă ce vor cu ea? Cum ar fi dac-ar avea puterea să facă așa ceva? Dacă ar ucide-o, ar urma o adevărată vendeta. Ar putea pune asupra acestor animale răzbunarea celor dragi.

Rianna a gemut cu putere, îndoindu-se de curajul ei de-a face un asemenea sacrificiu.

Dintr-odată, alegerile pe care trebuia să le facă erau la fel de insuportabile ca situația disperată în care se aflase mai înainte. Rianna era împietrită de neputința de a lua o hotărâre

și pe punctul de a-și pierde mințile.

Însă curând au venit s-o ridice.

— Liniște! a strigat Acolitul mascat, târând-o pe spate până în capătul cel mai îndepărtat al punții.

— Așteaptă! a strigat ea. Sunt protejată, nu vezi?

Dar Acolitul nu avea cum să vadă asta, pentru că era prea întuneric, iar el era prea surescitat de tensiunea crescândă care se simțea în aer. A aruncat-o pe blana de lângă unul dintre mangali și fata a văzut strălucirea de oțel a unui cuțit scos din teacă.

Bărbatul i-a plimbat cuțitul pe spate, despicându-i rochia de la gât până la mijloc. A încercat s-o țintuiască de punte în zbaterea ei cu un genunchi plasat dureros între umeri. A apărut un alt Acolit ducând ceva într-un vas de sticlă. S-a aplecat până în dreptul feței sale, arătându-i că în borcan are ceva ce aducea cu un vierme: un monstru gras și de un alb insuportabil care încerca să se elibereze din închisoarea de sticlă.

— Așteaptă! a strigat ea, în timp ce Acolitul înclina vasul și-i apropia capătul deschis de spatele ei gol.

Atunci ea și-a blestemat tatăl, l-a blestemat cu toată înverșunarea care-i mai rămăsese, pentru că a îngăduit ca familia lui să se amestece cu astfel de oameni, cu această religie obscenă. La ce i-o fi stat capul? Ce atrocități ca aceea care urma să se întâmple o fi săvârșit el însuși în numele lui Mann?

Rianna a slobozit un urlet: durerea era de

nesuportat. Dar ceea ce era mai rău, mult mai rău, era senzația dată de viermele care încerca să-și croiască drum prin carnea ei.

Acolitul a eliberat-o din strânsoare și Rianna a încercat să se ridice, cu mâinile bâjbâind înspre rana deschisă din spate. Un deget i-a alunecat înăuntru, căutând intrusul.

Apoi s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat: puterile au lăsat-o cu totul. S-a prăbușit din nou pe punte, lângă ceilalți trei sclavi care zăceau deja acolo, zbătându-se neputincioși, doar albul ochilor rămânând vizibil. Rianna n-a mai fost în stare să miște sau să vorbească. Tot ceea ce putea să mai facă era să asiste la ce avea să urmeze.

Au fost aduși mai mulți sclavi și fiecare a primit câte un vierme, pe rând. În curând, sumedenie dintre ei zăceau întinși și paralizați pe punte. Atmosfera de panică a sporit odată cu ritmul ușor crescând al acelei singure tobe. Cei doi preoți priveau numărul tot mai mare de victime cu o plăcere bolnăvicioasă în ochi. Schimbau câte o vorbă unul cu celălalt mângâindu-și propriile corpuri și din când în când inspirau profund dintr-un vas aburind umplut cu un fel de narcotic lichid, lanțurile de aur atent lucrate ale piercingurilor faciale zăngănind pe suprafața vasului.

S-a început cu omorârea unui singur sclav, un bătrân cu ochii atinși de glaucom; femeia preot, goală, cu sânii lăsați clătinându-se în jos când s-a aplecat deasupra lui cu un cuțit.

Instantaneu, atmosfera a atins un punct de tensiune maximă. Impresia era că preoții

dărâmaseră nu doar o simplă barieră fizică odată cu acțiunea cuțitului preotesei, ci și una abstractă: un înveliș al lumii care cuprindea întreaga viață, protejând în mod normal privirea de o realitate exterioară golită de umanitate, fără limite și ostilă. Țipetele bărbatului care-și dădea duhul au străpuns noaptea. Sclavii paralizați asistau neputincioși la soarta care li se pregătea, în timp ce bătrânul zăcea pe punte tremurând și dându-și suflarea, la gură formându-i-se bulbuci de sânge. Această înjunghiere, însă, nu era decât preludiul.

Femeia în vârstă s-a întors și i s-a adresat preotului mai tânăr, Kirkus, care stătea locului tremurând și holbându-se la cuțitul din mâinile ei pătate de sânge. Preoteasa și-a aruncat ochii către o tânără din stânga Riannei, pironind-o cu privirea.

— Sus, i-a spus bătrâna, fluturând din cap.

Brusc fata a fost în stare să se miște. S-a ridicat în picioare, apoi, brusc, a luat-o la fugă înspre margine.

— Stai! a răbufnit bătrâna vrăjitoare. Tânăra s-a prăbușit în genunchi, puterea din picioare lăsând-o brusc.

— Acum e rândul tău să încerci, și-a instruit bătrâna preoteasă nepotul.

Kirkus și-a îndreptat privirea asupra unui bărbat gras care încă era încins cu șorțul de măcelar pătat de sânge.

— Vino aici! i-a poruncit.

Măcelarul a horcăit ridicându-se. S-a uitat către balustrada îndepărtată, apoi către Kirkus

înainte de a sta ezitând în picioare. Hârâind din gâtlej, s-a strecurat brusc pe lângă tânărul preot, mișcându-se repede pentru statura lui masivă.

— Oprește-te! i-a poruncit Kirkus, dar bărbatul îl apucase deja de gât în timp ce-l părăsea vlaga din picioare, și l-a tras pe Kirkus în jos odată cu el.

— Concentrează-te, prostule, l-a admonestat bătrâna, care stătea lângă el.

Kirkus se sufoca și se zbătea din greu să se elibereze.

— Încetează, a izbucnit preoteasa.

Măcelarul gras și-a eliberat strânsoarea și s-a prăbușit în genunchi, cu palmele lipite de punte, strigându-și furia către blana de sub ochii lui.

— Cred că ăsta a fost soldat pe vremuri, a spus bătrâna.

— Știu, i-a întors-o Kirkus iritat, frecându-și gâtul învinețit. Are și un tatuaj sus, pe braț.

— A, a observat ea. Un marinar nathalian.

A pășit ușor în spatele bătrânului veteran. I-a apucat capul cu degetele ei ca niște gheare și l-a tras puternic în spate, astfel că el s-a îndreptat pe genunchi.

— Ochii, i-a șoptit ea la ureche. Scoate-ți ochii.

Bătrânul a dat drumul unui potop de blesteme. Mâinile însă i s-au ridicat involuntar de pe lături către față. Tremurau din cauza luptei care se dădea cu propria voință, dar nu și-a putut opri degetele să se curbeze și să intre în găvanele ochilor, pe care i-a smuls

violent.

A slobozit o șuierătură, dar lucru greu de crezut, n-a țipat atunci când globii oculari i-au sărit din găvane ca niște mici ouă fierte și i s-au bălăngănit atârnându-i pe obraji.

— Seamănă mai degrabă cu un porc gras dus la măcelar, a spus ea, lăsându-l să se prăbușească pe punte.

Kirkus a mai inhalat o dată profund din vasul cu narcotice. Bătrâna a venit lângă el, lovindu-l în stomac.

Rianna privea scena cu ochii măriți. Capul îi vuia de urlete.

— Fă ce vrei, i-a spus vrăjitoarea tânărului cu o voce răgușită. În seara asta trebuie să omori în tine toate vocile conștiinței care încă te mai bântuie.

Tânărul preot ezita. Îi cerceta pe sclavii înșiruiți pe punte, apoi s-a întors să mai inhaleze o dată din vas.

— Ești în stare să faci asta, l-a încurajat cotoroanța. Avem toată noaptea înainte. Fă tot ce-ți trece prin cap, cum spuneam.

Privirea lui s-a oprit asupra Riannei, iar fata a încercat s-o evite. Însă trupul ei n-o mai asculta: ochii i s-au închis doar preț de o secundă.

Îi întinse vasul preotesei, apoi păși în direcția fetei. Din gâtlejul ei nu a ieșit niciun sunet.

Mâini lacome i-au smuls veșmintele care-i mai rămăseseră. Chipul lui părea o mască. Stătea și se uita la sânii ei albi cum se ridicau și coborau, la sfârcurile întărite de spaimă.

Sigiliul încă i se odihnea între sâni, pulsând la fel ca întotdeauna. Tânărul își aținti privirea asupra lui, nedumerit mai întâi, apoi străfulgerat de o înțelegere teribilă.

Și-a dezvelit dinții și s-a repezit asupra ei. La început, fata a crezut că vrea s-o muște, dar a văzut cum a rupt sigiliul cu o smucire furioasă. L-a aruncat în flăcările mangalului.

— Carnea e fermă, i-a șuierat în față tânărul preot cu o respirație puturoasă.

Între timp însă, Rianna își dădea deja sfârșitul.

CAPITOLUL 12 - Vendeta

— Unde mergem? a întrebat Nico, în timp ce încerca să țină pasul cu Ash în aripa de vest a mănăstirii, de-a lungul coridorului principal cu lambriuri din tiq, coborând într-o pivniță întunecată în care erau depozitate butoaie și cutii și multe alte chestii. Ash s-a deplasat fără zgomot către centrul dușumelei din lemn, statura sa aruncând o umbră lungă proiectată de singurul felinar atârnat deasupra. Nico s-a oprit lângă el. I-a urmărit privirea lui Ash îndreptată în jos, la picioarele lor.

Bătrânul a scos o cheie din mantie. Era la fel de subțire ca un cui de tâmplărie și bine șlefuită la unul din capete. S-a aplecat s-o introducă într-o gaură din podea pe care Nico nu putea s-o vadă. O răsucire și un clic, și brusc Ash a deschis o trapă care lăsa vederii niște trepte de piatră și o pală de aer stătut. Au coborât în tăcere.

După ce au mers douăsprezece trepte, au

ajuns la un tunel scund, umed și l-au parcurs către sursa de lumină care venea dinspre capătul lui.

— Îi spunem camera de veghe, i-a explicat Ash încet, dând din cap în semn de salut către cei doi rōshuni cu părul lung care au îngenuncheat, stând cu spatele unul la altul, în mijlocul bolții puternic luminate în interiorul căreia se aflau acum. Un tavan tencuit în alb se arcuia înalt deasupra capetelor lor, o rădăcină de copac rătăcită pe acolo ieșind din tavan ca să atârne, parcă fără sens, în aerul plin de fum. Tavanul se curba în jos înspre o zonă circulară a zidului tencuită în același alb mohorât, umed.

Zidurile erau luminate de nenumărate felinare și punctate ici și colo de șiruri de firide micuțe, construite cu sutele unele peste altele. În interiorul acestor mici firide Nico a putut distinge formele întunecate cunoscute ale sigiliilor agățate în cârlige. Erau cu miile de jur împrejur.

Ceea ce în mod obișnuit ar fi constituit o experiență solemnă, faptul de a sta la o adâncime apreciabilă sub pământ înconjurați de o veritabilă mulțime de sigilii era în schimb ceva straniu și suprarealist, dat fiind că toate sigiliile se mișcau. Nico s-a uitat mai de aproape la ele. A avut nevoie de câteva minute, ca și cum mintea lui refuza să accepte lucrurile drept ceea ce erau, dar brusc sensul scenei i-a devenit limpede și și-a dat seama că, în mod constant, poate de cinci ori pe minut, cele câteva mii de sigilii inspirau și expirau asemenea unor mici plămâni din piele.

Toate, cu excepția unuia singur.

S-au oprit în fața lui, Nico auzindu-și propria respirație bubuindu-i în urechi, în timp ce Ash îl lămurea cu o voce scăzută cum acela murise în cursul nopții și că spera să fie vorba de o moarte accidentală sau naturală, nicidecum de crimă, care să atragă după sine vendeta. Și spunând acestea, Ash l-a scos de pe cârlig și s-a strecurat afară din camera de veghe, cu Nico alergând în devălmășie în urma lui.

Au părăsit mănăstirea în pas rapid.

— Unde mergem? a întrebat Nico, în timp ce se întorceau să urce pe o cărare care să-i scoată din vale.

— Să vedem pe cineva, i-a aruncat Ash peste umăr. Un om la care ar fi trebuit să te duc în vizită cu mult timp în urmă.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Farlanderul a coborât o pantă mică din pietre și și-a continuat drumul fără să răspundă. Nico s-a cățărat după el, mărindu-și pasul ca să țină ritmul, în timp ce ierburile uscate i se încolăceau de picioare.

— Cine-i omul ăsta? a strigat el.

— Un Profet. Ne va descifra sigiliul și apoi ne va spune ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Atunci e-adevărat? a respirat din greu Nico. Ce spun ceilalți ucenici, că e un făcător de minuni?

— Nu. Profetul înțelege doar înțelepciunea înaltă. Prin tehnica pe care și-a perfecționat-o și ajutat de o mare liniște interioară, poate face

lucruri care le reușesc altora doar accidental, dacă se întâmplă asta.

— Nu înțeleg.

— Știu.

Au urmat cursul râului pentru scurt timp, apoi s-au îndepărtat de el, mărșăluind pe un pământ mocirlos care băltea sub picioarele lor încălțate în sandale. Ash continua să meargă fără efort, ca și cum și-ar fi făcut plimbarea de după-amiază. Lângă el, Nico transpira din greu.

— Profetul este cel mai important membru al ordinului nostru, băiete. Să nu uiți asta când o să te întâlnești cu el. Învățăturile noastre, istoria noastră, toate au fost transmise mai departe prin intermediul Profeților. Dacă n-am fi avut Profet, am fi ajuns orbi, lipsiți de direcție. Doar el se poate uita în inima unui sigiliu pentru a ne spune ce trebuie să știm despre el. Poate privi, în egală măsură, și în inima unui novice, ca să-și dea seama dacă e de valoare. Într-un fel, chiar o să facă asta în ceea ce te privește.

— Urmează să fiu judecat?

— Nici n-o să-ți dai seama. Se va ocupa în special de sigiliu.

— Tot mai cred că e un făcător de minuni.

— Băiete, nu există minuni. Ceea ce face Profetul este cât se poate de normal.

— În bazarul din Bar-Kosh am văzut odată un om care putea sta cu picioarele-n sus sprijinindu-se doar în buze. Putea face un anumit fel de flotări când stătea cu buzele lipite de pământ. Dacă nici ăsta nu-i un

miracol, atunci nu mai știu ce altceva ar putea fi.

Ash a dat dezaprobator din cap.

— Profetul este ceea ce voi, mercienii, numiți… un fenomen. Nu toți Profeții noștri au fost așa, dar acesta… acesta este un om atât al cunoașterii, cât și al intuiției. Când a venit prima dată aici, în Midèrēs, a auzit de Zanzahar și de nenumăratele lucruri pe care le aduceau acolo de pe Insula Cerului. A călătorit spre oraș ca să le cerceteze, deși nu a fost întotdeauna limpede pentru ce fuseseră făcute acele lucruri. Semințele copacilor mali, de exemplu. În oraș se vând ca farmece rare în stare să se lege de purtătorul lor. Într-un anumit fel înglobează în ele viața persoanei respective, astfel încât purtătorii, prin practicarea anumitor tehnici, pot retrăi acele evenimente în vise pe care ei le aleg. Profetul— el a fost cel care a descoperit cum să secționeze acele semințe și să le grupeze în perechi, ca să le putem folosi după nevoile noastre. Se poate spune că a inventat sigiliile.

— Și atunci cum avea loc vendeta mai înainte?

— Foarte greu. Ash a aruncat o privire îndărăt către ucenicul său. Trăsăturile sale întunecate emanau o anumită strălucire, o vitalitate care părea să-i fi lipsit o vreme. Ți s-au vindecat destul de bine rănile, i-a spus ucenicului.

— Da, l-a aprobat Nico.

Era adevărat. Rănile provocate de Aléas fuseseră niște tăituri destul de mici, cum s-a

dovedit ulterior. Nici măcar n-a fost nevoie să fie cusute. Nico pur și simplu pusese pe ele miere de albine, cum i-a sugerat chiar Aléas, drept pentru care rănile nu s-au învinețit, ci au rămas deschise și roșii timp de câteva zile, înainte de a prinde crustă, provocând neplăcerea unei mâncărimi permanente, mai mult ca orice altceva. Când Nico și-a zărit mai târziu chipul, la lumina lumânărilor, în sticla unuia din geamurile de la bucătărie, a fost oarecum dezamăgit de ceea ce a văzut. Micile cicatrici îl făceau să pară mai bătrân, a hotărât în sinea sa.

Profetul trăia singur într-o chilie mică undeva mai în susul văii. Chilia lui se afla pe o movilă de iarbă în curbura formată de un pârâu mic și învolburat care curgea printre stânci înverzite de mușchi. Copacii o protejau în partea de unde sufla vântul, jupe noduroase pline de flori și o trestie plângătoare mare ale cărei frunze se târau pe cursul apei și se zbuciumau în curgerea ei. Chilia însăși nu era nimic altceva decât o colibă, cu o tăietură dreptunghiulară făcută în unul dintre pereți care dădea înspre pârâu și care servea și de fereastră, și de ușă.

— Nu uita ce ți-am spus, i-a zis Ash pe când se apropiau.

Nico l-a urmat înăuntru. Preț de o clipă, în lumina prăfoasă a soarelui care se infiltra prin deschizătură, se întreba dacă au ajuns în locul potrivit.

În mijlocul colibei micuțe, Profetul stătea cu picioarele încrucișate pe un covoraș țesut din

papură, cu fața la ușă și cu ochii pe jumătate închiși. Era un bărbat numai piele și os, foarte înaintat în vârstă, cu o peliculă albă acoperindu-i ochii tăinuiți și cu o piele precum aceea a fructelor lăsate prea mult la soare. Era, evident, un farlander, iar pielea lui întunecată contrasta puternic cu marile smocuri de păr alb care-i ieșeau din nări și din urechi. Scalpul îi era complet chel. Lobii urechilor, supuși mutilărilor ritualice, îi atârnau obscen deasupra umerilor într-un fel nemaivăzut de Nico până atunci.

Nico s-a întors cu gura căscată spre Ash, ca să-l vadă îngenunchind pe pământ. Cu o smucitură a capului, i-a făcut semn lui Nico să îngenuncheze alături.

Farlanderul străbun se uita lung la Nico în tăcere, într-un fel care-i amintea băiatului de una dintre pisicile mamei sale, ca și cum s-ar fi uitat la ceva ce nici măcar nu era de față. Bătrânul a clipit încet, apoi și-a răsfrânt buzele într-un zâmbet care i-a descoperit gingiile fără dinți. A dat din cap o dată în chip de salut, părând încântat la vederea tânărului din fața lui, sau cel puțin amuzat.

A devenit serios întorcându-se spre Ash care, fără vorbe, a pus sigiliul în mâinile tremurânde ale bătrânului.

Au așteptat răbdători. O psalmodiere a umplut aerul în timp ce bătrânul Profet a murmurat ceva semănând cu un scâncet în limba farlanderilor și a zgândărit păduchii de care îi era plină mantia. Apoi a tăcut, stând complet nemișcat, cu ochii închiși, o muscă

răzleață așezându-i-se pe capul chel, plin de pete maronii. Senzația era ca și cum cele câteva prime sesiuni de practicare a meditației pe *Șoim*, în care Nico nu fusese în stare să se inițieze, și durerea care-i încerca trupul s-au transformat până la urmă în agonie. Într-adevăr, încercase să se inițieze în meditație, dar a fost inutil, pentru că era prea nerăbdător să stea să vadă ce se va întâmpla mai departe. Și-a mușcat buzele cu un aer absent și a început să privească îndelung lambriurile vopsite de pe peretele opus.

A resimțit o adevărată ușurare în momentul în care bătrânul Profet a rupt liniștea meditativă, plescăindu-și buzele uscate și îndepărtându-se de sigiliul fără viață adăpostit în căușul palmelor.

— *Shinshō ta-kana...*, a cârâit el cu o voce ascuțită. *Yoshi, li-naga!* Apoi a dat din cap și s-a încruntat cât se poate de trist.

— Crimă, i-a tradus Ash băiatului, cu o voce gravă.

În seara aceea, pe când rōshunii își isprăveau cina grupați în jurul meselor din marea sală de mese care ocupa cea mai mare parte a aripii de nord din clădirea mănăstirii, iar lumânările străluceau în contrast cu lumina slabă care intra prin nenumăratele ferestre, un sunet neașteptat făcut de tacâmuri pe sticlă a pus capăt sporovăielilor domoale.

Nico a privit în sus de la masa la care stătea alături de ceilalți ucenici, încă mestecând la ultima îmbucătură de prăjitură cu orez. Aléas a

încetat să-i mai vorbească și a făcut la fel. Din spatele încăperii, un farlander uscățiv s-a ridicat încet din scaunul de lemn. Era mai în vârstă decât Ash, dar nu la fel de bătrân și de ofilit ca Profetul. Nico știa că el este Oshō, liderul ordinului, bărbatul care întemeiase mănăstirea însăși acolo, în munții Cheem. L-a văzut de câteva ori șontâcăind pe acolo, dar nu l-a auzit niciodată vorbind.

Vocea bătrânului rōshun a răsunat limpede de-a lungul sălii reduse la tăcere.

— Prieteni, s-a adresat el mulțimii de chipuri întoarse acum spre el. În această noapte ne-a fost dat să ne asumăm o sarcină împovărătoare, de o natură cu totul aparte. Unul dintre patronii noștri a pornit-o spre Marea Cale. Profetul ne-a dat de știre că a fost o crimă. Ne-a mai spus, cu ajutorul înțelepciunii sale, cine s-a făcut vinovat de acest act. Oshō a făcut o pauză și a studiat fiecare chip pe rând, analizându-i pe toți să vadă cât sunt de atenți sau căutând poate o altă calitate numai de el știută.

— În seara aceasta trebuie să declarăm vendeta unui preot al lui Mann. Dar nu orice preot, luați aminte. Nu, ca de obicei, viața refuză să fie chiar atât de simplă. În seara aceasta îi declarăm vendeta lui Kirkus dul Dubois, adică fiului lui Sasheen dul Dubois, Sfânta Matriarhă a lui Mann.

Camera s-a umplut de șoapte. Nico i-a aruncat o privire lui Ash, care stătea la aceeași masă înaltă ca și bătrânul lider. Ash abia dacă se atingea de pocalul cu apă, cu o expresie mai

degrabă neutră pe chip.

— Am declarat de multe ori vendeta față de cetățenii Imperiului, dar niciodată unuia aflat într-o asemenea poziție. Faptul de a proceda așa în noaptea asta presupune un risc extrem. Kirkus știa că victima lui poartă un sigiliu și că se află astfel sub protecția noastră. Așadar, Imperiul cu siguranță știe că vom căuta să ne răzbunăm pe el personal. Fără îndoială că vor face tot ce le stă în putere să ne oprească, inclusiv, presupun, să pună la cale distrugerea noastră completă. Până la urmă, este singurul copil al Matriarhei înseși.

Cred că prima lor reacție va fi să ne dibuiască agenții risipiți prin toate porturile din Midèrēs, din falsa convingere că oamenii noștri din orașe știu cam pe unde se află mănăstirea. Cum nu ținem legătura cu patronii noștri decât prin intermediul agenților, asta-i cam tot ce pot face mannienii pe moment. Am dat instrucțiuni ca în seara aceasta să fie trimise păsări mesager către toți agenții, ca să-i avertizeze să fie vigilenți.

Pentru că asta poate avea urmări pentru noi toți, am ales să vorbesc aici într-un spațiu și timp când ne adunăm să ne împărtășim cu toții din bunurile de hrană. Trebuie să fim cu toții, și fiecare în parte, conștienți de ceea ce ne asumăm în seara aceasta. În spiritul celor spuse, nu desemnez pe nimeni ca responsabil pentru această vendetă. În schimb, o să vă rog ca trei dintre voi să se ofere voluntari.

A urmat o pauză, apoi în mijlocul sălii de mese un bărbat s-a ridicat târșâindu-și scaunul

pe podea și bătând din palme înaintea lui. Aproape la fel de repede, mulți alți rōshuni s-au ridicat de pe scaune.

— Vă mulțumesc. Oshō le-a zâmbit. Ia să vedem acum pe cine avem aici. A, Anton, tu o să mergi. Și Kylos din insulele mici. Și tu— da, Baso, te văd— și tu o să te duci. Bine, trei dintre cei mai buni. Ceilalți s-au întors la locurile lor, lăsându-i pe cei trei să stea singuri în picioare, deasupra unei mulțimi de capete. Mă tem că trebuie să plecați în seara asta. S-ar putea să fie deja prea târziu să-l mai prindem pe Kirkus dul Dubois înainte de a reuși să se întoarcă în Q'os, dar tot trebuie să ne grăbim înainte ca Imperiul să aibă suficient timp să se pregătească de represalii contra noastră. Pentru că trebuie să ne luăm revanșa, în ciuda amenințării evidente la adresa propriului ordin.

Nu uitați că o femeie nevinovată a fost omorâtă în seara asta. Viața i-a fost luată pe nedrept de acest tânăr preot. Încă o dată, și știm cu toții asta din pricina caracterului său excepțional, se vădește justețea misiunii noastre. De data aceasta nu-l hăituim pe ucigașul unui nemernic bogat sau pe patricianul care și-a prins fratele înșelându-l cu nevasta lui sau pe o femeie amestecată în acțiuni care nu lasă loc unor alternative rezonabile. Aici nu există nicio nuanță de gri, așa cum se întâmplă adeseori, și pentru care căutăm iertare în ceasurile noastre de neliniște.

Capetele s-au mișcat în semn de aprobare, cu o singură excepție, a observat Nico.

Baracha, așezat lângă Ash, părea nemulțumit și dornic să se exprime.

— Hăituim un monstru de cea mai josnică speță. Iar noi avem un jurământ de ținut, pe care-l vom împlini indiferent de consecințe. Pentru că, dacă noi, rōshunii, avem vreo valoare în lumea aceasta, atunci acesta e momentul s-o dovedim. Asta este.

Și-a plecat capul.

— Asta-i tot.

— E o afacere proastă, a atenționat liderul ordinului rōshunilor în dimineața următoare, din scaunul căptușit din biroul lui, aflat în turnul mănăstirii. Vorbea în limba nativă Honshu, cu silabele sale dure și scurte, așa cum făcea întotdeauna când erau singuri.

Ash, așezat pe scaunul de lângă fereastră, din partea opusă a camerei, nu i-a răspuns.

— Ne confruntăm cu un întreg imperiu urmărind această vendetă, a continuat Oshō. Mă rog ca asta să nu fie spre pieirea noastră.

— Am mai făcut și altă dată față unor dușmani puternici, maestre, i-a amintit Ash încet.

— Da, și am pierdut cu toții.

La această observație un mușchi de pe fața lui Ash a tresărit puternic.

— Poate că n-am avut altă opțiune atunci, i-a întors-o el. Așa cum nici acum nu avem alta. Ce altceva putem face decât să ne onorăm jurământul și să acționăm potrivit cu *cha*?

Un cuvânt interesant, *cha*. În limba comercială obișnuită ar fi nevoie de multe

cuvinte pentru a-l defini, precum „centru”, „liniște” sau „inimă curată”.

— *Cha*?... a cugetat Oshō, cu o ironie vizibilă în zâmbetul subțire. *Cha*-ul meu îmi este totdeauna limpede, prietene, când îmi tai brânza, sau îmi beau *cheeul*, sau trag pârțuri în vechiul meu pat de brad. Dar când stau și cuget asupra unor lucruri precum cel de față, periculoase pentru viitorul mănăstirii înseși, sau asupra riscurilor de care trebuie să fiu conștient de dragul viitorului *fiecăruia* dintre noi, propriul meu *cha* se tulbură de neliniște. Și atunci mă întreb dacă nu cumva am rătăcit calea.

— Aiurea, a izbucnit Ash. Noaptea trecută ai venit și ne-ai explicat tuturor de ce trebuie să punem în practică această vendetă, indiferent de consecințe. Acțiunile tale au fost decisive. Ce altă certitudine mai vrei?

Oshō a oftat. A răspuns pe un ton scăzut, ca și cum ar fi vorbit doar spre sine.

— Și tot timpul m-am întrebat dacă vorbele mele nu ne conduc cumva înspre un alt masacru sau un alt exil departe de casă.

Ash și-a întors privirea spre fereastră. Se simțea obosit astăzi, ca în toate celelalte zile de când revenise la mănăstire, pentru că i se întețiseră durerile de cap și dormise foarte prost. Dar nu era ceva nou pentru el. De multe ori, înaintea unei vendete, corpul său aștepta să ajungă din nou la un liman de liniște înainte de a lăsa să se instaleze orice altă boală sau vătămare.

Întotdeauna intenționase să-și fie propriul

tovarăș cât timp locuia aici, la mănăstire. Totuși, de când s-a întors, a devenit și mai însingurat decât înainte. Când se simțea destul de bine, se antrena dincolo de zidurile mănăstirii sau făcea plimbări lungi prin munți, evitându-i pe cei pe care-i întâlnea în drum, inclusiv pe tânărul său ucenic. Cel mai des, însă, stătea de unul singur în chilie, dormind atunci când putea s-o facă, sau citind poezia vechii țări, sau meditând, pur și simplu. Nu voia să-i lase pe ceilalți membri ai ordinului să vadă că este bolnav.

— Nu felul acesta de certitudine îl caut, a insistat Oshō. La viața mea am fost mai mult decât un simplu rōshun. Am luptat în fruntea armatelor pe câmpul de bătălie, îți amintești? Am fost comandant de flotă pe marele ocean de furtuni. Odată am asasinat un lord preaputernic într-o întâlnire întâmplătoare pe care am simțit-o ca pe o mică veșnicie de trei secunde. Nu, nu siguranța acțiunilor mele este ceea ce-mi lipsește sau mi-a lipsit vreodată. Mă gândesc că *Chan* este ceea ce am pierdut, și asta îmi slăbește puterea hotărârilor luate.

Alt cuvânt interesant, *Chan*. Ca și *cha*, putea însemna multe lucruri în limba comercială: pasiune, credință, dragoste speranță, artă, curaj orb. Uneori se putea referi și la misterioasele căi înțelepte ale Nebunului. Era, de fapt, manifestarea exterioară a lui *Cha* în acțiune.

— Au ajuns să mă obosească genul ăsta de treburi, asta-i tot. Prea mare parte a vieții mi-am petrecut-o ca rōshun; soldat, general, nimic

altceva. Simt că-i o viață care nu mai valorează mare lucru. Când va sosi momentul, o să-i predau frâiele lui Baracha. E un diplomat mult mai versat decât mine, chiar dacă *cha*-ul lui e tulbure.

— Pfui, dac-ar fi fost el acum la conducere, ne-ar fi pus să cădem la învoială cu mannienii și să negociem o răscumpărare în schimbul vieții tânărului preot.

— Păi, atunci poate că Baracha este mai înțelept decât îi arată vârsta. Cine poate spune c-ar fi procedat greșit, dacă asta ne garanta supraviețuirea?

Ash a simțit cum îi urcă sângele în obraji, dar s-a abținut să spună ceva.

— Tu n-ai fost niciodată un rōshun în trecut, Ash, în vechea țară, așa cum am fost eu, a continuat Oshō. Nu știi cum era pe-atunci— nu prea știi. Patronii noștri de acolo purtau un medalion simplu pe care să-l vadă toată lumea și, dacă erau înjunghiați, strângeam toate informațiile posibile care să ne conducă spre asasin. Era o treabă murdară, îți garantez. Uneori omoram pe cine nu trebuia. Alteori nu dădeam deloc de urma vinovatului. Chiar și astăzi, aici, în Midèrēs, cu toate sigiliile și cu toți copacii aduși direct din Insulele Cerului, nu am reușit întotdeauna să ducem vendeta până la capăt.

— Da, dar *am încercat* întotdeauna. Asta este și promisiunea pe care o facem.

— Promisiunea noastră, da, a fost de acord Oshō. Dar în țara străveche, promisiunile noastre erau mereu practice. Mă îndoiesc că

ne-am fi riscat vreodată întregul ordin, ca acum.

Ash a clătinat din cap.

— Așa o fi. Dar aici, pe pământul acesta, suntem diferiți de vechii asasini. Am rămas neutri față de toată politica lumii și nici nu facem vreun fel de manevre spre folosul nostru. Pur și simplu le facem dreptate celor care au nevoie de ea. Dacă nu ne riscăm viața acum, atunci promisiunea făcută față de toți acei oameni nu înseamnă nimic, noi nu însemnăm nimic, și toate idealurile pentru care am trăit până acum nu sunt decât o mare amăgire.

Oshō i-a ascultat cu atenție cuvintele. Părea că nu e nimic în neregulă cu ele.

Ash a continuat:

— Ce obișnuiai să-mi spui întotdeauna când mă arătam neliniștit de o decizie pe care trebuia s-o iau?

— Multe lucruri, și mai multe dintre ele fleacuri.

— Da, dar care era lucrul pe care mi-l spuneai de fiecare dată?

— A, a mormăit bătrânul general. „Zâmbește și-aruncă zarurile.”

— Un sentiment demn, asta e credința mea dintotdeauna.

Oshō a oftat din răsputeri. Dar ca o formă de ușurare totuși, nu de exasperare, și s-a relaxat în scaunul lui confortabil, cu ochii ațintiți asupra unui lucru de pe masa de *chee* din mijlocul încăperii, poate asupra jocului razelor de soare pe suprafața sa. Masa însăși era din

tiq sălbatic, sculptată din podeaua uneia dintre ambarcațiunile care îi aduseseră până aici tocmai din Honshu, cu treizeci de ani în urmă.

Ash îl cerceta pe bătrânul acesta pe care-l cunoștea aproape de când se știa pe lume. Maestrul părea să nu-și dea seama că se scărpina alene cu o mână pe piciorul stâng. Ash a observat asta însă și a zâmbit în sinea lui, fără să spună ceva.

Se părea că, într-un fel sau altul, discuția se încheiase pentru moment. Fiecare a căzut într-una din acele stări pașnice de tăcere care poate dura ceasuri întregi, fără ca vreunul să simtă nevoia de a spune ceva. Undeva sub ei s-a auzit un zăngănit, destul de slab însă din cauza distanței, probabil că scăpase cineva un braț de arme de instruire sau poate căzuse un vraf de farfurii în bucătăria aflată în apropiere. Vine prânzul, s-a gândit Ash, așa că probabil au fost farfurii. Mirosuri plăcute dădeau buzna prin fereastra deschisă: *keesh* copt și tocană suculentă.

Oshō s-a foit în scaun, a aruncat o privire în jos, a observat mâna cu care se scărpina pe picior. Și-a retras-o, năucit.

— Sunt douăzeci de ani de când am un picior de lemn și tot îmi scarpin mâncărimile imaginare ca și cum chiar ar exista.

Ash îl auzea însă cu greu. Durerea sâcâitoare de cap i se întețea. Și-a dus o mână la frunte.

— Ți-e bine, prietene?

Oshō s-a ridicat în tăcere, și-a potrivit piciorul fals și a început să șchiopăteze de-a

lungul camerei până la scaunul confortabil de lângă fereastra luminată de soare în care stătea Ash.

— Da, a venit răspunsul lui Ash, dar vocea îi tremura. Își apăsă tâmplele cu degetele, încercând parcă să-și smulgă durerea.

— Te chinuie iar durerea de cap? îl întrebă Oshō punându-i o mână pe umăr.

— Da.

— Se înrăutățește, nu?

Ash a bâjbâit în mantie, după care și-a scos săculețul. Degetele îi tremurau deschizându-l și scoțând o frunză de *dulce* uscată. Și-a băgat-o în gură, vârând-o între limbă și obraz.

— S-a înrăutățit așa tare în ultimul timp, încât uneori nu mai văd nimic.

Mâna lui Oshō i-a strâns umărul. Nu-i stătea în fire să ofere un gest de mângâiere.

Ash a mai scos o frunză de dulce și a băgat-o în gură, în partea cealaltă.

— Te pot ajuta cu ceva? *Ch'eng*, poate?

— Nu, maestre. Nu mă poate ajuta.

— Te rog, mai lasă-mă cu *maestre*. Nu mai ești ucenicul meu de mult, foarte mult timp.

Durerea i s-a diminuat treptat. Cel puțin atât cât Ash să-i poată întoarce zâmbetul— deși evita ochii maestrului, care deveniseră întunecați și apoși dintr-odată.

— Îmbătrânim mai mult decât credem, a spus el în încercarea de a-și mai ridica moralul.

— Nu, a răspuns Oshō, șchiopătând înapoi către scaunul său căptușit. *Tu* îmbătrânești mai mult decât crezi. *Eu* sunt deja conștient de propria decrepitudine și plănuiesc să mă retrag

cât de curând posibil, cu restul de demnitate care mi-a mai rămas.

— Și eu mă gândeam la asta, a recunoscut Ash.

Bătrânul general s-a cuibărit în scaunul său și l-a țintuit pe Ash cu o privire familiară după atât amar de ani— cu capul dat pe spate, cu trăsăturile ascuțite concentrate la maxim, cu ochii pe jumătate închiși măsurând pe oricine i-ar fi ieșit înainte. Mi-am făcut atâtea speranțe când te-am văzut cu un ucenic, după atâția ani. Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Nu m-am răzgândit. Dar am avut o discuție cu tine, acum câteva luni. În capul meu.

— Când erai pe gheață?

A dat din cap.

— Atunci poate că a fost mai mult de-atât. Am avut un vis cu câteva luni în urmă. Era foarte frig. Nu credeai că o să supraviețuiești.

— Nu, nu credeam. Dar mi-ai propus un târg și mi-ai promis că voi ajunge teafăr acasă dacă mă-nvoiesc. Așa că am acceptat.

— Înțeleg. Și care era târgul?

— Că nu mă vei opri din ceea ce fac atât timp cât pregătesc un ucenic.

Oshō a chicotit.

— A, asta explică totul. Da, un târg cinstit— unul de care mă voi ține.

— Bun.

— Acum povestește-mi. Cum l-ai ales pe el?

Ash nu prea știa cum să răspundă la asta. Preț de o clipă era înapoi în Bar-Khos, bântuit de vise în timpul unei sieste caniculare prelungite, când un tânăr s-a strecurat în

camera lui să-i fure punga.

În visele lui de atunci, Ash era din nou acasă: micuțul sat Asa, adânc ascuns într-o curbură a văii adânci— privirea lunecând repede în jos peste nenumăratele terase de orez și orz către o întindere nesfârșită de mare albastră care se desfășura înaintea ochilor.

Butai, tânăra lui soție, era și ea acolo. Stătea în pragul ușii căsuței lor, cu un coș de flori sălbatice în mână. Avea un adevărat talent să le transforme în parfumuri rare, uimindu-l de fiecare dată cu miresme noi, și își privea fiul într-un moment în care el cioplea o bucată de lemn într-un mod simplu, practic; un băiat de paisprezece ani, poate.

Ash le-a făcut cu mâna, dar cei doi nu l-au văzut— râdeau, în schimb, de ceva ce spusese băiatul. Frumoasă când râdea, soția lui era la fel de tânără cum fusese întotdeauna.

Apoi Ash s-a trezit într-o cameră străină, într-un oraș străin, într-un ținut străin, într-o viață străină care cu niciun chip nu mai putea fi a lui... cu ochii umeziți de durere, cu un sentiment de pierdere la fel de puternic ca și cum totul s-ar fi întâmplat abia ieri. Durerea de cap era atât de intensă, încât îl orbea. Strigase la cineva de alături, crezând o clipă că e fiul lui — dar, chiar în timp ce făcea asta, știa că n-are cum să fie fiul său. În momentul acela trăise un sentiment atât de adânc al izolării, că n-a putut face nicio mișcare. „O să mor singur, se gândise el. Chiar așa, orb, fără nimeni alături.”

— Se pare, s-a auzit spunându-i lui Oshō, că a fost anume ales pentru mine.

Oshō a părut să accepte asta, cel puțin în parte.

— Nu te întrebi cu ce scop?

— Nu știu, dar se pare că amândoi avem nevoie unul de altul, oarecum. Nu pot spune cum.

Oshō a dat din cap, cu un zâmbet înțelept, dar oricare i-ar fi fost bănuielile, a preferat să nu le dea glas. A spus, în schimb:

— Deci nu te-ai răzgândit să preiei frâiele de la mine? M-am gândit că poate o să vrei asta, dacă te tot întărât pomenindu-l pe Baracha.

Ash nu s-a mai putut uita în ochii maestrului.

— Ce rost ar avea? Boala mi se înrăutățește și nu cred că mai am mult timp de trăit. Știi despre tatăl meu și tatăl lui înainte de el. După ce au fost loviți de orbire, s-au apropiat cu pași repezi de capăt.

Zâmbetul de pe fața lui Oshō a pălit, înlocuit fiind de o anumită gravitate. A tras adânc aer în piept.

— Și eu mă tem ca și tine, a recunoscut el. Dar am sperat altceva. Îmi pare tare rău, Ash. Ești unul dintre tare puținii prieteni care mi-au mai rămas.

O mierlă cânta undeva în curte. Ash și-a mutat atenția asupra ei, distanțându-se parcă de manifestarea emoțională neobișnuită a prietenului său.

Tânărul Oshō nu fusese niciodată așa deschis— nu acel Oshō care se antrenase ca rōshun în vechea țară și în străvechile timpuri în care doar câțiva supraviețuiau încercărilor grele. Același Oshō care părăsise ordinul inițial

al rōshunilor după ce membrii lui au trecut de partea lorzilor preaputernici și care a ajuns soldat mai târziu și a luptat la Hakk și Aga-sa și cumva le-a supraviețuit amândurora; care continuase să câștige laurii unul după altul în lungul război cu lorzii, cucerindu-și faima și obținând o poziție înaltă în atât de osândita Armată a Poporului. În vremurile acelea ar fi fost de neconceput să-l auzi pe general deplângând deschis soarta unui tovarăș de arme. Chiar și mai puțin după ce ulterior i-a dus în exil, a fost singurul general capabil să găsească o ieșire scăpând cu o mână de oameni intactă după ultima capcană, funestă, care pusese capăt Revoluției Poporului o dată pentru totdeauna.

În acele timpuri Oshō fusese agil, puternic și dur, un adevărat afurisit. Mâna lui de fier îi ținuse împreună în lunga lor călătorie către Midèrēs, când cei mai mulți din flotă, inclusiv supăratul pe viață Ash, își doriseră pur și simplu moartea după înfrângere și după pierderea celor dragi fie căzuți în luptă, fie lăsați în urmă. Când au ajuns în sfârșit aici, în Midèrēs, iar cei care părăsiseră flota puseseră mâna pe arme ca să slujească drept mercenari pentru Imperiul Mann, Oshō a apucat pe o cale diferită și mult mai nesigură. Cea a rōshunilor.

Dar iată că acum nu era decât un bătrân ramolit pe un scaun rablagit pe măsură, ambii, și omul, și scaunul, dând la iveală smocuri de păr și scârțâind de fiecare dată când trupurile lor apăsate de timp își deplasau centrul de greutate; un bătrân care le dădea voie

regretelor să-și croiască drum din inimă în afară, pe măsură ce se apropia de sfârșit.

Ash a privit atent pe fereastra înaltă cu turelă către copacii mali care umpleau mijlocul curții. Mierla cântătoare putea fi văzută cocoțându-se acolo, cu penajul albastru precum cerul distinct în mijlocul frunzelor de bronz.

— Să fii trist față de moarte înseamnă să fii trist față de viață, a declarat Ash.

— Știu, a spus bătrânul general, dând din cap.

Cei doi veterani stăteau acolo, în apusul de soare în care jucau fire de praf, ascultând o vreme cântecul scurt, vioi al păsării de vară târzie. Își caută pereche, s-a gândit Ash. O pereche pe care a pierdut-o.

— Îmi doresc doar..., a reușit să spună Oshō în cele din urmă, dar a șovăit, și a lăsat celelalte cuvinte să plutească în aer nerostite.

— „Să mai văd o dată Muntele de Diamant”, a încheiat Ash în locul lui, recitând un poem vechi. „Și să-mi apropii buzele de cei iubiți.”

— Da, a spus Oshō.

— Știu, prietene.

CAPITOLUL 13 - Serèse

O tăcere stranie s-a așternut asupra mănăstirii după ce Oshō a anunțat vendeta și după plecarea celor trei rōshuni însărcinați s-o ducă la îndeplinire, sugerând un nou sens al unui țel de atins, care lipsise până atunci. Chiar și cei mai în vârstă, care își petreceau timpul mai degrabă cultivându-și grădina decât implicându-se în antrenamente, au început să-

și recultive propriile abilități. Rōshunii se strângeau laolaltă, vorbind pe un ton serios, iar râsul a devenit în general mai puțin obișnuit.

Ucenicii însă au rămas necontaminați de această gravitate. Erau încă prea ignoranți în ceea ce privește dificultatea situației, iar regimul de antrenament punitiv la care erau supuși era suficient pentru a le menține mințile tinere concentrate asupra preocupărilor zilnice.

Nico nu fusese niciodată în stare să-și facă ușor prieteni, iar acum a descoperit că nu se schimbase prea mult, nici chiar aici, în acest loc al izolării. Prezența constantă a celorlalți părea să-l fi epuizat după un timp, ajungând în punctul în care se retrăgea în sine însuși ca să scape. Uneori, și Nico știa asta, atitudinea lui îl făcea să pară distant.

În trecut descoperise că această reticență a atras după sine partea oarecum meritată de necazuri, dar aici a constatat că e valabil contrariul. Ceilalți ucenici păreau să-l simpatizeze destul de mult și glumeau și intrau în vorbă cu el destul de ușor. Dar simțeau, de asemenea, și distanța pe care el o punea între ei și, ajungând să-l cunoască un pic mai bine decât la început, n-au luat asta ca pe o formă de aroganță, ci ca pe o dorință de a fi lăsat în pace. Îi respectau dorința, doar că, procedând astfel, îl lăsau adesea pe dinafara acelor momente de camaraderie adevărată pe care le împărtășeau unii cu alții, astfel încât chiar și atunci când el dorea sincer tovărășia lor, nu

prea reușea să topească distanța care se instalase între el și ceilalți.

A fost o adevărată ironie a sorții să descopere, așadar, că mai exista un ucenic aflat într-o situație similară și că acela nu era nimeni altul decât Aléas.

Îl simpatizau cu toții și pe Aléas, dar era ucenicul lui Baracha, pe care-l disprețuiau cu toții. Mai mult decât atât, era vorba totuși despre maniera de-a fi a lui Aléas. Tânărul era modest în felul lui, dar toți ceilalți își dădeau seama cât de ieșit din comun era, de fapt. Asta îi neliniștea pe tovarășii săi. Un așa talent combinat cu o asemenea modestie le sugerau, când cugetau la asta în sinea lor, că Aléas le era oarecum superior, ceea ce-i făcea automat pe ei să-i fie inferiori. Iar o așa dinamică a relațiilor personale nu constituie o bază solidă pentru prietenie.

Totuși, tocmai din cauză că Nico și Aléas erau amândoi străini de restul, situația lor comună i-a făcut să se apropie unul de altul. Se asemănau întru câtva. Uneori, ambii râdeau de ceva ce numai ei socoteau a fi destul de amuzant sau unul constata că vorbele sale susțin opinia celuilalt într-o dezbatere în grup. Alteori formau o echipă tocmai din lipsă de altceva. Cu toate acestea, distanța dintre ei se păstra, la fel ca și cu toți ceilalți— Nico fiind oarecum intimidat de acest tânăr sigur pe el, în timp ce Aléas se simțea constrâns de dorința maestrului său de a-i ține departe unul de altul.

Pentru Nico, un singuratic înnăscut, viața de aici nu era deloc așa cum și-o imaginase

înainte, deși cu greu se putea spune că ar fi avut niște așteptări clare cu privire la ceea ce avea să găsească acolo după sosirea la mănăstire. Dar oricât ar fi fost de neclare reprezentările sale despre acel loc straniu unde bărbații erau antrenați să ajungă asasini, lucrurile stăteau în realitate altfel.

Timp de ceasuri întregi, în fiecare zi, se lupta cu aerul pe terenul de instrucție, înjunghia sau rănea manechine umplute cu paie, se ascundea de dușmani imaginari, arunca cu săgeți în ținte aflate la distanță și concepute sub formă de oameni. Era însă atât de preocupat să-și facă treaba bine, ca să-și păstreze reputația, ca să depășească provocările fiecărei noi zile epuizante, încât rareori se oprea să facă legătura dintre toate aceste acțiuni și realitatea la care trimiteau sau cu calea pe care o apucase acum. Pentru că era antrenat cu grijă să treacă peste un prag fără să se gândească sau să ezite. Se aștepta de la el ca într-o zi să fie capabil să comită crime cu sânge rece.

Ziua aceea era totuși destul de îndepărtată, iar până atunci antrenamentul îl făcea insensibil față de o asemenea perspectivă, iar efortul intens îi tulbura capacitatea de a cugeta la ce vor duce toate acestea. După o vreme, Nico nu se mai gândea deloc la asta.

A fost, așadar, o surpriză plăcută pentru el să-și dea seama cu câtă nerăbdare a început să-și aștepte ședințele zilnice de meditație. Aveau loc de două ori pe zi și durau câte o oră. Unii dintre ucenici nu le vedeau cu ochi buni,

mai ales cei care încă țineau la vechile lor convingeri religioase, altele decât daoismul, ceea ce era ciudat, gândea Nico, de vreme ce tot ceea ce li se cerea ucenicilor era angajamentul de a respecta practicile daoiste ale liniștii.

Nico nu era nici el un credincios fervent, în trecut fiind prea puțin legat de ritualurile la care mama lui îl obliga să participe, practicate de acei călugări plictisitori în templele lor pline de fum ori de câte ori avusese nefericirea să fie târât cu forța până acolo. Însă acum începuse să aștepte cu nerăbdare aceste ședințe de o oră în tăcutele strane din lemn lăcuit din sala impozantă sau afară în curte, când vremea era frumoasă. Nu prea aveau de-a face cu religia, a descoperit el, pentru că rōshunii nu erau preocupați de doctrină. Pur și simplu îngenuncheau acolo, cu mâinile odihnindu-se în poală, și se concentrau asupra fluxului calm al inspirației și expirației până ce un sunet de clopoțel anunța sfârșitul ședinței.

Cu timpul, Nico a descoperit că liniștea era ușor de atins odată ce a învățat să se relaxeze menținându-și însă capacitatea de concentrare. La sfârșit se simțea împrospătat și adunat în sine; altfel spus, îi era mai bine în propria piele.

Au trecut câteva săptămâni bune până și-a amintit să trimită o scrisoare acasă. Se simțea oarecum vinovat că își uitase mama așa de repede. Cu scrisul lui de mână dezordonat, a anunțat-o că o duce bine și a umplut restul paginii cu relatarea unor aspecte mai mundane

ale noii sale vieți. A omis cu grijă orice referire la anumite situații disperate prin care a trecut.

Kosh, vechiul prieten al lui Ash, s-a arătat destul de încântat să se îngrijească de expedierea scrisorii și a luat-o cu el în drumul său spre Portul Cheem pe care îl făcea împreună cu alți rōshuni care mergeau să facă aprovizionarea. De acolo a fost dată în grija unui contrabandist care își câștiga existența forțând blocada manniană a Porturilor Libere. Nico a sperat să ajungă în cele din urmă la mama lui. E adevărat că după aceea nu s-a mai gândit prea mult la ea.

De fiecare Zi a Nebunului primeau liber și puteau să desfășoare activități de voie. În asemenea zile, când ceilalți se adunau în grupuri de câte doi sau trei, Nico îi lăsa cu zeflemele și micile lor complicități și o pornea de unul singur în drumeție prin munții înconjurători, să petreacă câteva ore plăcute în propria companie, înconjurat de splendoarea lor înaltă și pură. Era un adevărat festin spiritual pentru el să fie singur cu gândurile lui care, în asemenea zile aparte, după o plimbare destul de lungă, erau mai mult un fel de ne-gânduri, la fel ca în copilărie, când se aventurase până pe dealurile din jurul casei ca să petreacă o după-amiază întreagă doar cu Boon; momente de pace, un fel de a ajunge la liniște.

Toată această rutină și-a pus amprenta sa specială asupra lui. Pentru o vreme, Nico nu părea nici că avansează, nici că dă înapoi.

Într-o dimineață, înainte de micul dejun, Nico a zărit o fată străbătând curtea și a fost destul de luat prin surprindere ca să scape din mână găleata cu apă. Nu doar faptul că aparținea sexului opus l-a luat pe nepusă masă și a făcut să-i sară inima din piept. Și nici înfățișarea ei: o rochie neagră simplă care se potrivea cu părul care-i cădea lung și drept pe spate, încadrând un chip luminos cu trăsături ascuțite și ochi mari. Mai degrabă era vorba de felul ei de-a merge, zvelt, sigură pe sine, cu o grație a mișcărilor evidentă de sub rochia ei care i-a captivat privirea sa de bărbat dornic de atâta timp de o asemenea priveliște. Nico a uitat de găleată, luând-o la goană după ea, privind-o cum intră pe ușa care dădea în aripa de nord a mănăstirii. S-a gândit repede ce scuză să inventeze ca s-o urmărească și să afle cine este.

Nico a dat buzna pe ușă și s-a uitat în dreapta și în stânga. Dispăruse. Pentru o clipă s-a întrebat dacă n-a fost o nălucire de-a lui.

În următoarele zile a văzut-o din nou de câteva ori. Dar de fiecare dată era doar o apariție fulgurantă, și de fiecare dată el era ocupat cu antrenamentele sau în drum spre antrenamente și nu a putut zăbovi. Era frustrant și în curând și-a dat seama că își arunca mereu privirea încoace și încolo, căutând-o.

— Cine-i? l-a întrebat pe Aléas într-o seară la cină.

— Cine? a replicat Aléas trădându-se prin

tonul pretins neștiutor.

— Știi cine! Fata pe care o tot văd pe aici.

Aléas i-a aruncat un rânjet crud.

— Aia nu-i doar *o fată*, Nico. Aia e fata maestrului meu și ai face bine să-ți ții privirea departe de ea— ca să nu mai vorbim de mâini. Maestrul meu este groaznic de protector.

— Fiica lui Baracha? Nico a rămas stană de piatră la așa o veste.

— Nico, măsura în care ție îți place sau nu-ți place un om nu prea are de-a face cu modul lui de a procrea.

— Și cum o cheamă?

— Sèrese.

Era un nume de rezonanță merciană și Nico a remarcat asta.

— Da, a căzut de acord Aléas. Mama ei a fost merciană. Dar ce-i cu tot interogatoriul ăsta, sau nu-i nevoie să-ntreb?

— Ce interogatoriu? a spus el, privind în lături.

Dar apoi a continuat:

— Cât timp stă pe-aici?

Aléas a oftat:

— Ce șarlatan mai ești! Dă-mi voie să mă repet, cu riscul de a părea pisălog! Este fiica lui Baracha și a venit aici pentru câteva săptămâni, să-și viziteze tatăl. Când se va încheia vizita, se va întoarce în Q’os, dat fiind că acolo lucrează pentru noi. În cazul în care, în timpul șederii sale la mănăstire, a fost molestată sau acostată în vreun fel— și prin molestată înțeleg dacă a fost interpelată, privită, făcută obiect al dorinței în timpul

bâjbâielilor tale nocturne pe sub pătură— dacă se întâmplă oricare dintre aceste lucruri între tine și ea în tot acest timp, atunci fii sigur că maestrul meu o să-ți pună un cuțit la coaie. Uită-te la el cum stă acolo. Se uită la noi chiar acum. Mai târziu o să mă muștruluiască pentru simplul fapt că am vorbit cu tine.

Nico s-a rezemat precaut de spătarul scaunului. Nu se îndoia deloc de valabilitatea avertismentului lui Aléas.

Chiar și așa, după ce Aléas s-a întors la mâncarea lui, Nico a cercetat sala de mese să-i mai surprindă o dată privirea fetei și a fost foarte dezamăgit când nu s-a întâmplat asta.

În dimineața următoare li s-au încrucișat în sfârșit căile și el a simțit instantaneu că le-a fost menit să se întâlnească. Nico credea în asemenea lucruri.

Era de Ziua Nebunului, așadar, ziua lui liberă, și intra la spălătorie să-și primenească niște schimburi înainte de a o porni în plimbarea lui obișnuită de-a lungul văii.

Acolo, în aerul plin de aburi din încăperea cavernoasă, ea își storcea ultima dintre hainele sale. Nico s-a oprit în ușă, neștiind dacă să intre sau să plece.

— Bună, i-a spus ea pe un ton amical, după ce a aruncat o privire peste umăr.

Tonul ei l-a convins să intre. A închis ușa în spatele lui și a traversat încăperea. Și-a lăsat hainele lângă conducta de metal cu apă clocotind deasupra focului, apoi a dat din nou din cap în direcția ei și a zâmbit.

Fata a terminat de împăturit o vestă udă și a așezat-o pe grămada de rufe deja aranjate în coș. Avea mânecile rochiei suflecate și părul negru strâns la spate, iar fața îi era îmbujorată de căldură și osteneală. Nico și-a dat seama că erau cam de-o vârstă.

— Ce-i? a întrebat ea cu un zâmbet fugar, conștientă de faptul că o analiza.

El a clătinat din cap.

— Nimic. Eu sunt Nico, ucenicul maestrului Ash.

A văzut-o cum s-a schimbat la față auzind asta— ca un fel de reconsiderare a omului cu care vorbea. Ochii ei negri au prins a-i scruta trăsăturile, părând să zăbovească asupra lor. Era genul de privire, după cum și-a dat el seama, care-l făcea mereu să se uite în lături roșind— iar în interior îl transforma într-un idiot luat cu tremurici.

Nico a păstrat tăcerea, temându-se că orice i-ar ieși din gură ar putea fi niște bâlbe sau prostii sau, mai rău încă, și una, și alta.

— Eu sunt Sèrese, ea spus fata, cu o voce gravă și răgușită. Ceea ce i-a provocat un fior în coapse.

— Știu, a spus el, și a regretat imediat.

Ea a părut încântată de asta— faptul că știa cum o cheamă sau că părea brusc stânjenit, nu știa care din două.

— Atunci trebuie să fii merciană, a îndrăznit el, încercând să-și recâștige stăpânirea de sine. Sèrese. Înseamnă „ascuțit” în limba veche.

— A, cred că ți-am recunoscut accentul.

— Da. Sunt din Bar-Khos.

— Aha. Impresionată din nou.

De afară s-a auzit un clopot bătând ora.

— Ei bine, îți aparține, a spus ea arătând către apa care clocotea, în timp ce-și aranja ultima haină spălată.

— Așteaptă, a spus el pripit, chiar când și-a amintit puternicul avertisment al lui Aléas. Dar pulsul i s-a întețit la gândul de a-i cere fetei să accepte să-și petreacă ziua lui liberă cu ea. Își imagina cum vor cutreiera valea împreună, vorbind, râzând, ajungând să se cunoască unul pe altul. E ziua mea liberă, i-a explicat el. O să ies să mă plimb după ce termin aici. Ce-ar fi să vii cu mine?

Ea a părut să cugete la asta cel puțin preț de câteva secunde. Dar apoi a scuturat din cap.

— O să mă aștepte tata, mi-e frică.

— O, a spus Nico, învins; deși o mică parte din el se simțea ușurată.

— Poate altă dată, a spus ea, luminându-se. Când s-a aplecat să-și ridice coșul, Nico nu s-a putut abține să nu-i admire formele văzute din spate.

— Stai, a spus el brusc. Dă-mi voie să te ajut.

— E în ordine. Mă descurc.

El s-a făcut că n-o aude și i-a înșfăcat oricum coșul. Era mai greu decât se așteptase și abia și-a înăbușit un geamăt.

Sèrese l-a urmat afară, în lumina puternică de pe hol, unde fețele le străluceau de transpirație, iar părul le atârna în șuvițe din cauza aburului. S-au oprit, s-au privit unul pe altul. Inima lui continua să bată nebunește.

A dat s-o atingă.

— Sèrese?

Baracha stătea în ușa deschisă care dădea în hol.

Fata și-a dat ochii peste cap.

— La revedere, a murmurat zâmbind o scuză. S-a dus să i se alăture tatălui, privind încă o dată în urmă.

Baracha a privit amenințător la Nico, cu o expresie întunecată pe chip.

Era într-o după-amiază pașnică de Zi Întâi, iar Nico și ceilalți ucenici transpirau executând obișnuitele tehnici cali. Terenul de antrenament era plin de rōshunii adunați să-și exerseze fiecare abilitățile, spațiul acela deschis abia reușind să-i cuprindă pe toți, în vreme ce, din turnul său, Oshō putea fi văzut uitându-se la ei de la fereastra care dădea în curte.

Ucenicii fuseseră expediați într-un colț îndepărtat, respirând din greu din cauza exercițiilor de lovire pe care le practicaseră deja, acum executând niște combinații simple de lovituri din interior cu lovituri din exterior, așa cum îi instruia Baracha pe un ton nervos între un exercițiu și altul.

În ziua aceea părea să fie la fel de irascibil ca întotdeauna, nici mai mult, nici mai puțin ca altădată, iar mâna lui aplicase deja scatoalce mai multora dintre ei care se mișcau prea lent pentru starea lui de spirit. La un moment dat a ridicat tonul la Aléas, pe motiv că nu era atent la ce făcea, ceea ce nu era neobișnuit, pentru că întotdeauna își bruftuluia tânărul ucenic mai

mult decât pe toți ceilalți, dar lui Nico nu-i plăcea să asiste la așa ceva, cum nu le plăcea nici celorlalți. Cu toții știau că Aléas era cel mai bun dintre ei și că nu merita un asemenea tratament.

Tocmai în plină tiradă a sa o tăcere bruscă s-a lăsat peste terenul de antrenament. Baracha s-a oprit în mijlocul frazei, ochii furioși scânteindu-i să descopere sursa acestei noi perturbări.

Acolo, umblând prin praf, Ash își făcuse apariția, ducând în mână o sabie băgată în teacă, ieșind să se antreneze și el odată cu ceilalți, mai degrabă decât să exerseze de unul singur în zori.

Rōshunii adunați acolo s-au întors rapid să-și vadă de ale lor, dar ucenicii și-au dat seama că nu se mai pot concentra la fel de bine. Mulți se uitau cu coada ochiului la bătrânul cu mantie neagră care se antrena împreună cu toți ceilalți, lama sabiei scânteind și strălucind în lumina soarelui, cu o serie de mișcări mult prea rapide pentru ca majoritatea să le poată urmări. Sursa aceasta de distragere nu a făcut decât să înrăutățească și mai mult dispoziția lui Baracha, care i-a readus la ordine cu palme pe câțiva dintre ei, până când s-au concentrat cu toată seriozitatea asupra propriilor exerciții.

După o vreme le-a permis să ia o pauză în care să bea apă și să respire.

— Văd că bătrânul se joacă astăzi alături de noi, a strigat Baracha în direcția lui Ash, destul de tare să-l audă toți cei aflați în preajmă. Ash i-a întâlnit privirea o fracțiune de secundă, apoi

și-a văzut mai departe de rutina lui. L-a ignorat deliberat pe masivul alhaziiu, iar Nico a văzut că lipsa lui de reacție l-a lovit în orgoliu pe celălalt.

În timpul pauzei, câțiva dintre ucenici s-au adunat în jurul lui Nico și l-au întrebat cum se manifesta maestrul lui în acțiune. Nico a așteptat ca întrebarea lor avidă să lase loc tăcerii nerăbdătoare, apoi a mărturisit dintr-o suflare:

— Este precum centrul de liniște al unei furtuni, iar ceilalți au dat din cap, reprezentându-și scena în minte. Iar Aléas a chicotit.

În dimineața următoare, Nico s-a întâlnit din nou cu Baracha în drum spre exercițiile de tras cu arcul. Alhaziiul tocmai ieșea din sala de arme și i-a tăiat calea văzându-l că înaintează spre el.

— Tu! a hămăit el.

— Eu?

— Da, tu. Vino cu mine.

— Trebuie să ajung la lecție. O să întârzii.

— Vino! Baracha s-a răstit scos din fire.

Nico a înghițit în sec în timp ce alhaziiul parcurgea holul. Pentru o clipă s-a gândit să spele putina, dar asta ar fi părut stupid și copilăresc. Dimpotrivă, s-a impulsionat să meargă înainte.

Au trecut în grabă prin bucătăria foarte încinsă. Cei doi bucătari nu i-au luat în seamă, preocupați să se ciondănească cine poate să folosească o oală. În capătul bucătăriei

Baracha s-a oprit și a deschis o trapă din podea. A coborât în întuneric.

Nico s-a uitat în jos către treptele de piatră și la statura masivă a lui Baracha dispărând în beznă. Se întreba despre ce-o fi fost vorba. Dar apoi și-a dat seama imediat ce se întâmplă.

„Un tată furios, extrem de protector.”

— Aici jos, a răsunat ecoul vocii lui Baracha, care l-a tras parcă pe Nico după el, făcându-l să pună piciorul pe prima treaptă. Pe restul le-a coborât ca prin vis.

Era o debara, cu pereți din piatră și răcoroasă. Singura lumină venea de la treptele din spate. În întuneric Nico distingea forme atârnate în cârlige de oțel fixate de tavanul de lemn: hălci de vânat, afumate și sărate, lângă saci de făină, mirodenii sau legume uscate. Ceva se legăna în cârlig chiar în dreapta lui. O pasăre abia curățată de pene și cu măruntaiele scoase.

A luat-o în direcția aceea, oprind în trecere balansul păsării cu o singură mână. A simțit-o la degete rece și cărnoasă.

În fața lui, o siluetă s-a mișcat în întuneric. A văzut o străfulgerare subită de alb: dinții dezveliți în rânjet ai lui Baracha.

„N-am făcut nimic rău, s-a încurajat Nico în sinea lui. Doar am vorbit și noi câteva minute.”

Asta nu i-a fost de mare ajutor, iar sudoarea a început să-i picure de pe frunte.

— Aici, băiete.

Nico a înghițit nervos în sec. Într-un moment deplasat de fantazare și-a dorit să fi avut o sabie la el.

Tăcerea era grea ca într-un mormânt. Baracha stătea sprijinit de ceva, cu brațele încrucișate. Pe măsură ce se apropia, Nico a văzut că era ghizdul înălțat al unei fântâni de piatră, lat de vreo doi metri, acoperit de un grilaj ruginit din fier. În interiorul lui, la mare adâncime, putea auzi ecoul unei ape repezi curgătoare.

Fără vreun alt cuvânt, Baracha s-a întors și și-a pus mâinile pe grilaj. L-a deschis icnind de efort și cu un scrâșnet de balamale.

Nico s-a uitat în întunericul de jos. Apa curgea învolburându-se, nevăzută, dar înfricoșătoare. I-a simțit răcoarea pe față. Era un izvor subteran care își croia drum chiar pe sub construcția mănăstirii.

Nico a făcut involuntar un pas în lături.

— Ce vrei de la mine? a întrebat el.

Baracha s-a aplecat să ridice ceva de jos. Era o găleată, plină de mușchi, fixată de o sfoară putredă. Capătul sforii era legat de grilajul de fier.

Alhaziiul a coborât găleata în întuneric.

— Cred că fiică-mea a pierdut ceva ieri, i-a explicat. Vreau să te cobori tu acolo să cauți.

Nico s-a mai îndepărtat cu un pas de fântână.

— Sunt cât se poate de sigur că n-o s-o fac.

Sfoara aproape s-a smuls din mâna lui Baracha, luată brusc de apă. El a strâns-o și mai puternic. Nico a auzit găleata izbindu-se de pereții fântânii, zgomotul apei fiind și mai puternic la depășirea obstacolului.

— O s-o faci, i-a spus Baracha. Într-un fel sau

altul, *ai să* cobori acolo.

Nico a privit uluit fața ascunsă de umbră a bărbatului. Nu-și dădea seama dacă vorbea serios.

„Dacă încearcă să mă sperie, are sorți de izbândă!”

Nico a încercat să fugă, dar picioarele îi păreau înțepenite pe podeaua de piatră. Baracha a înaintat cu un pas spre băiat, trăgând sfoara după el. Nico tot nu se putea mișca.

Tânărul și-a deschis gura— să strige după ajutor, să-și pledeze nevinovăția, nu era sigur— când o palmă grea i-a poposit pe umăr. Degetele lui Baracha i s-au încleștat pe mantie. Haina i s-a strâns în jurul gâtului. Fără prea mare efort, alhaziiul masiv l-a împins îndărăt spre fântână.

— Dă-mi drumul! a strigat Nico, simțindu-și picioarele târându-se pe podea. S-a încordat, încercând să scape din strânsoarea celuilalt.

— Nu! a țipat el furios, când gura întunecată a fântânii i-a apărut înaintea ochilor. A încercat să ridice mâna spre fața lui Baracha, degetele bâjbâind sălbatic după ochii celuilalt. Bărbatul și-a ridicat capul cât să nu-l ajungă. Strânsoarea i-a slăbit puțin când i-a băgat capul lui Nico în fântână, încercând să-i tragă și restul corpului. Mâinile lui Nico au bâjbâit să se agațe de ghizdul lipicios, în timp ce apa nevăzută se învolbura rece ca gheața pe sub pământ.

Și atunci, mărinimos, Baracha și-a slăbit strânsoarea și Nico s-a eliberat dintr-un salt. S-

a îndepărtat clătinându-se de torționar, prinzând expresia amuzată de pe fața acestuia.

— Nemernicule, i-a aruncat Nico, retrăgându-se în grabă, împiedicându-se de obstacolele atârnate de cârlige, în timp ce râsul lui Baracha îi sfârteca spatele cu batjocura pe care o transmitea.

Nico nu s-a oprit decât după ce-a ajuns afară, în aer liber, înghițind cu noduri, închizând ochii pe jumătate în lumina soarelui și blestemându-se pentru cât de prost fusese.

Sèrese, din câte a auzit după aceea, a fost trimisă din mănăstire în aceeași zi.

CAPITOLUL 14 - Asigurări divine

În anticamera fără ferestre a arenei cunoscute ca Shay Madi, Kirkus își privea mama vorbindu-le preoților adunați înaintea ei.

Cei doi ani petrecuți în calitate de Sfântă Matriarhă a Imperiului începuseră să-și pună amprenta asupra ei, în ciuda Laptelui Regal atât de costisitor pe care-l consuma în fiecare dimineață. Ridurile vizibile care-i brăzdau fruntea puteau proveni doar din obiceiul de a se încrunta de îngrijorare, deși azi și aici, în public, mama lui prefera să zâmbească, și încă să zâmbească des.

Îmbătrânirea vizibilă fusese primul lucru pe care Kirkus îl observase la întoarcerea din călătoria prin Imperiu împreună cu bunica lui, când dăduse cu ochii de chipul mamei pentru prima dată după multe luni. Fusese și primul lucru pe care îl comentase, ceea ce îi adusese ei râsul pe buze și lui un sărut blând pe frunte

din partea mamei.

Cu excepția lănțișoarelor preoțești de aur atent lucrate care se legănau prinse de la lobii urechilor până la nări și a reflexiei luminii pe luciul craniului ei ras, mama lui putea fi confundată cu matroana unui bordel obscen de la oraș ajunsă în punctul culminant al unei nopți acceptabil de aglomerate. Fața netedă a lui Sasheen era îmbujorată de la căldura emanată de atâtea trupuri strânse laolaltă, de nenumăratele lumini de gaz din alcovurile acoperite de funingine înșirate de-a lungul pereților și de lipsa oricărei adieri venind dinspre intrarea însorită din zidul aflat în spatele ei și care dădea spre estrada imperială. Stătea cu o mână în șold. Sub bărbia ridicată, sânii grei împungeau pânza albă a rochiei.

Ademenitoare, dar periculoasă era primul gând care trecea prin mintea majorității bărbaților. Era, probabil singurul lucru pe care Kirkus îl știa despre tatăl său— în măsura în care ea era un indiciu al gusturilor acestuia în materie de tovarășe de pat.

Preoții și preotesele care umpleau încăperea vorbeau între ei, cu excepția celor adunați chiar lângă Sfânta Matriarhă. Aceștia o ascultau cu respect pe Sasheen, dar vorbeau la rândul lor cu o lipsă de formalism obișnuită pentru Marii Preoți din Q’os și care-l luase prin surprindere pe Kirkus în cea dintâi împrejurare în care s-a aflat în prezența curții liderului anterior, Patriarhul Nihilis. Kirkus se așteptase la un grad mai mare de pompă și ceremonial, așa cum se obișnuia la ceremoniile oficiale de

stat.

În schimb, marii preoți din Q’os se comportau ca niște camarazi incomozi implicați într-o conspirație de proporții și insuportabil de ambițioasă: nu mai puțin decât luarea în stăpânire a întregii lumi. Deferența pe care alegeau să i-o arate Sfintei Matriarhe nu venea doar din respectul față de poziția acesteia, dat fiind că ajunsese în felul în care o făcuse la conducerea Imperiului Mann, venind parcă de nicăieri, ci din teama față de graba cu care înăbușea până și cel mai mic semn de nesupunere, așa cum se întâmplase cu moartea atâtora dintre foștii lor colegi.

Exista o amenințare care le sufla în ceafă chiar acum, întruchipată de două gărzi de corp ale ei de statură masivă, cu ochii mascați de ochelari de protecție cu lentile fumurii, astfel încât nimeni să nu-și dea seama de direcția privirii lor și cu mâinile acoperite de mănuși cu ținte otrăvitoare.

Kirkus era atent doar pe jumătate la ce aveau de spus mama lui sau ceilalți. Astăzi nu avea loc o întrunire oficială a curții, ci era doar o după-amiază de relaxare la Shay Madi, în care membrii castei superioare aveau ocazia să socializeze în timp ce vizionau divertismentele din arena publică. Cu toate acestea, era vorba despre bărbați și femei aflați în poziții superioare și nu se puteau abține să nu tragă sfori pentru a obține avantaje materiale.

Kirkus le-a dat voie acestor preocupări meschine să treacă peste el în vreme ce îmbuca din carnea moale a unui fruct de

parmadio, tremurând la fiecare împunsătură de plăcere narcotică dată de spargerea în dinți a sâmburilor amari. Din când în când, privirea îi cutreiera încăperea și-i cerceta pe ocupanții acesteia inhalând din vasele lor aburinde sau din licorile răcoroase aromate. Dar de fiecare dată, operația aceasta de scrutare sfârșea prin a se opri asupra ușilor duble masive din capătul cel mai îndepărtat.

Lara nu avea să apară astăzi, bănuia el. Într-adevăr, ultimul său iubit, generalul Romano, venise de unul singur și stătea acum într-un colț, prins într-o discuție înfocată cu generalul Alero. Chiar în timp ce Kirkus îl analiza pe tânărul general, bărbatul și-a întors capul și cei doi și-au încrucișat privirea.

Scântei de ură se transmiteau în schimbul de priviri.

Romano era nepotul ultimului Patriarh și era considerat urmașul cel mai notabil din rândurile celei mai vechi și mai puternice familii din cadrul ordinului. Tânărul Romano era cel dintâi rival în raport cu poziția deținută de Sasheen, deși era clar că avea să aștepte ca domnia ei să ajungă la capăt înainte de a încerca să preia conducerea, perioadă în care mulți se așteptau de la Kirkus însuși să-și asume poziția de Patriarh; nici că se putea ca Lara să-și fi găsit un nou iubit mai bine poziționat împotriva lui Kirkus decât acesta de acum.

În partea cealaltă a camerei, Romano a dat din cap în direcția lui Kirkus, care s-a înclinat ca răspuns, ferindu-și ochii.

Lara ar fi venit cu Romano, dacă ar fi avut chef. Era evident că încă îl evita pe Kirkus. Ultima lui răbufnire în public, în băile de sus din Templul Șoaptelor în ziua întoarcerii sale, a constituit un motiv de jenă pentru amândoi.

Sperase că, văzând-o pe Lara din nou, avea să rămână calm și înțelept în privința situației lor. Spera că se maturizase cel puțin până în acest punct în timpul aventurilor sale peste hotare. În schimb, de îndată ce dăduse cu ochii de ea, trupul lui a suferit o reacție copleșitoare de șoc, astfel că, stând acolo în turnul său, uluit în vreme ce ea trecea pe lângă el fără să arunce nici măcar o privire în direcția lui, Kirkus s-a trezit țipând în spatele ei când fata se îndepărta, vocea tremurându-i atât de tare de furie, încât a avut nevoie de câteva clipe bune ca să-și dea seama ce spusese.

— O să-ți cer în curând consimțământul, Matriarhă, îi șoptea preoteasa Sool mamei sale. Să mai fie cam o lună de acum încolo până la aniversarea Augeriilor din Mann.

Kirkus simțea că i s-a pus un nod dureros în gât. Și-a mutat privirea de pe ușile închise către fundul încăperii și s-a concentrat din nou asupra conversației generale din jurul lui.

Preoteasa Sool își ținea capul plecat, făcând pe supusa loială, deși Kirkus bănuia uneori că lucrurile stau cu totul altfel.

— Va trebui să știu dacă planurile noastre de comemorare sunt adecvate. La urma urmelor, acesta este anul în care sărbătorim cea de-a cincizecea aniversare a domniei manniene. Poate că ne poți da și tu câteva idei.

— O, nu te aștepta să scoți ceva de la mine, i-a replicat mama lui cu o fluturare a mâinii, cu cealaltă ținându-și rochia ridicată deasupra unei coapse întinse, să se răcorească. O să te las pe tine și pe ai tăi să luați asemenea decizii, știi asta. Crede-mă, am alte lucruri care să mă preocupe chiar în momentul de față.

— Da, a spus Sool umilă, capul plecându-i-se și mai mult. Cred că am și auzit de ele. Această nouă petiție a lui Mokabi: un alt plan de invazie a Porturilor Libere. Bătrânul războinic se agită, fără îndoială, tot mai mult, acum că se apropie clipa retragerii.

— Ca de obicei, urechile tale prind doar șoapte purtate pe aripile plictiselii. Era multă nerăbdare în tonul mamei sale și o oboseală pe care Kirkus a observat o mai des ca niciodată în aceste zile.

— Totuși. Chiar și așa... a continuat Sool, apoi s-a întrerupt brusc.

Lui Kirkus îi venea să râdă de ea.

— S-ar părea că tu și mama sunteți cele mai bune prietene, a spus el glumind. Cine altcineva ar asculta cicălelile voastre?

Sool a zâmbit, deși putea la fel de bine să fi fost și o grimasă.

— Mama ta ți-a dat naștere la vremea ei, a spus ea. Ai putea avea un pic de respect pentru ea, puișor.

Replica lui a fost un alt pocnet de semințe zdrobite în dinți. A renunțat să rostească ce-ar fi vrut să zică în continuare.

Kirkus privise cu interes acest schimb de replici. În felul ei subtil, Sool fusese ca o

mătușă afectuoasă pentru Kirkus pe măsură ce băiatul a crescut, cel puțin în măsura în care putea fi afectuoasă oricare dintre femeile ordinului, unde asemenea legături se alimentau din loialitate și necesitate— cu siguranță nu din dragoste și rar din bunătate. În copilărie, Kirkus trăise în Templul Șoaptelor, în apartamentele mari ale mamei și ale bunicii, una dintre ele fiind ultima glammari, sau consoartă aleasă, pentru Patriarhul Aslan, cealaltă, un sfetnic de încredere pe căile credinței. Sool le vizitase adesea pe femeile de acolo, fiind uneori însoțită de fiica ei, Lara. În serile de vară, Sool le istorisea povești din trecut, el și Lara stând împreună în balconul camerei sale, cu nenumăratele animale pe care le adunase de-a lungul anilor țipând și trăncănind în cuștile lor, în timp ce lumina înserării plana ca un giulgiu deasupra orașului Q’os care se întindea la picioarele lor.

Din acel punct înalt de observație situat într-o aripă a Templului Șoaptelor, forma completă a orașului insulă era pe deplin vizibilă. Pe coasta de est, un limb natural de pământ pătrundea diagonal în mare; spre nord se puteau vedea cele patru gropi de gunoi făcute de oameni, care semănau atât de mult cu niște degete: toate cele Cinci Orașe, cum erau cunoscute la modul colectiv, fiecare populând marginea apei cu clădiri. În copilărie, Kirkus cercetase locurile de la est la vest: insula se putea vedea în forma unei mari mâini deschise, cu palma orientată spre cer, degetul său mic trunchiat pentru a simboliza degetul mic

parțial amputat al urmașilor lui Mann. Nu se plictisise niciodată de acest peisaj, copil fiind, cocoțat acolo, în chiar inima orașului.

În acele seri călduroase de altădată, Sool își depănase poveștile cu o voce aspră șoptită, ca și cum cuvintele ei erau obiecte de preț care trebuiau păzite. Îi vorbise băiatului de vremea când propria ei mamă și bunica lui lucraseră în secret în tinerețea lor pentru cult, în acea perioadă de foamete și ciumă cunoscută drept Marea Încercare, fiecare dintre ele neînfricate, înrudite spiritual, recrutarea lor în ordin fiind rezultatul faptului de a fi împărțit fără supărare același bărbat.

Ambele luaseră parte la Noaptea Cea Mai Lungă, seara aceea care urmase distrugerii orașului prin foc. Acționând împreună, îl omorâseră pe unul dintre oficialii cei mai importanți ai orașului, care trăia într-o splendoare opulentă în palatul său, în timp ce orașul zăcea în ruine și în foamete de jur împrejur. Ambele asistaseră la execuția frenetică a reginei-copile, avându-și chiar fiecare micul său rol în asta. Îngenuncheaseră epuizate și gâfâind la picioarele Marelui Preot Nihilis însuși, când a fost uns drept Primul Sfânt Patriarh din Mann.

Sool le spusese lui și Larei toate aceste lucruri, și multe altele, mândră se pare de legătura de rudenie dintre familia ei și a lui, de ascensiunea reunită a lor la putere. Abia după ce a mai crescut, Kirkus a aflat și celelalte variante ale acestor povești. Și-o amintea pe bunica lui, pe jumătate tăiată după o curățare

ritualică, zăcând în pat și vorbind ca în transă, înșfăcându-l pe Kirkus de mână pentru a-l ține alături în timp ce-i povestea despre asasinarea vechii sale prietene, mama lui Sool, pentru că renunțase să urmeze căile lui Mann.

Trecuse deja mai bine de un an de când Kirkus n-o mai întâlnise pe Sool în carne și oase. Cum stătea în fața ei în învălmășeala din anticameră, a văzut-o prin ochii sinelui său de copil și s-a întrebat când au pierdut legătura aceea specială care-i procurase atâta bucurie în copilărie. A presupus că s-a întâmplat poate din cauza faptului că el și Lara au luat-o pe drumuri diferite, dar reflectând mai profund, și-a dat seama că povestea e mai veche de atât. De când crescuse, și-a dat el seama, de când nu mai avea nevoie în viața lui de oameni ca matroana aceasta binevoitoare.

„O să mă debarasez de femeia asta, s-a gândit Kirkus, uitându-se în ochii ei albaștri și ea într-ai lui. Și de toată bunăvoința pe care mi-a arătat-o vreodată."

Kirkus și-a ridicat mâinile la piept, apoi le-a întins înainte, într-un gest de concesie. Femeia a clipit, luată prin surprindere.

Lângă el cineva își dregea vocea. Era Cinimon, marele preot al sectei Monbarri—acel cult în cult ai cărui membri se declaraseră inchizitori și apărători atât de fervenți ai credinței, că-i speriaseră pe toți ceilalți. Bărbatul vorbea cu o voce asemenea nisipului mișcător de pe cursul unui râu, expresia fiindu-i indescifrabilă în spatele poverii lăsate de nenumăratele piercinguri care-i împodobeau

fața.

— E adevărat, așadar? a întrebat-o el pe Sasheen. Mokabi crede că în sfârșit poate învinge rezistența Porturilor Libere?

Sasheen a plecat capul parcă pentru a reflecta asupra întrebării.

— Asta crede el, da, deși nu ne-am făcut timp propriu-zis încă să ne uităm peste propunerile lui. I-a aruncat o privire lui Sool. Mă voi întâlni în curând cu generalii mei ca să discutăm problema aceasta. Vei fi primul, desigur, care va auzi ce-am hotărât.

— Mai trebuie să decidem și în chestiunea Zanzahar, a mormăit micul Bushrali din spatele buzei pocalului, Marele Preot al Regulatorilor, evident că deja beat. Aceste discuții echivoce în privința prețului cerealelor și sării nu ne sunt de niciun folos nouă. Dacă nu micșorăm prețurile, iar Califatul își extinde apele teritoriale cu două sute de laquri înspre Porturile Libere, așa cum amenință s-o facă, atunci acest război de uzură se poate transforma într-un război fără sfârșit.

Cinimon a dat din cap, masivele sale piercinguri faciale zornăindu-i laolaltă, în timp ce ochii negri îi străluceau în mijlocul lor. Brațele și picioarele preotului erau goale sub sutana lui în întregime albă; se încrețeau din cauza țepilor de metale prețioase îngropate sub piele, țepi care se desfășurau ca o mulțime de șerpi în jos înspre glezne și către picioarele încălțate în sandale— de parcă, în orice moment, aveau să iasă de sub piele și să se răsucească liberi pe pământ asemenea unor

creaturi vii.

— Ar trebui să venim cu propriile cereri înaintea Califatului, s-a văicărit preotul. Ar trebui să insistăm să nu le mai vândă Porturilor Libere cerealele pe care le cumpără de la noi. Este de-a dreptul obscen. Nici măcar nu mai încearcă să țină ascunsă practica asta.

— Înaintează tu o asemenea cerere și riscăm un embargo, s-a văitat Bushrali, oprindu-se să-și ducă mâna la buzele înroșite de vin ca să mascheze un râgâit. Și ce-o să ne facem atunci, fără un furnizor constant de praf de pușcă?

— Așa să fie, atunci, a intervenit Kirkus, destul de indignat în cele din urmă ca să se bage în discuție. Poate că a sosit momentul să punem la încercare monopolul acesta al Zanzaharului și să vedem cât timp vor supraviețui fără cerealele noastre. M-am uitat și eu peste cifre la fel ca toată lumea. Nu sunt sigur că vorbesc doar despre un singur rezultat.

— Foarte bine spus, a căzut de acord Cinimon, iar mama lui l-a privit și ea cu interes, deși n-a zis nimic.

Bushrali și-a manifestat iritarea fluturându-și pocalul, un jet de vin roșu revărsându-se pe podeaua de marmură asemenea unor perle de sânge.

— Cifrele sunt exacte, tinere stăpân. Stocurile noastre de praf de pușcă se vor termina înainte ca Zanzahar să fie nevoit să caute grâu, sare și orez în alte părți. Crezi că vor permite ca lucrurile să urmeze alt curs? Crezi că ne vor raționaliza proviziile de praf de

pușcă doar pentru că nu le place să negocieze? Ei știu până la ultimul gram ce se găsește în depozitele de pe cuprinsul întregului Imperiu. Știu cât folosim lunar împotriva celor din Bar-Kosh și de aiurea. Știu și când un depozit de-al nostru s-a deteriorat până la a nu mai putea fi folosit.

— Pe cine credeți că încearcă din greu Regulatorii mei să contracareze? Pe rebeli și pe eretici, poate? Da, într-adevăr, pentru că în fiecare săptămână predăm sute de asemenea trădători în mâinile lui Monbarri al lui Cinimon după ce noi înșine ne-am făcut felul cu ei. Dar vă spun un lucru: cel puțin jumătate din rapoarte exprimă îngrijorări doar la adresa lui El-mud. Aripa Nopții are ochi și urechi pretutindeni și trebuie să găsim o modalitate de a-i neutraliza.

Bărbatul s-a oprit, observând scânteia de mânie din ochii lui Kirkus. Părea să-și amintească, în sfârșit, cui i se adresa, pentru că s-a înroșit brusc, scalpul său chel fiind de o paloare cadaverică în contrast cu roșeața feței, și a aruncat o privire în direcția lui Sasheen și a celor două gărzi de corp care o flancau. Bărbatul s-a făcut mic.

— Iartă-mă, i-a spus lui Kirkus. Se pare că am băut prea mult și că încep să dau lecții unui bărbat ca și cum ar fi încă un copil.

Kirkus a continuat să-l țintuiască cu privirea, bucurându-se să-l vadă cum se agită. Cinimon a fost cel care a rupt în cele din urmă tăcerea care se lăsase între ei.

— Aș crede, Bushrali, că tu ar trebui să fii

ultimul care să accepte așa un deficit în dotările sale.

— Eu nu măsluiesc adevărul așa cum fac alții, i-a întors-o el.

Pe un ton mult mai temperat, i s-a mai adresat o dată lui Kirkus.

— Aceşti oameni ai deşertului din Zanzahar au transformat într-o adevărată artă jocul cu umbrele și obținerea de informații de mai bine de o mie de ani. Nu poți spera să-i prostești pentru mult timp. Agenții din El-mud sunt adevăratul motiv al monopolului din Zanzahar. Nici măcar nu ne putem gândi la o invazie a Califatului fără ca ei s-o afle. Să vorbești despre aceste lucruri, chiar și aici, în această încăpere plină de oamenii cei mai loiali, înseamnă să spui prea multe.

— Păi, tocmai de aia nu e decât vorbărie goală, l-a întrerupt Sasheen însăși, cu blândețe. Nu avem nici un fel de intenții privind Zanzahar, nici acum, nici mai târziu. Și părea sinceră în ceea ce spunea, deși chiar în acel moment Kirkus și-a dat seama că mama sa nu exprima pe deplin adevărul. Mormăitul lui de neîncredere i-a atras o scânteie de avertizare din partea ochilor ei. Și-a ascuns repede zâmbetul luând încă o îmbucătură de parmadio.

— Poate că ai uitat lecțiile de istorie pe care am insistat atât de mult să-ți fie predate? i-a reproșat ea. Cum au căzut cei din Markesh când au atras un embargo asupra lor pentru că au ținut pentru ei Insulele Cerului și sursele de praf de pușcă de acolo?

Cunoștea prea bine istoria, dar nu avea de gând să înghită momeala. A continuat să mestece și i-a întors mamei privirea cu care îl cerceta ea însăși.

— Fără artilerie, dușmanii i-au făcut una cu pământul în curs de zece ani. Ar trebui să ții minte asta, fiule. Markesh era departe de a fi slab. Imperiul lor comercial era atât de influent, încât chiar și acum toți cei din Midèrēs tot mai vorbesc limba comercială. Dacă nu erau ei, încă mai foloseam cu toții tuburi de fier drept tunuri și bețe goale pe dinăuntru pe post de puști. Și totuși au căzut. Chiar crezi că suntem imuni față de o soartă similară?

— Noi suntem Mann. Ei nu erau.

— Noi suntem Mann, e adevărat. Dar nu suntem invulnerabili. Poate că în timpul recentului tău cull ți-ai adus aminte și de asta, nu?

N-a mai spus nimic, cel puțin nu în fața celorlalți.

Kirkus i-a aruncat cotorul de la parmadio unui sclav care trecea pe acolo și și-a șters mâinile de mantie. Nu a mai spus nici el nimic, iar conversația a luat-o în alte direcții.

Mama lui se făcuse lividă la întoarcerea sa, furioasă până la punctul de a-l plesni, când a aflat că a înjunghiat-o pe purtătoarea unui sigiliu în timpul cullului.

— Crezi că nu vor încerca să pună mâna pe el, chiar și aici? urlase Sasheen la bunica lui.

— Putem invoca accidente în apărarea noastră, dacă o s-o facă, a auzit-o replicând pe

bunica lui, de după ușa grea unde se pitise să asculte. Liniștește-te, fata mea. Nu am ajuns atât de sus temându-ne de năravurile rōshunilor. O asemenea îngrijorare este semn de slăbiciune. Trebuie să te eliberezi de asta.

Kirkus însuși nu-și făcuse inițial asemenea griji. Cullul îl schimbase, într-un fel sau altul. Obișnuita lui aroganță zilnică luase în schimb forma a ceva mult mai profund, astfel că se simțise îndreptățit în fiecare dintre acțiunile sale, nesemnificativă sau plină de consecințe, oricum ar fi fost ea. Știa, odată cu fiecare atingere a degetelor, că luase viața cuiva cu propriile mâini. Își subjugase voința sarcinii respective ca să descopere că nici nu era așa de greu, la urma urmelor. În final, Kirkus experimentase pentru câteva momente bucuria cărnii divine.

La sosirea acasă, la Templu, după marele lor turneu de inițiere, se așteptase pe jumătate ca Lara să ardă de nerăbdare să-l vadă pe bărbatul proaspăt maturizat din viața ei și să-i sară grăbită în brațe într-o manifestare pe deplin satisfăcătoare de regrete și lacrimi. Ultimul lucru la care se gândise era perpetuarea vechii lor ostilități.

După această ultimă lovitură de respingere, Kirkus s-a descoperit pe sine devenind extrem de retras în apartamentele sale, ținându-i mai tot timpul la distanță pe ceilalți prieteni ai săi. A început să reflecteze la imaginea sigiliului atârnând la gâtul fetei moarte. La el soseau neinvitate povești despre rōshuni, despre miturile imposibile care-i înconjurau. Își simțea

stomacul dat peste cap de vârtejuri de spaimă, până ce nou-descoperitul său sentiment al puterii a început să se diminueze.

Aveau să mai fie și alte culluri, și alte purificări. Avea să simtă din nou puterea de atunci și să exerseze acest simț până ce va ajunge să și-l însușească cu totul. Dar între timp simțea acea neliniște tulburătoare care-l măcina stând treaz noaptea, ascultând ușile care se închideau în depărtare, tăcerile care nu erau deloc tăceri, ci doar sunete prea subtile ca să le perceapă.

Kirkus și-a privit mâinile și le-a simțit sudoarea lipicioasă. Nările păreau să-i fie înfundate de mirosul arenei de afară, care pătrunsese în el.

„Trebuie să mă spăl”, s-a gândit.

S-a întors să-și ceară scuze că pleacă, dar l-a văzut pe preotul Heelas apropiindu-se dinspre intrarea care ducea la loja imperială, bărbatul fiind învăluit în dantela care a fluturat o clipă când a trecut printr-o perdea de lumină solară în anticamera dinăuntru.

— Sfânta Doamnă, a anunțat îngrijitorul mamei sale cu o plecăciune. Oamenii te așteaptă.

Rumoarea din cameră a încetat. Într-adevăr, vocea mulțimii se amplificase între timp până la a deveni o incantație percutantă pe care Kirkus o resimțea în stomac.

— Atunci să mergem să le facem pe plac, a spus Sasheen, cu zâmbetul înflorindu-i pe chip într-o clipă.

Kirkus și-a șters din nou mâinile de mantie și

a oftat, urmând-o afară, marii preoți înșirându-se în spatele lor.

La apariția lui Sasheen, o sută de mii de voci și-au vuit aprobarea din lojele vastei arene. Ea a ridicat o mână să-i salute și pentru o clipă Kirkus a uitat de nemulțumirile sale personale, simțind un puseu de entuziasm străbătându-i corpul.

În loja imperială rezervată Sfintei Matriarhe și preoților ei era mai răcoare, cerul de deasupra fiind senin și strălucitor. Pe nisipul arenei Shay Madi, o mulțime de bărbați și femei goale stăteau strânși laolaltă în lanțuri, arătând ca niște refugiați ai unei catastrofe naturale. Erau eretici de pretutindeni din Imperiu, surprinși practicând vechile religii—un semn pe furiș făcut unuia dintre spiritele protectoare, o rugăciune adresată Marelui Nebun— și pârâți de un vecin sau chiar de către o rudă.

Printre ei erau și unii săraci; cei fără adăpost sau infirmi, cei care abia se puteau hrăni pe ei înșiși, nicidecum să prospere. Aceștia erau oamenii considerați rebuturi în ochii lui Mann, cu toții paraziți și hoituri, aflați la distanță de ani-lumină de carnea divină.

Unul câte unul, aceștia erau stigmatizați de membrii Monbarri în sutane albe, de inchizitorii necruțători ai lui Cinimon, piercingurile lor grele atârnând întunecate în lumina soarelui. Unii aveau să fie trimiși de aici către tigăile sărate ale Marelui Mangal, ca să-și petreacă restul scurtelor vieți în robie. Dar majoritatea aveau să ajungă sclavi în orașele

Imperiului, ca muncitori sau chiar ca obiecte sexuale. Cei nefolositori aveau să devină sursa de divertisment a mulțimii aici, în arenă.

Activitatea de stigmatizare a încetat repede, acum că Sasheen stătea cu amândouă mâinile ridicate. Membrii Monbarri stăteau pregătiți cu lațurile de frânghie și cu fiarele înroșite transpirând de efort și așteptându-i cuvintele. Mulțimile au amuțit.

Sasheen a strigat cu o voce limpede și înaltă care a răsunat în celelalte loje ale arenei. Le-a vorbit ceea ce doreau să audă mai mult de la Sfânta Matriarhă: cum, în devoțiunea lor, erau cu toții parte din Mann; cum prin marea lor loialitate construiseră împreună ca un singur om acest mare imperiu. Erau biruitori în viață, le-a declarat ea, pentru că au contribuit la răspândirea credinței adevărate, iar când moartea va veni să-i ia, îi va găsi la fel de biruitori.

Toate nu erau decât prostii, Kirkus știa prea bine asta, în timp ce se uita pe deasupra mulțimilor strânse laolaltă; deși se umfla în pene de mândria momentului. Privirea i-a coborât spre arenă și a poftit la șirurile albe ale femeilor goale adunate ca o turmă în mijloc, fiecare stând cu fața spre interior parcă pentru a-și ascunde rușinea și a-și păzi ochii de ceea ce o înconjura. Kirkus le putea auzi respirația epuizată, dar și, în depărtare, strigătul strident al pescărușilor în golful Primului Port.

Mama sa l-a apucat brusc de încheietura mâinii, luându-l prin surprindere când i-a ridicat-o în aer și i-a strigat numele în fața

mulțimilor. Un alt vuiet s-a făcut auzit.

Kirkus a simțit cum i se umezesc ochii. Cum i se face pielea ca de găină. Încă o dată a fost umplut de Mann, de sentimentul propriei importanțe.

De divinitatea lui.

CAPITOLUL 15 - Inshasha

— I-ai spus maestrului Ash despre asta? l-a întrebat Aléas.

Nico, cu o furcă în mână, a îndesat gunoiul împrăștiat într-o căldare și a clătinat din cap.

— Nu l-am mai văzut de atunci.

— Poate-i mai bine să nu afle, l-a sfătuit Aléas, și el cu o furcă în mână, stând într-o rază de soare care pătrundea prin ușile deschise ale grajdului unde fuseseră amândoi trimiși de Olson, însărcinat cu disciplina în mănăstire, din cauza proastei îndepliniri a sarcinilor de curățare a bucătăriei în seara precedentă.

În jurul lor grajdurile erau goale, catârii și cei câțiva zeli aflați în proprietatea mănăstirii fiind scoși la păscut pe pantele mai joase. Sarcina lor aici era să adune gunoiul care urma să fie folosit pe post de combustibil. Aléas a căscat, la fel de obosit ca și Nico de pe urma nopții dinainte petrecute afară, în timp ce ucenicii își făceau turele obișnuite de pază.

— Asta n-ar face decât să-i învrăjbească și mai mult. Maestrul meu s-a jucat cu tine, Nico, dar eu te-am avertizat cu privire la ce s-ar putea întâmpla. Putea fi și mai rău.

— Dar n-am făcut decât să vorbesc cu ea... doar un moment.

Aléas s-a întins de spate, cu un pocnet de oase.

— Sigur că asta ai făcut, a spus el. Și lasă-mă să ghicesc. Când maestrul a dat peste voi, care doar *vorbeați*, tu stăteai probabil aproape de ea, cu limba pe afară, cu ochii țintă pe rotunjimile ei și cu cocoșelul la fel de țeapăn ca degetul meu mic pe sub mantie. Un bărbat ca Baracha, dacă e vorba despre fiică-sa... o să observe treburile astea. Și Aléas a mimat o ridicare solemnă din sprâncene și s-a întors să mai găsească nutreț de luat în furcă.

Și Nico i l-a dat cu împrumut, în forma unei mâini pline de gunoi presărate deasupra capului.

— De ce-ai făcut asta? Acum o să trebuiască să mă spăl ca să dau jos mizeria asta de pe mine!

— Scuză-mă, cred că mi-a alunecat degetul mic.

Tânărul s-a încruntat, ștergându-și petele proaspete de murdărie de pe mantie. Și el, la rândul său, a aruncat cu un maldăr de gunoi în Nico, dar acesta a reușit să oprească mare parte cu furca.

La care au început brusc să se dueleze.

Greu de crezut că era ceva serios: un simulacru de luptă mai degrabă, învârtindu-și armele în jur astfel încât să le direcționeze mai întâi să împungă. Plănuiau să înceapă de aici, dar, în timp ce se făceau că se ciopârțesc și se străpung unul pe altul, înaintând sau dând înapoi, acest joc de-a du-te-vino s-a transformat în ceva mult mai serios.

Chiar și când folosea o simplă furcă, Aléas era un duelgiu mai bun decât Nico, fiind cu cel puțin zece clase peste el. Nico improviza oricum, așa cum îl învățase viața dură pe străzile din Bar-Khos. A aruncat spre Aléas cu un bulgăre ud de gunoi, astfel încât tânărul mannian a încercat să se eschiveze, și, fiindcă Nico a anticipat această reacție, iar Aléas nu făcea decât să reacționeze, Nico a putut să-l urmărească cu o lovitură îndreptată înspre capul rivalului. Doar că în entuziasmul și lipsa lui de abilitate, Nico a aruncat arma mult prea tare și mult prea dezlănțuit, lovindu-l pe Aléas la gură și despicându-i buza de sus, astfel că din tăietură a început să curgă sânge.

— Îmi pare rău! și Nico și-a ridicat mâna liberă.

— Îți pare rău? Aléas s-a întors și s-a ridicat, iar în mișcarea lui de răsucire a făcut o fandare cu mătura înspre Nico, pocnindu-l abil peste cap.

Nico s-a clătinat dând înapoi, cu capul învârtindu-i-se.

Acum era rândul lui Aléas să ridice o mână, înainte de a-și arunca furca pe podeaua acoperită cu paie ca să se trântească lângă ea. Și-a tamponat buza spartă cu un deget, zâmbetul său crispat nefăcând decât să sporească fluxul de sânge.

— Sper că n-am dat prea tare, nu? a întrebat el, bătându-se de două ori cu degetul peste cap.

Nico s-a prăbușit și el pe podea, fără suflu. Firele de praf dansau între ei în lumina

soarelui, domolindu-se pe măsură ce ucenicii își recăpătau suflarea.

— Au fost întotdeauna așa? a întrebat Nico.

— Cine?

— Maestrul Ash și Baracha, desigur.

Aléas și-a supt buza de jos un moment.

— Așa ar spune cei mai în vârstă. Dar eu personal cred că situația s-a înrăutățit după Masheen. În mare parte e vina maestrului meu. Nu poate suporta să fie întrecut de cineva.

— Ash a fost mai tare decât el? Surpriza din vocea lui Nico era evidentă. S-a gândit la Ash cu statura lui plăpândă și pielea zbârcită, cu frecventele lui dureri de cap; și l-a imaginat și pe Baracha antrenându-se cu sabia, bărbatul masiv de statură și rapid în mișcări.

— Nu în sensul ăsta. Aléas s-a ridicat, s-a rezemat pe-o parte și a scuipat sânge. Ash a avut îndrăzneala să-mi salveze maestrul când acesta nu se mai putea salva de unul singur.

— Ce? Spune-mi mai mult!

— Fă-te comod. E o poveste lungă.

Cu șase ani în urmă, la scurt timp după venirea lui Aléas la mânăstire ca să-și înceapă antrenamentul, Baracha intrase în genul de necaz de care se teme cel mai mult orice rōshun aflat pe câmpul de luptă. Fusese prins.

Baracha fusese însărcinat cu împlinirea unei vendete în Masheen. Sau, mai precis, în zona muntoasă cunoscută sub denumirea de Marele Masheen, care înconjura acel oraș estic extraordinar din delta fluviului Aral, unde apele topite din ghețarii lanțului muntos Marele Pash

se scurgeau, în debite slabe și ample, înspre Midèrēs.

Baracha fusese trimis acolo să-l omoare pe „Regele Soare”, un bărbat care pretindea a fi încarnarea lui Ras, zeitatea locală a soarelui, și care, incredibil, ajunsese să fie crezut pe cuvânt de muntenii de acolo, care erau la fel de superstițioși în religia lor ca toți esticii, dacă nu chiar mai mult.

În acele locuri circula o profeție: cum că, atunci când muntele se va prăbuși și va zdrobi Șarpele Lumii încolăcit în bârlogul lui din inima stâncoasă a muntelui, va apărea un zeu în formă umană din ținuturile soarelui răsare și va trăi printre ei ca să vestească o nouă epocă de iluminare. Chiar și în contextul subjugării religiei native de către Imperiul mannian—care, cu câteva decenii în urmă, își anexase Masheen drept cea mai îndepărtată provincie dintre cuceririle estice— credința localnicilor în această profeție a rămas predominantă.

Nici măcar nu știau despre ce munte e vorba în legendă. După ei, toți munții ascundeau în inima lor răul și trebuiau colindați cu grijă. Cu toate acestea, când un cutremur îi scutura atât de puternic și suficient de mult, încât un vârf întreg să se prăbușească, cu excepția unei singure coloane de piatră înconjurate de o movilă impresionantă de moloz, asemenea unei pietre funerare… și când din est a apărut un om cu pielea de aur în fruntea unui grup de discipoli care-i venerau divinitatea… oamenii din Masheen au îngenuncheat la picioarele lui și i-au oferit tot ce aveau.

Acest Rege al Soarelui își exercita dominația dintr-un vast palat cocoțat pe spinarea cea mai înaltă a unui munte care se înălța deasupra orașului port Masheen. Orașul Norilor, i-au spus ei. Regele Soare era bătrân și deja decrepit pe atunci, din câte își putuse da seama Baracha în timpul primei săptămâni petrecute în orașul port. Se părea că acea nouă epocă de iluminare adusese prea puține schimbări în viațile oamenilor, cu excepția impunerii unui nivel și mai ridicat de fiscalitate. Unii au ajuns să se manifeste cinic față de această zeitate a locului, care se instalase cu mult deasupra muncii lor și cerea tribut ca orice alt stăpân tiranic. Regele Soare trăia acum retras, văzându-se doar cu cei câțiva oameni în care avea încredere deplină. O dată pe an elabora câte o declarație din Slăvita lui Înțelepciune, oferită populației în forma a mii de pergamente scrise de mână cu multă dăruire. Întotdeauna, tendința acestora era de a le umple urechile cu vorbărie goală și amenințări.

Se spunea că în Orașul Norilor nu trecea nici o săptămână fără ca vreun oficial sau un preot să nu fie omorât prin ardere de viu din motive de trădare. Regele Soare interzisese folosirea tuturor armelor în interiorul palatului, cu excepția celor aflate în mâinile cerberilor săi, Fecioarele Slăvite— paznici femei alese de tinere din haremul său pentru dragostea manifestată față de stăpân. În paranoia sa, interzisese și portul pălăriilor și al articolelor de îmbrăcăminte cu mâneci. În timpul nopților,

din profunzimile sanctuarului său îi răzbăteau urletele până hăt departe pe Marea Midèrēsului, atât de mult înnebunise, după cum circulau zvonurile.

Baracha fusese prins chiar când încerca să pătrundă în sanctuarul interior, care era ca un palat în interiorul altui palat, izolat de restul Orașului Norilor pe propriul său promontoriu de stâncă și cunoscut drept Sanctuarul Interzis. Se pare că subestimase vigilența cerberilor. Chiar și așa, era înarmat din greu, și fecioarele au pierdut un procent însemnat din confrerie înainte ca Baracha să fie copleșit de numărul lor și pus la pământ inconștient.

Fusese aruncat într-o celulă de piatră din măruntaiele Sanctuarului Interzis, unde îl torturaseră timp de câteva zile fără nicio milă. Voiau să știe cine era, de unde venea— și, desigur, de ce venise să le asasineze zeul.

Baracha nu le dezvăluise nimic cu gura lui. Era evident că nu știau despre secretul vinovat al Regelui Soare— cum că acest așa-zis zeu tocmai își omorâse fiul de doisprezece ani— un purtător de sigiliu a cărui viață a fost curmată într-o clipă de nebunie. Regele Soare îl prezentase drept un accident misterios, deși rōshunii știau că n-a fost așa.

În cea de-a cincea zi a captivității sale, îl târâseră într-o cameră lambrisată cu lemn, cu o perdea de dantelă la capătul îndepărtat și îl imobilizaseră legându-l de mâini și de gât cu fâșii din piele de una dintre coloane, înainte de a-i sfâșia și ultimele zdrențe rămase pe corp. Apoi aduseseră înăuntru unul dintre ciobăneștii

sălbatici ai regiunii, duhnind de propriul jeg și înnebunit de foame, zgâriind podeaua lăcuită cu ghearele în semn de împotrivire. Apoi îl lăsaseră singur cu Baracha. Câinele se uitase la el precaut din cealaltă parte a camerei, după care își aplecase capul scoțând un mârâit.

Știa la ce se reped mai întâi câinii trăiți în sălbăticie, la organele genitale moi ale prăzii. Brusc, Baracha devenise foarte conștient de propria goliciune.

Animalul se îndreptase spre el, legănându-și capul plecat deasupra podelei, adulmecând. Ajunsese suficient de aproape cât să-i poată vedea noroiul uscat în blană, care se strânsese în smocuri, în care jucau păduchi albi. Dulăul se oprise la câțiva metri distanță și mârâise dezvelindu-și colții.

Baracha mârâise și el la câine.

Când animalul se năpustise înainte, repezindu-se deja spre vintrele lui, Baracha se pomenise, dintr-odată, rostogolindu-se pe podea împreună cu animalul, cu degetele mari strângându-l de gât, în timp ce câinele căuta să-l apuce cu picioarele. Nu slăbise deloc strânsoarea, în ciuda rănilor sălbatice pe care animalul i le provocase. După câteva minute lungi și insuportabile, animalul își dăduse ultima suflare în strânsoarea lui.

Pe măsură ce reflexele câinelui se domoleau și propria privire i se limpezea, văzuse sforile rupte în jurul încheieturilor și pielea sfâșiată pe dedesubt, dându-și seama că s-a eliberat în momentul de maximă teroare. Deși refuzase să-l numească așa, spunându-i moment de

neatenție.
Un scâncet straniu se auzise din spatele perdelei de dantelă. Baracha își dăduse seama atunci că Regele Soare îl privea— și că respectivului îi era frică de rōshun.
Sângerând și împleticindu-se, Baracha fusese înconjurat din nou de paznicii feminini și scos repede din scenă. Fusese pus să coboare pe scări până ce a ajuns din nou în grota de piatră care-i slujise de celulă. Îl informaseră că mai aveau și în ziua următoare un câine pentru el; și că aveau să se asigure ca data viitoare sforile să fie mai bine strânse.
Până la momentul respectiv, mănăstirea Sato începuse deja să se neliniștească pentru soarta lui Baracha. Profetul avusese o viziune în somn: Baracha se afla în chinuri prelungite și inimaginabile. Îi trimiseseră vorbă lui Ash— care se nimerise să fie pe insula Lagos la momentul acela— printr-o pasăre mesager direcționată către agentul de acolo. Se grăbise să ajungă pe continent, în Masheen, iar de acolo către Orașul Norilor, deghizându-se ca unul dintre nenumărații adepți care mergeau la palat să-și preamărească zeul. Planul fusese pus la cale după mai multe zile de recunoaștere.
În Sanctuarul Interzis urma să aibă loc o sărbătoare în cinstea uneia dintre amantele preferate ale zeității. Doar discipolilor celor mai de încredere li se îngăduise accesul la acest eveniment. În noaptea festinului, acești oaspeți privilegiați erau tratați cu cele mai exotice gustări: molii coapte și creveți cu

miere, păsări nezburătoare rare nejumulite, ouă ochiuri de muala, specii grotești de pești așa de mari că n-au putut fi gătiți în bucătăriile din Sanctuarul Interzis, ci au fost pregătiți în altă parte, în complexul care forma palatul și aduși sub escortă până la sala de ospăț. În centrul acestei experiențe de descoperire a unor rafinamente culinare se afla un vierme fojgăitor. Creatura fusese adusă înăuntru de patruzeci de slujitori ai palatului și întinsă de-a lungul unei mese lungi de aproape cinci metri. Era gros cât un butoi și alb ca orice larvă, nefiind niciodată expus la lumina zilei în timpul îndelungatei sale vieți între crevasele și cavernele pământului. Oaspeții nu gustaseră încă din această delicatesă când însuși Regele Soare își făcuse intrarea în sală, flancat de cerberii lui mereu la datorie. Se așternuse tăcerea în timp ce toți i se închinau până la pământ.

Nimeni nu observase ce anume ieșea la iveală pe o latură a viermelui uriaș.

Ceva începuse să-și facă apariția dintr-una din marile crestături făcute de bucătari în carnea creaturii pentru a o împăna cu tot felul de umpluturi aromate. Dar apoi cineva slobozise un țipăt— nimeni alta decât amanta sărbătorită a Regelui Soare— și o mulțime de capete se întorseseră cu freamăt tocmai la timp ca să vadă un braț care încerca să iasă. Fusese urmat de un cap, de un alt braț și apoi de întregul corp al unui bărbat, care sărise apoi pe podea gâfâind. Se ridicase în picioare fără șovăire, hainele fiindu-i îmbibate de sucurile

interne ale viermelui.

În capătul îndepărtat al sălii strălucea Regele Soare, trupul său gol fiind acoperit cu aur lucitor, părul și genele nu mai puțin. Străinul nepoftit, pe de altă parte, era fără nicio podoabă, cu mâinile goale.

În timp ce-și croia drum către Regele Soare, discipolii se dăduseră la o parte din fața lui, mulți respirând din greu din cauza șocului la vederea pielii lui negre ca tăciunele. Se părea că Șarpele Lumii revenise printre ei în formă umană.

Fuseseră așa de uluiți de această apariție întunecată— chiar și gărzile feminine rămăseseră împietrite uitându-se cu ochii larg deschiși la silueta care se apropia— încât parcă paralizaseră când străinul se îndreptase către podiumul pe care stătea Regele Soare și se aplecase înainte ca și cum ar fi vrut să-i ofere un sărut.

Cuțitul fusese cel care rupsese vraja, în cele din urmă, apărând ca din pământ, pentru a fi pus la gâtul regelui cu pielea aurită.

— Înapoi! urlase Ash, oprindu-i chiar în clipa când se năpustiseră să sară în ajutorul stăpânului. Se părea că, la urma urmelor, nu-l considerau a fi deloc invincibil.

Rămăseseră privind lama apăsată pe gât, apoi chipul străinului, cu ochii și dinții de un alb uimitor.

Ash poruncise ca tovarășul lui să fie eliberat și adus în fața sa. Cum nimeni n-a schițat niciun gest, a repetat comanda— de data asta adresându-se chiar Regelui Soare.

— Fă-o, spusese el, și o să-ți cruț viața.

Fie că l-a crezut sau nu, Regele Soare a răspuns printr-un gest tremurând schițat în direcția adepților săi.

Se scurseseră momente bune așteptând ca Baracha să fie adus din celulă. Trecuse chiar destul timp ca discipolii să înceapă să se frământe și să murmure între ei. Un miros de transpirație provocată de frică emana din pielea Regelui Soare. Situația ar fi devenit ridicolă dacă gărzile n-ar fi prins a se agita, ajungând la capătul răbdării. Ash era pe deplin conștient de faptul că, în ciuda riscului cu care s-ar fi confruntat zeul, una dintre ele ar fi putut în orice moment să rupă rândurile și să se năpustească asupra lui.

În cele din urmă, ușile se deschiseseră cu zgomot, Ash recunoscându-l cu greu pe Baracha în timp ce-l trăgeau în sală. Când prizonierul își ridicase privirea și, cu singurul ochi teafăr, îl văzuse pe bătrânul farlander stând acolo în mijlocul lor, presupusese că Ash venise să pună capăt vendetei și să moară apoi alături de el. Nu ar fi fost cu putință nicio scăpare pentru ei odată ce Regele Soare era asasinat.

— Acum, spune-mi, îi poruncise Ash zeului. Spune-mi cine ești cu adevărat.

Regele Soare părea pe punctul de a ceda, sudoarea curgând de pe el în valuri. În jurul tălpilor goale se formase deja o adevărată baltă.

Odată cu prima picătură de sânge ivită în vârful cuțitului, falsa divinitate începuse să

bolborosească, moartă de spaimă.

Le spusese tuturor cine era cu adevărat: cum se născuse în mijlocul unei bande de pungași, care-și câștiga existența comițând tâlhăriile una după alta. Vorbise despre cum auziseră ei de muntele care se prăbușise, de profeția străveche și de ideea care-i venise de a se deghiza în zeu, familia lui de escroci dându-se drept primii săi discipoli. Cu vocea transformată în șoaptă, își mărturisise crimele și trădările comise la adresa lor în anii următori— nemaiavând încredere în ei odată ce și-a instaurat dominația, eliminându-i pe toți într-un fel sau altul până ce n-a mai rămas decât el.

În acel moment al confesiunii, privirile alerte din jurul lui Ash și al lui Baracha începuseră deja să exprime nesiguranță, apoi furie.

— Vă rog, implorase el. Cu siguranță am fost călăuzit aici de mâna unui zeu. Cine ar fi putut face toate astea fără o scânteie de ajutor divin, vin eu și vă întreb? Dacă nu sunt zeu, atunci vă dați seama că sunt cel puțin intermediarul ales al unui zeu.

Mulțimea strânsă la un loc nu schițase niciun gest să-l oprească pe bătrânul rōshun când a dat să plece. Se întorseseră însă către bărbatul gol, acoperit cu aur, care tremura în fața ei… și se năpustise asupra lui asemenea animalelor sălbatice asupra prăzii.

— Și tu știi toate astea de la vorbăreții ăia doi de Ash și Baracha? a întrebat Nico, uitându-se cruciș din cauza luminii din grajd.

— Ei, le-am mai înflorit și eu pe ici, pe colo, recunosc. Și am mai auzit și alte versiuni ale poveștii. Dar tot ceea ce contează este că maestrul meu n-a fost ceea ce se cheamă recunoscător pentru intervenția lui Ash. Dimpotrivă, s-a simțit de fapt desconsiderat și de atunci n-a mai pierdut niciun prilej să-și măsoare forțele cu ale salvatorului său ori să emită comentarii răutăcioase la adresa lui. Cel mai mult își dorește să aibă loc o confruntare între ei, ca să dovedească faptul că nu-i cu niciun chip pe locul doi.

— Dar tu crezi că Ash ar ieși învingător dintr-o asemenea confruntare?

— Sigur că da. N-ai auzit ce-am spus?

Aléas s-a cotrobăit prin mantie în timp ce vorbeau. A scos două prune uscate și i-a aruncat una lui Nico.

— Doar atât îți spun, a continuat el. Gândește-te la o sută de vendete organizate de acest ordin— nouăzeci și nouă dintre ele o să aibă de-a face cu uciderea unor negustori lacomi sau iubiți geloși. Dar nu și în cazul lui Ash: rōshunii îi zic într-un anumit fel aici. Îi spun *inshasha*, ceea ce înseamnă ucigaș de regi.

Nico a mușcat din fructul uscat, savurând gustul puternic de afumătură pe limbă. A înghițit, gândindu-se la toate câte auzise până atunci.

— Și lui Baracha cum îi spun? a întrebat el.

Înainte ca Aléas să poată răspunde, o umbră le-a căzut pe picioare. Olson stătea în ușă, cu mâinile în șold.

— Ce-i cu leneveala asta? a zâmbit el dispreţuitor, luându-i în primire pe cei doi ucenici tolăniţi pe podeaua grajdului. S-a uitat ţintă la buza însângerată a lui Aléas. Şi v-aţi şi luptat. S-a repezit spre cei doi înotând în mantie şi i-a apucat de câte o ureche, trăgând cu putere.

— Sus! Sus! le-a poruncit el, săltându-i în picioare.

Durerea subită a fost destul de ascuţită ca să i se împăinjenească ochii lui Nico.

— Cum îi spun lui Baracha? a şuierat el totuşi, încovoiat în strânsoarea degetelor lui Olson.

Sufocându-se într-un amestec de râs şi durere, Aléas a reuşit să-i mai spună:

— Alhaziiu!

— Ce se întâmplă aici? a tunat o voce din partea cealaltă a curţii când Olson i-a târât, făcându-i să se clatine, afară din grajd. Îi aparţinea lui Baracha. Îşi întrerupse şedinţa de antrenament în mânuirea paloşului lat.

Ambii tineri s-au îndreptat de spate instantaneu când Olson le-a dat drumul.

— I-am prins trândăvind şi mâncând bucate furate. E limpede că s-au şi luptat.

— E adevărat, Aléas? şi-a întrebat Alhaziiul ucenicul. Te iei acum la păruit în gunoi ca un copil?

— Deloc, a replicat Aléas, ştergându-şi ultimele dâre de sânge de pe bărbie. Ne exersam mai degrabă la capitolele la care suntem deficitari. Mă tem că şi eu am fost mai

lent în a mă apăra.
— Doar exersați? bărbatul de statură masivă l-a apucat pe Aléas de bărbie, inspectându-i rana. Neplăcându-i ce vedea, i-a dat drumul. Ți-am spus să stai departe de ăsta, și acum înțelegi și de ce. Nu uita, te antrenezi să devii un rōshun. Nu ne rezolvăm neînțelegerile asemenea câinilor care se încaieră pe stradă. Dacă aveți o problemă unul cu celălalt, atunci trebuie s-o rezolvăm în mod cuvenit.
Aléas și Nico au schimbat priviri temătoare.
— Dar n-avem nicio problemă unul cu altul, a spus Aléas cu grijă.
— Cum? Păi, sângerezi, băiete.
— Da— dar n-a fost decât un accident.
— Tot insultă rămâne!
— Maestre, a spus Aléas, nu m-am simțit deloc insultat. Doar exersam.
— Taci din gură, Aléas.
Ucenicul s-a uitat posomorât în pământ.
— Trebuie să rezolvăm asta în mod cuvenit, a repetat Baracha, schimbând o privire atotștiutoare cu Olson. Și o vom face în felul consacrat — înțelegeți asta amândoi?
„O, nu”, s-a gândit Nico, neplăcându-i ce auzea.
— O idee bună, a spus Olson, cu o sclipire de interes în ochi. O să le pun la dispoziție ce le trebuie. Și a luat-o grăbit spre aripa de nord.
—Păi, ce ne trebuie? a răsunat vocea lui Nico, fără ca el să se adreseze cuiva anume.
— Mergem la pescuit, a spus Aléas oftând, cu privirea pironită încă în pământ.
„La pescuit?” s-a minunat Nico, dar știa că

nu trebuie să deschidă gura din nou. S-a întrebat, în schimb, cu o panică crescândă, ce cazně teribilă se putea ascunde în spatele unei expresii atât de inocente.

CAPITOLUL 16 - La pescuit

— Văd că păstrezi distanța față de el, a observat Kosh vorbind honshu, limba lor maternă.

— Păstrez distanța față de toți, i-a întors-o Ash, trecându-i vechiului său prieten tigva de dovleac cu Focul din Cheem.

Kosh a sorbit o înghițitură și i-a dat-o înapoi.

— Da. Dar mai ales față de băiat, asta voiam să zic.

— E mai bine așa pentru el.

— Serios? E mai bine pentru el sau mai bine pentru tine?

Ash s-a sprijinit cu spatele de copacul sub care stăteau la capătul pădurii mali. A mai tras o dușcă și a simțit cum lichidul îi alunecă pe gât, ajungându-i în stomac. Era o zi neobișnuit de fierbinte pentru munții Cheem, astfel că umbra de aici, de sub coroana copacului mali, era o ușurare pentru cei doi farlanderi. Sunetele zilnice ale mănăstirii din apropiere se stingeau în tăcerea văii care se întindea în fața lor. Valea însăși părea ceva mic și prețios printre munții falnici care se înălțau de jur împrejur: piscuri acoperite de zăpadă avântându-se în văzduh în depărtare, în apropiere — pantele mai joase împânzite de capre sălbatice, iar deasupra lor — albastrul intens al cerului, norii care pluteau de-a lungul

și de-a latul părând mai subțiri decât hârtia.
Kosh a râgâit.
— Am expediat o scrisoare adresată mamei lui, știi, a spus el cu fermitate.
— Ai citit-o înainte?
Un scuturat din cap.
— Băiatul pare un suflet sensibil. Am auzit că e singuratic în cea mai mare parte a timpului.
— Poate că-i place așa.
— Da, ca și maestrului său. Și totuși, stau și mă întreb. Mă întreb dacă e pregătit pentru toate astea.
Ash a pufnit.
— Cine-i pregătit vreodată pentru asta?
— Noi am fost.
— Noi eram soldați. Deja știam ce înseamnă un măcel.
— Soldați sau nu, am fost amândoi predestinați pentru felul acesta de viață. Deși, când mă uit la băiatul tău, nu văd așa ceva în ochii lui. Un luptător ar putea deveni, da... dar un vânător, un asasin?
— Vorbești prostii, Kosh, așa cum ai făcut mereu. Doar un lucru contează în munca asta, chiar în lumea asta. Și pe ăsta îl are din plin.
— O mamă frumoasă dornică de acțiune palpitantă?
Ash și-a ridicat bărbia.
— Are inimă, i-a tăiat-o scurt.
Un timp au stat jos și au scrutat valea învăluită în lumină, fără să vorbească. Soarele se oglindea în tremurul apei râului, dând naștere unei panglici lungi, răsucite, de argint cu străluciri de aur. Ash își dădea seama că pe

Kosh încă îl bântuiau întrebări nerostite. Le ținuse pentru sine încă de când Ash se întorsese pentru prima dată la mănăstirea Sato cu un ucenic la purtător.

— Sunt doar surprins, asta-i tot, a spus Kosh în cele din urmă. Nu mă gândeam să te mai văd cu un ucenic după atâta timp. Și se mai spune că năravul din fire n-are lecuire. Apoi a adăugat cu o voce domoală: Timpul și-a încheiat până la urmă acțiunea vindecătoare?

Ash l-a privit pieziș, răspunzându-i tacit.

Kosh a dat din cap. Și-a ferit ochii și a cercetat cu atenție depărtările — văzând poate propriile amintiri ale zilei despre care niciunul dintre ei nu voia să vorbească.

Cu mult timp în urmă, Ash și-a dat seama că nu-și poate readuce în minte chipul fiului său decât dacă rememora ultimele momente din viața băiatului. Ironia memoriei, s-a gândit el: să revadă limpede doar cele mai dureroase clipe posibile.

Acum putea revedea clar trăsăturile fiului său, care semăna mai mult cu mama lui decât cu el. Fiul său, antrenat pentru a deveni cavaler, la vârsta de doar paisprezece ani, arătând stângaci în armura lui grea din piele în timp ce ducea sulițele de rezervă, având atârnate de corp ploștile cu apă. Băiatul străduindu-se să ajungă la el printre morții și cadavrele împrăștiate peste tot în jur, pe un deal mic din extrema stângă a liniei principale a frontului, pășind cuprins de o frică năucitoare. Cuvintele lui Ash se pierdeau în tumultul asurzitor al luptei care făcea prăpăd

în preajma lor. Fața fiului său se albise brusc la vederea cavaleriei înfierbântate năvălind asupra ariergărzii lor împrăștiate. Oamenii generalului Tu, propriii oameni din Armata Poporului, trecuți de partea lorzilor în schimbul bogățiilor în aur.

Ash își dăduse seama în acel moment că bătălia era pierdută pentru ei și, de asemenea, că fiul său era mort, chiar înainte ca un călăreț să se lase în jos în șa și să-și lipească lama sabiei de gâtul băiatului, luându-i capul dintr-o lovitură... astfel că într-o clipă băiatul era aici, iar în următoarea devenise doar o formă a groazei care să fie mereu retrăită mental de atunci înainte, un lucru prăbușindu-se fără viață, ca să se piardă printre ceilalți morți risipiți pe câmp.

Ash ar fi luptat scos din minți în cazul în care Kosh și cavalerul său nu l-ar fi imobilizat și nu l-ar fi târât de lângă trupul băiatului și afară de pe câmpul de luptă, întregul lor flanc stâng risipindu-se deja ca puful luat de vânt. Din poziția lui Oshō semnalul de retragere rămăsese neobservat, pentru că traseul era deja ascuns vederii. În timp ce se retrăgeau într-una din râpele care brăzdau câmpul de luptă, împreună cu garda sa de corp, generalul se plasase în calea cavaleriei ce-i urmărea, luptându-se cu încăpățânare, în timp ce oamenii săi, în jur de trei mii, o luaseră la fugă învălmășindu-se, ca să-și scape pielea.

La momentul respectiv, mulți se consideraseră norocoși că au scăpat cu viață. Ash nu le-a împărtășit niciodată părerea.

În acel moment a început să sune un clopot. Putea să fi sunat de câteva minute bune înainte să le fi atras atenția celor doi.

Ash și Kosh au tresărit și au privit îndărăt înspre mănăstire.

— E pentru micul dejun?

— Am luat micul dejun acum două ore.

— Atunci ce-ar putea fi?

Dar Ash se ridicase deja, făcându-i semn lui Kosh să-l urmeze.

Nico stătea în picioare conștientizând ce urmează să se petreacă în timp ce clopotul continua să reclame zgomotos prezența celorlalți, bărbații din mănăstire adunându-se grupuri-grupuri în curte în jurul lor. Niciunul nu ceruse să se tragă clopotul— nici Olson, nici Baracha —, dar un alt rōshun, al cărui nume îi rămăsese necunoscut lui Nico, văzând ce urmează să se petreacă, o fi rânjit în sinea lui și și-a asumat sarcina de a-i convoca pe toți să asiste la sportul de după-amiază.

Toți rōshunii din mănăstire păreau să fi ieșit în aer liber. Dat fiind că era Ziua Nebunului, adică ziua lor liberă, își petreceau timpul vorbind și râzând, căldura soarelui de vară târzie aducând zâmbetul pe buzele tuturor.

Aléas stătea la zece pași distanță, cu Baracha șoptindu-i la ureche. Tânărul nu părea mai împăcat cu ceea ce tocmai li se întâmpla decât era Nico.

Chiar atunci Ash a intrat pe poartă călcând cu pași mari, avându-l alături pe Kosh, cei doi umblând cu alura grijulie a unor bărbați care

erau deja ușor piliți. *Minunat*, s-a gândit Nico. „Acum o să am ocazia să mă fac de râs în fața bătrânului.”

Ash s-a oprit și a cercetat scena ce i se înfățișa vederii. Buzele umflate ale lui Aléas, bărbia lui încă murdară de sânge uscat; Baracha dominându-l; expresia sumbră de pe chipul lui Olson, dar privirea amuzată; spațiul deschis dintre cei doi ucenici și colecția de obiecte de pe jos— două role de gută de pescuit, fiecare prevăzută cu un cârlig și cu năluci rotative de argint și lângă ei două năvoade mari și voluminoase.

Ash s-a apropiat de ucenicul său fără a scoate un cuvânt, iar Nico a hotărât în sinea sa că nu i se va adresa bătrânului farlander până ce acesta nu va prelua inițiativa dialogului. Stăteau astfel unul lângă altul ca o pereche de muți, rōshunii murmurând între ei de jur împrejur. Aléas a scuturat din cap, dar Baracha s-a încruntat, apoi i-a șuierat ceva în față. Și-a împins ucenicul către echipamentul împrăștiat pe jos, sângele prelingându-se din nou pe bărbia lui Aléas.

— E o mare prostie, a izbucnit Nico în cele din urmă către maestrul său.

Cu colțul ochiului, l-a văzut pe bătrân dând din cap.

— Văd și eu asta, a spus el.

Olson și-a ridicat mâinile ca să liniștească mulțimea adunată acolo.

— Un pas în față, le-a poruncit el celor doi ucenici.

Amândoi tinerii s-au apropiat de uneltele de

pescuit; Aléas le cerceta cu privirea, pe ele sau pământul pe care stăteau; Nico, în schimb, îl cerceta pe Aléas, dar acesta îi evita privirea.

— Avem propria metodă de a rezolva neînțelegerile aici, la Sato, a anunțat Olson. Vă veți rezolva și voi problemele, amândoi, în acest mod străvechi, pentru că din înțelepciune s-a născut.

Olson a arătat spre echipament.

— Fiecare va alege unul dintre aceste obiecte. Astfel înarmați, vă veți croi drum către șirul de iazuri din susul văii. Acolo veți pescui până la prânz, prinzând cât de mulți pești puteți, de ce mărime puteți, apoi vă veți întoarce imediat. Aveți trei ore la dispoziție. Dacă nu sunteți înapoi când sună clopotul, atunci veți fi descalificați. Cel care aduce cu sine cei mai mulți pești aici în curte la momentul respectiv va fi declarat câștigător. Disputa voastră va fi atunci soluționată. Ați priceput amândoi?

Aléas a dat din cap ranchiunos. Nico i-a urmat exemplul o clipă mai târziu.

— Bun. Acum veniți să alegeți.

Nico s-a uitat către bătrânul farlander ca să-l îndrume. Ash a clipit, nelăsând să se vadă nimic în exterior.

„Pescuit? s-a gândit el. Poate chiar se referă doar la pescuit.”

Dar, în același timp trebuia să fie mai mult de atât, iar interesul manifestat de ceilalți rōshuni confirma asta. Ucenicul era marca maestrului. O întrecere publică între ei doi era o întrecere publică între Ash și Baracha.

Nico își dorea să poată spune lucrul acesta, să le spună celor doi bărbați să se ducă să-și rezolve neînțelegerile între ei și să-l lase în pace pe el. A păstrat însă tăcerea. La urma urmelor, s-a gândit el, s-ar putea să am o șansă să-l întrec pe Aléas aici.

Cu o capacitate reînnoită de concentrare, Nico și-a descoperit privirea cercetând obiectele risipite pe jos. „Pescuit la undiță sau la năvod?” s-a întrebat el. Cu năvodul ar prinde mai mult pește, dar ar fi mai greu de dus, după cum arăta, îngreunat de câteva pietre legate de jur împrejurul marginilor. Ar trebui mai întâi să alerge tot drumul până sus cărând povara aceea în spate, și apoi să aibă grijă să se întoarcă devreme ca să poată ajunge până ce sună clopotul. Nu, nu era suficient de puternic pentru asta. Ar pierde prea mult timp. Apoi, Nico știa să pescuiască. Un năvod ca acela ar speria toți peștii după prima aruncare. Așa că, dimpotrivă, s-a aplecat și a luat de jos rola mică de gută.

I-a aruncat din nou o privire lui Ash. Aproape imperceptibil, bătrânul farlander a dat din cap aprobator.

Aléas a ales și el. Nico a simțit un fior mic de satisfacție, pentru că celălalt tânăr optase pentru năvodul greu.

— Țineți minte, a spus Olson, cel care se întoarce cu cei mai mulți pești în intervalul de timp dat este câștigător. Acum dați-i drumul.

Un cor de râsete și chiuituri s-a ridicat din rândul rōshunilor când Aléas a săltat năvodul în spate și a luat-o la fugă spre poartă. După o

clipă de ezitare, Nico i-a urmat exemplul.

Era un urcuș care te încingea și te făcea să transpiri. Nico a alergat până ce au început să-l doară picioarele, dar a continuat să-și mențină ritmul, primind mai devreme ceva încurajări când l-a depășit pe Aléas pe poteca de piatră, tânărul încetinind deja pasul sub povara năvodului atârnându-i în spate.

— O să-ți păstrez niște pește! i-a strigat peste umăr, dar Aléas nu i-a răspuns, ținându-și capul în jos, cu picioarele sleite.

Nico și-a smuls mantia grea în timp ce alerga, astfel că rămăsese doar în lenjeria de corp subțire, gri. Și-a aruncat mantia departe în ierburile înalte ca să nu-i vină și lui Aléas aceeași idee.

Menținându-și atenția concentrată asupra terenului înaintea fiecărui pas, Nico și-a stabilit o cadență pe care știa c-o poate păstra. În dreapta lui, cursul râului lovea malul în sus, dar Nico s-a ținut departe ca să evite pământul mocirlos de pe margini. Soarele se ridicase și mai sus, deși nori mai denși alunecau pe deasupra văii de undeva de sus, pentru a-i mai îmblânzi dogoarea, și după ei a venit un vânt care i-a fluturat părul și a făcut ierburile să se miște lin încoace și încolo în jurul lui.

Nico a trecut de coliba Profetului și a dat scurt din cap către călugărul care stătea afară, desenând ceva pe o bucată de pergament. Bătrânul i-a răspuns dând și el din cap.

Oprindu-se doar o clipită pentru a sorbi o gură de apă din partea îngustată a râului, a

îndrăznit să arunce o privire în spate și abia a putut zări silueta lui Aléas târându-se cu greu de-a lungul aceleiași poteci. A fost o priveliște îmbucurătoare.

O jumătate de oră mai târziu Nico a ajuns în vârf, unde a stat iar în cumpănă în fața cursului râului și a unor pârâiașe clipocinde. A văzut păstrăvii sărind în ochiurile de apă formate în jurul lor și a ales rapid locul cel mai potrivit, un heleșteu mare cu vegetație luxuriantă, de care s-a apropiat ghemuindu-se.

A desfăcut firul în grabă, în timp ce analiza heleșteul și peștii care înotau în apele lui limpezi. Apoi a scuturat cârligul și năluca, până ce ambele au fost pe deplin descâlcite. Și-a dat seama că avea nevoie de o plută, așa că a tăiat o ramură dintr-unul din tufișurile bătute de vânt și a legat-o de fir. Cu o ultimă respirație profundă a aruncat ansamblul de pescuit în apă și s-a ghemuit jos să aștepte.

Peștii erau flămânzi. De îndată ce năluca argintie a scânteiat în apă, un păstrăv s-a repezit în sus, apucând dintr-odată și cârligul, și năluca. Nico a slobozit un strigăt de bucurie și a tras repede firul. Era un pește mic, dar nu conta mărimea. A simțit cât e de ușor când l-a scos din apă, manevrându-l cu grijă acum, când peștele se zbătea la capătul firului. L-a luat în mână, ud și alunecos și adevărat, în timp ce încerca să se elibereze din strânsoarea lui. Dată fiind experiența din copilărie, a scos peștele din cârlig și i-a curmat viața izbindu-l de o piatră.

A aruncat repede cârligul înapoi în apă,

inima bătând-i cu putere în piept. Nu-i venea să creadă cât era de ușor totul, iar fața i s-a luminat într-un zâmbet de bucurie. „O dată, micii mei prieteni”, le-a spus el peștilor încă neprinși, „îmi surâde și mie norocul.”

Orele treceau încet. Nico manevra cârligul și firul, așteptând ca heleșteul să arate îndeajuns de pescuit, apoi s-a mutat la unul mai mic și a continuat să-și încerce norocul acolo.

Era o treabă adevărată și plină de satisfacții. Starea lui de spirit era la fel de caldă și ușoară ca și razele soarelui pe brațele lui goale. O briză sufla jos în șanțul săpat de cursul râului, destul de răcoroasă ca să fie reconfortantă. O pasăre cânta undeva în afara vederii. Apa scânteia. Muștele zburau în cercuri leneșe, venind uneori destul de aproape ca să-i bâzâie în urechi.

Nu l-a mai văzut pe Aléas din nou, ceea ce i s-a părut straniu. La început și-a făcut griji că tovarășul său ar putea pune la cale ceva necinstit. Dar, pe măsură ce trecea timpul și soarele se apropia de crugul cerului, și-a permis să creadă că Aléas o dăduse cumva în bară. Poate că își scrântise glezna sau poate că decisese pur și simplu să pescuiască undeva mai jos pe cursul râului, după ce își dăduse seama că năvodul era prea greu de cărat.

Douăzeci și doi de păstrăvi mici stăteau pe iarbă lângă el, aliniați de-a lungul unui fir de rezervă. Din unghiul pe care-l făcea soarele pe cer, și-a dat seama că mai are cam jumătate de oră înainte să trebuiască să pornească la drum

îndărăt. Era hotărât să-și acorde suficient timp pentru întoarcere.

Era atât de pierdut în calcule, că nu a auzit sunetul stins al mișcării care se apropia din spate.

O pasăre și-a întrerupt cântecul la jumătate. Un smoc de iarbă a foșnit ca și cum ar fi fost călcat în picioare. Nico n-a observat nici una, nici alta. În schimb, odată cu o adiere ușoară de vânt, i-a ajuns la nări un anumit miros. L-a adulmecat, fără să conștientizeze însă ce face: mintea sa, revenită la starea de veghe și precauție, a încercat să localizeze în aer mirosul ajuns pe neașteptate la el— ceea ce a și făcut. Era duhoare de transpirație.

Nico s-a întors brusc alertat.

Doar că era deja prea târziu.

— Urăsc să-ți fac așa ceva, chiar urăsc asta, dar maestrul meu nu-mi prea dă de ales. Așa că iată-ne ajunși aici.

Impresionante cuvinte, s-a gândit Nico, dacă n-ar fi fost decât faptul că erau spuse pe un ton ce nu trăda deloc lipsa de suflu, de parcă Aléas tocmai inspira aerul proaspăt al zilei când, în realitate, se străduia să coboare dealul cu o pradă de pești atârnată de o sfoară lungă aruncată pe un umăr și cu un năvod de pescuit umplut cu un Nico ghemuit pe celălalt umăr.

Nico a clipit să-și îndepărteze sudoarea din ochiul stâng. Celălalt era deja închis din cauza umflăturii provocate de o lovitură pe care nu și-o amintea. Tot ce ținea minte era că s-a întors și a văzut ceva ca un fascicul de mișcare, apoi

pe sine înghesuit aici— în cea mai jenantă poziție pe care și-o amintea vreodată.

— Vorbele tale, a murmurat Nico printre dinții încleștați și prin apăsarea ascuțită a ochiurilor plasei brăzdându-i fața în zig-zag, nu prea au puterea să mă liniștească acum, Aléas.

Celălalt bărbat s-a încruntat, ca o confirmare că trăiau într-o lume lipsită de recunoștință, iar el, cel mai mult dintre toți, avea de suferit de pe urma acestui lucru.

— De ce faci asta? l-a întrebat Nico, cu un fir al năvodului între dinți. Ți-e chiar atât de frică de maestrul tău?

Aléas s-a oprit o clipă. S-a întors să vorbească, de parcă Nico era chiar lângă el.

— Nu-i vorba de frică, Nico. L-aș putea învinge pe omul ăsta cu orice fel de armă ar alege el pentru mine, doar că el nu știe lucrul ăsta.

— A, da? a spus Nico, alocându-și timp.

— Îi datorez viața, Nico. Ce alegere îți rămâne când îi datorezi cuiva atât de mult?

Aléas s-a pus din nou în mișcare, iar Nico a tresărit din cauza durerii din membrele crispate provocate de fiecare pas legănat, fiind deja înțepenit, cu excepția unui singur braț pe care a reușit să-l scoată din năvod.

— O să mă revanșez față de tine, s-a auzit din nou vocea celuilalt, deși mai înceată decât înainte. Îți promit c-o s-o fac.

Nico a simțit cum sfoara năvodului îi cedează în dinți. Cu mâna liberă a tras din greu și a reușit să mai desfacă un nod… apoi altul, până când s-a rostogolit dintr-odată prin gaura

pe care a făcut-o și a căzut pe pământ lăsându-se într-un umăr.

Aléas s-a întors imediat și s-a uitat la el cum se ridică împleticindu-se, cu o privire de interes amuzat pe față mai degrabă decât de surpriză. Însă mai ținu în mâini năvodul gol aruncat peste umăr.

Nico i-a curmat zâmbetul de pe față cu un croșeu brusc de dreapta. În timp ce Aléas se clătina încercând să-și restabilească echilibrul, piciorul lui Nico l-a prins cu atâta precizie în crăcană, încât el însuși a tresărit din cauza impactului brusc.

Aléas s-a albit la față.

S-a așezat printr-o aplecare delicată cu respirația șuierândă și ținându-se cu mâinile de burtă.

— Pe toți sfinții, și a respirat adânc. Chiar era nevoie să faci asta?

— Cam astea sunt opțiunile între care pendulăm în lumea asta nenorocită. Așa că iată-ne ajunși aici.

— Ar trebui să sosească în orice moment de-acum, a hotărât Kosh, trecându-i lui Ash tigva de dovleac.

— Chiar crezi că poate să câștige? a întrebat Oshō, supraveghind încă intrarea în curte.

Kosh a ridicat din umeri.

— Ai spus mereu că o victorie nu este niciodată sigură, nici măcar după ce este câștigată.

Oshō a chicotit auzind răspunsul, ceea ce a făcut să-i salte inima de bucurie lui Ash.

— Dacă o să câștige băiatul tău, a comentat Baracha, privind de asemenea către intrare în timp ce cu o mână se bătea neliniștit peste picior, o să-mi mănânc limba exact cum mi-o sta atunci în gură.

— Te rog, a spus Kosh, aș prefera să nu faci asta.

Într-un colț al curții, clepsidra cu apă ticăia zgomotos măsurând ora care se scurgea. Ash a fost surprins să simtă în stomac furnicături de neliniște. Poate că nu era decât tensiunea lui Baracha transmițându-i-se și lui, într-o oarecare măsură. Dar poate că, totuși, chiar voia să-l bată pe alhaziiu la jocurile lui meschine.

Dacă nimic altceva n-ar fi mai bun pentru băiat, o victorie în fața tuturor l-ar ajuta să se impună, iar asta ar contribui la creșterea respectului de sine.

— Vin, a spus Kosh, cu un minut înainte ca ucenicii să apară sub bolta de la intrare. Unii dintre rōshuni au slobozit urale, în timp ce se ridicau în picioare sau ieșeau în curte.

— Ha! a exclamat Kosh. Merg unul lângă altul. Și fii atent, duc peștele între ei!

„Ce-i asta?” s-a gândit Ash, fața schimonosindu-i-se într-un rânjet.

Baracha și-a încrucișat brațele. Maxilarele i se încleștau puternic dintr-o parte în alta, de parcă încerca într-adevăr să-și mănânce limba.

Amândoi băieții erau plini de transpirație și murdărie și, oprindu-se în fața rōshunilor adunați acolo, privirea lor transmitea clar că-și încheiaseră socotelile, indiferent ce părere ar

avea oricine altcineva. Dintr-o smucire, au aruncat năvodul și păstrăvii morți într-o grămadă în fața maeștrilor.

— Să terminăm cu asta, a murmurat Aléas către Baracha, iar bărbatul masiv a dat din cap.

Rōshunii s-au apropiat mai mult de cei doi ucenici, iar Kosh i-a plesnit pe fiecare pe spate, în timp ce Aléas și-a petrecut un braț peste umerii lui Nico cu un zâmbet tăcut.

Oshō a remarcat primul apropierea Profetului. I-a atras atenția lui Ash făcând câțiva pași înainte, aruncându-și privirea spre intrare, unde se oprise bătrânul, așteptând în arșița zilei.

S-a lăsat tăcerea când și ceilalți rōshuni i-au remarcat prezența. Ieșind din mijlocul lor, Oshō și Ash s-au apropiat de bătrân.

— E ceva în neregulă, a remarcat Aléas, trăgându-l pe Nico după el.

— *Ken-dai,* i-a spus răspicat Profetul lui Oshō, vocea răsunându-i cu putere în tăcerea care se lăsase brusc.

— *Ken-dai,* i-a răspuns Oshō.

— Ce-i asta? a șoptit Nico, dar apoi Profetul a continuat:

— *Ramaji kana su.*

Aléas s-a apropiat de urechea lui Nico.

— A avut un vis, i-a tradus el.

— *San-ari san-re, su shidō matasha.*

— A spus că trebuie să luăm la cunoștință, înainte să se mai întâmple și altele.

— *An Rōshun tan-su... Anton, Kylos shi-Baso... li an-yilichō. Naga-su!*

Aléas a tras cu putere aer în piept, așa cum au făcut toți cei din jurul lui. În liniștea lăsată în momentul acela, a șoptit:

— Cei trei rōshuni ai noștri, cei care au fost trimiși împotriva fiului Matriarhei... au fost uciși cu toții în Q'os.

— *An Baso li naga-san, noji an-yilichō.*

— Baso și-a luat singur viața, după obiceiul străvechi, mai degrabă decât să cadă în mâinile preoților.

Totul în jur înmărmurise în așteptarea altor cuvinte, dar se părea că nu mai are nimic să le spună.

— *Hirakana. San-sri Dao, su budos,* a spus Profetul la sfârșit, atingându-și ușor mâinile una de alta. Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, urechile lui mari fluturând dintr-o parte în alta în timp ce dispărea prin poarta care dădea în curte.

— Asta-i tot. Dao cu voi, frații mei.

Toate privirile s-au întors către Oshō. Nico a observat că farlanderul avea pumnii strânși puternic, deși expresia de pe chip îi rămăsese de un calm desăvârșit.

Tăcerea s-a prelungit, dat fiind că rōshunii adunați acolo așteptau un cuvânt din partea conducătorului lor— poate chiar un discurs de un fel sau altul sau câteva cuvinte în semn de omagiu la adresa tovarășilor morți. Dar lui nu i-a ieșit niciun cuvânt din gură. Încetul cu încetul, tăcerea a luat forma unui gol care trebuia umplut cu ceva.

Atenția lui Nico a rămas concentrată pe mâinile lui Oshō, degetele albindu-i-se în

strânsoarea tensionată. Dat fiind că insolitul clipei se prelungea, câțiva rōshuni mai tineri au prins a se mișca neliniștiți.

Ash a început prin a face un pas înainte. La vederea lui, Baracha a procedat la fel. Ambii au încercat să vorbească în același timp.

— O să mă duc eu, a declarat Ash.

— La fel și eu, a spus Baracha. Cei doi s-au uitat unul la altul cu o uimire nedisimulată.

În spatele lor, Nico și Aléas au avut aceeași reacție.

CAPITOLUL 17 - Războiul subteran

Bahn și-a petrecut cea mai mare parte a zilei în subteran.

A fost trimis de Generalul Creed în încrengătura de tuneluri și camere care-și croiau drum pe sub pământ și prin fundațiile zidului exterior— Zidul Kharnost— unde geniștii și trupele Speciale lucrau fără oprire ca să împiedice subminarea Scutului de către dușman. Instrucțiunile lui erau simple: estimează, pe baza a ceea ce vezi cu ochii tăi, condiția actuală a oamenilor de jos.

„Asemenea nălucilor”, a fost concluzia lui Bahn, în prima oră petrecută în subteran în acele spații întunecate și reci unde munceau din greu și uneori se și luptau.

Geniștii erau murdari și zdrențăroși. Mulți erau criminali grațiați doar cu condiția să muncească aici, deși unii s-au oferit voluntari, în mare parte foști mineri și muncitori pricepuți. Orice porțiune de piele care nu fusese încă acoperită de jeg strălucea într-un

alb bolnăvicios în lumina palidă a felinarelor. Săpau gunoi și transportau gunoi și propteau acoperișuri cu cherestea gudronată într-o tăcere sumbră precum cea a unui coșciug. Zilele de lucru pentru sclavi erau epuizante și nemiloase, lăsându-le prea puțin timp pentru somn. Lucrau în schimburi de unsprezece ore, timp de o jumătate de zi, interval care în tuneluri părea mai degrabă dublu, apoi, prin rotație, reveneau la suprafață unde sorbeau aerul curat și își clăteau privirea cu lumina soarelui asemenea oamenilor întorși din moarte.

Cei din trupele speciale erau o cu totul altă rasă. Supli și sălbatici ca înfățișare, în carcasele compacte, scârțâitoare ale armurilor din piele neagră și cu fețele lor goale pline de cicatrici, stăteau grupați pe echipe în camere mici în care abia încăpeau cu toții, jucând cărți sau punându-și la punct echipamentul sau pur și simplu așteptând, cu ochii opaci din cauza plictiselii, un semnal brusc de alarmă. Aveau cu ei câini, animale puternice cu fața teșită special antrenate pentru urmăririle subterane, la fel de speriate ca și stăpânii lor. Stăteau cu lesele legate de stâlpi, cu trupurile protejate similar într-o formă mai simplă a armurii din piele; din când în când, le zvâcneau urechile la lătratul îndepărtat al altor câini de sub pământ.

Aerul era plin de miasme și îmbâcsit. Lumina scăzută făcea ochii să se strângă involuntar. Tăcerea punea presiune pe auz, ca și cum ar fi fost preludiul la ceva îngrozitor.

Asta a fost prima vizită a lui Bahn în

tuneluri. Asemenea majorității soldaților obișnuiți, le evita bucuros și asculta poveștile despre luptele subterane cu un amestec de groază față de ce li se întâmpla oamenilor acelora și de ușurare că nu era el însuși acolo jos. Nu se putea abține să nu se gândească la fratele său care a trăit odată în acele tuneluri, petrecându-și turele într-o stare de plictiseală în calitate de Special voluntar, știind că în orice moment putea să sune alarma, chemându-l la o luptă sordidă și disperată într-un culoar negru ca smoala, nici mai înalt, nici mai lat decât un stat de om. Fratele lui, Cole, a rezistat doi ani în aceste tuneluri înainte de a ceda din cauza tensiunii acumulate, când a dezertat din armată și și-a părăsit familia și tot ceea ce-i era cunoscut. De atunci n-a mai vorbit niciodată despre experiențele lui sub pământ, nici măcar cu Bahn.

Ajungând la capătul unui tunel atât de jos, încât Bahn a trebuit să se aplece ca să evite grinzile lăsate ale acoperișului, pe jumătate mâncate de putregai— un tunel care înainta în zig-zag pe o distanță de sute de metri luminat de felinare înșirate mult prea departe pentru ca lumina lor să se întâlnească și prevăzut la fiecare cotitură cu o ușă grea care era deschisă și închisă după ei de către un membru al trupelor speciale și cu o podea încărcată de lut care se afunda și se înălța din nou, ducând sub Zidul Kharnost, apoi în afară, dincolo de el, pe sub un pământ al nimănui. La capătul marelui tunel, cu acel simț al greutății apăsându-i deasupra capului ca un cer de pământ, Bahn s-

a pomenit direcționat către un scaun de lemn plasat în perimetrul straniu al unui post de ascultare, o încăpere suficient de mare cât să cuprindă două buncăre, un birou, o găleată pentru nevoile personale și doi Speciali asudați. S-a așezat cu o oarecare nesiguranță, apoi și-a lipit urechea de deschiderea unui dispozitiv conic care semăna cu un megafon, iar acesta la rândul său fiind lipit de un perete de gunoi solidificat.

În profunzimile tăcute ale locului, Bahn asculta urletele îndepărtate și frenetice ale unui om.

— Genist inamic, presupun, a explicat unul dintre Speciali. Blocat sub niște dărâmături undeva.

Bahn a ridicat privirea și l-a văzut zâmbind sarcastic.

— Probabil că e și prima dată când o pățește, altminteri n-ar țipa în halul ăsta.

Celălalt Special a ridicat capul din locul în care stătea cioplind o bucată de lemn.

— Poartă întotdeauna un clopot la ei, așa că, dacă rămân blocați, pot dezlega limba clopotului și pot suna după ajutor. În felul ăsta irosește mai puțin aer decât o face strigând. Și-a smucit capul către perete. Dar ăla e speriat rău.

Bahn i-a lăsat în cele din urmă în încăperea ca o celulă murdară. Pe drumul de întoarcere, mergând în aceeași căruță cu roți mici trasă pe două șine de metal de un catâr pitic, a auzit sunând o alarmă. Ajunseseră la o răscruce de tuneluri unde, dintr-un culoar la stânga, se

auzea un zăngănit de clopot, destul de tare cât să sperie catârul mărunțel.

— Dă-i drumul, a spus căruțașul, încercând să liniștească animalul speriat, chiar în timp ce un detașament de Speciali alerga în fața lor de-a lungul răscrucii, deplasându-se aplecați și înarmați cu priboaie.

Catârul s-a speriat din cauza alarmei și a lovit cu copitele în aer. Nereușind să scape de hamuri, n-a făcut decât să se sperie și mai tare.

Cu mâinile întinse înainte, căruțașul s-a dus să-și calmeze catârul, cloncăind cu limba și vorbindu-i pe un ton scăzut. Catârul s-a repezit la el cu dinții, cu ochii dați peste cap, apoi a început să se izbească cu omoplații de perete, de hamuri, de tot, prăbușindu-se cu bufnituri surde, asemenea unui pumn uriaș lovit de pământ. Bahn a coborât din căruță și a pășit înainte să dea o mână de ajutor. Era clar că vor fi nevoiți să înfrâneze animalul înainte ca acesta să-și rupă gâtul.

Bahn nu s-a putut apropia prea mult, cu căruțașul care-i stătea în cale. S-a retras în spatele căruței și a scrutat tunelul ca să vadă care-i situația. S-a oprit, cu o mână ridicată ca să-și protejeze fața, catârul dând din picioarele din spate chiar lângă el și reușind să despice lemnul atelajului și să se lovească și pe el în burtă, totodată. „Nu-i bine pe aici, s-a gândit el. Trebuie s-o iau roată prin față.”

S-a strecurat înainte chiar când animalul a început să azvârle iar din picioare. Doar că l-a simțit apropiindu-se și a lansat o copită care i-a aplicat o lovitură în lateral de i s-a tăiat

respirația. Bahn s-a rostogolit la pământ, simțind cum șinele de fier îl lovesc în spate. A rămas acolo disperat încercând să-și recapete suflul.

Nu exista nicio modalitate de a liniști creatura aceea. În cele din urmă, căruțașul a trebuit să pună capăt vieții catârului trecându-i cuțitul peste gât, cu o hotărâre necruțătoare pe chip.

„Milostivule Nebun”, s-a gândit Bahn mai târziu, cu mâinile încă încleștate pe partea corpului lovită, care-i zvâcnea puternic, picioarele luându-i-o cât se poate de repede în direcția razelor de soare care coborau prin puțul de intrare asemenea mâinii binevoitoare a unei zeități blajine…

Aici și-a pierdut fratele meu mințile.

Bahn se simțea prea scos din fire ca să urce dealul la Minister și să-și întocmească imediat raportul. I se terminase oricum tura pe ziua respectivă, așa că a hotărât să lase raportul pe a doua zi și a oprit, în schimb, o ricșă aflată în trecere, i-a dat omului adresa în timp ce se instala în scaunul îngust și a început să se delecteze cu spectacolul oferit de cerul liber de deasupra.

Străzile erau aglomerate cu forfota obișnuită a traficului și a comerțului. Ricșa înainta prin mulțime cu dificultate, dat fiind că proprietarul ei îl trăgea după el pe Bahn în ritm de melc, strigând atunci când voia să-și croiască drum prin aglomerație. Traversând Cartierul Bărbierilor, au trecut pe străzi pe care Bahn și-

a petrecut copilăria și tinerețea, un cartier sărac, dar unit al frizerilor, și magazine cu amănuntul, și locuințe închiriate dărăpănate, presărat acum cu cărucioare de cerșetori și prostituate guralive, o priveliște la care nu ar fi fost martor la lumina zilei înainte să înceapă războiul. S-a uitat la fetele străzii în timp ce ricșa trecea pe lângă ele, îmbrăcămintea lor frivolă ascunzând prea puțin de ochii lui hoinari.

După-amiază târziu a ajuns la locuința lor din cartierul de nord al orașului, situată cât mai departe posibil de Scut. Cu ușurarea treburilor duse până la capăt pentru ziua respectivă, a coborât din ricșă în stradă în fața casei chiar în clipa în care cumnata lui, Reese, trecea pe acolo împingând propriul său cărucior.

Cât de stranii sunt întâmplările acestea, s-a gândit Bahn, simțind cumva amestecul Destinului, al lui Dao în aceste coincidențe, fratele lui zăbovind încă în gândurile lui.

Reese l-a îmbrățișat dându-i o sărutare pe obraz, iar el a condus-o în mica lor locuință cu două niveluri. Era oarecum mai spațioasă decât primul cămin de deasupra băilor publice pe care-l împărțise cu Marlee, deși era destul de strâmtă. Casa era goală, ceea ce l-a luat prin surprindere pentru o clipă, după care și-a amintit că soția lui plecase împreună cu copiii în vizită la sora ei astăzi.

El și cu Reese au băut *chee* și au stat de vorbă pe balconul de la primul etaj, fiind prima oară când se întâlneau de la ultima ei vizită în

oraș.

— Unde-i Los astăzi? a spus el politicos, gândindu-se că ar trebui s-o întrebe despre ultimul ei partener, cel puțin în virtutea convenienței.

Reese a ridicat doar din umeri. Bahn știa că Los putea să dispară cu zilele fără a sufla o vorbă despre peregrinările sale. Pariind la jocuri de noroc și frecventând prostituate, a presupus Bahn, pe baza părerii sale vagi despre omul cu pricina. Los era la vârsta înrolării, ceea ce însemna fie că evita citația, fie că reușise să-și răscumpere libertatea.

Era păcat, a cugetat Bahn, fiindcă era neîndoielnic că bărbatul avea să se reîntoarcă la ea când va rămâne fără bani sau nu va mai avea unde să tragă.

— Va sosi în curând momentul ceremoniei de numire a fiicei tale, a amintit Reese cu un zâmbet forțat.

— Așa-i, a spus Bahn, încercând să respire cât mai ușor. A descoperit că partea vătămată nu-l mai durea așa tare dacă-și controla respirația.

— Am pus deoparte pentru asta câteva alimente. Niște cartofi pentru plăcinte, niște ardei în ulei. Mă tem că-i cam tot ce pot găsi.

— E drăguț din partea ta, a oftat Bahn. Marlee pare să nu mă creadă când îi spun că nu prea se mai găsește mâncare pe nicăieri.

Reese a dat din cap gânditoare, uitându-se atent în ceașcă.

— Te frământă ceva, a spus el. Se vede de la o poștă.

Femeia n-a zis nimic, așa că el a continuat și, în timp ce se gândea ce-ar putea spune mai departe, și-a dat brusc seama ce-o neliniștea.

— E vorba de Nico, nu-i așa?

Ochii ei au scăpărat și Reese a privit în lături.

— A plecat, a mărturisit ea.

— A plecat? Unde, mai exact?

Iarăși ridicarea aceea din umeri, de parcă totul era fără speranță.

— A părăsit orașul ca să urmeze un fel de… ucenicie.

— Ce?

Durerea din partea vătămată a corpului s-a intensificat brusc. Și-a încetinit voit respirația în timp ce-o aștepta să-i răspundă. Era evident că Reese voia să spună mai multe, dar că ezita, apoi a părut să renunțe la efortul de a mai vorbi, ca și cum ar fi fost ridicol de pus în cuvinte.

— Ai vești de la el? E bine?

Nu prea părea să știe.

În mod normal, Reese vorbea cu ușurință cu Bahn. Între ei exista un anumit gen de apropiere, de deschidere care s-a intensificat după ce fratele său, Cole, a părăsit-o, ca și cum această pierdere comună i-ar fi ajutat să împărtășească și alte aspecte legate de intimitate și grijă. Vorbeau adesea despre Cole, comunicându-și puținele zvonuri despre el, pe care le auzeau de la bătrânii veterani pe care-i întâlneau sau care-i vizitaseră special ca să le aducă vești. Ultimul traseu cunoscut al lui Cole ducea în Pathia, unde se zvonea că ar fi fost

spânzurat pentru un jaf la drumul mare, deși alții pretindeau că el era acum un fel de explorator, trecând munții în lumea Marii Tăceri, ca să trăiască în sălbăticie acolo timp de luni întregi. Cât de tulbure să-i fi fost mintea, se gândea Bahn adesea, să părăsească o asemenea femeie ca să se ducă să trăiască singur în sălbăticie?

Durerea din coaste a lui Bahn se ducea acum înspre vezică. Avea nevoie să se ușureze. Blestemându-și trupul pentru proasta sincronizare, și-a cerut scuze și s-a ridicat.

— Ți-e bine? l-a întrebat Reese.

— Da. Doar câteva coaste atinse, recunosc. Nu voia să zică nimic despre tuneluri, care i-ar fi reamintit inevitabil de Cole.

Bahn s-a îndreptat către privata din spatele curții ca să constate că urinează cu sânge. Cu tunica ridicată și strânsă în dinți, și-a verificat vânătăile urâte de pe coaste și a căutat încă o dată să depisteze eventualele coaste rupte. Mulțumit să constate că erau toate intacte încă, Bahn și-a dat părul pe spate, și-a netezit tunica și s-a întors să plece.

De îndată ce s-a întors în balcon, s-a întrebat dacă nu făcuse o greșeală să-și lase cumnata singură. Reese încă stătea cu un braț sprijinit de balustrada de lemn și cu celălalt ținând ceașca în poală, dar scruta strada cu șiruri de copaci cu o privire meditativă.

Părea să nu observe că el s-a așezat din nou precaut. La oricine altcineva, Bahn ar fi văzut în comportamentul acesta un soi de pierdere de sine, dar nu la Reese.

— La ce te gândești? a întrebat-o domol.

S-a întors să-l privească, zâmbetul ei scurt semănând cumva a scuză. Ceașca de *chee* părea să zacă uitată de-acum în mâna ei.

— Mă gândeam… mă gândeam cum Nico și Cole au plecat amândoi.

Vocea îi suna încet, reținută, asemenea strigătului slab al unui om prins captiv sub pământ, fără să vadă, să simtă sau să audă, învăluit în întuneric.

CAPITOLUL 18 - Surorile Pagubă și Jale

Lunile surori străluceau deasupra capului pe un cer senin, împânzit cu stele. Au răsărit într-o plinătate care făcea privirea să se îngusteze — și s-au înălțat împreună pe o traiectorie care le-a purtat parțial de-a lungul Marii Roți, centrul galactic vizibil, punând în umbră acea vastă revărsare de lumină stelară. Doar o dată pe an cele două luni surori se înălțau împreună în toată splendoarea lor și, prin asta, anunțau apropierea zilelor de toamnă. Poate că acesta era motivul pentru care primiseră denumirea lor aparte: Surorile Pagubă și Jale.

Cele două siluete care urcau dealul erau mici și insignifiante sub panorama cerului galactic. Noaptea era suficient de luminată ca să vadă pământul dinaintea lor și mergeau cu capetele plecate, supraveghindu-și pașii, gânditori. Din cauza asta, a fost ca o surpriză pentru ei să se apropie în cele din urmă de coliba minusculă, observând că se ivise deodată în întuneric, așezată pe cursul unei

ape curgătoare ce amintea de flăcările ce se spărgeau într-un foc aflat la distanță. Dar nu era niciun foc aprins în colibă în noaptea aceea, înăuntru ardea un singur felinar, aruncând un fascicul de lumină galbenă primitoare prin deschizătura ușii. Au urmat-o înăuntru fără ezitare.

Profetul stătea cu picioarele încrucișate pe un covor, cu o carte deschisă în poală. Se uita în jos oblic printr-o pereche de ochelari cu rame exagerat de groase, la literele de-o șchioapă.

A trecut o vreme până și-a remarcat oaspeții, iar Nico stătea în picioare acolo cu o răbdare împuținată, dorindu-și ca Ash să-și dreagă măcar vocea ca să le anunțe prezența.

Când Profetul s-a uitat în sfârșit la ei, le-a zâmbit și a așezat cartea cu grijă deoparte, alături de multe altele. Le-a făcut semn să se așeze.

Ash a început să vorbească. Celălalt bărbat încuviința, ascultându-l cu atenție, punând din când în când câte o întrebare. Cuvintele le erau domoale, ca un fel de respect pentru tăcerea nopții înconjurătoare. Bătrânul Profet nu părea deranjat de această intruziune târzie; dimpotrivă, părea să-l bucure compania. Era ca și cum s-ar fi așteptat la o asemenea vizită din partea unui rōshun în noaptea aceea.

Când el și Ash au ajuns spre finalul discuției, Profetul a luat o cutie din lemn lăcuit dintr-un colț al colibei și a pus-o pe podea în fața lui. Cu degetele tremurătoare, a început să scoată din ea diverse obiecte și Nico le-a cercetat cu

atenție în timp ce erau aranjate pe covor.

O tablă neagră pătrată avea o bucată de cretă pusă deasupra. Peste ea, un mănunchi de ceea ce păreau a fi trestii uscate, fiecare cam de treizeci de centimetri lungime. Au rămas neatinse câteva minute, timp în care Profetul a meditat printr-o serie de respirații atent concentrate. Apoi și-a anunțat dispoziția de a începe bătând scurt din palme.

Când s-a pus pe treabă, mâinile i se mișcau cu repeziciune pentru cineva de vârsta lui. A împrăștiat mai întâi mănunchiul de trestii pe covor și a trecut repede cu mâna peste ele ca să împartă în două grămada obținută. A adunat apoi jumătatea dreaptă și, printr-o mișcare lină, a scuturat ușor fiecare trestie trecând-o dintr-o mână în alta, oprindu-se de fiecare dată când mai rămânea cu patru sau mai puține în mâna dreaptă. Făcând asta, prindea trestia sau trestiile între două degete și lua totul de la capăt, lăsându-le deoparte pe cele care deja se detașaseră.

Odată ce spațiile dintre cele cinci degete au fost ocupate cu fire de trestie, s-a oprit să numere câte erau. Numărul obținut părea să aibă o oarecare semnificație. A făcut un semn cu creta pe tablă— o singură linie— și a aruncat jos trestiile ca s-o ia de la capăt.

Era un proces de durată, în timpul căruia Profetul mai trăgea câte o linie pe tablă, fie una groasă, fie una subțire, care s-au adunat treptat într-o serie. Nico a pierdut noțiunea timpului și deja îi cădeau ochii de somn când Profetul a părut să ajungă la capăt, având șase

linii cu totul trasate acum pe tablă.

Bătrânul se uita în jos la rezultate, mormăind în sinea lui.

— *Ken-yoma no-shidō*, i s-a adresat lui Ash. Rōshunul a dat din cap cu gravitate în semn de răspuns.

Profetul a continuat să bolborosească, subliniind ceea ce prezicea. Când s-a oprit din nou să cerceteze plăcuța, Nico i-a cerut lui Ash să-i traducă.

Ash a fost deranjat de întrerupere, dar o privire către ochii obosiți ai lui Nico a părut să-l înmoaie, măcar atât cât să-i dea o explicație scurtă.

— L-am întrebat cum ne vom descurca în această vendetă. Mi-a vorbit de tunet, de *o mare tulburare*— cum un eveniment șocant va determina cursul neobișnuit al acțiunii. Acum taci, vine partea cea mai importantă.

— După tulburare, vei avea înainte două cărări, a anunțat Profetul folosind brusc, corect, comerciala, aruncând o privire în direcția lui Nico înainte de a se întoarce să susțină căutătura intensă a lui Ash.

— Alegând una din căi, vei da greș în sarcina ta, deși nu va fi ceva rușinos și vei mai avea multe de făcut… Alegând-o pe cealaltă, vei câștiga, dar te vei face de rușine în final și asta n-o să-ți fie pe plac.

Ash a cugetat la divinație. Și-a dres vocea.

— Asta-i tot?

Profetul a zâmbit binevoitor, dar nu i-a răspuns.

Au plecat la scurt timp după aceea,

aplecându-se și bâjbâind drumul spre ușă. Când Nico s-a îndepărtat de Profet, acesta a strigat după el:

— Băiete!

Nico s-a întors la chemarea acestuia. Bătrânul își țocăia gingiile și se uita în sus la el.

— Nu mi-ai cerut o divinație. E dreptul tău, în seara asta.

— Nu știam ce să-ți cer.

Bătrânul farlander și-a înclinat capul.

— Nu vrei să pornești în această aventură nebunească a lor.

Nico a privit îndărăt ca să-și dea seama dacă Ash asculta, dar maestrul ieșise deja afară. S-a uitat din nou la Profet, cu gura deschisă, dar fără să scoată vreun cuvânt.

— Te temi că nu ești pregătit pentru această vendetă în care te bagă maestrul tău. Crezi că te depășește cu mult.

Era adevărat. Toată ziua, Nico s-a străduit să accepte gândul că dimineața următoare avea să părăsească refugiul secret din munți, acest loc în care începuse să se simtă un pic ca acasă. Și pentru ce? Ca să traverseze marea către orașul Q’os, care era chiar inima Imperiului, ca să-l omoare chiar pe fiul Matriarhei, el abia fiind în stare să țină sabia în mână. Dulce Erēs, îi îngheța sângele în vine numai când se gândea la asta.

— O să-mi asculți povața, atunci? l-a întrebat Profetul.

Nico și-a dres vocea.

— De fapt, nu-s încă sigur dacă pot să am

încredere în toate lucrurile astea… divinația și celelalte. Povața ta s-ar putea să se irosească degeaba pe mine.

— Ține minte asta, tinere prieten: semințele lucrurilor arată ce fel de roade vor da.

Nico a dat din cap, mai mult din politețe, dacă nu de altceva.

— Când va sosi vremea să-l părăsești, trebuie să-ți asculți inima.

— Ce?

Bătrânul a zâmbit și a început să pună la loc mărunțișurile din fața lui.

Nico s-a retras repede spre ușă și a ieșit.

Erau învăluiți de liniștea nopții; chiar și cursul râului suna mai liniștit în urechile lor. Maestrul Ash stătea în tăcere lângă el, privind cum apa se aduna și se revărsa printre pietre.

Au mers împreună spre casă în semiîntuneric.

— Ce tip ciudat, a comentat Nico.

Ash s-a întors instantaneu spre ucenicul său.

— Îi datorezi mai mult respect omului aceluia, a răbufnit el. Dar apoi a părut că-și regretă izbucnirea și a încercat să spună altceva— ceva ca o scuză, poate. Dar nu și-a găsit cuvintele. S-a întors și a continuat să meargă.

În timp ce lunile surori Pagubă și Jale străluceau ca să le lumineze drumul, cele două siluete au coborât încet, fiecare dintre ei fiind pierdut în propriile gânduri. În vale, luminile calde și primitoare ale ferestrelor mănăstirii ieșeau clar în evidență în decorul pădurii de frunze argintii.

CAPITOLUL 19 - Diplomatul

În prima zi de toamnă din ceea ce curând avea să fie cel de-al cincizecilea an al lui Mann, într-o furtună asurzitoare care biciuia aerul ca să se năpustească asupra tuturor asemenea unui torent de alice de gheață, un bărbat a ieșit în grabă pe poarta întunecată și acoperită de la Templul Șoaptelor, și-a ridicat gluga peste scalpul ras și a pornit la drum cu pas iute pe scândurile podului de lemn, mantiile sale preoțești albe fluturând în propriul lor vârtej de aer, urma pașilor săi fiind măturată de șuvoaiele de apă murdară ce se scurgeau în șanțul aflat dedesubt.

Bărbatul nu s-a oprit când a trecut pe lângă Acoliții mascați aflați la datorie la postul de control de la capătul îndepărtat al podului. Privirea i-a rămas fixată în pământ în timp ce pașii îl purtau pe străzile pustii din Cartierul Templului, pielea producându-i o mâncărime permanentă, astfel încât își scărpina continuu brațele și fața. Câțiva dintre tovarășii lui preoți au trecut în fugă cu capetele aplecate în semn de supunere față de elementele naturii. Apa bălților împroșca cu murdărie. O pisică albă s-a ghemuit pe un prag, privind în tăcere.

În urma lui, cu mult în urma lui, Templul Șoaptelor se contura în perdeaua de ploaie asemenea unei ființe vii; aripile clădirii acoperite de piroanele atât de numeroase că păreau un înveliș de blană; un turn care nu era doar un turn, ci o coloană uriașă răsucită de piloni canelați și turnulețe se răsucea și se încovoia din cauza benzilor de piatră. Odată cu

fiecare pas, tânărul preot îl simțea în spate, ca o santinelă masivă care îl supraveghea. Era o prezență care-i moleșea și mai mult starea de spirit— acest sentiment de confuzie cu care se trezise în dimineața celei de-a douăzeci și patra aniversări.

Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât mai aglomerate deveneau străzile. Deasupra capului se înălța un murmur de voci și țipete sălbatice, asemenea celor dintr-o menajerie exotică. Ploaia se transformase într-o burniță constantă în timp ce preotul intra în marea piață numită Piața Libertății, în care clădirile îndepărtate de marmură se înșirau pe trei părți ale spațiului deschis, iar în spatele lor, în rând, erau turle mai puțin vizibile, piroane palide parțial ascunse de perdeaua de ploaie.

Vremea rea nu a reușit să împrăștie mulțimea numeroasă de fanatici adunați deja în piață în așteptarea apropiatului festival al Augeriilor lui Mann, până la care mai era totuși o lună. Majoritatea erau pelerini din toate părțile Imperiului, strânși în număr mai mare decât de obicei de aceste Augerii marcând a cincizecea aniversare a domniei manniene: bărbați și femei deopotrivă, străini care îmbrățișaseră cu ferventă religia lui Mann, deși mulți dintre compatrioții lor încă mai cârteau cu amărăciune și așteptau o insurecție. Cu toții purtau veșmântul comun al adepților laici, o mantie de un roșu aprins atârnându-le până aproape de picioarele goale. Poalele hainelor îmbibate de apă stăteau mărturie pentru convertirile lor anterioare: urme albe de palme

deschise atât de marcate de timp, încât erau acum de un roz murdar.

După câțiva ani de trăit în acest oraș, tânărul preot Ché tot nu era obișnuit cu priveliștea și gălăgia acestor mulțimi de adepți. În timp ce-și croia drum pe dalele de piatră care pavau piața, a scrutat împrejurimile de sub faldurile protectoare ale glugii sale.

Pelerinii strigau în diferite limbi în vreme ce tropăiau sălbatic pe loc. Sau ascultau cu ochi strălucitori predicile inflamante ale preoților cocoțați pe scene acoperite, instigatori care strigau și se ambalau cu fervoare la gesturile lor de aprobare din cap și la acordurile lor verbale. Își scrijelau cu țepușe fețele care le sângerau, sau defilau cu capul în flăcări, sau copulau direct pe pământ, sau pur și simplu se învârteau pe acolo ca niște vizitatori năuciți, cu gurile căscate la tot ce se întâmpla în jur.

Ché a ocolit un bloc compact de conformism care se întindea de la un capăt al pieței până aproape de celălalt, zece mii de convertiți care se uitau la Templul Șoaptelor învăluit în ploaie, cu toții îmbrăcați în mantii roșii identice, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu gurile psalmodiind continuu, cu fețele strălucindu-le de acea fervoare care îi făcuse să bată tot drumul către Sfânta Q’os pentru ritualul convertirii.

Ca un singur trup, au îngenuncheat pe dalele de piatră, zece mii de mantii foșnind asemenea adierii vântului. S-au prosternat la pământ, apoi s-au ridicat iarăși, doar ca să ia ritualul de la capăt. Tânărul preot a continuat

să meargă pe lângă șirurile de convertiți care se prelingeau unul câte unul, așteptând să le vină rândul să facă un pas în față ca să primească pe piept atingerea unei mâini pictate din partea unui preot consacrat din Q'os. Ché nu și-a încetinit ritmul nici măcar aici, pelerinii dându-se la o parte din calea lui după ce i-au recunoscut mantia albă. A trecut printre picioarele unei statui picurânde a lui Sasheen, Sfânta Matriarhă, stând călare pe un zel alb, și pe lângă cea a lui Nihilis, Patriarhul fondator al noului ordin, cu fața din bronz necruțătoare și străveche.

Către capătul estic al pieței, gloata începea să se subțieze, pelerinii amestecându-se cu cetățenii obișnuiți care-și vedeau de treburile zilnice. Cărucele comercianților locului erau deja instalate, cu prelatele lor simple, lăsate, de sub care proprietarii vindeau pahare din hârtie cu *chee* fierbinte, boluri cu alimente, pelerine de ploaie făcute sul. Alții stăteau în ploaie, fluturând suvenire: figurine ieftine de tablă ale lui Sasheen, Mokabi, Nihilis. Supravegheau practicile din jurul lor fără niciun semn de căldură în ochi și aruncau priviri furișe în direcția Regulatorilor simplu îmbrăcați care stăteau în perechi la marginea mulțimii, supraveghind tot ce se întâmpla.

Doi gardieni călare pe zeli s-au oprit să-i facă lui loc să treacă, cu arbaletele nearmate odihnindu-li-se în poală. Ché nu s-a obosit să le remarce prezența, ci s-a grăbit să iasă din piață luând-o pe strada Dubusi de pe latura estică. A cotit repede la stânga, apoi la dreapta pe

câteva străduțe lăturalnice, zgomotul mulțimii îndepărtându-se de el la fiecare pas. Simțurile îi erau în alertă la orice semn că ar fi fost urmărit.

În momentul în care s-a apropiat de una dintre turlele mai mici, ploaia îi făcuse deja mantia din albă, cenușie. Haina i se lipea de brațe și de picioare, scoțându-i în relief mușchii bine conturați pe dedesubt. Senzația de mâncărime de pe față era încă insuportabilă, astfel că s-a oprit înaintea podului din fața turnului mai mic, și-a scos gluga și a ridicat privirea înspre cerul întunecat, apoi a făcut câteva mișcări de dezmorțire a gâtului în ploaia liniștită. După un minut de asemenea relaxare, a scuipat o gură de apă acidă și și-a șters ochii.

Un stol de lilieci dădea rotocoale pe acolo, lăsându-se ușor în jos. Erau mai mari decât cei pe care se obișnuise să-i vadă zburând deasupra orașului, folosiți pentru supraveghere sau ca mesageri trimiși de la un templu la altul. A presupus că acestea trebuie să fie noile Păsări de război pe care Imperiul le-a perfecționat în ultimii ani, create cu scopul precis de a aduce ordine pe câmpul de luptă și și-a dat seama că era adevărat când le-a văzut întorcându-se brusc și îndreptându-se spre Piața Libertății: un mesager zburător, cu scopul de a uimi pelerinii în privința nesfârșitelor inovații ale lui Mann.

Ché a pus piciorul pe pod, pășind rar. Ajungând la intrare, s-a oprit lângă o ușă masivă din metal. Un grilaj era incastrat în ușă la nivelul capului, deși știa că era prea

întuneric ca să vadă ochii care cu siguranță îl supravegheau din spatele ușii. O trapă s-a deschis undeva pe la mijloc pentru a putea să-și confirme prezența. Ché s-a mai scărpinat o dată la gât, înainte de a-și strecura ambele mâini în spațiul întunecat din spatele trapei.

În timp ce o serie de trosnete anunțau manevrarea diferitelor încuietori ale ușii, tânărul preot și-a retras mâinile, și o ușă mai mică s-a deschis în interiorul celei mari. Era îngustă și scundă, menită să forțeze orice vizitator să se aplece și să se întoarcă într-o parte ca să poată trece prin ea. Fiind mic de statură, Ché a putut intra fără să fie nevoit să-și plece capul.

„Fiecare intrare, o binecuvântare”, s-a gândit sec; și până și aici, în inima Sfântului Imperiu al lui Mann, nu i s-a părut deloc ciudat să-și amintească acea vorbă străveche a rōshunilor.

Templul Sentiaților era tăcut la ora aceea timpurie. Podeaua lui circulară era la fel de întunecată ca de obicei, fără ferestre cum era și luminată doar de câteva lămpi cu gaz sfârâind de-a lungul peretelui curbat. Cei doi acoliți la datorie priveau din spatele măștilor când Ché și-a scuturat de apă capul ras, asemenea unui câine, apoi și mantia îmbibată de umezeală.

— Plouă, a spus el, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Gărzile s-au întrebat dacă nu cumva era tâmpit, unul dintre acei preoți tineri privilegiați

care trec uneori de hățișul examinărilor cu ajutorul banilor și al relațiilor părinților.

Cel mai înalt a arătat peste cap; asemenea unui alt turn care-l supraveghea.

— Noi deservim doar casta superioară, a spus gardianul. Spune cu ce treburi pe aici.

Ché s-a încruntat.

— Mai mult asta, mă tem.

Au mai avut suficient timp doar să-și deschidă larg ochii înainte ca pumnalele să se împlânte în gâtlejurile lor.

Cei doi acoliți au început să se zbată în locul unde se aflau. Ché și-a retras simultan ambele pumnale și în același moment a făcut un pas în lături pentru a evita să fie împroșcat cu sângele care știa exact când și unde va țâșni. A descris în mers un cerc strâns în jurul bălții de sânge care se lățea, uitându-se în jur să verifice dacă a avut sau nu martori, și s-a întors la timp ca să-i vadă pe cei doi gardieni cum se zbat de la genunchi în sus, unul dintre ei rostogolindu-se pe-o parte pe podeaua de piatră, celălalt pe cealaltă parte, apoi pe spate.

Ché nu simțea nimic.

A acționat rapid ca să tragă cadavrele de la vedere în spatele unei statui a unei celebrități imperiale; Arhigeneralul Mokabi— în retragere — a constatat, când s-a oprit suficient pentru a inspecta nișa în care stătea. Bălțile de sânge aveau să semnaleze incidentul, dar în întunericul acesta ar fi trebuit să treacă cineva direct pe lângă ele ca să se întâmple așa.

Dar avea suficient timp pentru treaba pe care trebuia s-o îndeplinească.

S-a ghemuit în umbră, folosind un cuțit ca să scoată mantia unuia dintre cei doi bărbați. A împăturit veșmântul pe braț.

Scara nordică era o spirală de trepte rotindu-se în jurul unui pilon central. Ché a urcat șapte etaje, comportându-se normal, ca și cum ar fi fost unul dintre obișnuiții locului. Niciunul dintre cei cu care s-a întâlnit nu s-a obosit să-l întrebe ceva.

S-a oprit la etajul șapte al turlei, unde scara se deschidea către o cameră luxuriantă și spațioasă de marmură roz cu o fântână de apă țâșnind chiar în mijloc, înconjurată de plante în ghiveci. Aerul din acest spațiu emana mirosul pătrunzător al narcoticelor dătătoare de plăceri. Trei eunuci rași în cap și durdulii se odihneau pe marginea fântânii, purtând mantii largi și fiind, totuși, înarmați cu pumnale. Din când în când se împroșcau cu apă unul pe altul, aruncând ocheade galeșe către cei doi preoți aflați pe partea opusă a fântânii, unul având întipărită pe chip o expresie de nerăbdare, celălalt de plictiseală acută. Din spatele lor, printr-o boltă făcută din mozaicuri senzuale și mătăsuri roșii foșnitoare, s-au auzit râsete, de bărbați și de femei laolaltă, amestecate cu muzica flautelor și cu ritmul potolit al unor tobe, bătând asemenea unui puls stabil.

Ché, încă ezitând în vârful scării, și-a aplecat capul sub nivelul etajului aceluia. S-a zgâriat fără să-și dea seama la braț în timp ce-și calcula rapid opțiunile.

S-a retras la etajul inferior, aparent gol, cu excepția rezonanței constante a unor sforăituri

în grup.

O fereastră lăsa să pătrundă o lumină palidă în spațiul întunecat din fața lui. Ché s-a apropiat de ea, a deschis-o în interior și și-a scos capul în ploaie.

Privind în sus, și-a dat seama că lucrurile stăteau chiar așa cum se așteptase să se întâmple. O fațadă de beton, aproape verticală, prevăzută cu ornamente decorative amplasate la prea mare distanță unul de altul ca să permită cățărare. Era lipsită de ferestre pentru încă patru etaje de acolo în sus.

Ché a acționat rapid. Mai întâi și-a pus mănuși din cea mai fină piele, apoi a scos un vas de lut din echipamentul fixat pe lungime pe sub mantiile preoțești. Vasul era sigilat cu un dop gros de ceară și avea o curea de umăr prinsă de o sârmă înfășurată de mai multe ori în jurul gâtului. Când a scos dopul de ceară, un miros de grăsime animală și de alge marine i-a luat cu asalt nările; a verificat dacă respectivul conținut alb cremos nu s-a întărit înăuntru. Mulțumit de constatare, și-a petrecut cureaua peste cap, astfel că vasul îi atârna lângă șold, apoi a scuturat mantia împăturită pe care a luat-o de la gardian. A început să taie materialul în fâșii folosind un cuțit ascuns în cizme. O singură dată a aruncat o privire în spate ca să verifice împrejurimile; dar chiar și atunci nu s-a oprit din treabă.

Cu fâșiile de pânză îngrămădite în alt buzunar, Ché a făcut un salt pe pervaz și s-a întors, astfel că stătea acum cu spatele în ploaie. Avea un echilibru fix, asemenea celui al

unui acrobat pe sârmă. Cu toate acestea, spațiul gol de dedesubt i-a dat senzația de vertij.

A scos o fâșie de pânză pe care a înfășurat-o ca pe o minge, apoi a introdus-o în vas înainte de a fixa mingea îmbibată de peretele exterior, lângă pervazul ferestrei, unde atârna pe suprafața de beton.

A procedat la fel și cu celelalte fâșii, lipind nu mai puțin de șase mingi de pânză de suprafața care-i era la îndemână. În momentul în care o fixa pe ultima, prima și cea mai de jos se întărise deja în forma unui suport pentru picioare.

Ché și-a scos cizmele. Le-a legat una de alta cu șireturile și le-a atârnat de gât. Cu titlu de încercare, a întins un picior desculț într-o parte și a testat prima treaptă. Rezista foarte bine.

— Mama Lumii, apără-l pe cel nechibzuit, a murmurat el și a pășit în exterior cu toată greutatea. Ché nu îndrăznea să privească în jos. A început să urce, cu o expresie cruntă pe chip.

În ciuda vârstei sale relativ tinere, Ché avea experiență la astfel de treburi. Își descoperise o aptitudine înnăscută pentru asta, care era surprinzătoare, luând în considerare faptul că nu primise niciun fel de instruire în chestiunea respectivă.

Asemenea gânduri îi treceau prin cap în timp ce se străduia să urce peretele aproape vertical al unui turn într-o ploaie rece ca gheața, la câteva sute de metri de la nivelul

solului, degetele tremurându-i din cauza efortului, apa intrându-i în ochi. O viață lipsită de opțiuni.

De exemplu, copilăria lui.

Ché a fost norocos în momentul conceperii sale. Se născuse într-o familie extrem de bogată— clanul de negustori Dolcci-Feda, cu depozite acoperind jumătate din partea de nord a docurilor. La vârsta de treisprezece ani, ducea o viață destul de fericită într-o suburbie bogată din estul orașului. Ca orice băiat la anii lui, era una-două pus pe șotii și curajos, deși uneori și foarte sălbatic. Dar viața i se schimbase dramatic când intrase într-un necaz pe care și-l făcuse singur— cel mai rău fel de necaz, în care era implicată fiica unei familii ai cărei membri erau rivalii comerciali ai familiei sale. Pe scurt, Ché le răpise cea mai scumpă comoară odată cu copila.

Într-o după-amiază sufocantă, cu nori negri de furtună plutind jos peste oraș, Ché fusese obligat să asiste la un duel cu săbii între tatăl său și tatăl fetei, cum era obiceiul soluționării disputelor în Q'os. Deși amândoi bărbații fuseseră răniți, supraviețuiseră, dar fără un omor conflictul nu putea fi rezolvat. După câteva zile, o lovitură de tun a dărâmat peretele exterior al dormitorului lui Ché. Din fericire, nu era în cameră în momentul respectiv.

Lovitura fusese lansată cu o piesă de artilerie instalată pe furiș pe acoperișul unei case vecine, ai cărei proprietari erau plecați să-și facă vacanța de vară la podgoriile lor din

Exanse. Tatăl lui Ché fusese scos din minți de această întâmplare. Mai târziu, când norii de praf se așezau încet peste locuința impozantă, starea lui de spirit ajunsese să fie tăcută și iritată.

Chiar și în cadrul armatei, praful de pușcă era produsul cel mai greu de găsit. Însă asta nu-i descurajase pe inamici. De asemenea, nu se simțiseră împiedicați, în privința asta, nici de sigiliul pe care Ché îl purta la gât încă de la vârsta de zece ani și care-l proteja prin intermediul amenințării cu o vendetă. Era evident acum că dușmanii lor nu se vor da în lături de la nimic pentru a soluționa disputa.

Ché era singurul fiu al familiei, iar într-o zi avea să preia frâiele întregului imperiu financiar. I se adusese rapid la cunoștință că trebuie să plece ca să-și scape pielea. Tatăl său nu găsise nicio altă soluție de a-i apăra viața.

În dimineața următoare, Ché fusese transportat pe furiș, într-o trăsură închisă, la agenta locală a ordinului rōshunilor. Odată aflat în siguranță în interiorul clădirii, cu ușile încuiate, cu ferestrele acoperite, cu flacăra lămpilor micșorată, tatăl său îi oferise femeii o mică avere în aur, încercând s-o convingă să-l ducă pe Ché undeva departe ca să fie antrenat ca ucenic de rōshun. Ea șovăise la început, dar tatăl lui Ché insistase și o implorase, precizând că viața băiatului depinde doar de ea.

O săptămână mai târziu, Ché pornise într-acolo, după ce stătuse ascuns în pivnița agentei. A apărut cineva însărcinat să-l preia, un rōshun de vârstă mijlocie cu maxilare

puternice și ochi duri, violeți— semn distinctiv al celor din High Pash. Bărbatul își mormăise numele, Shebec, după care nu a mai vorbit mai deloc. Fără a avea ocazia să-și ia rămas-bun de la familie, Ché fusese urcat pe furiș pe un vas care a ridicat ancora chiar în clipa în care s-au urcat la bord. Peste exact o săptămână, ajunsese în Cheem, iar de acolo începuse o călătorie ciudată și înfricoșătoare prin munții insulei.

Și așa s-a întâmplat că răsfățatul Ché și-a petrecut restul adolescenței învățând cum să ucidă fără milă și cu orice ar fi avut la îndemână. Pe măsură ce săptămânile se preschimbau în luni, iar lunile în ani, fusese uimit să constate că nu ducea deloc dorul familiei, nici al vieții de lux pe care o lăsase în urmă.

Ché avusese întotdeauna o ușurință la învățat, astfel încât, în calitate de asasin ucenic, progresase rapid. Își făcuse repede prieteni și avusese grijă să nu-și facă deloc dușmani. Cu toate acestea însă, era un tânăr neliniștit în propria piele.

Noaptea, stând pe priciul său în dormitorul care-i găzduia pe toți ucenicii, Ché obișnuia să viseze visele altcuiva.

Visa că trăia o cu totul altă viață— o viață în care mama și tatăl său nu erau părinții lui adevărați, nici casa lor adevăratul lui cămin. Iar aceste viziuni de noapte erau atât de reale, atât de întemeiate în fapt și de elaborate în detalii, încât se trezea dimineața simțindu-se străin de sine însuși, zbătându-se să priceapă

ce era adevărat și ce era doar o născocire. Deseori, în secret, Ché se temea să nu-și piardă cumva mințile.

Pe măsură ce treceau anii, a făcut tot ce-a putut să-și păstreze rațiunea netulburată. A ținut pentru el visele acelea despre o altă existență.

În cele din urmă, a devenit bărbat. A devenit rōshun.

La momentul respectiv păruse a fi o zi ca oricare alta, cu excepția faptului că era ajunul aniversării sale de douăzeci și unu de ani, care însemna de fapt prea puțin pentru Ché. Maestrul său, Shebec, încurcase iar zilele, cum făcea mereu, crezând că era deja ziua lui Ché. Shebec făcuse mare tămbălău pregătindu-i un tort de miere îmbrăcat în nucă, apoi luaseră loc și băuseră împreună niște vin. Pe Ché nu-l lăsa inima să corecteze greșeala maestrului său, dar când se retrăsese în camera lui, o făcuse cu un sentiment crescând, indefinibil de neliniște.

În noaptea aceea, pentru prima dată de la venirea lui la mănăstire, Ché nu visase absolut nimic. Dormise profund, fără să se zvârcolească în pat, fără să mormăie pe întuneric, și se trezise în dimineața adevăratei sale aniversări ca să constate că nu mai era deloc el însuși.

Dintr-odată, ca și cum ar fi văzut printr-o fereastră deschisă spre o priveliște care fusese mereu acolo, dar care nu fusese conștientizată, i se arătase clar adevărul despre viața lui. Și în intimitatea camerei sale micuțe, îngrijite, în

lumina timpurie a dimineții intrând prin găurile din oblon, Ché s-a zguduit de hohote amare de râs, dar și de lacrimi de ușurare, de disperare pentru tot ce pierduse.

Nu își luase rămas-bun de la maestrul său. Se împotrivise nevoii de a-l căuta pe Shebec, de a-i spune la revedere măcar la modul subtil, poate printr-un zâmbet. Se temuse că bărbatul mai în vârstă avea să-i ghicească adevăratele intenții. Ché ieșise pe porțile mănăstirii în timp ce restul membrilor ordinului se trezeau încet pregătindu-se pentru noua zi, lăsând în urmă tot ce era al lui, cu excepția unei ranițe ticsite cu hrană rece.

Nu coborâse valea, ci o luase de-a curmezișul ei. Un munte mic, cu pante cenușii, pe care-l numeau Bătrânul, se înălța deasupra unei văi întortocheate tăiate în două de un torent puternic. În lumina zorilor Ché începuse să urce panta abruptă de șisturi de pe Bătrânul. Știa unde stă ascunsă în post cea mai apropiată santinelă a rōshunilor, care supraveghea poteca șerpuind în jos, și se asigurase că o ia pe un traseu care să-l scoată în spatele santinelei. Odată ajuns în vârful muntelui, privise în urmă la mănăstirea Sato cu inima tulburată.

După care s-a întors și a coborât pe partea cealaltă.

Avea să mai urce multe trecători înalte în zilele care aveau să vină, mergând pe urmele caprelor de munte, croindu-și drum pe traseele care traversau stânci perpendiculare, cu prăpastii înfricoșătoare căscate sub el. Ché

căutase numai rutele care să-l scoată treptat în vale. Hoinăreala lui căpătase sens, asemenea apei care caută marea, pe măsură ce se îndepărta temeinic de inima lanțului muntos lăsat în spate.

Era zdrențăros și înfometat când a coborât de la poalele dealurilor pe coastă, douăsprezece zile trecând deja de când plecase din Sato. Cumpărase mâncare de la localnicii aspri pe care îi întâlnise pe drum și un catâr în primul oraș port în care a ajuns, și astfel își croise drum de-a lungul coastei către Portul Cheem.

De aici, luase o ambarcațiune rapidă direct spre Q'os.

Ché nu s-a mai întors niciodată.

Acum, aflat la multe etaje deasupra pământului, trei ani mai târziu, Ché s-a agățat cu degetele de o fereastră deschisă. Dacă s-ar fi întâmplat să se uite în jos chiar atunci, ar fi zărit un șir descrescând de cârpe solidificate coborând în spirală pe curbura turnului—pentru că a urcat nu doar în sus, ci și în jurul turnului, fixându-și noi suporturi pentru mâini și pentru picioare pe măsură ce urca. Oricum, Ché nu s-a uitat în jos.

Sunetul unei partide de sex s-a rostogolit pe fereastra deschisă deasupra lui. Era puternic și neliniștit, și a așteptat fără să se gândească la ceva anume până când a încetat. Nu a durat prea mult.

O privire curajoasă aruncată în cameră a dezvăluit spatele unui bărbat gras, albicios și

plin de bube, înainte de a fi acoperit de o mantie trasă în grabă.

— Recunoștința mea, i-a șoptit preotul femeii care stătea tolănită și goală pe patul mototolit, înainte de a ieși în grabă fără să se mai uite înapoi. Ché nu a reușit să vadă cum trebuie fața femeii, dar ceva anume din înfățișarea ei i-a trimis inconștient un fior de avertisment de-a lungul șirei spinării. A așteptat rămânând nevăzut și a ascultat foșnetul mătăsii în timp ce se acoperea și ea.

Ché și-a vârât garota între dinți.

Apoi, luptându-se cu inerția propriului trup, și-a făcut vânt pe geam.

A intrat în cameră și a strâns în pumn bucata de sârmă, chiar în clipa în care ea s-a întors și și-a dus mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să înăbușe un strigăt.

Cu un oftat, Ché s-a tras înapoi lângă pervazul ferestrei. A lăsat să-i cadă garota în poală în clipa în care femeia și-a luat mâna de la gură.

— Nu poți folosi ușa, ca toți ceilalți? a întrebat ea, încruntându-se acum.

— Bună, mamă, a spus el.

Femeia și-a luat un răgaz ca să se aranjeze. A tras așternutul din pat, a pulverizat în aer o undă de parfum grețos, care mirosea a lotus sălbatic și-l râcâia pe gât. S-a oprit în cele din urmă și, cu un rictus interogator care-i tulbura trăsăturile frumoase, s-a întors spre el.

— Ai venit să mă omori? a întrebat ea, făcând un semn din cap spre lațul garotei.

— Firește că nu, a protestat el, am fost

instruit să înscenez lovitura, apoi să mă întorc imediat la Templu.

— Deci te afli aici în practică. Dar ce demon îi posedă, mă întreb, ca să te trimită să-i faci asta propriei tale mame?

Ché a rămas calm în aparență, ca întotdeauna, deși în interior simțea cum îl năpădea o furie tăcută.

— Nu știu, a recunoscut el. De obicei locuiești la etajul superior, nu-i așa?

— Ah, a făcut ea alintându-se, ca și cum tocmai ar fi realizat un adevăr neașteptat. Da, desigur. M-au pus să mă mut aici doar în dimineața asta.

Când femeia s-a apropiat de el, a simțit o urmă de parfum de mosc. Ea i-a zâmbit, aproape seducător, singurul zâmbet pe care părea să-l practice.

— Mă întreb, a cugetat ea, ce-ai fi făcut dacă *ți-ar fi ordonat* să-i iei viața propriei tale mame?

Ché s-a încruntat. A ascuns garota între pliurile mantiei, incapabil să se uite în ochii ei.

— Și eu mă întreb dacă ți-ar mai fi plăcut așa mult partida de sex dacă ai fi știut că singurul tău fiu stă atârnat chiar sub fereastra ta.

Ea s-a îndepărtat la replica asta, strângându-și mai bine mantia subțire în jurul trupului.

— Nu ar fi trebuit să mă provoci, s-a adresat el spatelui ei țeapăn.

Ea a traversat camera în direcția mesei, și-a turnat apă dintr-o carafă într-un pahar de cristal, câteva felii de coajă de portocală

plutind la suprafața apei.

Mama lui— deși cuvântul îi venea lui Ché cu oarecare dificultate— își păstrase frumusețea în ciuda vârstei. Avea patruzeci și unu de ani acum, a socotit el, în contra unor minciuni inutile care susțineau altceva. De asemenea, nu mai era sub nicio formă aceeași femeie pe care și-o amintea din copilărie, trăind în cea mai bogată suburbie din Q'os, fără nicio grijă pe lume.

De fapt, mama aceea a amintirilor nu existase niciodată. Nici viața respectivă în sine.

Ceea ce descoperise pe neașteptate Ché la mănăstire, în dimineața celei de-a douăzeci și una aniversări, era asta: fiecare amintire pe care o avea despre viața anterioară exilului în Cheem era contrafăcută. I-au fost toate implantate în minte pentru ca tânărul Ché să le ia drept realitate.

Când se trezise în dimineața respectivă, își dăduse seama de asta cât se poate de limpede; și de faptul că mintea lui fusese instruită să-și amintească totul fix în ziua aniversării a douăzeci și unu de ani. Asemenea fluxului care curăță totul, amintirile lui adevărate dispăruseră printre ruinele fostei sale vieți, ducându-le la vale asemenea unor resturi inutile. În schimb, Ché descoperise că nu era descendentul unei familii bogate de negustori. Era, dimpotrivă, doar un bastard, cu tatăl necunoscut și cu mama adevărată o Sentiată devotată într-unul din multele culte ale dragostei fondate în interiorul ordinului mannienilor, în care Ché fusese inițial crescut

ca un Acolit, un preot în devenire.

Invadat de fluxul amintirilor, Ché se pomenise zbătându-se neajutorat și sufocându-se, având doar un singur scop căruia merita să i se consacre: să plece din Cheem, să se întoarcă în Q'os.

Doar în momentul întoarcerii propriu-zise în capitală, și-a dat seama cu exactitate ce i se făcuse. Ché fusese folosit în interesul Imperiului. Se temeau de rōshuni, după câte se părea, și, cu mulți ani înainte, socotiseră precaut să trimită pe unul dintre novicii lor ca să se antreneze ca unul dintre acești asasini ascunși, cu speranța de a obține informații despre ei nu doar în privința felului de-a fi și a metodelor specifice, ci și, mai important de-atât, a localizării, în cazul în care Imperiul ar fi avut vreodată nevoie să contraatace ordinul.

Îl aleseseră pe Ché pentru această misiune specială în urma unui proces de selecție necunoscut lui. Poate că fusese o alegere la întâmplare. Poate că manifestase aptitudini speciale pentru genul acesta de însărcinare. Timp de câteva luni supuseseră mintea aceasta de treisprezece ani la un regim intensiv de manipulare psihologică, narcotizându-l dincolo de limita stupefacției în timp ce-i prelucrau mintea crudă, reprimându-i amintiri esențiale, implantând și potențând altele.

Desigur că aceste revelații îl șocaseră profund pe Ché. Fără să aibă timp să simtă din nou pământul sub picioare după întoarcerea sa, chiar să fie din nou sigur de identitatea lui, Regulatorii imperiali îl interogaseră pe Ché pe

tot parcursul unei luni pline folosind droguri ale adevărului și hipnoza ca să scoată de la el totul, până în cel mai mic detaliu. Mulțumiți că se dovedise curat, ordonaseră să i se cresteze vârfurile degetelor mici, ca parte a inițierii în ordinul lui Mann. Ca să nu mai vorbim de cât de mulțumiți ar fi fost dacă ar fi continuat să dea curs vocației sale de asasin— nu ca rōshun, desigur, ci ca unul de-ai lor.

Nu-i lăsaseră nicio posibilitate de opțiune în această privință.

— Apă? a întrebat mama lui, traversând camera cu paharul întins spre el.

Ché a acceptat. A băut-o dintr-o suflare și, preț de-o clipă, a stat pur și simplu acolo, savurând gustul apei în gura lui.

Cu toate acestea, lumea se infiltrează în toate momentele de liniște.

„Trebuie să aflu de ce m-au trimis astăzi aici, ca să simulez moartea propriei mele mame. Dulce Erēs! Uită-te la ea, târfa lipsită de minte. În devoțiunea sa pentru ei, poate să creadă că ăștia doar se joacă cu noi."

Pentru o clipă a simțit impulsul de a prinde și de a-i scutura trupul subțire în strânsoarea lui, pentru ca apoi s-o plesnească puternic peste față, iar și iar, până când se trezește la *realitate*— formată din viețile pe care le trăiau și el, și ea.

În loc de asta, Ché și-a dres vocea.

— Ce mai faci? a întrebat-o.

— Cum? A, sunt bine, mulțumesc. Stătea acum în fața oglinzii, desfăcându-și buclele blonde și lungi cu un pieptene cu dinții fini

sculptat în os, părul fiind un însemn al chemării sale ca Sentiată. S-a oprit ca să se uite la reflexia lui în oglindă. Pe bune, chiar mi-e bine. A fost un sezon bun, cu festivalul și toate celelalte. Când a întâlnit un nod încăpățânat, a ridicat în aer o șuviță blondă și a dat ușor cu pieptenele ca să-l desfacă. De fapt, mi-e mai mult decât bine— mă simt minunat, de parcă aș fi iar tânără. Am devenit principalul obiect al dorinței unuia din marii preoți ai lui Sasheen. Eu! Îți vine să crezi asta?

— Da, cred că tocmai i-am zărit dosul gol mai adineauri.

— Rainee? Oh! Nu, dragul meu. Oh! Nu, până și gândul e oribil. El e doar unul dintre obișnuiții patului meu. Farando e dintr-un soi complet diferit. E adevărat că e ceva mai urât, dar are putere, forță, poziție și mă copleșește cu daruri și nopți frumoase petrecute în oraș. Nu mi-aș putea dori mai mult. Dar tu, a întrebat ea, răsucindu-se să-și privească fiul. Tu ce faci?

Ché se scărpina în cot; nu involuntar, ci intenționat.

— Sunt bine, a spus, iar în sinea sa a gândit: „Nu-și amintește că e ziua mea."

— Pielea ta arată ceva mai bine azi. E de la noul unguent?

Da, îi dăduse să încerce un unguent nou, în speranța că ar putea diminua iritațiile sub formă de solzi care-l chinuiau dintotdeauna. A ridicat din umeri— un gest măsurat, prudent, ca toate mișcările lui.

— Dacă mi-aș putea aminti ce-am folosit

pentru tine când erai mic. A dat din cap exasperată. S-a dus. Crezi că îmbătrânesc? Hm? Și-a studiat reflexia în oglindă. A început să mi se ofilească în cele din urmă chipul de la soare— laolaltă cu memoria?

— Ești prea bătrână pentru melodramă, îți garantez asta. Mă bucur că ești bine, mamă, dar acum trebuie să plec.

— Așa de repede?

— Sunt cronometrat la exercițiul acesta. Și trebuie să și aflu despre ce este vorba.

Ché s-a cocoțat pe pervaz, dar s-a întors pentru o ultimă observație.

— Ceva nu-i în regulă aici, a spus el. Ai grijă.

Și dispăruse deja chiar în secunda în care ea a deschis gura să-și ia rămas-bun. Mama a scos un oftat.

S-a întors la imaginea din oglindă, fredonând încetișor în timp ce-și pieptăna buclele blonde, având grijă să nu bage în seamă ritmul unui pat greu care făcea să-i vibreze tavanul.

— Ți-a ieșit exercițiul, așa cum ai fost instruit?

— Da, a replicat Ché.

— Excelent. Vreo victimă colaterală?

— Doi acoliți. Morțile lor au fost necesare.

— Doi? N-ai găsit nicio modalitate să-i ocolești?

— Mi-ar fi luat mai mult timp. Am ales cel mai scurt curs de acțiune.

— Așa faci întotdeauna. Mă tem că ăsta este rōshunul din tine. Bine. Și spune-mi, te rog, ce făcea mama ta?

Ché s-a dat înapoi pentru o fracțiune de secundă din fața panoului din lemn. Se afla într-un alcov în interiorul unei camere întunecoase, undeva în labirintul complicat cuprinzând etajele inferioare ale Templului Șoaptelor. Alcovul însuși era îmbrăcat în panouri lăcuite din lemn de tec întunecat. În spate, la nivelul capului unui om stând jos, era un mic ecran de dantelă, ochiurile din interiorul modelului fiind întunecate de misterul a cine și ce se putea afla în spatele lui. O aromă răcoroasă și picantă pătrundea prin ochiurile dantelei, deși absența sunetului sugera că spațiul din spatele panoului era mic și intim.

— Mama pare s-o ducă destul de bine, i-a spus indiferent interlocutorului nevăzut.

— Mă bucură să aud asta. E o femeie deosebită.

Vocea avea o tonalitate enervant de ridicată, făcând ca vorbitorul să pară că se află mereu în pragul isteriei. Ché cunoștea patru voci diferite care-i vorbeau din acest alcov— toate acționând ca manipulanți ai săi, deși nu avea nici cea mai vagă idee cui îi puteau aparține. De asemenea, din același motiv, nu-și cunoștea nici tovarășii asasini, pentru că erau cu toții antrenați separat și li se permitea așa rar să se întâlnească.

Ché s-a apropiat din nou de panou pentru că se aștepta să audă mai multe.

— Nu mă întrebi, Ché, de ce ai fost trimis azi acolo?

— Și o să-mi spui?

Un chicotit ușor.

— Nu, n-o să-ți spun. Dar știu pe cineva care ar face-o, în felul ei propriu, ocolit. Ar vrea să vorbească cu tine chiar acum, tinere Diplomat.

— La cine te referi? a spus menținându-și vocea neutră, deși inima i-a luat-o razna.

— Mergi imediat la Camera Furtunii. Te așteaptă acolo.

Ché a mers cu un lift zgomotos, flancat de doi acoliți mascați cu mâinile încleștate pe pumnalele scoase din teacă; îmbibate cu otravă, după cum și-a dat seama, pentru că mirosul chestiei ăleia era evident în spațiul acela închis. Liftul scârțâia și se zguduia în mod alarmant și contragreutatea lui masivă îl împingea încet către vârful turnului. Când s-a oprit, cu o zgâlțâire care i-a făcut pe toți trei să se clatine, ușile au fost deschise de un alt paznic care aștepta deja în partea cealaltă.

Încăperile din vârful turnului erau mari, dar fără ferestre, iar pașii lor răsunau în timp ce se deplasau pe sub tavanele înalte împodobite cu frize din ghips, înfățișând chipuri surprinse în toate stările emoționale posibile. Pardoseala strălucitoare era din lemn lăcuit acoperit cu blănuri de animale exotice, cu capetele lor înfricoșătoare încă la purtător și rânjind tăcute la cei care treceau pe acolo. Mobila, deși rară, era deosebit de somptuoasă și lucrată cu migală. Aerul era înmiresmat, lumina slabă.

Acoliții stăteau de pază la ușile momentan închise, prin care se puteau auzi voci, îndepărtate și înăbușite. Peste tot pluteau nori

de fum, purtând miros de narcotice; părea să strângă laolaltă aureolele galbene ale lămpilor cu gaz atârnând de pereții lambrisați.

La Camera Furtunii se putea ajunge printr-un șir de trepte late cioplite în marmură cu nervuri roz. De fiecare parte a fiecărei trepte stătea câte un acolit cu o sabie scoasă din teacă, ținută ceremonios pe brațul stâng. Aici escorta lui Ché s-a oprit, făcându-i semn să continue drumul singur. Tânărul a urmat indicațiile și a urcat scările.

Prin măștile lor, a observat că ochii gardienilor aveau acea strălucire dată de consumul de droguri. Stăteau asemenea unor statui, respirând atât de încet, încât mișcarea pieptului era imperceptibilă. Plictiseala îi moleșise precum arșița.

Chiar în vârful scărilor, o ușă masivă din oțel lucrată în relief îi bara trecerea. În acel punct, femeia paznic de lângă ușă s-a întors și a lovit-o cu pumnul înmănușat. După o scurtă întârziere, ușa grea a scârțâit și s-a deschis în interior. Un val de sunete a răzbătut dinăuntru: ciripitul păsărilor, o cădere de apă, muzică și râsete. Un preot bătrân a apărut în ușă și a făcut o plecăciune.

Ché a intrat, neștiind sigur la ce să se aștepte.

Ferestrele se înălțau din podea până în tavan pe întreaga circumferință a camerei rotunde. Se curbau în interior pe înălțime, oferind o priveliște mai clară asupra cerului. Chiar acum dezvăluiau o învolburare de nori albi și averse de toamnă timpurie, luându-le cu

asalt suprafața.

Ché s-a uitat cu atenție în jur, cercetând fiecare detaliu posibil din Camera Furtunii dintr-o singură privire aruncată în fugă— așa cum a și fost atât de meticulos antrenat s-o facă. De fapt, se așteptase la ceva diferit de asta; la ceva mai întunecat, mai puțin prietenos. Mai sacru. În schimb, spațiul era unul cald și deschis. Un foc trosnea într-un cămin de piatră chiar în mijlocul camerei, protejat de un șemineu de metal care se înălța prin mijlocul podelei unei platforme construite deasupra lui; un nivel superior, la care se ajungea pe niște trepte și delimitat de pereți subțiri din lemn. Camere de odihnă, a presupus el; zone private de relaxare în care puteau fi încă auzite păsări în colivii.

În spațiul intim din jurul căminului însuși, fotolii somptuoase din piele erau aranjate în așa fel încât să stea cu fața către un șevalet, pe care era întinsă o hartă extinsă a Imperiului. Mai mulți preoți stăteau gârboviți în fotolii, cu picioarele proptite pe taburete capitonate, bând băuturi tari, fumând bețe de hazii sau vorbind pur și simpu unul cu altul. Servitorii se mișcau printre ei, purtând platouri cu fructe și alge marine sau vase cu narcotice, iar Ché știa că aveau limba tăiată și timpanele perforate. În ceea ce-i privește pe preoți, i-a recunoscut pe toți cei adunați în jurul focului, pe fiecare în parte.

Ché era un diplomat, un asasin imperial. O mare parte din așa-zisele sale negocieri aveau de-a face cu pioni importanți din cadrul

Imperiului. Era treaba lui să ajungă să-i cunoască pe oamenii aceștia, pentru că într-o zi i s-ar putea ordona să-l omoare pe oricare dintre ei.

Majoritatea aveau rangul de general, astfel că nu purtau pe fețe obișnuitele bijuterii ornamentale caracteristice preoților lui Mann. Excepția era un singur con ghimpat de argint fixat în sprânceana stângă, potrivit modei militare, așa cum purta și Ché, de altminteri. Erau îmbrăcați cu veșmintele ceremoniale simple ale ordinului acolit, deși bărbații aceștia nu mai prezentau nicio altă trăsătură de simplitate.

A cercetat fiecare chip în parte. Era acolo arhigeneralul Sparus, „Micul vultur”, mărunțel și tăcut și concentrat, întors nu de mult din misiunea de reprimare a insurecției în Lagos, dar fără ochiul stâng, pe care și l-a acoperit, de dragul stilului, cu un plasture negru. Apoi generalul Ricktus, cu fața lui cumplit de arsă și mâinile neplăcute vederii, și cu părul lui negru atârnându-i în smocuri deasupra pavilioanelor zdrențuite ale urechilor. Lângă el, generalul Romano, încă tânăr, chiar copilăros, deși era cel mai periculos om din toată adunarea de față și unul dintre cei mai dornici să preia tronul. Și, în sfârșit, generalul Alero, bătrânul veteran al campaniei Ghanzi, care cucerise mai multe teritorii pentru Imperiu decât oricine altcineva, cu excepția arhigeneralului Mokabi însuși— și care a fost condamnat pentru asta, pentru că s-a oprit atunci când a făcut-o.

Toți acești oameni erau posibili pretendenți

la tron, jucători-cheie în acel joc subtil, dar mortal al manevrelor politice, care slujea ca fundal pentru tot ceea ce se întâmpla în interiorul Imperiului. Fiecare avea la îndemână propria grupare. În termeni relativi, Imperiul lui Mann era încă tânăr, și se dovedise deja că oricine își putea croi drum spre tron dacă era destul de hotărât în acest sens. Matriarha însăși slujea ca mărturie vie în acest sens.

În cameră mai erau alte trei personaje. Unul dintre ele era tânărul Kirkus, singurul fiu al Matriarhei. Stătea grămadă într-un fotoliu, cu ochii umbriți de intoxicare, dar devenind, nu se știe de ce, însuflețiți ori de câte ori se fixau asupra lui Romano. Al doilea personaj era bunica tânărului, mama lui Sasheen însăși, dormind tun în fotoliul ei, sau cel puțin așa lăsa impresia. În jurul picioarelor ei încălțate cu sandale mișunau câteva șopârle solzoase care purtau zgărzi din lănțișoare de aur. Ultimul personaj era Matriarha Sasheen în persoană, care stătea în fața hărții cu un pocal aurit într-o mână, îmbrăcată într-o rochie lungă de șifon verde, care atârna desfăcută de la gât înspre glezne, cu excepția mijlocului, unde era încinsă cu un cordon din același material, și care-i expunea goliciunea de dedesubt. În timp ce se mișca, străfulgerări de pântece gol sau de păr pubian sau de sâni care se legănau îți atrăgeau privirea, distrăgând atenția de la fața ei, comună și lipsită de frumusețe; ochii negri erau puțin prea apropiați, nasul coroiat prea lung, însă cu toate acestea femeia avea ceva atrăgător în persoana ei. Poate că era vorba

despre maniera în care făcea paradă de propria persoană, de parcă lumea aceasta i-ar fi aparținut în totalitate și ar fi dispus de ea după bunul-plac. Sau poate că atractivitatea venea din zâmbetul ei, la care apela adeseori.

— Dar se poate realiza înainte de venirea iernii? l-a întrebat ea pe bătrânul Alero, în timp ce analiza detaliile hărții.

Generalul Alero s-a foit în scaun.

— Doar dacă ne hotărâm s-o facem acum și încetăm să ne mai ciondănim în privința detaliilor. Bătrânul veteran i-a cercetat pe tinerii din jurul lui, făcând să se instaleze o pauză în discuția lor.

— Și încă susții că are sorți de izbândă?

Generalul și-a ales cu grijă următoarele cuvinte, ca și cum cineva ar fi putut extrage moneda exactă din palma în care nu au mai rămas decât câteva de valoare.

— Da, cred asta, deși cu oarecare noroc. Sunt multe aspecte care pot merge rău în privința planului și rămâne prea puțin loc pentru improvizații. Dacă funcționează, atunci da, va duce la o victorie răsunătoare și decisivă. Porturile Libere vor fi ale noastre. Dacă planul dă greș..., și-a scuturat capul, va fi un nou Coros.

Tăcerea copleșitoare coborâtă asupra grupului a făcut să se audă ploaia de afară. Ché stătea nemișcat. A văzut, cu colțul ochiului, păsări cu penaj strălucitor zburând pe sus, de-a lungul camerei. Un servitor se ținea după ele, ștergându-le găinațul cu o cârpă.

— Eu încă mai cred că e o nebunie, a

intervenit Sparus, Micul Vultur. Pielea a scârțâit când ceilalți bărbați s-au întors cu fața spre el. A inspirat profund din bățul său de hazii, lăsându-i să-i aștepte continuarea.

— Două ofensive navale distincte împotriva Porturilor Libere, ca să nu mai vorbesc de cel mai important punct, o invazie pe mare a orașului Khos însuși— și, în tot acest timp, cu iarna care se apropie. Asta presupunând că infanteria reușește măcar să ajungă intactă în Khos, ceea ce e un pariu îndrăzneț în sine, că diversiunile noastre vor funcționa, că flota de atac nu va fi interceptată. Chiar și atunci, în cazul în care campania noastră terestră șovăie în vreun fel pe câmpul de luptă, va rămâne înnămolită fără speranță până în primăvară. Mercienii vor avea timp să se regrupeze, în timp ce Prima Forță Expediționară a noastră va cădea în capcană fără putință de scăpare. Va fi *mai rău* decât la Coros. S-a uitat direct înspre Matriarhă, cu singurul său ochi scânteind. Pentru că vă spun un singur lucru. Dacă această campanie dă greș, vă veți pierde tronul laolaltă cu ea.

— Asta-i o amenințare? l-a zeflemisit tânărul Romano, dar Sparus a ignorat remarca și și-a menținut privirea fixată asupra lui Sasheen. Ceea ce a spus era adevărat. Ordinul mannian îi disprețuia pe conducătorii care eșuau în luptă sau care dădeau semne de slăbiciune. Tendința era de a scăpa de ei cât se poate de repede.

Matriarha a străbătut pe nesimțite spațiul dintre ea și Sparus. Și-a pus o mână cu unghii

îngrijite pe brațul Micului Vultur și i-a zâmbit scurt. S-a întors spre ceilalți, mișcarea fiind destul de bruscă, astfel încât unul dintre sâni să i se ițească de sub rochie.

— Ei bine? a întrebat ea, aruncând o privire posomorâtă către generalii adunați acolo.

Gura brăzdată de cicatrice a lui Ricktus s-a deschis pentru a vorbi.

— Sparus are dreptate, a declarat el, cu o voce la fel de aspră precum pielea lui arsă. Planul este unul necugetat și nu-mi vine a crede că suntem deja atât de disperați. Hai să menținem starea de asediu asupra Porturilor Libere. Vor cădea în cele din urmă, atât timp cât vom continua să le sugrumăm comerțul.

— Nu, a replicat Matriarha cu palma ridicată. Am avut motive întemeiate să caut soluții la problema merciană, și ele sunt încă întemeiate. Sunt zece ani, de acum, de când le sugrumăm comerțul și le batem la porți. Însă Porturile Libere încă rezistă. Ceilalți încep, între timp, să prindă curaj văzând rezistența lor. Trebuie să-i învingem pe acești mercieni și să facem asta la modul decisiv, dacă vrem să evităm ca Imperiul să dea semne de slăbiciune. Fără ei, celelalte Porturi Libere fie se vor preda, fie vor muri de foame.

S-a întors la hartă, pe care Ché o studiase chiar în timp ce ea vorbea. De-a lungul hărții fuseseră trasate linii cu creionul, destul de grosiere, arătând mișcări ale flotei și acțiuni terestre. A putut sesiza simbolurile a două flote năpustindu-se asupra insulelor vestice ale Porturilor Libere, una urmărind arhipelagul,

cealaltă înconjurând Minos. Departe spre est se putea vedea o a treia flotă, simbolizată printr-o săgeată puternic îngroșată trasată dinspre Lagos către Khos. Matriarha lovea cu degetul în ea acum.

— Armata a Șasea rămâne în Lagos la sugestia lui Mokabi. Sunt antrenați de pe urma acțiunii lor recente de înăbușire a insurecției. Va fi surpriza perfectă, și Mokabi vede asta, așa cum a avut mereu un ochi bun pentru asemenea situații. Creăm această Primă Forță Expediționară din Armata a Șasea și din ce alte rămășițe putem strânge la un loc, iar din Lagos le direcționăm direct în jos spre Khos.

— Dar, Matriarhă, a izbucnit Ricktus, chiar dacă Flota Estică a lor va fi atrasă în cele două campanii ale noastre de diversiune în vest, escadrilele merciene care apără convoaiele din Zanzahar vor continua să rămână active în zonă. Vasele noastre din Lagos sunt, în mare parte, vase de transport și comerciale, împreună cu două escadrile de soldați. Flota Expediționară va fi slab apărată, așa cum a observat deja și Sparus. Va fi nevoie doar de câteva escadrile ca să ne trimită întreaga forță armată pe fundul Midèrēsului.

Tânărul Romano, cu un zâmbet mijit în colțul buzelor, s-a aplecat în față gata de atac.

— Nu uitați, totuși, că aceste flote de diversiune vor fi cele mai mari flote văzute vreodată pe parcursul acestui război. Mercia nu va reuși să le contracareze numeric nici măcar dacă își folosește întreaga forță navală. *Va trebui* să-și retragă Flota Estică ca să apere

partea de vest.

— Astfel grăiește expertul în tactici navale, a declarat Kirkus pe neașteptate, drept pentru care a primit o căutătură fioroasă din partea lui Romano, ca răspuns.

— Flota Expediționară nu va pierde timpul implicându-se în conflicte maritime, domnilor, a declarat Sasheen. Va lovi direct în toate escadrilele pe care le va întâlni, iar soldații săi se vor sacrifica, dacă va fi nevoie, pentru ca mijloacele de transport să-și atingă ținta. Tot ce contează, în ultimă instanță, este ca Armata să ajungă pe uscat.

Sparus a răbufnit:

— Lui Mokabi îi convine să stea în vila lui din Palermo și să proiecteze mari campanii de bravură pe hârtie ca și cum ar mai fi încă arhigeneral. E cu totul altceva, totuși, să te implici într-o asemenea expediție.

— A fost de acord să-și reia activitatea, dacă aprobăm asta, a declarat Sasheen.

— Da, ca să-și conducă iubita Armată a Patra în timp ce este campată în siguranță în interiorul zidurilor din Bar-Khos. Dacă Forța Expediționară atacă orașul pe dinapoi, atunci aproape că deschid ușa pentru el, și uite așa ajunge să facă paradă de victoria lui. Dacă nu, ei bine, atunci poate da vina pe altcineva pentru eșecuri și să-și asigure întoarcerea în siguranță la proprietatea lui.

— Mokabi este dedicat acestei expediții, a protestat Alero, vechi tovarăș cu generalul absent. Își va risca viața, la fel ca noi toți.

— Sigur că da, ei bine, se spune că nici nu

vrea să se ofere voluntar ca să conducă Forța Expediționară. Și îi înțeleg motivele pentru care face asta, declarate sau nu. Nici mie nu mi-ar plăcea să conduc o asemenea campanie nechibzuită.

Sasheen și-a terminat băutura și i-a întins paharul gol unui servitor care trecea pe acolo.

— Păcat, Sparus, pentru că speram că o să vrei să mă însoțești.

— Matriarhă?

— Voi însoți eu însămi Forța Expediționară.

Surpriza a tulburat adunarea. Lui Ché, care stătea retras, complet ignorat, i s-a pus un nod în gât.

— Așa cum foarte bine ați spus, a continuat Sasheen și, pentru o clipă, privirea ei a scânteiat mutându-se de la tânărul Romano la dolofanul Alero, tronul meu depinde de rezultatul acestei expediții. Se cuvine, așadar, să fiu acolo— să-mi încrucișez spada, cum se spune.

— Asta-i nebunie curată, Matriarhă. Nu-ți poți risca viața în asemenea hal.

— Toată viața este o aventură riscantă, Sparus. Și vei merge și tu, dacă vrei să-ți vezi Matriarha scăpând teafără din această încercare.

Romano se amuza, până când Sasheen a ales momentul ca să-i arunce un zâmbet tânărului general.

— Și tu, Romano. Sparus va fi în fruntea Forței Expediționare, iar tu vei fi adjunctul lui.

Tânărul s-a ridicat brusc, făcând să-i cadă din bățul de hazii o dâră de cenușă care i s-a

împrăștiat în poală.
— Alero, Ricktus, voi veți prelua fiecare conducerea a câte una dintre flotele de diversiune și veți declanșa o asemenea furtună acolo, încât noi să găsim spațiu suficient să ne strecurăm. Cam așa vor sta lucrurile.
Tânărul Kirkus s-a aplecat în față, cu ochii scânteindu-i.
— Și eu, mamă..., și eu aș vrea să merg cu tine.
— Dar n-o vei face, a replicat ea cu fermitate. Vei sta aici, în Templu, până când vom rezolva cealaltă problemă a noastră.
Zicând aceasta, s-a uitat pentru prima dată la Ché. El s-a simțit deodată în centrul atenției, în timp ce-i susținea privirea.
— Dar cine știe cât s-ar putea să dureze asta? a întrebat Kirkus.
— Ar fi trebuit să te gândești la asta, dragul meu copil, când ți-ai îndeplinit cullul și ai profitat atât de necugetat de privilegiile poziției tale.
Răspunsul posac al băiatului a fost înăbușit de un croncănit brusc și puternic venind dintr-o parte a camerei. Toate capetele s-au întors într-acolo, inclusiv al lui Ché. S-a așteptat să vadă vreun animal de companie poate, ghemuindu-se pe podea și sfâșiind o halcă de carne. Nu era însă decât bunica băiatului, care încă își ținea ochii strâns închiși.
— Băiatul a acționat cum se cuvine, a spus tăios bătrâna preoteasă. A acționat făcându-și datoria potrivit principiilor lui Mann. Nu-l învinui pe el pentru asta, fiica mea.

Matriarha a expirat o gură mare de aer.

— Fie așa cum ai zis, a spus ea, dar deocamdată nu are voie să iasă de aici sub niciun chip. Și a făcut un gest categoric din mână, tăindu-i lui Kirkus elanul de a mai protesta. Era nemulțumită de faptul că discuția aceasta se purta în public, și până și Kirkus și-a dat seama că trebuie să tacă, deși îi luau foc obrajii.

— Acum, a continuat Sasheen. Dacă vreți să mă scuzați.

Matriarha Sasheen s-a îndepărtat de grup și a trecut deliberat pe lângă Ché.

— Vino cu mine, i-a aruncat în treacăt.

I-a urmat mirosul de parfum până în zona ferestrelor, unde au ieșit prin niște uși culisante de sticlă pe terasa care încercuia turnul. Pe margine erau diverse plante în ghiveci, care se legănau în vânt. Sasheen a închis ușile în urma lor, iar ploaia le biciuia fețele, rece precum rafalele de vânt care o purtau încoace și încolo.

— Poate că te întrebi de ce ți-am dat voie să asiști la întrunirea Consiliului de Furtună.

— Nu, Sfântă Matriarhă, a mințit Ché instinctiv.

Știa că nu trebuie să recunoască deschis lipsa de încredere în el din partea superiorilor. Asta ar putea semnala o gândire culpabilizantă, o situație periculoasă într-un ordin în care trădarea era aproape o doctrină.

Sasheen a considerat că spune adevărul.

— Bine, a zis ea în cele din urmă. Instructorii tăi au căzut cu toții de acord în privința

loialității tale. Poate că aprecierile lor chiar sunt corecte.

El și-a plecat capul, dar nu a spus nimic.

— Te întrebi, atunci, de ce te-am chemat?

— Da, Matriarhă, a replicat el, cu capul încă plecat, iar de data aceasta nu spunea decât adevărul.

— Atunci o să vorbesc deschis. A arătat cu bărbia înspre Camera Furtunii. Fiul meu, Kirkus, cel de colo, a ucis pe cineva care purta un sigiliu.

Ché și-a ridicat în sfârșit privirea spre ea. Sasheen era mai înaltă decât el, ca majoritatea oamenilor, de altfel.

— În *înțelepciunea* ei, mama mea nu a făcut nimic să-l oprească. Ea a considerat întotdeauna că rōshunii sunt o amenințare nesemnificativă pentru Mann. Eu nu sunt însă atât de sigură. Rochia i s-a deschis în bătaia vântului; apa îi șiroia între sâni, peste pântece, până în perii încâlciți ai pelvisului.

— Cu câteva zile în urmă, i-am prins pe trei dintre ei încercând să ajungă la fiul meu. Doi erau folosiți ca diversiune, dar al treilea aproape a reușit— deși l-am încolțit și pe el la timp. Mi s-a spus că și-a luat singur viața. Oricum, vor trimite pe alții.

— Înțeleg, a spus el. Inima lui Ché bătea mai repede acum. Își simțea sângele pulsându-i în degetele de la mâini și de la picioare.

— Oare chiar înțelegi, mă întreb?

— Da. Probabil că știi că am fost antrenat ca rōshun— ca un mijloc viitor de protecție într-o asemenea situație.

— Atunci știi de ce te-am chemat.

Ché a vrut să se scarpine din nou pe gât, dar s-a împotrivit nevoii acesteia. Și-a întors, în schimb, fața spre ploaie. Îi biciuia ochii, dar cel puțin îi calma mâncărimea.

— Vrei să te conduc spre adăpostul ordinului rōshunilor, a vorbit Ché cu fața spre vânt, ca să-i poți distruge înainte de a-ți distruge ei fiul.

— Într-adevăr, a replicat ea, și aproape că i-a perceput zâmbetul din voce. Am organizat o companie cu cei mai buni comandori care se pregătesc chiar acum pentru sosirea ta. Îi vei conduce spre Cheem și vei folosi planta aceea a lor despre care-am înțeles că te orientează către mănăstire.

— Sunt pregătiți să urmeze un ghid prin munți chiar în timp ce acesta e cu mintea vraiște?

— Au aflat despre cunoștințele sedimentate în mintea ta. Și sunt pregătiți de orice. Odată ce găsesc mănăstirea aceasta, îi vor ucide pe toți cei aflați acolo și îi vor da foc, ca să nu supraviețuiască niciunul.

Ché a respirat ușor pe nări, căutând să atingă o stare de indiferență.

Ochii femeii s-au îngustat aplecându-se spre el.

— Poate că misiunea aceasta îți creează neplăceri?

— Nu cred.

— Nu te simți animat, poate, de niște rămășițe de loialitate față de prietenii tăi rōshuni?

„Aha. Acum totul începe să capete sens.”

— Sfântă Matriarhă, îi sunt loial doar lui Mann.

L-a pătruns cu privirea până în adâncul ochilor. A devenit conștient atunci că-și scărpina brațul— deși nu a îndrăznit să se oprească de frică să nu se demaște.

Sasheen s-a înălțat iar deasupra lui.

— Înțeleg. Și ia spune-mi— tu și cu mama ta sunteți apropiați?

Brusc, Ché a încetat să se mai scarpine. Și-a luat o clipă de răgaz ștergându-și apa care-i șiroia pe față.

— Nu suntem foarte apropiați, nu. Am fost despărțiți opt ani, cât am fost în Cheem, să mă antrenez ca rōshun.

— Mi s-a spus că ea ține la tine, cu toate acestea.

— Atunci știi mai mult decât mine!

— Sigur că da. *Sunt* Sfânta Matriarhă, la urma urmei. A zâmbit. Dar sunt și mamă, a adăugat pe un ton mai sincer. Poți fi sigur că nutrește multă afecțiune pentru unicul ei fiu.

Sasheen a aruncat o privire în cameră, către propria odraslă. Când s-a întors din nou spre Ché, avea o privire grea și dură.

— Aș avea mare grijă de relația asta, dacă aș fi în locul tău. Asemenea legături sunt foarte prețioase în lumea aceasta. Uneori, doar loialitatea noastră e singura care le poate menține.

Amenințarea ei prea puțin voalată l-a făcut să privească în lături. Și-a întors privirea către plantele în ghivece, aliniate pe terasă, lovindu-se cu zgomot de ferestrele de sticlă, căutând să

se liniștească.

Sasheen i-a urmărit privirea și și-a întins mâna spre plante. Cu brutalitate, de parcă ar fi fost un animal de companie, a lovit frunza uneia dintre plantele agățătoare.

— Am căzut, așadar, la înțelegere?

Ché a dat din cap în semn de aprobare, cu un nod în gât.

— Foarte bine, atunci, păi, hai să nu mai tergiversăm. Întoarce-te la instructorul tău. Îți va spune deja ce ai de făcut.

Ché s-a uitat la ea cu ochii mijiți, când s-a întors cu spatele la el și a deschis ușile. S-a oprit în prag și i-a adresat o privire apatică.

— Și, Diplomatule…

— Da, Matriarhă.

— Să nu mă mai minți niciodată.

CAPITOLUL 20 - Impresii din Q'os

Ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat oricine să-l audă în mulțimea grăbită de la debarcare era o împușcătură. I-a redus la tăcere pe călători odată ce zgomotul s-a spart deasupra capetelor acestora și i-a făcut să se îndrepte în masă către parapetul ambarcațiunii rapide *Mama Rosa*, ca și cum puntea vasului s-ar fi înclinat brusc pe-o parte în timpul unei furtuni.

Oamenii se împingeau și se uitau unul peste umărul celuilalt ca să vadă mai bine apele liniștite ale portului aflat dedesubt. Acolo jos se zărea o siluetă chiar lângă carenă, împroșcând apa cu toată hotărârea unui suflet neliniștit de perspectiva iminentă a înecării.

— E un om acolo jos, a remarcat Nico

uitându-se peste parapet, apoi a aruncat o privire în direcția docurilor, unde a observat un nor de fum încă ieșind de pe țeava puștii ținute de un soldat în cuirasă albă.

— Da, a spus Ash de lângă el. Văd asta.

Un alt soldat a luat-o grăbit în direcția primului ochitor, care și-a desfăcut arma pentru a înlocui cartușul tras. Nou-venitul purta o arbaletă, pe care încă o încărca în momentul în care tovarășul său a mai dus o dată pușca la ochi.

Nico a văzut stropii de apă înainte de a auzi cea de-a doua împușcătură. A explodat chiar lângă capul înotătorului, deși ținta nu părea s-o fi observat.

— Ce face? a întrebat Nico, fascinat.

— Omul acela e un sclav, i-a explicat Ash. Aici în Q’os au mai mulți sclavi decât cetățeni liberi— peste un milion, sau cel puțin așa se spune. Se pare că acesta a sperat să scape de pe insulă ca pasager clandestin la bordul uneia dintre nave.

— Ei bine, dacă asta i-a fost intenția, a cam dat-o în bară.

Ash și-a cercetat ucenicul preț de-o clipă.

— Poate c-ar trebui să sari în apă și să-i arăți cum se face corect.

O altă împușcătură. Pentru o secundă, Nico a căutat să vadă stropi ca semn al locului în care a lovit apa. Dar n-a văzut nimic, apoi privirea i s-a oprit pe bărbatul acela, un val stacojiu aprins ieșindu-i dintr-o parte a craniului în timp ce se răsucea ușor în apă. Bărbatul a rămas cu fața complet scufundată,

fără să se miște.

— L-au omorât, a exclamat Nico.

— Asta și voiau.

— Dar...

— Și-a încercat norocul, i-a spus Ash cu blândețe. A avut ghinion. Hai, vino să părăsim vasul înainte ca și ceilalți pasageri să se plictisească de a se mai uita la cadavru. Ash l-a apucat de mânecă, făcându-i vânt înspre culoar.

Au coborât pe cheiuri cu bagajele grele în spate, Nico clătinându-se într-o stare apropiată de uluire.

Trecuseră opt zile de când plecaseră din Cheem și, pe măsură ce vasul se apropia de Primul Port al marelui oraș insulă, fusese uimit de mărimea colosală a liniei orizontului care se întindea în fața lui. Q'os era cel mai mare oraș din lumea cunoscută, mai popular chiar decât străvechiul Zanzahar pe coasta îndepărtată a Midèrēsului. Nico nu mai văzuse niciodată înainte clădiri așa de înalte. Se ridicau la dimensiuni impresionante către cer, dese precum arbuștii într-o pădure, cu armata lor de ferestre întunecate pe fundalul luminii slabe a zilei. Printre ele, aglomerându-se mai mult în centrul orașului, coloanele înalte ale templelor se înălțau asemenea unor ace care împungeau suprafața norilor de joasă altitudine. Ochiului i se păreau imposibile, chiar și după relatarea lui Ash despre scheletele de oțel și o formă stranie de piatră lichidă. Nu putea spune însă exact ce era cu siluetele care se prăvăleau printre vârfurile lor— oameni alungiți prin aripi

artificiale, i-a spus Ash cu o figură sinceră. Dar apoi nimic nu a mai părut posibil cu privire la acel peisaj fantasmatic pe măsură ce se apropia încet de prora săltată a navei.

Acum, un om mort în apă, un câine care trăgea cadavrul cu dinții și sute de oameni vociferând, toate amestecându-se în haosul docului care era doar unul dintre multele aflate pe insula Q’os și făcându-l pe Nico să se întrebe, în numele Marelui Nebun, ce anume căuta el acolo.

Se simțea ca o furnică în îmbulzeala atâtor oameni. Clădirile se înălțau cu mult deasupra șirurilor de depozite situate pe latura estică a portului. În depărtare, o grămadă de coșuri slobozeau în aer un fum negru. Cu mâna lui Ash pe umărul său, Nico mergea înainte, fără să aibă idee încotro se îndrepta. Au trecut pe lângă un grup de soldați tolăniți pe niște lăzi acoperite, apoi s-au apropiat de o clădire uriașă deschisă pe o latură și s-au pomenit pășind într-un spațiu uriaș cu un acoperiș curbat din sticlă afumată și bârne de metal. Zgomotul de acolo era înspăimântător, prea puternic ca să se mai audă vorbind. Nico se uita în jur amuțit în timp ce s-au oprit lângă un pupitru înalt care le bloca acum accesul.

— Următorul! a strigat un funcționar plictisit din spatele tejghelei și a gesticulat cu un braț obosit îndoit din cot, îmbrăcat în robă albă. În cealaltă mână ținea o cârpă zdrențuită și, când Ash a făcut un pas înainte spre pupitru, a început să-și sufle în ea nasul înroșit.

Biroul era așa înalt, încât funcționarul se

apleca să-i privească.

— Aveți bunuri de declarat? a întrebat preotul pe un ton gutural.

— Nu, sunt instructor de scrimă, i-a explicat Ash, adoptând un ton de sporovăială plăcută, în timp ce trăgea de tunica grea de sub mantie ca să-i îndrepte cutele făcute în urma drumului. Am venit aici ca să lucrez la Academia Ul Sun Juan și ăsta-i ucenicul meu.

Nico s-a străduit să zâmbească de complezență.

— Aveți arme la voi?

Ash a ridicat rulourile de pânză pe care le avea asupra lui.

— Bine, bine, a hotărât în cele din urmă funcționarul. Arăta de parcă singurul lucru la care îi stătea mintea în momentul acela era propriul pat și un castron de supă fierbinte. O suprataxă de un marvel trebuie plătită de toți cei care aduc arme pe insulă. Încă doi— câte unul de fiecare— pentru a vă plăti amândoi intrarea în oraș. Plus încă unul pentru cheltuieli administrative. Asta face patru în total. Bărbatul a întins mâna.

Ash i-a pus monedele în palmă, iar preotul a făcut gestul de a le verifica băgându-le între dinți. Pe una a pus-o în buzunar, restul le-a introdus printr-o fantă în birou, apoi a mâzgălit ceva pe o bucată de hârtie pe care i-a întins-o lui Ash.

— Bine ați venit în Q’os, a spus el împingând o pârghie, pentru ca un grilaj să se deschidă cu un păcănit undeva mai jos de birou, invitându-i să treacă dincolo. Următorul!

Era frig în Q’os, cu soarele ascuns după o pătură groasă de nori. Ash și Nico se țineau aproape de docuri, pierzându-se în mulțime pe măsură ce treceau de pe o stradă pavată pe alta. Clădirile care se înălțau pe ambele părți ale străzii erau construite din cărămidă, mai degrabă decât din blocuri de piatră. Peste tot se vedeau macarale, construcțiile noi ridicându-se pe locul altora demolate sau fiind supraetajate pe structuri mai vechi încă în picioare. Peste tot fluturau steaguri cu mâna roșie a lui Mann, în timp ce deasupra lor flamuri fâlfâiau sus în vânt, de parcă orașul se pregătea de sărbătoare. O pictură pe pânză a Matriarhei Sasheen era expusă pe toată fațada unei clădiri, în vreme ce bandiere având inscripționat pe ele cuvântul *Bucurie* se întindeau de la o clădire la alta.

Nico a crezut tot timpul că Bar-Khos era un oraș aglomerat, dar acum și-a dat seama că nu era nimic în comparație cu această metropolă. Străzile erau atât de ticsite, încât oamenii abia aveau loc să se miște. Toate modele existente erau la vedere: mătăsuri vaporoase din farland, blănuri din nord, costume făcute din pieile vărgate cu alb și negru ale zelilor, pelerine de ploaie din țesături îmbibate cu uleiuri, mantii din penaj cu glugi mari cu ciucuri, atotprezentele mantii roșii. Mai evidente însă decât orice erau veșmintele tăbăcite ale sclavilor cu zgardă, umblând singuri sau în grupuri de lucru, adesea încărcați cu boccele și pachete. Pe marginea străzii, copiii rostogoleau

în găleți bulgări aburinzi de bălegar de zeli. De la balcoanele înalte ale turnurilor templelor preoții strigau prin portavoce ca să-și amplifice glasurile răgușite. Într-o cușcă atârnând de un stâlp în mijlocul unei răscruci de drumuri, un infractor gol pușcă stătea cu picioarele bălăbănindu-i-se, aruncând cu propriile excremente în orice ghinionist care îndrăznea să vină mai aproape.

Era sezonul umed în Q’os și, parcă pentru a le aminti de asta, a început să cadă o ploaie torențială. Aversa a avut rolul de a elibera cel puțin drumul, dat fiind că oamenii se repezeau care încotro, ca să caute adăpost.

— Am senzația că ne învârtim în cerc, s-a plâns Nico, încercând degeaba să-și șteargă fața.

— Chiar asta și facem. Dacă ne urmărește cineva, ar trebui să ne piardă urma, în timp.

— Cum să ne urmărească?

— Uite așa. Q’os este un oraș în care paranoia e la ea acasă. Preoțimea de aici are propria forță secretă de poliție— Regulatori se numesc. Toți cei suspectați de lipsă de loialitate sau de erezie sunt arestați, întemnițați. Oamenii primesc bani ca să facă pe informatorii pe lângă vecinii lor. Cu amenințarea de vendetă planând deasupra lui Kirkus, despre care știu acum că e reală după prima noastră tentativă de a-i lua viața, Regulatorii vor fi de două ori mai vigilenți. S-ar putea să-i supravegheze atent pe toți cei nou-veniți în oraș.

— Suntem în pericol, chiar și acum?

— Suntem în pericol în fiecare moment petrecut aici, Nico. Acum ascultă-mă cu atenție. Cât timp ne aflăm aici, vei face ce-ți spun, fără proteste sau ezitări. Dacă dăm de bucluc, singura ta grijă trebuie să fie să-ți scapi pielea. Dacă se întâmplă ceva cu mine, dispari. *Fugi.*

Aceste cuvinte n-au avut deloc darul de a spori încrederea lui Nico. În timp ce mergeau, nu se putea opri să nu arunce câte o privire peste umăr, până când Ash i-a spus să înceteze de a se mai da de gol. Erau din ce în ce mai uzi.

— Ploaia asta îmi intră-n ochi, s-a plâns Nico ajungându-l din urmă pe Ash, după ce s-a ferit din calea unei căruțe în mers. Și-mi lasă un gust neplăcut pe limbă.

— Până și cerul e poluat aici. E din cauza cărbunelui pe care-l ard. Când nu plouă cu murdărie, orașul este de obicei acoperit cu o ceață împuțită. Ceața lui Baal îi spun ei, în amintirea unui rege străvechi, faimos pentru flatulența lui. Am auzit că se spune că, în timp, te obișnuiești cu ea.

Nico se îndoia de asta. Timp de o oră s-a ținut după bătrân, analizând priveliștile oferite de ciudatul oraș în vreme ce încerca, cu un efort tot mai puternic, să ignore faptul că-l rodea rău stomacul pentru că rataseră micul dejun.

În cele din urmă s-au oprit la un han, o clădire îngrămădită din cărămizi cenușii vechi, cu ferestrele unsuroase, cu vopseaua scorojindu-se pe cercevelele putrede. Clădirea avea o firmă supradimensionată la vreo nouă

metri deasupra străzii, pe care scria în comercială „Hanul Paradisului”, sub care era reprezentat un pat.

— Ar trebui să fie în regulă, a declarat Ash. Un asemenea loc este la fel de prost ca oricare altul din cartier.

Odată intrați, s-au înregistrat cu nume false, în timp ce stăteau cu apa curgând șiroaie de pe ei pe pardoseala din gresie. Administratorul abia dacă și-a ridicat capul din ziar când Ash a semnat în registru. Și-a întrerupt lectura doar cât să spună ca pe o poezie:

— Camere libere la etajul patru. Încercați acolo. Fără vizitatori după ora nouă. N-aveți voie să gătiți în cameră. N-aveți voie să faceți foc, nici măcar să aprindeți lumânări. A, a adăugat el, ridicând în sfârșit privirea, și fără să vă aruncați mizeriile de la fereastră. Există o privată la fiecare etaj pentru asta. E un stabiliment respectabil și vrem să-l păstrăm așa, ați înțeles?

— Atunci îi voi arăta respectul care i se cuvine, a replicat Ash și și-a stors pumnul până când apa a căzut pe registrul deschis, pătând hârtia cu puncte cenușii. Administratorul a închis registrul dintr-o mișcare, ca să nu mai sufere și alte avarii, și a anunțat încheierea tranzacției cu un pufnet zgomotos. Și-a reluat lectura ziarului, în vreme ce Ash și Nico au început să-și care bagajele pe scări. În tot acest timp, administratorul s-a uitat la ei cu colțul ochiului.

A găsi o cameră liberă însemna de fapt să găsești o ușă, orice ușă, cu cheia încă băgată în

gaură. Au găsit una la etajul patru, așa cum li s-a și spus. Tânărul, care mergea în față, a apucat cheia și a răsucit-o în broască. Cheia a refuzat să se miște.

— Dă-te la o parte, l-a muștruluit Ash.

Gaura cheii nu era fixată chiar pe ușă. Se găsea mai curând incastrată într-o cutie solidă de metal care era fixată pe cadrul ușii. Înainte ca să funcționeze cheia, Ash trebuia să bage o monedă într-o fantă de pe cutie, o adevărată minunăție din argint, dat fiind că monedele mici cădeau înapoi pe undeva pe dedesubt.

Apropiindu-și urechea, Nico a ascultat cum moneda grea se rostogolește înăuntru, dând impresia că o ia de-a dura în jos chiar prin perete. Apoi s-a auzit un clic în interiorul cutiei, cheia s-a răsucit în mâna lui Ash, după care acesta a scos-o și a împins ușa.

Camera era mai mult o glumă, abia oferind spațiu cât să te întinzi înăuntru. Era mobilată cu două paturi care se desfăceau din perete, puse unul peste altul. În momentul respectiv erau amândouă ridicate. Ash a introdus o altă monedă în fanta plasată chiar lângă dispozitivul de coborâre al unuia din paturi și l-a lăsat în jos. S-a așezat cu greutate, cu pachetul de piele în poală. A oftat ca un bătrân ce era.

Nico a închis ușa și a făcut cei câțiva pași până la fereastră, unde și-a sprijinit pachetul de tencuiala pătată de dedesubt. Camera mirosea a tutun, transpirație stătută și umezeală și avea cumplită nevoie să fie aerisită. A încercat să deschidă obloanele care

acopereau fereastra minusculă, dar au refuzat să se clintească.

— Nico, l-a oprit Ash, întinzându-i posomorât o monedă. Nico a observat fanta fixată în pervazul ferestrei. Incredul, a lăsat banul să cadă înăuntru și a auzit un clic interior în timp ce se rostogolea. În cele din urmă a deschis obloanele, doar ca privirea să-i poposească asupra unui zid de cărămizi, acoperit de funingine și mânjit de vopsea, aflat la nu mai mult de doi metri de partea cealaltă a aleii.

Ferestrele de vizavi erau deschise aproape complet, încadrând spatele unor oameni care se odihneau pe scaune, cu chipuri palide, cu gesturi abia schițate, prinși într-o dispută. Aerul care venea de pe alee era mai infect decât cel din cameră. Larma orașului pătrundea în cameră și Nico s-a aplecat în afară ca să cerceteze până departe aleea plină de gunoaie și băltoace de apă; când și-a întors privirea spre stânga, a văzut nenumărate alei similare ducând toate înspre golful care forma Primul Port.

A cercetat din nou ferestrele de vizavi, în timp ce tovarășul lui despacheta în spatele său. Prin ferestrele situate chiar față în față cu ale lor, a văzut un bătrân stând pe un scaun, construind ceva dintr-o grămadă de chibrituri.

Nico a întors spatele priveliștii și s-a rezemat de pervaz. A observat că lumina slabă a zilei nu făcea decât să accentueze aspectul neplăcut al camerei.

— Când ne întâlnim cu Baracha și Aléas?

— Mâine, a spus Ash, în timp ce-și așeza cu

grijă bețișorul cu rizuri împachetat și săpunul lângă lavoar. Deși trebuie să ne întâlnim mai întâi cu agentul ca să ne asigurăm că au ajuns teferi.

— Am putea merge acum.

— Nu. Mai bine așteptăm să se întunece.

„Minunat”, s-a gândit Nico. Nu-l încânta deloc perspectiva de a-și petrece toată după-amiaza în camera aceea, neavând nimic de făcut.

— Tu ai mai fost în Q’os. Ce-ar fi să-mi arăți și mie ce merită să fie văzut pe aici?

— Uite, i-a spus Ash, întinzându-i una din cărțuliile pe care le căra în bagaj. Poți citi asta ca să-ți umpli timpul. E scrisă în comercială. În ceea ce mă privește, o să trag un pui de somn.

Nico s-a uitat la cartea care i se oferea, dar nu a luat-o. Poezie, a presupus el. Ash citea mereu chestii de-astea.

— Mai bine-mi petrec ziua smulgându-mi unghiile, ca să fiu sincer.

Ash și-a ridicat o sprânceană și a pus cartea pe pat. Afișase aceeași reacție indiferentă și în timpul călătoriei, de fiecare dată când îi dăduse lui Nico ceva de citit și acesta refuzase. De data asta însă, a adăugat:

— Nu știi să citești, nu-i așa?

Nico s-a îndreptat de spate.

— Firește că știu să citesc. Doar că prefer să n-o fac.

— Nu. Probabil că poți citi cuvinte disparate, dar nu cred că te descurci să citești cum se cuvine.

Nico a înhățat cartea de pe pat.

— Vrei să-ți citesc ceva? Uite, aici zice... S-a uitat de aproape la cuvintele de pe copertă. *„Chemarea... lui Heron”*, a declamat el și a deschis cartea ca să se uite la o pagină imprimată frumos cu negru. *„O co-lecție de medi-tații din... din...”*, cuvintele au început să-i joace dinaintea ochilor, așa cum se întâmpla întotdeauna. Și-a pierdut concentrarea, a clipit încercând s-o regăsească. Dar nu-i era de niciun folos.

Dezgustat, a aruncat cartea pe pat.

— Nu e ca și cum n-aș fi încercat niciodată, a spus el. Cuvintele parcă intră unul în altul. Sar de ici colo, se schimbă în timp ce mă uit la ele. Cel puțin la piesele de teatru pot să urmăresc ce se întâmplă. Dar nu în cărți.

— Înțeleg, a spus Ash. Am aceeași problemă.

— Dar tu citești tot timpul!

— Acum, da. Dar în copilărie aveam probleme și asta mă făcea să mă tem de cuvinte. Unii dintre noi se nasc în felul ăsta, Nico. Nu trebuie să ne împiedice să citim. Doar că face lectura mai dificilă. Trebuie să exersezi și să adaptezi totul la ritmul tău. Vino, stai lângă mine și-ți voi arăta.

Nico ar fi dat înapoi, dacă ar fi putut. Însă a simțit cum pervazul îi stă în cale. Ash s-a așezat pe pat, a deschis cartea în poală. A observat rezistența lui Nico.

— Ai încredere, Nico. Să poți citi e un lucru bun în viață.

— Dar nu ai decât poezie. Poezia mă plictisește.

— Prostii, poezia este ceea ce trăim, ceea ce

respirăm. Bătrânul farlander a deschis cartea la întâmplare. A analizat o pagină pentru un moment, apoi și-a înmuiat degetul în gură și a răsfoit ajungând la alta. Ascultă, a spus el. Asta-i despre felul în care scriem uneori poezie în Honshu. E Issea, care vorbește despre faptul de a sta singur în noapte. Pe un ton cald, a prins a citi:

„Lacul de munte,
Care soarbe luna,
Care mă absoarbe.”

I-a aruncat o privire lui Nico.

— Simți asta? Singurătatea?

— Cred că mai bine o mai citești o dată. E atât de scurtă, că nici nu-ți dai seama când a început. Dar chiar în momentul în care spunea aceste cuvinte, Nico s-a simțit îndemnat să se așeze lângă Ash și să se uite peste cuvintele din carte.

Ash a pus cartea în poala lui Nico.

— Încearcă să citești ceva— în ritmul tău.

Nico a citit cu atenție fiecare cuvânt, ridicând tonalitatea pe măsură ce făcea asta. Imediat ce cuvintele au început să se transforme și să-i sară sub ochi, s-a străduit să se relaxeze. Putea citi atunci când își dorea asta. Efortul de concentrare specific actului lecturii îl deranja, și frustrarea dată de propria sa neputință. Îi venea mai ușor cu aceste poeme scurte, într-un limbaj simplu, înconjurate de mult spațiu alb. A răsfoit paginile, alegând poemele după cum îi cădeau sub ochi. S-a pomenit citind unul cu voce tare:

„În prag,

Spațiul
Unei păsări speriate.”

— Vezi? i-a spus Ash. Citești bine. E greu, dar nu imposibil.

— Poeziile astea— fie îți vin într-o fracțiune de secundă, fie nu vin deloc.

Ash a dat din cap.

— Uite, poți păstra cartea. Consider-o parte din formarea ta.

— Mulțumesc, a spus Nico. N-am mai avut niciodată o carte până acum. S-a uitat lung la ea. A trecut cu degetele peste coperta din piele.

Nico s-a ridicat, cu cartea în mână.

— Acum te rog, fie-ți milă, putem ieși să facem ceva?

CAPITOLUL 21 - Orașul paradisului

Era aproape trei după-amiază, potrivit ceasului agățat de fațada rozalie a templului mannian local. Nico și Ash luau masa la o cantină de pe o stradă laterală, cocoțați pe scaune înalte lângă o nișă în perete unde erau preluate comenzile clienților și prin care se puteau vedea bucătarii asudați trebăluind în bucătăria mică, plină de abur. Cei doi mâncau în tăcere, învârtind cu nerăbdare tăițeii într-un sos picant, în timp ce priveau oamenii trecând grăbiți prin burnița care cădea din cerul apăsător, apa curgând constant pe la colțurile marchizei de pânză întinse deasupra capetelor. Ash era mereu în alertă, în ciuda oboselii sale evidente. Nico îl cunoștea destul de bine de acum. Își dădea seama că bătrânul îi

cercetează pe cei din jur cu colțul ochiului, căutând, fără îndoială, un semn care să-i dea de știre dacă erau urmăriți. Dacă observa ceva, nu arăta asta.

Templul de vizavi i-a atras atenția lui Nico. Nu era vorba doar despre oamenii care intrau și ieșeau, ci de structura însăși. Era deosebit de orice templu pe care îl văzuse înainte, fiind practic ca o țepușă de piatră care se înălța dintre construcțiile îngrămădite din vecinătate; o versiune mai mică a turlelor care se vedeau peste tot în restul orașului. S-a întrebat încă o dată cum pot fi prelucrate oțelul și piatra lichidă ca să stea în picioare în felul acesta, așa înalte și subțiri.

A cugetat pe un ton grav:

— Stau aici, mâncând tăiței chiar în Q'os, și-mi dau seama că nu știu nimic despre oamenii ăștia, decât că, fiind mercian, ei îmi sunt dușmani, așadar de temut.

Ash mesteca încet. A înghițit.

— Sunt și ei oameni ca oricare alții, a spus el, doar că felul lor de a fi a devenit unul extremist, la fel și sufletele lor, astfel că se poate spune că sunt oarecum bolnavi— bolnavi în spirit. Ash și-a mai băgat zgomotos încă o înghițitură de tăiței în gură, aruncând o privire peste umăr înspre templu. Dacă le-ai cunoaște preoții, te-ai teme și mai mult de ei.

Nico s-a întrebat dacă era adevărat. Poveștile despre sacrificiile umane practicate de preoții lui Mann și actele depravate mai puțin semnificative ale adepților săi— stând acum aici, la un colț de stradă, în chiar inima

Imperiului— începeau să semene a mituri și fantasmagorii. Un timp a păstrat tăcere. Apoi s-a pomenit încă o dată gândind cu voce tare.

— Poate că ar fi mai puține conflicte între noi, a îndrăznit el, dacă nu ar exista, în primul rând, toate aceste diferențe de religie.

— Poate, a replicat Ash, lingându-și degetele. Dar gândește-te mai bine la asta. Crezi că nu ne-am mai război între noi dacă am avea cu toții aceeași religie sau nu am avea niciuna? Ash a scuturat din cap, gest care, în mod curios, părea unul trist. E felul nostru de a fi în lumea aceasta, Nico, să pretindem despre convingerile noastre că înseamnă ceva pentru noi. Dar războaiele nu se duc decât foarte rar din motive religioase. Războaiele se poartă pentru teritoriu și pradă, pentru prestigiu, din prostie. Războaiele au de-a face cu faptul că una dintre părți dorește s-o domine pe cealaltă. Dacă există și o diferență de religie între națiunile opozante, cu atât e mai bine să se ascundă lucrurile pe care le au în comun. Foarte rar intră la mijloc credința autentică. Mannienii nu sunt cu nimic diferiți, în ciuda aparențelor. Luarea în stăpânire este crezul lor cel mai puternic. În inima lor, își doresc să stăpânească peste absolut tot.

Peste stradă, ceasul templului a bătut ora exactă. Un preot a apărut în balconul înalt din turn și a strigat prin portavoce la oamenii aflați dedesubt, în timp ce alte chemări similare răsunau în tot orașul. La cuvintele lui înăbușite, Nico a avut parte de cea mai ciudată priveliște posibilă. Toți oamenii de pe stradă s-

au oprit din ceea ce făceau și au îngenuncheat pe pământ ca unul, înălțându-și fețele și brațele către îndepărtatul Templu al Șoaptelor.

Nico s-a simțit apucat de braț și tras în jos pe genunchi în timp ce Ash făcea același lucru. Privind în jur, și-a dat seama că nu a fost singurul mai lent în a face plecăciuni lui Mann, nici singurul căruia părea să nu-i convină treaba asta.

— Chemarea zilnică, a spus Ash cu o urmă de dispreț în ton și și-a aruncat brațele în aer, lăsându-le goale în ploaie, dat fiind că mânecile robei i s-au ridicat până la coate.

Șovăielnic, Nico i-a urmat exemplul, simțindu-se ca un idiot în timp ce făcea asta.

La ora șase au luat un tramcar, o trăsură mare trasă de șase perechi de zeli, spinările lor vărgate cu alb și negru aburind de la atâta efort. Pe tăblița de deasupra ușii scria: *Paradisio City*.

Ash a introdus o monedă de o jumătate de marvel în turnichetul din capătul tramcarului pentru a avea acces pe platformă. În spatele lui, Nico a procedat la fel. Nu mai erau locuri libere, așa că Nico a urmat exemplul lui Ash și a ocupat plasa de bagaje care se întindea pe toată lungimea vehiculului. Plasa însăși era ticsită cu saci cu legume, cu rulouri de pânză și chiar cu o ladă de pui vii care se uitau la Nico cu ochii lor mici și sticloși. El și Ash se legănau încoace și încolo în timp ce tramcarul își croia drum prin traficul aglomerat din primele ore ale serii, cu săbiile bine ascunse sub pelerinele

de ploaie. Pasagerii erau liniștiți și trăsura ciudat de tăcută, cu excepția zgomotului constant al ploii în ferestre și pe acoperiș.

— Nimeni nu vorbește cu nimeni, a șoptit Nico. Nici măcar nu se uită unul la altul.

Maestrul Ash a schițat un zâmbet. Trăsura s-a golit treptat, în timp ce se oprea dintr-o stație în alta. În cele din urmă s-au eliberat câteva locuri, iar Ash și Nico s-au așezat mai confortabil. Bătrânul farlander și-a închis imediat ochii.

Nico a observat cum fruntea i se brăzdează de durere. Cu degete tremurânde, Ash și-a apăsat tâmplele, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de o presiune bruscă. Și-a scos una dintre frunzele lui și a băgat-o în gură.

— Nu arăți prea bine, a observat Nico.

Cu o voce obosită și cu ochii închiși, maestrul a replicat:

— Locul ăsta nu-mi face bine deloc, Nico. Trezește-mă când ajungem la ultima stație. Și spunând asta, și-a strâns mai bine pe lângă corp pelerina umedă și a rămas nemișcat.

Insula Q'os avea patru golfuri port, fiecare dintre ele format în spațiul dintre „degete”, cunoscute drept cele Cinci Orașe. Primul Port era un golf delimitat într-o parte de o limbă de pământ cunoscută drept degetul mare, iar de partea cealaltă de ceva ce semăna a deget arătător.

Paradisio City, cunoscut și ca Primul Oraș, era cel mai impozant parc de distracții din Q'os și ocupa cea mai întinsă porțiune de pământ

formând degetul mare al insulei. Șoseaua principală se desfășura de-a lungul coastei și se deschidea înspre Primul Port și docurile estice unde Nico și Ash își închiriaseră camera. Pătrunzând în acest district, au văzut acum limpede mănunchiul de turle înconjurând vasta construcție de la Shay Madi, cel mai nou și mai mare coloseum de pe insulă, ale cărui flancuri se înălțau asemenea unui deal, mai jos, deasupra suburbiilor din jur. Acolo s-a oprit tramcarul pentru ultima stație, chiar în umbra stadionului gigantic.

Nico n-a putut decât să se minuneze de mulțimea avântată de arcade și coloane, în timp ce ieșeau în ploaie alături de ultimii pasageri rămași. Tramcarul s-a retras, zelii părând obosiți, dar luând viteză după ce li s-a ușurat povara și au simțit că e momentul să se întoarcă acasă. Călătoria le luase aproape o oră, dacă ceasul public din apropiere era bine reglat. S-au pus rapid în mișcare, căutând să se refugieze sub glugile mantiilor în fața fenomenelor naturale dezlănțuite.

Mulțimile de petrecăreți traversau străzile din Paradisio în drumul lor către stadion. Asta le-a încetinit înaintarea lui Ash și lui Nico, dat fiind că ei mergeau în direcția opusă celei urmate de curentul entuziast. În cele din urmă s-au oprit pe o stradă lăturalnică liniștită. Se făcuse destul de întuneric în momentul în care a apărut un bărbat pe picioroange, care aprindea în drumul lui luminile stradale.

— Lumini de gaz, i-a explicat Ash chiar în clipa în care Nico deschidea gura să întrebe.

Orașul stă pe un rezervor de gaze, astfel că-l folosesc ori de câte ori iese la suprafață.

Nico a încercat să-și imagineze ce vrea să spună bătrânul cu asta.

— Gândește-te la gazele, l-a intuit din nou Ash, care ies de la spatele unui porc. Poți îmbutelia mirosul acela, sau să-l canalizezi, astfel că va lua foc oricând ai nevoie de el.

— Îmbuteliază gazele care ies din fundul porcilor?

Bătrânul a oftat.

— *Nu,* Nico, îți dădeam doar un exemplu. Dar se folosește cam același principiu.

— Mă minunam eu de ce Q'os miroase așa de rău.

Ash s-a întors să-i arunce o privire. Bătrânul și-a răsfrânt buza inferioară, apoi a tras-o înapoi la loc.

Pe lângă ei a trecut un grup de femei, sporovăind într-un dialect care semăna a comercială, deși o formă rudimentară a ei, și au intrat în baia publică în fața căreia stăteau acum Ash și Nico. Atârnând chiar la intrare, un semn i-a atras atenția lui Nico. Pe el era desenat ceva ce semăna a sigiliu de rōshun.

Ash l-a ignorat în timp ce intrau în clădire în urma femeilor.

În interior, a băgat monede într-o fantă și a obținut două prosoape curate, înainte de a pătrunde în atmosfera umedă din vestiar. Era destul de pustiu pe acolo, cu excepția câtorva bărbați și a unor femei vorbind în lumina difuză venită din tavan.

Nico a intrat într-un compartiment gol la

îndemnul lui Ash. A așteptat acolo de unul singur, în timp ce Ash a dispărut din vedere. Nico asculta discuțiile din cealaltă cameră, dar păreau plictisitoare și nu prea le prindea sensul.

Un zgomot brusc deasupra capului l-a făcut să ridice ochii. Era Ash, uitându-se în jos din tavan printr-un spațiu creat prin îndepărtarea unei scânduri mari de lemn. Ash a întins o mână; Nico a apucat-o și a fost tras sus în spațiul întunecat, prăfos al acoperișului.

— Aceste clădiri au poduri comune, i-a șoptit Ash la ureche. Putem ajunge la agentul local fără să fim văzuți intrând în casă. Fără îndoială că e supravegheată.

Ash l-a condus prin întuneric, călcând cu grijă mai degrabă printre bârne, decât pe scândurile șubrede. Își ținea sabia băgată în teacă într-o parte, pentru echilibru. Nico s-a străduit să nu strănute de la atâta praf și s-a concentrat să-și mențină propriul echilibru. Se vedea pe sine prea ușor rostogolindu-se de pe bârnă și atârnând prin tavan direct în brațele unui biet scăldător.

După un timp Ash s-a oprit. A desfăcut o altă scândură și a pus-o deoparte, apoi și-a băgat capul prin deschizătură, cercetând zona inferioară. Mulțumit, s-a lăsat în jos prin spațiul creat, apoi Nico a coborât agil după el.

Se aflau într-un cabinet mic, spinările lor ude uscându-se la un foc de cărbuni care furniza și singura sursă de lumină din încăpere. Într-un fotoliu adânc din piele stătea o femeie, cu o carte deschisă în poală, deși nici silueta ei

învăluită în umbră, nici cartea nu i-au atras atenția lui Nico. Era vorba mai degrabă de pistolul mare pe care-l ținea într-o mână, ațintit direct spre pieptul lui Ash.

Preț de o clipă, totul în cameră a rămas nemișcat, cu excepția jocului de lumini și umbre de pe pereți și mobila simplă din lemn. Apoi o scânteie s-a aprins în cămin și Nico a tresărit. Femeia și-a ridicat mâna rămasă liberă. Grijulie, și-a dus degetul la buze.

A lăsat jos pistolul pe o măsuță de lângă ea, urmat imediat de carte. S-a ridicat ușor și s-a îndreptat spre cămin, apoi i-a făcut semn lui Ash să se apropie.

Nico l-a urmat și a observat sigiliul care atârna la gâtul femeii, în timp ce ea s-a ghemuit acolo și a așteptat. A văzut-o arătând spre șemineu. Ash și-a lăsat jos sabia și a îngenuncheat pe podea, uitându-se pe cât de atent a putut prin șemineul luminat de flăcările focului. A dat din cap, luându-și sabia înapoi, și s-a ridicat în picioare odată cu ea.

Femeia a părăsit iar în tăcere. Nico a aruncat o privire fugară spre șemineu, apoi i-a urmat afară din cameră.

Într-un coridor scurt, neluminat, au ocolit zona bucătăriei și au intrat în schimb în toaletă. Era un spațiu închis, în care cu greu încăpeau toți trei, iar odată ce femeia a închis ușa glisantă, au rămas complet pe întuneric.

Un chibrit a pâlpâit și s-a îndreptat spre perete. A aprins un fitil aflat într-un vas cu ulei, adăpostit într-o nișă plină de funingine. Pe

măsură ce flacăra creștea, uleiul a început să emane un miros de caprifoi. Cel puțin acoperea duhoarea din încăpere.

Odată ce s-au putut vedea din nou unul pe altul, femeia a răsucit un robinet într-o altă nișă adăpostind un bazin de spălat pe mâini. Sunetul apei care curgea a umplut încăperea.

— Am dat de necaz, a început ea pe o voce joasă, răgușită, în timp ce se învârtea pe lângă Ash ca să se așeze pe toaletă, în încercarea de a le lăsa lor mai mult spațiu.

Apoi, fitilul a prins a arde cum se cuvine și, cu lumina răsfrântă între ei, Nico s-a uitat în jos ca să vadă un chip la care visase îndelung.

— Serèse, a izbucnit el.

Tânăra și-a dus un deget la buze.

— Nu suntem în siguranță aici. Clădirea este supravegheată.

Ash a aprobat din cap, fără să pară deloc surprins.

— Arăți bine, a observat el.

Chiar arăta bine, s-a gândit Nico, cu părul împletit în cosițe, cu trupul subțire încorsetat într-un costum de piele maro.

— Ei bine, *tu* sigur nu, a replicat ea. Ce-ai pățit? Arăți groaznic.

— Mulțumesc. Acum spune-mi de cât timp ascultă?

Serèse a ridicat din umeri.

— Am găsit dispozitivul în șemineu când m-am întors prima dată în oraș. Au lăsat o urmă de funingine unde n-ar fi trebuit să fie vreuna, pentru că am curățat cu atenție înainte de a pleca. A scuturat din cap. Ascultați-mă, totuși.

Nu asta-i problema acum. Tatăl meu a cercetat zona înconjurătoare noaptea trecută— știți cât îi place să fie de atent— și sunt Regulatori acolo, spionând agenția din toate părțile.

— Baracha este, deci, în oraș?

— Da, dar tot nu asculți. Tata mi-a trimis un bilet, nu a venit personal, în care spunea că ar trebui să plec imediat. M-am gândit totuși că e mai bine să rămân până veniți voi. Crede că Regulatorii supraveghează baia publică la fel de mult ca locul acesta. Nu mă întrebați cum, dar par să știe de ruta de acces până aici. Poate că v-au văzut intrând.

Nico i-a aruncat o privire bătrânului. „Pe Erēs, s-a gândit el. Ar putea ști chiar în acest moment că sunt aici."

Ash s-a gândit la vestea asta, lovind cu degetul mare teaca sabiei. În tăcere, Serèse și-a ridicat privirea spre Nico și a schițat un zâmbet palid. „Îi este frică", și-a dat el seama, și a fost bucuros să descopere că nu era singurul care se temea. Pentru o clipă, uitându-se la ea, și-a amintit de scurta lor întâlnire în spălătoria din Sato, când părul ei era umed de atâta abur. Abia dacă putea face legătura între tânăra de atunci și cea de acum.

— Și întâlnirea? a sondat Ash. Tatăl tău a spus ceva de asta?

— Da, a spus că o să se întâlnească cu voi mâine, conform planului.

— Bine. Atunci noi o să plecăm acum.

— Desigur, a spus Nico. Pur și simplu ieșim de aici, cu totul întâmplător, și ei ne salută din mers. Nu găsesc nimic rău în ideea asta.

Absolut nimic.

— O să ieșim prin baia publică, când mai pleacă și alții. Asta cel puțin o să-i împrăștie. E cel mai bun lucru pe care-l putem face.

Serèse a fost de acord. S-a ridicat și s-a strecurat pe hol, spatele ei îmbrăcat în piele lipindu-se pentru o clipă de Nico. El și Ash au urmat-o în timp ce fata-și trăgea pe ea o mantie de un roșu-închis și înhăța un rucsac de pânză care stătea deja pregătit.

S-au întors în camera de lucru. Ash a îndrăznit să arunce o privire printr-o crăpătură făcută în obloane. Nico a preluat inițiativa, împingând scaunul de piele sub spațiul din tavan și făcându-și vânt în sus. I-a întins mâna lui Serèse s-o ajute, dar ea l-a ignorat, dându-i în schimb bagajul. S-a cățărat după el, iar Ash a fost ultimul care să urce, potrivind cu grijă scândura la loc.

Vestiarul era tăcut când au coborât într-un compartiment gol. Au stat câteva minute să aștepte, înghesuiți unul lângă altul pe banca de lemn. Nico simțea căldura piciorului lui Serèse lipit de-al său. A făcut tot ce-a putut să ignore asta.

Ash și-a dus o mână la frunte și a început s-o maseze.

— Templul, a spus el, ca și cum ar fi vrut să-și mute mintea de la durere. Ați putut strânge niște informații?

— Am supravegheat zona timp de câteva zile, a șoptit ea. Apoi le-am spus lui Baso și celorlalți ce-am văzut. Adevărul este că nu se poate pătrunde.

— Baso a reușit.

— Da, a șuierat ea. Și cât de departe a ajuns?

Ash n-a putut da replica.

— Nici măcar nu știm dacă Kirkus mai este înăuntru.

— Profetul așa credea, înainte de a pleca din Sato. Astfel că nu putem decât să presupunem că a rămas înăuntru.

Au tăcut, în timp ce în vestiarul principal a intrat cineva, fluierând tare și aparent pentru sine. Curând l-au urmat și alții, disputând alegerea bordelului pe care urmau să-l viziteze după aceea. Ash s-a oprit ca să tragă cu ochiul prin ușa compartimentului.

— Ascultați-mă, le-a șoptit el așezându-se iar. Plecăm când pleacă și ei. Dacă suntem atacați afară, trebuie să fugiți amândoi, iar o să fac tot ce pot să-i țin pe loc. Nico știe unde să meargă.

— Știu?

— La han, Nico. O luați spre docurile din est și, odată ajunși acolo, oricine vă poate direcționa înspre han.

Au așteptat câteva clipe, până ce Ash le-a făcut semn cu capul, apoi și-au ridicat glugile și au părăsit compartimentul, ieșind în stradă după grupul de bărbați. Amurgul lăsase loc nopții, dar cel puțin nu mai ploua. Au luat-o brusc în direcția opusă celei urmate de grupul de bărbați și s-au îndreptat în pas de plimbare.

Nico simțea cum ochi nevăzuți le urmăresc mersul; nu știa dacă e pură intuiție sau nu. Serèse a început să sporovăiască, fie pentru a-și masca nervozitatea, fie ca să-i facă să pară oameni obișnuiți. Cuvintele ei sunau ciudat pe

fundalul acelei străzi întunecate, slab luminate de lămpile cu gaz.

— Numele tău, i-a spus ea, e Nico, nu-i așa?

— Da. Ți-ai adus aminte.

— Înseamnă *chibzuit* în limba veche, nu-i așa?

Nico a simțit cum i se usucă gura cercetând o ușă învăluită în umbre în stânga lor. A șoptit că da.

— Și ești?

— Sunt ce? Putea jura că a văzut chiar atunci o umbră în mișcare.

— Chibzuit, la asta mă refer. Poți anticipa motivele care-i fac pe oameni să acționeze?

— Așa voia mama să mă facă să cred. Nico a continuat să cerceteze împrejurimile de sub marginile glugii sale și s-a abținut cu greu să nu se uite îndărăt pe stradă.

Ash a părut să-i ghicească neliniștea.

— Să nu te uiți înapoi, i-a șuierat. Vorbește în continuare.

Nico s-a străduit să continue conversația.

O baltă a împroșcat în spatele lor, chiar când Serèse a deschis gura să spună ceva.

— Suntem urmăriți, a șoptit ea în schimb.

În timp ce Nico încerca să se opună imboldului de a o lua la fugă, Serèse a început să fredoneze ceva pe un ton scăzut. Suna mai mult ca un cântec de leagăn pe care Nico l-a auzit în copilărie.

— Ia-mă de braț, i-a ordonat Ash.

— De ce? a întrebat Nico.

— Pentru că nu mai văd.

Ash nu a mai așteptat un răspuns, i-a luat

mâna lui Nico și i-a pus-o pe brațul lui. Bătrânul își îngusta ochii de parcă ar fi încercat să se uite printr-un fascicul de lumină orbitoare.

Un tramcar tras de un zel a trecut prin dreapta lor, aruncând pe stradă o lumină galbenă bolnăvicioasă. Vagonul era departe de a fi plin, ferestrele încadrând câte un chip ocazional care privea afară în întuneric inexpresiv, pierdut în propria lui lume... De îndată ce a trecut, două siluete îmbrăcate cu mantii stăteau în locul lui, îndreptându-se spre ei cu intenția vădită de a le tăia calea.

— Ce-i? a izbucnit Ash, simțind strânsoarea mâinii lui Nico.

— Încă doi, în fața noastră.

— Atunci o să ne schimbăm traseul, a mormăit bătrânul.

Nico i-a condus spre stânga, pe o străduță laterală. Serèse păstra tăcerea acum. Ash și-a desfăcut puțin mantia, trăgându-și sabia la îndemână. Nico a procedat la fel, minunându-se de sine în timpul ăsta. Tremura din tot trupul. Și-a amintit să se concentreze pe respirație.

Străduța laterală se desfășura în spatele unei clădiri mari de marmură, fațada sa impozantă fiind ornamentată cu gargui cu chipurile imobilizate în expresii grotești. Prin ferestrele strălucitoare se auzea muzică, un anumit gen de operă care nu era străin de ceea ce Nico auzise în Khos. Pe lângă muzică, greu perceptibil, venea din spate zgomotul unor flecuri din fier pe trotuar. Nico a aruncat o

privire peste umăr ca să vadă patru siluete ținându-se după ei.

— Maestre, a șoptit Nico, în timp ce alte forme le-au tăiat calea doar la zece pași în față. Regulatori, fără îndoială.

Un scrâșnet de oțel în aerul nopții. Săbiile au strălucit.

— Opriți-vă, le-a ordonat o voce. Sunteți arestați cu toții.

— Mergeți mai departe, i-a instruit Ash în timp ce-și arunca pelerina de pe umeri. Au înaintat înspre Regulatorii din față, chiar când cei din spate i-au ajuns din urmă.

— Va trebui să luptați, amândoi. Nu uitați să respirați și, de îndată ce vedeți spațiu liber, o luați la sănătoasa, ați înțeles?

Nu era vorba de niciun plan, în ceea ce-l privește pe Nico. A apucat mânerul îmbrăcat în piele al sabiei sale ca să se asigure, pregătit s-o scoată din teacă așa cum fusese instruit s-o facă. Nimic nu-i mai părea real acum.

Una dintre siluete ținea un pistol în mână. Un pistol.

— Opriți-vă! a strigat din nou.

— Cât de aproape sunt? a întrebat Ash.

— Șase pași.

Nico a făcut un salt de uimire în timp ce i-a explodat ceva chiar lângă cap. În fața lor, pistolarul a țipat și s-a rostogolit pe spate la pământ.

Serèse și-a aruncat pistolul fumegând și a scos un cuțit de vânătoare fără a se opri din mers. Nico a stat locului, minunându-se la vederea ei, iar apoi Ash a început și el să

meargă.

Dintr-o singură mișcare fulgerătoare, bătrânul și-a scos sabia și s-a aplecat, cu membrul anterior îndoit și cu membrul posterior întins înapoi, și a înfipt sabia în burta unui bărbat; cu aceeași mișcare, a parat o lovitură de sus a unui alt Regulator, i-a deviat lama, l-a înjunghiat.

Lui Nico i-a scăpat ce s-a întâmplat mai departe. Era deja și el prins în vârtejul luptei. S-a abătut din calea unei lovituri, cum fusese învățat de atâtea ori s-o facă, și a simțit răceala lamei trecându-i pe lângă față. *Este adevărat,* i-a răsunat în minte. „Oamenii ăștia încearcă să mă omoare.”

Corpul său a preluat comanda. Și-a tras sabia și la următorul pas a împins-o înainte. A simțit ceva opunându-i rezistență, apoi a străpuns— o față strâmbându-se de durere la câțiva centimetri distanță de a lui. Era un om, un bărbat, înfipt în sabia lui. Acesta se zbătea. Nico îi putea simți mișcările disperate prin mânerul sabiei. I-ar fi dat drumul dezgustat dacă n-ar fi simțit o ușurare bruscă a strânsorii, dat fiind că bărbatul și-a tras sabia din el, a oftat parcă de ușurare, apoi s-a lăsat să cadă la pământ.

Nico s-a tras îndărăt de lângă el.

Simțea spadele încrucișându-se în preajma gâtului său, împingându-l înainte și în jos în timp ce sabia îi era smulsă din mână. A lovit pavajul în cădere, cu o greutate apăsându-l pe piept, simțind răsuflarea împuțită a unui bărbat, în timp ce un altul îi lega picioarele.

Blestemând și zbătându-se, Serèse a fost aruncată la pământ lângă el.

Nico și-a smucit capul și l-a ridicat, cât să vadă ce face Ash.

Farlanderul era încă în picioare, croindu-și drum printre bărbații cu mantie adunați în jurul lui. Nico îl privea cu uimire, la fel ca Regulatorii care încercau să-l străpungă. Pentru un moment se părea că bătrânul nu poate fi oprit, mișcările fiindu-i atât de rapide, încât nu lăsau timp de reacție, acțiunile sale părând să le anticipeze pe ale tuturor celor strânși în jurul lui.

Dar Regulatorii erau în număr prea mare, iar Ash avea oricum probleme de vedere. A ratat o lovitură și a primit el însuși una care i-a rănit brațul stâng, una atât de bruscă, încât i-ar fi retezat cu totul membrul dacă bătrânul nu s-ar fi ferit la timp. A primit rana cu un geamăt și cu o mișcare defensivă a sabiei. Întunericul s-a lăsat peste lumina slabă din cauza sfâșierii bruște a brațului.

— Fugiți! a tunat bătrânul farlander, fără să știe că însoțitorii săi fuseseră deja puși amândoi la pământ. O altă sabie l-a lovit pe Ash, latul lamei izbindu-l într-o parte a capului. S-a rostogolit, s-a lovit de perete, s-a prăbușit cu un mârâit și cu sabia deja împinsă înainte. Regulatorii s-au tras înapoi din calea loviturii lui.

Unul a scos un pistol și a țintit cu grijă spre rotula lui Ash.

— Maestre Ash! a strigat Nico ca avertisment, încercând să se elibereze în timp

ce Regulatorul țintea și apăsa pe trăgaci.
A urmat o întârziere infimă înainte ca praful de pușcă să ia foc… după care s-a întâmplat ceva absolut neașteptat.
Un bărbat masiv a dat buzna în scenă. Cu o singură lovitură, a luat scalpul pistolarului, care i-a căzut peste față, ținându-se încă într-o fărâmă de piele. Arma a declanșat focul chiar când pistolarul s-a rostogolit la pământ. Glonțul a luat-o în sus. Gigantul s-a năpustit asupra celor care-i țintuiau pe caldarâm pe Nico și Serèse.
Era Baracha, iar în spatele lui venea Aléas, cu o privire fioroasă. Ca și cum ar fi cioplit lemnul, Baracha lovea și tăia cu sabia lui supradimensionată. Aléas venea în spatele lui, acoperindu-i spatele, împungând și spintecând în dreapta și-n stânga. Ash a întețit atacul.
Culcat pe spate, încă năuc de uimire, Nico s-a uitat cum cei trei rōshuni și-au decimat oponenții într-o tăcere necruțător de indiferentă. În câteva clipe, toți Regulatorii erau la pământ.
Un ropot de aplauze s-a auzit din clădirea operei. Spectacolul era pe sfârșite.
Nico tremura neîncetat, iar stomacul i s-a ridicat în gât când și-a aruncat privirea peste corpurile sângerând pe pavaj, incapabil să se oprească din râgâit din cauza mirosului de fier al sângelui. Omul lui era undeva pe acolo, știa asta, cel pe care l-a pus el la pământ. Nici măcar nu-și mai dădea seama care din ei este.
A auzit zgomote și s-a întors s-o vadă pe Serèse vomitând lângă un perete. L-a surprins

să asiste la așa ceva.

Ash își curăța sabia de mantia unuia dintre cei căzuți. Baracha stătea pur și simplu locului, respirând din greu și privindu-și fiica cu o ușurare evidentă. În jurul lor, pe pavajul umed, oamenii căzuți tușeau, respirau șuierător, se chinuiau să se miște.

— Un masacru pe cinste, a mormăit alhaziiul în direcția lui Ash. E foarte bine că am supravegheat casa. M-am temut că s-ar putea întâmpla asta când ați sosit în cele din urmă. Nu ți-ai luat măsuri de precauție adecvate, bătrâne.

Ash și-a băgat sabia în teacă cu o mișcare fermă.

— Și mie îmi pare bine să te văd, Baracha.

Un fluierat strident s-a auzit în depărtare.

— Poate că ar trebui să mai amânăm puțin mica noastră conversație? a intervenit Aléas.

Nico s-a întins să-și recupereze sabia. A încercat de câteva ori s-o ridice, după care a observat sângele de pe mâini și și-a șters palmele de tunică. Nu s-a curățat de tot. A încercat să bage sabia în teacă, dar n-a reușit.

Ash i-a pus o mână pe umăr.

— Respiră, i-a zis bătrânul.

— Da, maestre, a răspuns Nico și a introdus lama în teacă.

— Pe mâine, atunci? i-a spus Ash lui Baracha.

— Da, pe mâine— și asigură-te, de data asta, că-ți iei măsurile cuvenite de precauție.

Prin cuvinte liniștite, Ash i-a dat lui Nico instrucțiuni în privința drumului.

Rana lui Ash a continuat să sângereze rău pe drumul de întoarcere. El și Nico au încercat să oprească fluxul, dar sângele tot i se prelingea în jos pe mână, picurându-i scânteietor pe degete. Ash a refuzat să ia un tramcar ca să se întoarcă la han, considerând că rana sare prea mult în evidență ca să poată face asta. Și-a strâns-o cu o bucată de material ruptă din tunică pe drumul de întoarcere, fără să se plângă deloc. S-au oprit de două ori lângă niște băltoace adânci la insistența lui Nico, care a încercat să se curețe cât de bine a putut de sângele de pe mâini.

— Tot nu vezi încă? a întrebat Nico, în timp ce-și scutura mâinile să i se usuce.

— Ba da, mi se limpezește vederea.

— Nu prea înțeleg. Ce se întâmplă cu tine, de fapt?

— Nimic nu se întâmplă cu mine. Ți-am mai spus, sufăr de dureri de cap. Dacă se înrăutățesc prea mult, îmi afectează vederea.

Nico nu l-a mai sâcâit cu întrebări, nu atât timp cât era evident că maestrul său suferă.

Când au ajuns în sfârșit la han după aproape o oră, erau sfârșiți de oboseală. Au trecut fără probleme pe lângă administratorul din tura de noapte care moțăia în recepție, urcând cele patru etaje fără niciun alt gând decât acela de a se prăbuși în pat.

Au deschis mai întâi ușa camerei lor întunecate cu o monedă de un sfert de marvel pe care au luat-o din grămada de mărunțiș pe care Ash o lăsase în lavoar cu scopul de a-i fi la îndemână. Au introdus apoi o altă monedă în

fanta de sub lampa cu gaz, pe care au aprins-o cu un chibrit. O altă monedă le-a fost necesară ca să desfacă patul lui Nico.

Înainte de a adormi însă, au trebuit să se îngrijească de rana lui Ash. Nico a mai folosit o monedă ca să dea drumul la robinet și să umple lavoarul cu apă, monedele rămase zăcând încă pe fundul lui. Între timp, Ash a scos trusa medicală și a cotrobăit prin ea după bandaje sterile, un flacon cu alcool pur, ac și ață de asemenea.

Bătrânul a turnat niște alcool peste rană, șuierând printre dinți în timp ce făcea asta. Tăietura nu era foarte adâncă, dar deschisă și rozalie. Carnea din jur, pe toată partea superioară a brațului, avea acum o culoare de un roșu-închis. A mai turnat niște alcool pe bandaje. A folosit un chibrit ca să înroșească vârful acului, apoi a băgat ața cu precizie, deși îi tremurau degetele în timp ce sângele îi curgea din abundență pe braț. După aceea, i-a întins acul cu ață lui Nico, spunându-i:

— Ia și mă coase, băiete.

Nico s-a clătinat pe picioare. A clipit, abia mai fiind în stare să-și țină ochii deschiși. Trupul îi tremura de epuizare și abia mai putea să-și țină ochii deschiși. Totuși, nu avea ce face, așa că a luat acul și s-a așezat lângă bătrân. A încercat să se convingă pe sine însuși că știe ce face, că a fost atent la mânăstire la lecțiile de chirurgie pe câmpul de luptă, că nu a pierdut timpul cu Aléas pe ici, pe colo.

A cusut cu atenție marginile urât inflamate ale rănii, în timp ce Ash stătea impasibil și se

uita la el cum lucrează. Într-un fel, epuizarea lui Nico era, în acel moment, o binecuvântare; mintea îi era prea împrăștiată ca să devină sensibilă față de ceea ce vedea.

În cele din urmă, Ash a dat din cap oftând:

— E de-ajuns.

Nico a tăiat ața cu un cuțit și a fixat un bandaj în jurul brațului cât de bine s-a priceput. I-a scos apoi cizmele bătrânului și l-a ajutat să-și urce picioarele pe pat, asigurându-se că se sprijinea cum trebuie cu capul de pernă.

Ash a închis ochii. Respirația i-a devenit mai ușoară.

Nico s-a gândit la acest bătrân dansând pe jumătate orb printre Regulatori înarmați, ținându-și sabia ca pe o pană, toată strălucirea și toate miturile create în jurul lui devenind brusc cât se poate de adevărate.

— Cred că am ucis un om în seara asta, a zis Nico încet peste silueta liniștită a maestrului.

Ash și-a ridicat foarte puțin capul, cât să se uite în sus la el.

— Și cum te simți, acum că ai făcut-o?

— Ca un criminal. Ca și cum am luat ceva ce nu aveam dreptul să iau. Ca și cum aș fi devenit altcineva, cineva pătat.

— Foarte bine, fie să te simți mereu așa. Îngrijorează-te doar atunci când nu o să simți nimic după ce actul s-a încheiat și ți-ai venit în fire.

Dar tocmai asta își dorea Nico cel mai mult, să nu simtă nimic. Cum se putea întoarce acasă la mama lui și să se uite în ochii ei, știind ce a

făcut?
— Poate că avea copii, a spus Nico. Un fiu, ca mine.
Ash și-a închis ochii și și-a lăsat din nou capul pe pernă.
— Ai procedat corect, Nico, a spus Ash pe un ton răgușit.
Cuvintele lui abia dacă au ajuns la urechile lui Nico. Și-a păstrat cizmele în picioare în timp ce a făcut cel mai greu salt din viața lui ca să urce în patul de deasupra. Abia a apucat să se întindă pe salteaua subțire când trupul i-a cedat deja. A căzut într-o stare profundă de inconștiență.
Ambii păreau morți pentru lume, fiecare fiind acoperit cu un strat de sudoare și sânge închegat, în neștiință față de lupta care se dădea în camera de sus, monedele căzând și zăngănind la nesfârșit după alți pereți.

Era liniște pe străzile din jurul operei. Clădirea masivă însăși era învăluită în tăcere, spectacolul fiind încheiat pentru seara respectivă. Spectatorii plecaseră de mult acasă sau către alte angajamente nocturne.
Căruța a scârțâit pe roți când un alt cadavru a fost aruncat înăuntru. Brigada de curățare lucra în liniște, cu excepția a câte unui geamăt de epuizare din spatele batistelor înfășurate în jurul fețelor sau a înjurăturilor venite ca răspuns la evacuările împuțite ale cadavrelor care constituiau obiectul muncii lor. Două siluete se țineau la o parte de scena respectivă, un bărbat și o femeie. El pufăia dintr-un băț de

hazii; ea stătea rezemată de un perete, înfășurată strâns în mantie.

— Vine, în sfârșit, a declarat bărbatul.

O altă căruță trasă de zeli a scârțâit pe stradă, ca o cutie masivă de lemn pe roți. Căruțașul mâna zelul cât de încet putea și a tras de hamuri când a ajuns lângă cele două siluete.

— Dar știu că a durat ceva, i-a reproșat femeia, desprinzându-se de perete.

Vizitiul a dat din umeri.

— Cât de mult? a întrebat el, înainte de a coborî.

— O oră, nu mai mult.

Căruțașul a cloncănit cu limba și s-a îndreptat spre partea din spate a căruței. A deschis ușile și o pereche de câini-lupi s-au holbat la el dintr-o cușcă cu gratii, cu cozile zvâcnindu-le nervoase.

— Veniți, dragii mei, le-a spus el. E momentul să vă procurați cina.

După ce a deschis cușca, le-a legat niște lese groase de zgardă, apoi le-a dat voie să coboare. Dulăii s-au izbit puternic de el, nerăbdători să înceapă vânătoarea. Au rămas tăcuți, cu excepția faptului că gâfâiau cu gura deschisă.

— Urma de sânge o ia într-acolo, le-a venit femeia în ajutor.

Dar câinii o adulmecau deja și au luat-o la goană după miros, cu stăpânul abia reușind să-i țină de lesă.

— Ne mișcăm repede, a aruncat el peste umăr, nemaiașteptând să vadă cine îl urmează și cine nu.

Cei doi Regulatori au avut un schimb de priviri, apoi s-au luat după ei.

CAPITOLUL 22 - La pescuit cu pietricele

În orice alt oraș port din Midèrēs, s-ar fi dat alarma la sosirea neașteptată a unui vas de război fără alte culori pe drapel decât un negru neutru și transportând o forță umană pregătită clar pentru război.

Dar aici era Cheem și asemenea priveliști erau la fel de obișnuite precum peștele. În timp ce vasul acosta la debarcader, iar oamenii debarcau respectând disciplina militară, câțiva dintre cerșetorii locului— majoritatea foști marinari, ciungi sau arși— s-au întors să se uite dacă avea sau nu rost să ceară de pomană și s-au hotărât repede că nu. Doar unul dintre acești cerșetori și-a lăsat privirea să zăbovească mai mult timp: un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu brațul stâng sfârșindu-se brusc într-un ciot îmbrăcat în piele. Odată, fusese soldat în Legiunea Imperială și nu era așa de ramolit din cauza vârstei și a drogurilor ca să nu observe însemnele militare imperiale tatuate pe încheieturile mâinilor și pe brațele goale ale bărbaților care debarcau, nici hainele de camuflaj pe care le purtau pe sub mantiile simple, nici siguranța de care dădeau dovadă.

Comandouri, a tras concluzia bătrânul drogat și a dispărut din nou în umbra tocului ușii. S-a uitat cu atenție în timp ce unul dintre ofițeri s-a apropiat de un paznic al cetății. S-au făcut niște aranjamente. Au fost chemați mai

mulți gardieni și în curând au apărut și catârii. Marinari de pe același vas au descărcat lădițe destul de grele să conțină aur și le-au încărcat pe măgari. Când au terminat, ofițerul, câțiva dintre oamenii lui și o escortă de gardieni au pornit către oraș împreună cu încărcătura lor.

Bărbaților rămași, poate șaptezeci cu toții, li s-a spus să stea jos. Se relaxau în apropiere, în soarele din primele ore ale dimineții, mormăind ori de câte ori erau solicitați de câte o îndatorire. Grupuri mici s-au răspândit pe străzi la întâmplare, primind pungi grele și instrucțiuni de a procura zeli de călărit, catâri, provizii.

De pe pragul lui, bătrânul cerșetor, care a uitat de propriile nevoi preț de o clipă binecuvântată, privea cu o încruntare pe chip și cu o undă ciudată de nostalgie și se întreba ce bieți nebuni au provocat mânia Imperiului acum.

Un vânt puternic a suflat prin fereastra deschisă a turnului, purtând cu el miresmele ploii. Privind afară la cerul care se întuneca, Oshō și-a strâns mai bine pătura în jurul corpului și s-a înfiorat.

„Vine furtuna”, s-a gândit el, uitându-se peste munți la norii negri care se adunau în depărtare. „Și atât de repede după ultima. Iarna vine devreme anul acesta.”

Nu era un gând plăcut. Oshō nu aștepta cu nerăbdare iernile aici, în munții aceștia înalți. Umezeala constantă din aer îi dădea dureri de oase, astfel că fiecare mișcare îi solicita

puterile. Simplul fapt de a se ridica din patul cald era ca o bătălie a voinței care părea să necesite încă și mai mult efort pe măsură ce treceau anii. Iernile îl făceau să-și simtă vârsta, într-un fel care-i displăcea profund.

„Sunt din ce în ce mai slab la bătrânețe, s-a gândit Oshō. Altădată, nu aș fi fost asaltat de atâtea îndoieli cum sunt acum.”

Jos, Baso s-a grăbit să traverseze curtea cu mantia subțire fluturând în vânt. Oshō l-a urmărit cu privirea, gândindu-se să strige la vechiul său prieten. Dar apoi s-a încruntat.

Nu putea fi Baso. Baso era mort.

S-a uitat mai atent și a văzut, în schimb, că era Kosh, cu urechile roșii și spinarea încovoiată din cauza vântului tăios. A dispărut în bucătărie, fără îndoială în căutarea unui mic dejun timpuriu pentru stomacul lui mereu flămând.

Fuseseră vești cutremurătoare despre moartea lui Baso. Oshō rămăsese înmărmurit locului cum stătea acolo în curte, alături de rōshunii adunați, în timp ce Profetul le vorbea despre pierderea oamenilor trimiși de ei în Q’os. Oshō își simțise trupul împietrindu-se din cauza șocului, durerea din piept fiind așa de puternică, încât abia mai putea respira. Pentru o clipă, se gândise că era posibil să sufere un atac de cord, chiar dacă senzația aceea neplăcută nu a durat mult. Pentru prima dată în viață, înconjurat de oameni aflați sub comanda lui, Oshō se simțise incapabil să preia frâiele.

Doar Ash salvase situația, apoi Baracha. Au

preluat imperativul de a reafirma vendeta, dându-i voie lui Oshō să se întoarcă în camera lui și să închidă ușa ferm în urma sa, lăsându-l să jelească apoi în felul său, nevăzut de ceilalți.

Stând acum în fața ferestrei, lui Oshō i-a venit în minte imaginea lui Baso râzând, în timp ce un fulger de lumină a despicat cerul deasupra capului său. Lui Oshō i-a venit să zâmbească amintindu-și asta. Nu se mai gândise la întâmplarea aceea de mulți ani.

Era o amintire din cea de-a doua zi a plecării lor din vechea țară, urmând înfrângerii finale a Armatei Poporului în bătălia de la Hung. Oshō fusese singurul general care scăpase din capcana aceea funestă. În cursul retragerii sângeroase, el și puținii oameni rămași din cei aflați sub comanda lui reușiseră să ajungă la vasele supraviețuitoare ale flotei, ancorate la 30 de laquri în susul coastei. Cu provizii adecvate, în dezordine, porniseră să navigheze lăsându-se în voia vânturilor, știind că își pierduseră căminul și că exilul era singura lor speranță; și aceea o speranță fragilă, dat fiind că flota lorzilor se ivise la orizont vâslind cu toate pânzele sus.

Incapabile să o depășească numeric, vasele flotei sale se pomeniseră prinse între coasta stâncoasă la vest și o furtună apropiindu-se din adâncul oceanului la sud, care avea să le scufunde vasele, dacă mai era vreunul; și, chiar în spate, vasele dușmanului care le barau calea, depășindu-i numeric de cel puțin trei ori.

Într-o ultimă aruncare a zarurilor, fugarii de pe vas se orientaseră către furtuna care se

apropia ca niște oameni disperați ce erau.

Baso era doar un băiat atunci, nu avea mai mult de șaisprezece ani, purtând încă cu mândrie armura lui ponosită, exagerat de mare, când majoritatea supraviețuitorilor din învinsa Armată a Poporului și le-au scos pe ale lor din teama de a nu se îneca. Cu toții păreau pierduți în orele acelea întunecate petrecute pe mare. Rugăciunile înălțate străbunilor se rostogoleau de pe buze tremurătoare. Printre vânturile puternic șuierătoare, printre echipamente și catarge rupte, valurile spălau punțile și înghițeau oamenii sau răsturnau cu totul vasele. Nimeni nu se aștepta să mai scape viu din asta. Chiar și Oshō credea că sunt condamnați la moarte, dacă nu de mâna urmăritorilor, atunci de ferocitatea furtunii; cu toate că își păstrase temerile pentru el în timp ce ordonase flotei să meargă înainte, făcând pe viteazul doar de dragul oamenilor săi, în realitate, în sufletul lui se simțea la fel de disperat ca toți ceilalți.

Dar văzându-l pe Baso râzând cu putere în timp ce vasul se clătina sub picioarele lui, iar cerul se dezlănțuia deasupra capului său, atât de viu în nebunia momentului și fără frică sau grijă de trecut sau de viitor, sau chiar de prezent… Priveliștea aceasta i-a mai îndreptat un pic coloana și lui Oshō și i-a dat curaj atunci când avea cea mai mare nevoie de el.

Iar acum Baso era mort, asemenea multor altora, și doar câțiva dintre oamenii valoroși aflați inițial în jurul lui mai trăiau. Kosh, Shiki, Ch’eng, Profetul, Ash… îi putea număra pe

degetele de la o mână pe cei rămași acum din vechea țară. Acești câțiva erau singurii care-l mai legau pe Oshō de trecutul îndepărtat din ținutul natal. Se părea că, odată cu dispariția fiecăruia, el devenea din ce în ce mai vulnerabil la pierderea lor și se gândea cu groază sporită la cine ar putea fi următorul.

Ash avea să fie, știa asta. Ash era următorul pe lista celor ce urmau să dispară, iar fostul său ucenic avea să reprezinte cea mai amară pierdere dintre toate pentru el.

Ash era încă undeva acolo, fără îndoială că în Q'os în mijlocul vendetei— la vârsta lui, pe Dao! Oshō știa că n-ar fi trebuit să-l lase niciodată să plece. Nu pe un om în starea lui. Dar, cufundat fiind în propria lui durere, lui Oshō nu îi trecuse prin minte să încerce să-l convingă pe Ash să renunțe, cel puțin nu până nu fusese prea târziu, după plecarea lui, când Oshō realizase că era foarte probabil ca bătrânul său prieten să nu se mai întoarcă din această misiune— așa cum nu s-a întors nici Baso.

Nu știa de ce trăia o presimțire atât de puternică, pentru că nu avusese vise sumbre și nici nu primise interpretări nefaste de la Profet. Simțea doar o mare greutate în sinea lui ori de câte ori se gândea la vechiul lui prieten, ca și cum ar fi fost sigur că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Toată treaba regretabilă legată de această vendetă îl făcea să se simtă astfel. Singurul gând pe care îl avea era că avea să se sfârșească prost pentru ei toți.

Stând în fereastra deschisă, și-a petrecut brațele în jurul trupului ca să se apere de o nouă rafală de vânt. Undeva în afara vederii, un oblon s-a izbit o dată, de două ori, apoi s-a lăsat tăcerea.

Am ajuns melancolic la bătrânețe, a cugetat el, dar apoi a râs de propria prostie. Știa că vârsta nu are nimic de-a face cu asta.

Oshō a închis obloanele, punând o barieră între el și furtuna care se apropia din munți. A mai tremurat o dată, apoi s-a întors la cărțile lui și la scaunul lui capitonat de lângă dogoarea plăcută a focului.

Era după-amiază târziu în Q'os. Taverna Cinci Orașe era la fel de aglomerată ca de obicei la ora aceea, cu lucrătorii locali de pe docuri și cu vânzătorii ambulanți cinstindu-se pentru ziua care tocmai s-a încheiat și cu amestecul obișnuit de străini cazați la multele hoteluri din zonă care erau atrași de mâncărurile și băuturile bune ale tavernei. Într-un colț, la flacăra pâlpâindă a unei lămpi cu gaz fixată în tencuiala de ipsos afumată, șase bărbați erau prinși într-o conversație privată. Clienții obișnuiți nu le acordau prea multă atenție, cu excepția privirilor ocazionale aruncate în direcția tinerei îmbrăcate într-un costum din piele maro, pentru că era o adevărată priveliște pentru ochii obosiți ai muncitorilor care își petrecuseră ziua asudând pentru lefurile lor încă din zori și care se întorceau la neveste îmbătrânite probabil înainte de vreme de numeroasele nașteri și de

dura corvoadă a zilei.

— Este imposibil, a spus Serèse cu o voce joasă, deși vacarmul din tavernă era suficient ca să-i înăbușe cuvintele. Părea să nu observe privirile lascive ale obișnuiților locului care populau cârciuma. Poate că pur și simplu era obișnuită cu genul acesta de atenție și învățase deja să o ignore. Mă îndoiesc că există ceva în Midèrēs mai bine păzit acum decât Templul Șoaptelor. Nu văd nicio modalitate în care ar putea fi luat cu asalt.

Baracha, meditând lângă paharul său de rhulika, a ridicat doar o sprânceană a neîncredere.

— Îți spun că-i adevărat, tată. Chiar și șanțul din jurul turnului a fost umplut cu un soi aparte de pești, niște chestii mici și devoratoare de carne. Atrag mulțimile în fiecare zi, pentru că garda cetății a început să arunce infractorii în apă doar pentru amuzament. Am văzut asta acum trei zile. Era un mare entuziasm al hrănirii peștilor, și când l-au scos pe om din apă, carnea de pe picioare îi era sfârtecată până la os. Cum îți imaginezi că o să treci peste un asemenea obstacol?

Nico, stând pecetluit într-o tăcere mohorâtă chiar lângă maestrul său, și-a ridicat privirea la dezvăluirea făcută de fată. Nu mai auzise niciodată de pești mâncători de carne.

— Îți spun eu, a zis Baracha, încă neîncrezător. N-am cunoscut în toată viața mea un loc care să nu poată fi luat cu asalt, cu puțin răgaz și cu ceva inspirație. Dacă nu putem înota în șanț, putem pluti pe deasupra lui.

Serèse a oftat exasperată.

— Doar dacă poți să treci de bărcile care patrulează în zonă și să scapi de supraveghetorii din turlă. Și de patrulele obișnuite aflate de-a lungul țărmului.

— Atunci o să ne prefacem că suntem una dintre acele bărci care patrulează în zonă, o să plutim până la turn și o să urcăm în el.

— Ai ieși în evidență chiar și noaptea. Au instalat surse de lumină la toate etajele inferioare. N-ai face nici zece metri înainte să te depisteze o patrulă sau unul dintre cei care survolează perimetrul.

— Uităm, deci, de șanț. Furăm niște mantii preoțești, traversăm podul și intrăm deghizați pe poarta principală.

Părea o treabă ușor de făcut, în felul în care a spus-o Baracha.

— Da, cu excepția faptului că nimeni n-are voie să intre pe poartă decât după ce și-au pus mâinile pe un grilaj. Sunt verificați, să se observe dacă le lipsește sau nu vârful degetelor mici. De fapt, n-are nimeni voie nici să pună piciorul pe pod până n-a trecut testul acesta de recunoaștere.

— Păi, atunci răspunsul este evident, a spus Aléas și toți ochii s-au întors către el. A zâmbit frumos. Fiecare dintre noi își ciopârțește vârfurile degetelor mici, așteaptă câteva nopți până se vindecă complet, apoi pătrunde înăuntru teafăr și nevătămat.

— Taci, Aléas, i-a spus Baracha amenințător.

Aléas și-a ridicat sprâncenele și s-a uitat la Nico. O privire a trecut de la unul la altul, deși

Nico nu rezona cu zâmbetul șugubăț al prietenului său. Era obosit astăzi. Dormise prost, bântuit de coșmaruri în care repeta, iar și iar, propriile acțiuni de noaptea trecută.

— Dacă vrei să găsești o cale de a intra, a continuat Serèse, trebuie să fie o metodă pe care n-au anticipat-o.

Aléas era plictisit de discuția asta.

— Nu poate sta în turn pentru tot restul vieții. Dacă ne este imposibil să luăm cu asalt locul, atunci o să-l așteptăm pe el să iasă. Poate în timpul Augeriilor. Poate o să iasă atunci.

— Și dacă n-o face? a întrebat Baracha. Aproape că ne-au prins noaptea trecută. Chiar și acum, în timp ce vorbim, scormonesc probabil orașul să dea de noi. Cu toții suntem străini aici, cu excepția ta. E doar o chestiune de timp cât le trebuie să ne găsească. Acesta e departe de a fi un oraș prietenos, în care să stai s-aștepți, dacă n-ai observat asta.

Cuvintele lui au redus grupul la tăcere. Nico a constatat că scrutează taverna ca să-și dea seama dacă nu cumva sunt urmăriți.

Acolo: un bărbat care și-a întors prea repede capul ca să se ferească de privirea lui Nico. Acesta l-a cercetat un moment, să vadă ce face mai departe. Bărbatul și-a mai luat o băutură și a continuat discuția în care era prins cu tovarășii săi.

Nico și-a amintit să respire iar, încercând să se relaxeze. Probabil că individul se holba la Serèse, doar atât. „Văd fantome, și-a spus sieși. Orașul ăsta împuțit îmi vine de hac. Aș vrea să

putem pleca chiar acum și să nu ne mai întoarcem niciodată aici.”

Baracha s-a dat pe spate și a scos afară aerul din plămâni cu suficientă forță cât să-și arate nemulțumirea.

— Ar trebui să-l luăm ca pe un compliment, s-a consolat el. Ne arată un respect deosebit.

Dar nu exista un răspuns la problemele lor, iar Baracha era evident supărat în timp ce se trăgea de barba lungă.

Pe toată durata conversației, Ash a stat tăcut, cu privirea adâncită în băutură și cu brațul rănit odihnindu-i-se în poală. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, și-a ridicat paharul de vin cu brațul teafăr, a sorbit o gură și a așezat paharul înapoi pe masă.

— Uităm cu toții un lucru evident, a spus pe neașteptate, fără să-și ridice privirea.

Baracha și-a încrucișat brațele și a oftat.

— Și care-ar fi acela, preaînțeleptule?

— Se așteaptă la furt. Nu la atac.

Aléas s-a holbat la el, cu ochii măriți de uimire.

— Să dărâmăm porțile, vrei să spui?

Ash a dat din cap, cu un zâmbet palid mijind în colțurile buzelor.

— Un gând minunat, a spus Baracha, cu excepția faptului, firește, că vom avea nevoie de o armată.

Ash a studiat pe rând expresia fiecăruia. A mai sorbit o gură de vin, a pus cupa goală înapoi pe masă cu o mișcare hotărâtă.

— Atunci, neliniștiții mei prieteni, trebuie să ne găsim o armată.

Ziua era luminoasă, soarele strălucind pe un cer senin cum rar vedeai. Nu era însă o lumină extraordinară, deoarece scotea în evidență mai degrabă mizeria orașului, atmosfera sa lipsită de strălucire fiind mai evidentă prin contrast. În timp ce-și croia drum în jos pe străduțele întortocheate, Nico remarca cum se transformă în schimb în ceva subțire și mut.

— Nu vreau să supăr pe nimeni acum, a spus Aléas, dar mă tem că maestrul Ash și-a ieșit din minți, în cele din urmă.

Stătea afară din tavernă, împreună cu Nico și Serèse, în timp ce maeștrii lor discutau ceva în secret.

— Mă tem că nici n-a avut prea multe de la bun început, a replicat Nico sec. Chiar credeți că o să ducă la bun sfârșit povestea asta? Credeți așa ceva?

Aléas a reflectat la această întrebare în timp ce-și analiza maestrul.

— Sunt amândoi din același aluat, a spus el, cu un semn categoric din cap. Acum, că unul a aruncat pastila, celălalt o să trăiască cu impresia că nu poate da înapoi. O să facă asta, chit că pun la bătaie absolut totul.

Ceea ce era suficient să-i dea lui Nico fiori pe șira spinării. Și-a ridicat privirea spre înălțimile îndepărtate ale Templului Șoaptelor, vizibil chiar și de aici, de la docurile estice. Nu-i venea să creadă că cei doi chiar se gândesc să atace așa un mamut. Desigur că era doar vorbărie-n vânt, orice ar fi crezut Aléas. Planurile lor o să se ducă până la urmă de râpă

și vor fi nevoiți să părăsească orașul fără să-și ducă până la capăt vendeta. Nu c-ar fi fost prima dată să se întâmple asta, din ce-a mai auzit și el.

Doar că Nico îl cunoștea prea bine pe Ash acum și știa că se amăgește cu iluzii false. Și-a mutat privirea de pe turn și a încercat să se gândească la alte lucruri.

Serèse îl analiza cu atenție.

— Cum te simți în dimineața asta? l-a întrebat ea.

— Un pic obosit, a mărturisit el. N-am dormit bine. Cred c-o să fiu tare fericit să plec din locul ăsta.

— Nu-ți place aici.

— Nu, nu-mi place. Sunt mult prea mulți oameni și prea puține locuri în care să poți fi singur.

Aléas l-a bătut pe umăr.

— Acum ai vorbit ca un adevărat fermier.

— Când, păcatele mele, am zis eu vreodată că aș fi fermier?

— Păi, n-ai zis. Doar că mă iau după miros.

Nico nu avea chef de obișnuitele lor zeflemele și ar fi spus ceva la nervi în replică dacă nu l-ar fi văzut pe Baracha îndepărtându-se chiar atunci. Alhaziiul le-a făcut semn cu capul lui Aléas și fiicei sale să-l urmeze.

Aléas și-a luat rămas-bun de la Nico clătinând din cap.

— Ai grijă de tine, i-a spus Serèse, în timp ce se grăbeau să-l prindă din urmă pe Baracha.

Ash s-a apropiat cufundat în gânduri.

— Trebuie să fac niște cercetări, l-a informat

el pe Nico. Vino.

— Așteaptă o clipă.

Ash s-a întors spre el, nerăbdător.

— Chestia asta pe care o propui— să luăm cu asalt turnul, adică— mie mi se pare curată nebunie.

Pielea întunecată a farlanderului părea mai subțire în lumina după-amiezii. Pierduse mult sânge în noaptea precedentă.

— Știu, a spus el, și vocea i-a părut a fi obosită. Dar nu-ți bate tu capul cu asta. I-am promis mamei tale c-o să am grijă de tine, îți amintești?

— Mă tem că noțiunea de purtare de grijă a mamei mele e complet diferită de a ta.

Ash l-a aprobat dând din cap.

— Cu toate acestea, intenționez să-mi țin promisiunea. Când o să atacăm turnul, nu vii cu mine. E prea periculos. Nu ai destulă experiență pentru o asemenea aventură. Nico, sunt de acord că acest plan frizează nebunia, dar mă tem că un strop de nebunie este absolut necesară dacă vrem să ne ducem la capăt vendeta. Când o să pătrundem înăuntru, tu o să rămâi cu Serèse și o să ne ajuți să evadăm din zona înconjurătoare, dacă reușim să mai și ieșim.

— Nu doar pentru mine îmi fac griji.

Bătrânului i-a revenit puțin culoarea în obraji.

— Înțeleg. Dar asta-i treaba noastră, Nico. Astea sunt riscurile pe care trebuie să ni le asumăm. Și a pus capăt dezbaterii ridicând din umeri.

— Am vorbit destul. Vino.

Casa era pe o stradă cu multe alte case, toate arătând ca niște carcase goale rămase în urma foștilor locatari, cu ferestrele sparte sau acoperite, cu interioarele pline de dărâmături, câteva fiind arse din temelii și devastate. Doar casa asta era încă locuită, învecinându-se pe ambele părți cu câte o casă abandonată, dintr-un șir întreg de altele asemenea. Chiar și așa, nu părea cu mult mai locuită decât restul caselor de acolo. Ferestrele erau tuciurii din cauza funinginii și înnegrite din interior de perdele întunecate. Vopseaua care fusese cândva un galben vesel atârna acum scorojită de pe pereții de cărămidă. O giruetă— înfățișând un bărbat gol care ținea în mână un fulger— se legăna pe jgheabul acoperișului și se învârtea, scârțâind, în adierea ușoară a vântului.

Nico s-a uitat în sus, simțindu-se în pericol să se oprească sub această giruetă care arăta de parcă ar fi stat să cadă în orice moment, deși probabil că atârna așa de luni întregi, poate chiar de ani. Prin ușa din față, bătaia grea a limbii de clopot încă răsuna în interior, în timp ce Ash și-a lăsat mâna în jos și a făcut un pas înapoi.

În spatele lor, ruinele a ceea ce fusese odată un șir întreg de clădiri zăceau în părăsire, distruse de foc cu mult timp în urmă. O grămadă imensă de gunoaie se înălța dintre dărâmături, blocând în mare parte vederea cerului. Șobolanii fojgăiau pe acolo fără jenă,

scormonind prin gunoiul care flutura asemenea unor mâini cerând ajutor. Duhoarea de putreziciune era insuportabilă. Era așa de puternică, încât nici măcar rafala ciudată de vânt n-o putea împrăștia, ci mai degrabă o răspândea în jur în combinații brușțe, neașteptate, care puneau noduri în gât și făceau ochii să lăcrimeze.

Nico a încercat să-și țină respirația, întorcându-se cu spatele la gunoi și cu fața la ușa de lemn zgâriată a casei pe care o vizitau. Lângă el, Ash a fredonat ceva pentru sine. În urechile lui Nico, asta nu suna deloc a muzică; era mai degrabă un șir de cuvinte spuse fără a deschide gura propriu-zis.

— Arta melodiei nu a fost niciodată descoperită de poporul tău?

Fredonatul s-a oprit, dat fiind că Ash se uita lung la el. Bătrânul farlander era cât pe ce să spună ceva când au auzit din interior un scaun izbindu-se de podea, sau cel puțin ceva la fel de greu. Cineva a tras o înjurătură. Un lanț a zăngănit, apoi a fost tras un zăvor, și încă unul. Ușa s-a frecat de podea în timp ce se deschidea în interior.

— Da?

Femeia era scundă, gârbovită aproape până la mijloc. Ținea o lanternă într-o mână, un baston în cealaltă ca să se sprijine în el, în timp ce-și întindea gâtul ca să se uite în sus la cei doi străini care stăteau în fața ei. Nico s-a uitat în jos la fața ei acoperită de murdărie; la părul așa de jigărit că semăna cu o blană; la mustața mai bine formată decât orice ar fi reușit el să-și

lase vreodată să crească.

— Am venit să-l vedem pe Gamorrel, a rostit Ash. Spune-i c-a venit farlanderul.

— Cum? a întrebat ea.

Ash a oftat. S-a aplecat spre urechea ei.

— Soțul tău, a zis el vorbind mai tare. Spune-i că un farlander bătrân vrea să-l vadă.

— Nu sunt surdă, s-a rățoit ea. Intrați. Intrați.

În interior, casa arăta cam la fel ca în exterior. Au urmat-o pe bătrână în timp ce pășea încet de-a lungul holului, Nico și Ash mergând unul lângă altul ca într-o procesiune desfășurată într-un templu secret, deși era vorba de unul ai cărui pereți erau construiți din cărămidă acoperită cu ipsos scorojit și împodobiți cu tablouri atârnând în rame prea întunecate să se vadă ceva în lumina tremurătoare a lanternei ținute de femeie la înălțimea șoldului ei și a cărui podea de lemn iluminată înaintea lor era acoperită din greu cu praf alb și cu pietriș care le zgâria tălpile cizmelor. În aer plutea un miros insuportabil, precum cel de varză uitată pe foc timp de o zi și o noapte. Un șobolan a foșgăit pe la picioarele lor; alții colcăiau pe lângă pereți.

Au urcat un șir de trepte care scârțâiau sub greutatea lor, anunțând parcă o prăbușire iminentă. Nu puteau sui decât o treaptă o dată, așteptând ca femeia să ia avans, înainte ca ei să poată păși pe următoarea. Nico și Ash s-au uitat lung unul la altul, fără să spună nimic. Apoi încă o ușă: un sigiliu desenat cu vopsea roșie, sau cu sânge, înfățișând o stea în șapte

puncte.

Au pătruns într-un salon: o cameră luminată de câteva lanterne afumate puse pe o masă deja acoperită cu figurine, talismane, mojare de piatră și pistiluri, cuțite, ace de păr și alte obiecte necunoscute. Bucăți de pânză atârnau de tavan, asemenea acoperișului unui cort. Sub ele, pe un scaun așezat chiar lângă fereastra cu perdele, stătea un bătrân îmbrăcat cu o jiletcă, cu mâinile odihnindu-i-se pe abdomen, cu ochii închiși, sforăind zgomotos. În poală avea un morman de șobolani, care stăteau acolo cu cozile încolăcite și se uitau la nou-veniții care intrau pe ușă.

Bărbatul s-a foit la zgomotul ușii închizându-se în spatele lui Nico și al lui Ash. O șuviță de păr lins, negru, i-a căzut pe față, iar el s-a scărpinat în timp ce continua să sforăie.

— Gamorrel, a spus Ash tare, scuturând piciorul bătrânului și făcând șobolanii să se împrăștie care încotro.

Bărbatul nu s-a trezit de tot, ci a întredeschis pleoapa unui singur ochi doar cât să-i cerceteze, ca și cum ar fi vrut să analizeze situația înainte de a se lăsa mai departe în voia siguranței oferite de somn. La vederea lui Ash, a avut o tresărire. S-a ridicat.

— Trebuia să-mi dau seama, s-a auzit vocea lui înăsprită de timp. Doar un rōshun ar fi îndrăznit să deranjeze din somn un sharti.

— Sus cu tine. Avem treburi importante de discutat.

— Serios? Ce fel de treburi?

O pungă din piele plină cu monede i-a

aterizat în poală, greutatea ei fiind, se pare, suficientă pentru a-l impulsiona. Un rânjet i-a trecut pe fața încadrată de favoriți, dezvelindu-i dinții maronii ca berea.

— Interesant, a intonat el și s-a ridicat ușor, fără efort. Te rog să intri în camera mea. Și l-a condus doar pe Ash în altă încăpere, după care a închis ușa cu putere în spatele lor.

— Ia loc, i-a spus bătrâna lui Nico, arătând spre unul din scaunele de lângă fereastră. *Chee*, da? Vrei *chee*?

Nico a zâmbit și a scuturat din cap că nu. S-a gândit la șobolanii mișunând peste tot, la jegul și la spurcăciunea din toată casa, la mizeria depusă sub unghiile îngălbenite ale femeii.

— Da? a insistat ea și, înainte ca el să apuce să spună nu, și-a târșâit picioarele în altă cameră, ușa deschisă brusc dezvăluind un nor de abur care purta cu el adierea umedă de varză. A auzit-o alungând ceva ce-i stătea în cale, apoi zăngănitul ceștilor.

Un ceas mecanic ticăia undeva în salon, deși nu putea să-l vadă în toată dezordinea și haosul care aglomerau pereții. Scaunul era inconfortabil, ca și cum ar fi stat pe pietriș, așa că s-a ridicat și a scuturat pe podea resturi de rahat de șobolan. S-a așezat din nou precaut. Era cât pe ce să-și pună mâinile pe brațele scaunului, dar s-a răzgândit și le-a așezat în poală.

Bătrâna a revenit în cameră cu greu, ducând o tavă cu un ibric de *chee* fierbinte și cu două cești de porțelan alb.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus Nico, ridicându-se și luându-i tava din mâini, pentru a o așeza pe o măsuță laterală. Ea a zâmbit și s-a așezat cu grijă în scaunul din fața lui, cu palma încă sprijinindu-i-se în baston. L-a privit cu atenție în timp ce turna *chee* în cești.

— Mulțumesc, a spus Nico zâmbind și a luat iar loc cu ceașca în mână, deși nu a băut din ea. Bătrâna a dat din cap, studiindu-l încă cu atenție. El se minuna ce-o fi avut de văzut.

— Spune-mi, i-a zis ea, visezi mult?

El a stat o clipă pe gânduri.

— Puțin cam prea mult, în ultima vreme.

— Unii visează mai mult decât alții, știi? Unii văd mai mult decât alții. Îmi dau seama că ești unul dintre aceia. Ești norocos. Soțul meu, și el e la fel.

Nico s-a uitat lung în ceașca pe care o ținea în mână. *Chee*-ul arăta destul de plăcut, iar porțelanul era curat. Și-a ridicat privirea și a zâmbit, apoi s-a uitat în altă parte și a văzut în cele din urmă ceasul pus pe un piedestal lângă peretele opus, unde o haină cu rever atârna lângă o pălărie neagră. S-a simțit jenat de privirea ei, iar mirosul aburului care continua să intre pe ușa deschisă începea să-i facă rău.

Nico s-a forțat să se uite la bătrână. Avea culoarea grăsimii arse pe sobă. I-a întâlnit ochii apoși, în care a văzut ceva vulnerabil, o sensibilitate marcată de răni vechi. A văzut și plictiseală în atenția pe care o manifesta momentan.

Ea a dat din cap, ca și cum tânărul tocmai s-ar fi întors la ea.

— De asta e un sharti, știi? Soțul meu, el e foarte puternic în vechile căi. Mulți oameni îl caută încă— cei săraci, cei disperați. Mulți apelează la serviciile lui.

— Atunci nu sunteți mannieni?

— Ce? Mannieni? Nu, băiete. Mannienii ne-ar transforma în sclavi sau și mai rău, dacă ar ști ce suntem. Aici practicăm vechile căi, căile dintâi. Ei ne numesc eretici. Pe noi și pe cei săraci ne disprețuiesc cel mai mult.

S-a oprit ca să-și ia ceașca de pe masă și să și-o ducă la buzele scofâlcite. A sorbit zgomotos, de două ori, apoi a pus din nou ceașca pe masă.

— Nu știi despre ce vorbesc, vechile căi?

Nico a meditat la întrebarea ei. S-a gândit la mama lui făcând semnul de apărare ori de câte ori vedea o coțofană, un obicei pe care i l-a transmis până și lui. S-a gândit, de asemenea, cum lăsa mereu o candelă aprinsă pe un pervaz deschis în fiecare noapte a solstițiului de iarnă.

— Poate. A scuturat din umeri. Căile astea vechi încă se mai practică în altă parte?

— O, se practică *peste tot*, dar numai în umbră. În tradiții al căror înțeles este de mult ascuns. De cei destul de bătrâni dintre noi care-și mai amintesc încă de viețile noastre vechi anterioare lui Mann, hm? Doar în High Pash o să mai găsești vechile căi practicate de toți, și încă cu sens. Și chiar mai departe de atât— în Insulele Cerului, chiar și acolo. Așa trăiesc de când lumea, știi? Când mor, se folosesc de cunoștințele străvechi pentru a reveni la viață. Da, astea sunt lucrurile pe care

voiau mannienii să le uităm.

Nico îi asculta cuvintele cu o expresie de aparent interes pe față. Se împotrivea nevoii de a se scărpina la glezne, unde simțea puricii mișunând și pișcându-l. S-a uitat la ușa închisă și s-a întrebat cât îi mai trebuie maestrului Ash să discute. Ce făceau acolo, păcatele lui?

Femeia a tras aer în piept și a plimbat capătul bastonului dintr-o parte în alta în mâna ei uscată.

— Ești un băiat bun, a spus ea. Asculți o femeie bătrână, când ai vrea de fapt să fii oriunde în altă parte, nu aici. Acum cred că au terminat ce aveau de pus la cale.

Nico a pus din nou ceașca de *chee* pe masă chiar în clipa în care a auzit ușa deschizându-se. Era deja în picioare când a apărut Ash, cu celălalt bărbat venind după el.

— ... mai aproape de momentul respectiv, atunci, spunea Ash.

Farlanderul s-a uitat la ceașca de *chee* de pe masă și s-a oprit s-o ridice. A luat o înghițitură mare, apoi i-a zâmbit bătrânei în timp ce așeza ceașca goală pe masă. I-a făcut semn din cap lui Nico să-l urmeze în timp ce cobora scările.

— Mulțumesc pentru *chee*, a spus Nico repede și s-a dus după el.

Au luat un tramcar care să-i ducă înapoi în districtul docurilor estice, așezându-se pe locurile din spate. Pentru o vreme, Ash s-a uitat îndărăt, pe geamurile din spate ale tramcarului.

— Crezi că suntem urmăriți?

Ash a revenit cu privirea înainte.

— Greu de spus, a șoptit el. Nu părea foarte îngrijorat.

Tramcarul se legăna trecând printr-o piață mare delimitată pe trei laturi de clădiri din marmură albă, umplută aproape în întregime cu siluete îmbrăcate în mantii roșii, mii și mii asemenea.

— Pelerini, a spus Ash, înainte ca ucenicul lui să apuce să-l întrebe.

— Mă gândeam să întreb altceva, a spus Nico, destul de tare ca să fie auzit peste zgomotul mulțimilor. Când am fost în casa aceea, ai obținut ce voiai?

— Sper că da.

— Și n-ai de gând să-mi spui mai mult de-atât?

— Nu încă, nu.

Nico a eliberat aerul din plămâni exasperat.

— Asta-i o metodă grozavă de a-ți instrui ucenicul. Să-i spui cât mai puțin cu putință, chiar și atunci când întreabă.

— Pe câmpul de luptă e întotdeauna mai bine dacă rezolvi lucrurile pe cont propriu.

Nico a pufnit.

— O teorie convenabilă— te scutește de a mai răspunde la întrebări.

— Atunci așa să fie.

Un obstacol întâlnit pe stradă a făcut să se zguduie ferestrele tramcarului. Ash s-a răsucit să se uite pe geamul din spate. După ce s-a îndreptat, și-a împreunat degetul mare și arătătorul într-o atitudine contemplativă.

După câteva momente s-a ridicat, apucându-

se de plasa de bagaje de deasupra capului pentru echilibru.

— Du-te înapoi și așteaptă-mă în camera noastră. Stai acolo până mă întorc.

Fără să aștepte un răspuns, s-a dus spre ieșire și a sărit în stradă, mergând cu pași repezi chiar și când tramcarul a trecut pe lângă el, fără să se uite la fața lui Nico lipită de sticla geamului.

După câtva timp, tramcarul a intrat în districtul docurilor estice și Nico a început să recunoască în sfârșit zona. Se uita pe fereastră la străzile lăsate în urmă, vaga lor familiaritate oferindu-i un confort la fel de vag. Pe trotuar a trecut grăbită o fată. I-a zărit părul negru.

Nico s-a ridicat, s-a îndreptat spre ieșire și a pășit în afară.

— Serèse! a strigat el, dar fata era prea departe ca să-l audă.

A pierdut-o din vedere când a dat colțul clădirii următoare. A fost ea, era sigur de asta. Nico a continuat să meargă în aceeași direcție, uitându-se și într-un sens, și în celălalt. Străzile erau aglomerate de traficul de după-amiază. Trecătorii se grăbeau pe trotuare, tramcarele și căruțele se hurducau pe stradă. La un templu din apropiere s-a anunțat ora exactă, două bătăi de clopot, apoi tăcere.

A mers pe o stradă cu clădiri identice, cu ferestrele înalte și deschise ca să primească aerul orașului, cu sunete industriale răzbătând din interior. S-a oprit la una din ferestrele de la parter ca să arunce o privire înăuntru. Arăta ca un atelier, deși unul masiv, spațios și prăfuit.

Sute de oameni, în mare parte femei și copii, stăteau pe șiruri de covoare pe podea și îndeplineau activități simple, repetitive care n-aveau un sens imediat în ochii lui. Alți copii măturau resturile căzute pe podea și câțiva bărbați în toată firea transpirau în timp ce împingeau cărucioare pline cu materiale de-a lungul culoarelor. Cei care stăteau pe covoare puneau lucrurile finisate în cărucioarele în trecere pe lângă ei, în timp ce alții le scoteau din atelier. Câțiva superiori îi păzeau pe muncitori, țipând foarte des când la unul, când la altul. După un minut, Nico a trecut mai departe, nevăzând nici urmă de Serèse acolo. Era clar că o pierduse.

Pentru o clipă a intenționat să se întoarcă la han, dar simplul gând de a sta acolo de unul singur, cugetând la ceea ce a făcut noaptea trecută, era unul deprimant. Putea la fel de bine să facă o plimbare, chiar dacă nici străzile orașului nu erau cu mult mai îmbietoare decât camera lui.

A intrat într-un cartier mai plăcut, în care copacii se înșiruiau de-a lungul drumului, iar piațete mici ofereau spații special amenajate pentru localuri în care se servea *chee* sau fântâni cu apă curgătoare limpede, atmosfera zonei fiind mai puțin agitată decât cea a docurilor estice. Cu toate acestea, Nico simțea în sânge că nu aparține orașului acestuia. Nu găsea nimic care să-l atragă și erau prea puține lucruri asupra cărora să-i cadă privirea în semn de recunoaștere. Totul era foarte înfricoșător pentru el, nu doar amploarea arhitecturală a

orașului, ci și felul de-a fi al oamenilor înșiși.

Cel puțin în Bar-Khos străinii vorbeau cu alți străini. Zâmbetele apăreau repede pe fețele vânzătorilor; dacă se isca o încăierare sau vreo altercație bruscă, erau mereu alții prin preajmă gata să calmeze spiritele. Oricât de agitat de război putea fi Bar-Khosul, sau poate tocmai din cauza asta, exista încă un spirit al comunității în rândul populației sale beligerante, un sentiment al vieților trăite conform unui scop comun care trecea dincolo de crezuri, religie sau relații personale. Aici însă se remarca atitudinea acidă și disprețuitoare a oamenilor ăstora. Era de parcă li s-ar fi promis multe în viață— da, și de parcă ar fi obținut totul— și totuși, iată-i aici, în acest punct, încă și mai hărțuiți și nemulțumiți decât înainte.

Poate că Nico avea cea mai mare nevoie să vadă ceva verde și spațios în contrast cu apăsarea nesfârșită a betonului și cărămizilor. Într-o doară, a oprit un băiat pe stradă și l-a întrebat unde se află cel mai apropiat parc, sperând ca tânărul să nu se uite la el confuz și să-i spună că nu există așa ceva.

Dar băiatul i-a dat niște instrucțiuni cât se poate de simple, se părea că parcul era doar la o stradă depărtare, sau cam așa ceva. După ce a dat colțul, lui Nico i s-a luminat privirea pentru că, acolo, chiar în fața lui, era într-adevăr un părculeț verde înconjurat de un gard de fier negru. A mărit pasul și s-a grăbit să intre pe o poartă, cu încălțămintea scârțâindu-i pe o alee de pietriș. A încetinit treptat ritmul

ca să analizeze peisajul. Era atrăgător în felul său și destul de mare, cu excepția unor siluete ascunse ici și colo în tufișuri ca să-și facă nevoile și a câtorva bețivi tolăniți în iarba crescută prea înalt, ca și cum cineva i-ar fi expus la soare.

Nico a ales un loc pe cât de îndepărtat posibil de obișnuiții parcului și s-a așezat jos sub un copac înalt de cicado. Cu fața orientată către soarele palid, aproape că a început să se relaxeze.

În cele din urmă, Nico și-a închis ochii ca să-și imagineze că se află altundeva. Și-a închipuit că e din nou acasă în Khos, pe dealurile împădurite care se înălțau în jurul micii locuințe a mamei sale.

În zile ca acestea, când era acasă, ieșea să se plimbe cu Boon, rucsacul din spate conținând o bucată de keesh proaspăt copt de mama lui, niște brânză, o ploscă cu apă, fluierul pentru păsări, cârlige și undiță. Se îndepărta de problemele obișnuite ale vieții sale urcând, transpirând și croindu-și drum în aerul tare al văilor, starea de spirit îmbunătățindu-i-se cu fiecare pas, în timp ce Boon se hârjonea într-o parte sau în alta a lui, adulmecând iepuri, șoareci și orice altceva ar fi putut vâna.

Uneori, după ce Boon se calma suficient ca să stea jos și nemișcat, Nico pescuia în lacurile reci de munte, prinzând păstrăvii unul după altul, pești pe care-i aducea cu mândrie acasă pentru ca mama lui să-i pregătească pentru cină. Alteori, când era într-o dispoziție mai

contemplativă, găsea câte o lespede veche așezată pe marginea unui lac adânc și pescuia cu pietricele, aruncând câte o pietricică ce cădea pleoscăind ușor în apă. Se uita atent cum se scufunda ușor. Dacă avea noroc, un păstrăv tânăr se repezea spre mica piatră care se scufunda, ieșind din câte o ascunzătoare de lângă marginea lacului, doar ca să se îndepărteze rapid atunci când își dădea seama că nu era vorba despre hrană. În felul acesta Nico pescuia nu pentru hrană, ci pentru simpla vedere a peștilor. Petrecea ore întregi în felul acesta.

Dacă era încă destul de devreme, Nico alegea cel mai apropiat munte și urca până în vârf, indiferent cât de obosit sau de flămând era sau cât de tare îl dureau picioarele, întrebându-se dacă și tatăl său a ajuns vreodată până acolo când ieșise la vânătoare sau într-una dintre plimbările lui singuratice. Odată aflat în vârf, se prăbușea la pământ alături de Boon, cu respirația întretăiată, cu ochii absorbind peisajul vast de sub el și întinderea verde-albăstruie a mării. Aerul pe care-l respira era ușor sărat. Pielea i se răcorea în adierea ușoară a vântului. Se simțea împăcat cu lumea, viața sa căpătând mai mult sens, problemele părându-i nesemnificative, fără rost; înțelegea că nimic nu conta cu adevărat, nici fricile, nesiguranțele, speranțele sau dorințele sale, schimbătoare și trecătoare cum erau, doar permanența momentului, simplul fapt de a fi. Se uita în ochii blânzi ai lui Boon și își dădea seama că animalul îi intuiește deja

starea de spirit și-l invidia pentru existența lui măruntă.

— Bună, tu.

Vocea era a prezentului și Nico a revenit în el doar deschizând ochii. Culorile au început treptat să-i pigmenteze vederea, astfel că inițial nu a văzut decât o siluetă verde încadrată de cer, deslușindu-se deasupra lui. Și-a întins gâtul și a dus o mână la ochi.

Serèse, cu mâinile în șolduri, încruntându-se.

— Stai pe locul meu, l-a anunțat ea, înainte ca el să apuce să spună vreun cuvânt.

— Cum? a întrebat tânărul, ridicându-se.

— *Tu*, tu ești pe locul meu, a repetat ea, iar Nico i-a zâmbit, uimit, și a aruncat o privire în jur la bețivanii și drogații împrăștiați prin tot parcul.

— Înțeleg. Vii des aici, nu-i așa?

S-a așezat lângă el și l-a împins într-o parte ca să-și facă mai mult loc sub copac. El i-a simțit căldura corpului; ceea ce i-a transmis o senzație fizică de șoc reverberându-i în susul și în josul șirei spinării.

— Hanul nostru este în apropiere, i-a explicat ea. Tata a refuzat să mă lase să stau în mizeria în care au stat el și Aléas jos la docuri, astfel că ne-a făcut să ne mutăm cu toții într-un cartier mai civilizat. Ei s-au întors la apartament să se odihnească și să facă planuri. Nu mă pot gândi la nimic mai plictisitor de atât. Cred că o să fac o plimbare, să găsesc un loc să stau la soare. S-a uitat în jur, strâmbând din nas. Și mă tem că e vorba chiar de ăsta.

Serèse și-a scos un soi de trabuc maroniu din buzunar și i-a aprins unul din capete cu un băț de chibrit. Mirosul de frunze de hazii a umplut nările lui Nico în timp ce ea trăgea aerul prin băț și apoi îl dădea înapoi afară.

— Fumezi? a întrebat ea, întinzându-i trabucul.

Mama lui a considerat mereu că hazii este nociv pentru plămâni, chiar mai rău decât tutunul. Parcă pentru a adeveri asta, ea însăși tușea să-și dea duhul după o noapte întreagă de fumat. Nico aproape că i-a dat mâna la o parte, dar apoi s-a gândit de ce nu, și a luat trabucul precaut. A tras o gură de fum în plămâni. I l-a întins înapoi tușind.

— Te deranjez cumva? l-a întrebat Serèse ca aluzie la tăcerea lui, pentru că Nico revenise pe jumătate pe dealurile din Khos.

— Nu. Depănam doar niște amintiri.

— Ei bine, în cazul ăsta te las cu amintirile. S-a ridicat cu o singură mișcare plină de grație, asemenea unei feline.

— Nu pleca din cauza mea, a spus Nico repede.

Ea i-a întins mâna.

— Doar mă joc cu tine. Dacă vrei să petrecem după-amiaza împreună, aș prefera să n-o facem aici.

Nico nu a putut decât să fie de acord, să-i strângă mâna și să se lase tras în sus de la pământ.

— Unde vrei să mergem, atunci? a întrebat el, cu mâna încă într-a ei.

Ea a ridicat din umeri.

— Hai să ne plimbăm.

I-a dat drumul la mână și și-a strecurat, în schimb, brațul pe sub al lui. Aerul devenea din ce în ce mai rece în timp ce soarele cobora în spatele clădirilor din preajmă. Pe toate străzile, trecătorii se grăbeau în sus și în jos; și sclavii cu zgărzi de fier duceau în echilibru pe cap poveri grele. Au trecut pe lângă câteva restaurante cu miros de mâncare răzbătând prin ușile deschise.

— Ți-e foame? a întrebat Nico, deși nu simțea el însuși nevoia de a mânca.

Serèse a scuturat din cap, părul negru răsfirându-i-se în jurul umerilor.

— Am nevoie de aer curat. Nu simți uneori nevoia să te plimbi pur și simplu?

— Firește că da, a răspuns el iute.

Ea i-a dat din nou bățul de hazii, iar Nico a tras cu putere de data asta.

— Tu și Aléas, i-a spus ea, păreți să fi devenit prieteni, în cele din urmă.

— Presupun că da. Nu că Baracha... vreau să spun tatăl tău ar fi de acord cu asta.

— Nici nu este. Tu ești ucenicul lui Ash.

Nico s-a uitat la ea întrebător.

Ea a ridicat din umeri.

— Maestrul Ash este cel mai bun din ordin, și toți știu asta. E ceva ce nu-i convine tatălui meu, pentru că a fost mânat mereu de dorința de a fi el cel mai bun. Și nu poate suporta să nu se întâmple asta. Dar nu trebuie să i-o iei în nume de rău. Mama mi-a povestit despre copilăria lui, despre tatăl lui, care era cumplit și arogant, dar și îngust la minte. Își umilea fiul

ori de câte ori avea ocazia și nu-i arăta decât dispreț până în ziua în care a murit. Asta i-a modelat cumva spiritul tatălui meu și nu poate face nimic să schimbe situația.

Nico a cugetat la cele auzite și a încercat să le suprapună peste imaginea alhaziiului arogant pe care-l știa el.

Treceau pe lângă cafenele cu mesele în stradă, sporovăiala clienților devenind gălăgioasă și răgușită. Umbrele începeau să se alungească din ce în ce mai mult.

— Și mama mea e oarecum la fel, a spus el după o vreme. Ceva din trecutul ei încă o macină și acum.

— Părinții?

— Nu. Tatăl meu.

Serèse i-a spus ceva în replică, dar n-a auzit. Pașii i-au șovăit și s-a oprit.

Chiar în fața lor, ceva se învârtea repede spre pământ. Când a aterizat, Nico s-a uitat atent la lucrul acela.

O sământă de cicado, verdele ei proaspăt contrastând cu cenușiul monoton al pavajului. În jurul ei, pe toată strada, frunze căzute zăceau călcate în picioare și zdrențuite. Printre ele erau multe alte semințe asemănătoare înaripate, deși mai mici decât le știa el, nu la dimensiunea obișnuită. Nico s-a uitat în sus, ochii colindându-i de la un etaj la altul al clădirii pe lângă care treceau. Peste marginea acoperișului înclinat se răsfrângeau crengile unui copac.

Serèse i-a urmărit privirea.

— O grădină pe acoperiș, i-a explicat ea.

Celor bogați le place să le întrețină. Buzele i s-au strâns pentru o clipă. Vino, a spus ea, aplecându-se să intre pe o alee de pe latura aceleiași grădini.

Cu Nico în spatele ei, Serèse s-a oprit sub o scară fixată de zid deasupra capetelor: câte o ieșire de incendiu lângă fereastră, la fiecare etaj până sus. Nico și-a dat seama la ce se gândea Serèse.

A avut senzația de amețeală atunci când a ajutat-o să urce folosindu-se de umerii lui; el însuși zâmbind, clătinându-se sub greutatea ei în timp ce ea și-a îndoit genunchii și a făcut un salt apucându-se de treapta cea mai de jos a scării. S-a tras brusc în sus, iar Nico i-a admirat silueta subțire atunci când a scos cârligul, fixând scara.

Scara glisantă a coborât zăngănind, cu ea cocoțată, și s-a oprit chiar lângă el.

— La ce caști ochii? l-a întrebat gâfâind.

Era o mică grădină de acoperiș, deși frumos aranjată. O mână atentă i-a dat voie să crească natural, fără să pară excesiv de sălbatică. Pe margini erau copăcei pitici în ghivece de lut și arbuști stufoși în crăpăturile solului, acoperiți cu cribluri de lemn; iarba sălbatică ocupa cea mai mare parte a spațiului dintre ei, presărată cu flori albastre și galbene. Chiar în mijloc era o fântână mică, iar cursul apei era direcționat printre pietre netede, dar neregulate, ca să dea impresia de râu de munte în miniatură.

Combinația artistică de plante contrasta cu clădirile din jur, dându-le impresia lui Nico și

lui Serèse că se află oriunde în altă parte, nicidecum în mijlocul celui mai mare oraș din lume. O cabină cu ușă se înălța în spatele acoperișului aplatizat, conducând în mod evident către o scară interioară. Era încuiată, atunci când Serèse a probat-o, ceea ce n-a putut decât s-o bucure. S-au așezat împreună pe o bancă de lângă cursul de apă, bucurându-se amândoi în tăcere de grădina aceea secretă. De aici, zgomotul permanent al orașului abia se distingea.

Serèse a aprins un alt băț de hazii și a suflat fumul în lumina în scădere.

— Te-ai descurcat bine, a spus ea. Noaptea trecută, mă refer.

Era singurul subiect de care nu pomenise niciunul dintre ei încă.

— Crezi? Am fost așa copleșit de frică, încât mi-a luat mințile.

— Și ce dacă? N-ai fost singurul. Dar ai făcut ce trebuia făcut. Ai dat dovadă de curaj.

Nico s-a uitat îndelung și atent la fata de lângă el, cântărind-o bine din ochi, fără jenă sau intenții ascunse. Deodată, a observat altceva dincolo de masca de strălucire și frumusețe. Serèse era neliniștită și avea mare nevoie de companie.

A mai tras o dată adânc din trabuc apoi i l-a întins și lui.

— Curaj? a repetat Nico, de parcă ar fi rostit cuvântul pentru prima dată. Pentru o clipă, chipul celui pe care l-a înjunghiat s-a ridicat înaintea lui; privirea hotărâtă a bărbatului chiar în timp ce sabia intra în el, schimbându-

se mai întâi în uimire, apoi, treptat, în conștientizarea teribilă a tot ceea ce era pe punctul de a pierde.

— Nu, nu *curajul* m-a împins să-mi bag sabia în pântecele omului aceluia noaptea trecută. Frica a făcut asta. Nu voiam să mor acolo. Nu am vrut ca el să mă omoare pe mine. Așa că am ucis primul.

S-a simțit luat prin surprindere de felul cum vorbea deschis despre cele mai profunde sentimente ale lui. S-a întrebat dacă s-a schimbat ceva în el, dacă n-a îmbătrânit puțin începând din noaptea trecută. Poate că erau doar efectele relaxante ale fumului de hazii.

— E amuzant, a spus el, încă gândind cu voce tare. De când am plecat din Khos, am ajuns să înțeleg niște lucruri. Tatăl meu, de exemplu. Era cel mai curajos om pe care l-am cunoscut, deși în momentul respectiv nu prea am înțeles asta. Mă gândesc că, în sinea mea, m-am temut tot timpul că a fost un laș, la urma urmelor—pentru că a fugit lăsând totul în urmă, așa cum a făcut-o. Când eram mai tânăr, aveam asemenea noțiuni despre bravură, curaj în luptă și altele asemenea. Genul ăsta de povești, desigur. Dar acum încep să înțeleg prin ce trebuie să fi trecut tata în fiecare zi acolo, sub ziduri. Acum nu mă întreb decât cum a reușit să trăiască astfel atâta timp, să se trezească în fiecare dimineață știind ce-l așteaptă. Acum îmi dau seama de ce a ales o viață diferită, departe de toate astea, oricare ar putea fi ea. Nu-mi doresc decât să am măcar jumătate din puterea lui.

Nico s-a uitat din nou la bățul de hazii din mâna lui: uitând de el, acesta se stinsese. I l-a dat înapoi, aplecând capul.

— Curajul nu-i o noțiune despre care să știu prea multe lucruri, Serèse— nu când se ajunge să fie nevoie de el. Ori de câte ori dau de bucluc, tot ceea ce simt este frică.

Serèse a reaprins trabucul și și-a sprijinit bărbia în pumn.

— Înțeleg, a spus ea încet, dând fumul afară. Noaptea trecută a fost prima dată și pentru mine. Nu cred că mă descurc nici eu prea bine.

Ochii i-au devenit brusc circumspecți. O umbră trecătoare le-a atras atenția spre cer. S-au uitat amândoi la timp ca să vadă o pasăre în trecere, aripile ei negre ca de liliac ducând-o în sus către băile termale, pe deasupra orașului. Pe Serèse a trecut-o un fior.

— Ești în regulă?

— Da, l-a asigurat ea, deși vocea trăda altceva.

„Abate-i mintea de la lucrurile astea”, i-a sunat în cap.

— Sune-mi ceva despre tine, Serèse.

— Ce-ai vrea să afli?

— Nu știu sigur. Mama ta— vorbește-mi despre ea.

Întrebarea a fost o greșeală. A văzut-o imediat în ochii ei.

În același timp, a încercat să-i răspundă.

— Mama mea a murit acum câțiva ani. Așa mi-am cunoscut tatăl; doar după ce ea s-a îmbolnăvit. A venit la noi în Minos, iar când ea s-a stins, m-a dus înapoi în Cheem. Am stat

acolo până am împlinit șaisprezece ani, sus în munți, printre toți bărbații aceia care se antrenau să ucidă.

— Nu te-ai gândit niciodată să calci pe urmele tatălui tău?

— Eu, rōshun? Aș urî genul ăsta de viață.

— Atunci cum ai ajuns aici?

A zâmbit, deși era un zâmbet strâmb, lipsit de umor.

— Am luat-o un pic razna din cauza plictiselii. Am încercat de două ori să fug. Odată m-am îndrăgostit și am produs multă tulburare. Apoi bătrânul Oshō a sugerat să mă mut în Q'os. Agenta de aici începea să aibă probleme de sănătate și avea nevoie de cineva s-o ajute. Am profitat de ocazia asta. Maestra Sar a murit la începutul anului, de aprindere de plămâni. Am fost de acord să stau aici până găsesc pe altcineva s-o înlocuiască.

Serèse s-a uitat la trabucul dintre degete, încă o dată stins. L-a aruncat departe.

— Și tu, inchizitorul meu, cum ai ajuns *tu* aici, băgat în toată povestea asta?

— În ultima vreme mă întreb și eu asta.

— Faci să sune totul de parcă ai regreta.

Nico s-a ridicat și s-a îndreptat spre cursul de apă, pretinzând că studiază de aproape relieful. De fapt nu vedea nimic.

— Nu am vrut să te descos, a vorbit ea din spatele lui Nico, deslușind sensul posturii lui. Am fumat prea multă iarbă. A ezitat, căutând o explicație mai bună. Ai un anumit fel de-a fi, Nico. Atragi cuvintele ca un magnet.

Fântâna chiar arăta ca un lac de munte

miniatural. Nico aproape se aștepta să vadă păstrăvi în miniatură înotând sub apă.

— Ai dreptate, chiar am regrete. De noaptea trecută începând îmi doresc să nu fi plecat niciodată din Bar-Khos. Știu acum că *asta*, și a privit în jur, fără să fixeze ceva anume, că asta nu e viață. Ca asasin în formare. Știi, aproape că am uitat ce am fost învățat să devin, acolo în mănăstire. Am fost atât de ocupat de a mă ridica la nivelul așteptărilor. Astăzi însă, asta m-a lovit drept în față.

Serèse i s-a alăturat, venind lângă el. I-a văzut reflexia în apă.

Nico și-a trecut mâna peste față, apoi a suflat în palmă.

— Poate că o să-mi fie mai bine când o să părăsim orașul, a spus el, uitându-se la fată, încercând să pară relaxat. Ia spune-mi. Rămâi aici, în Q'os, când o să se termine toate astea?

— Nu, i-a răspuns ea. Va trebui să mă mut, pentru propria mea siguranță.

— Unde o să te duci?

— Mă gândeam, cu banii pe care i-am economisit... cred că o să călătoresc o vreme, să văd din nou Mercia cât mai este încă liberă. Au trecut câțiva ani de când am părăsit insulele și am auzit că prezintă destulă siguranță ca o femeie să călătorească singură. Vocea avea acum o urmă de zâmbet în ea. Și o să mă relaxez, și o să iau viața așa cum este și o să duc cu mine doar acele lucruri care îmi intră în bagaj. La modul simplu și lipsit de griji. Asta mi se pare a fi un plan bun, pentru moment.

— Așa și este, a căzut de acord Nico, iar în

vocea lui era o notă de speranță care l-a surprins până și pe el. Da, părea un lucru grozav de făcut, să-ți iei bagajul din mers și să călătorești de-a lungul insulelor din Porturile Libere.

Pentru o clipă, s-a bucurat să nutrească fantezia de a face această călătorie cu fata de lângă el drept tovarășă, trăind fiecare nouă zi fără frică sau ca o amenințare la viața lui. S-a luminat în sinea lui gândindu-se la toate acestea, așa ireale cum păreau a fi.

— Atunci vino cu mine, i-a spus ea, cu un zâmbet pe față. S-a întors spre ea, cu un chip impasibil. Am fi tovarăși buni de călătorie, a remarcat ea, continuându-și jocul. Ți-o garantez.

— Abia dacă ne cunoaștem.

— Dar ne înțelegem bine, nu-i așa? Îți dai seama de asta din prima clipă în care cunoști pe cineva.

— Te rog, a zis el, de ajuns.

— A, nu-ți place ce auzi. Și s-a strâmbat în direcția lui.

— Cred că, în momentul de față, aș da orice să pot face asta.

Zâmbetul a pierit din ochii fetei. Nico a simțit atingerea mâinii ei pe braț.

— Atunci ce te ține aici? Ești ucenic, nu sclav.

— Faptul că-i sunt dator vândut maestrului Ash, asta mă ține. Avem... o înțelegere, și o s-o respect.

— Crezi că nu ți-ar da voie să pleci, dacă ar ști ce-ți dorești cu adevărat?

— Nu știu ce ar face, a răspuns Nico. S-ar simți nedreptățit, în cel mai fericit caz.

— Nico… A oftat. Ash este un om bun. Îl subestimezi. L-am urmărit când sunteți împreună. Ține la tine.

Nico a înțepenit, scăpându-i mâna de pe braț.

— Mă îndoiesc de asta. Mă tolerează, da. Deși, de cele mai multe ori, îmi evită compania pe cât posibil.

Fata i-a spus cu blândețe:

— Pentru cineva atât de chibzuit, te lași orbit în privința asta.

Nu a înțeles ce-a vrut să spună Serèse cu asta.

— Este felul lui de a fi, rezervat. Îi ține la distanță chiar și pe cei pe care-i cunoaște de multă vreme. A suferit mult, Nico. Toți bătrânii farlanderi au făcut-o. Eu cred, chiar dacă el ar nega asta, că se teme de durerea de a mai suferi și alte pierderi.

Nico nu i-a răspuns, iar tăcerea a fost umplută de sunetul apei curgătoare susurând prin mica grădină. Între timp s-a răcorit, astfel că Nico tremura și și-a dat seama că în aer era o oarecare umezeală. Își vedea deja respirația aburind în aer.

— Se răcorește, a spus el.

— Se lasă ceața, a replicat fata.

— Ceață? Acum? Locul ăsta are o vreme tare ciudată.

— E de la munții de pe continent. Mai bine ne întoarcem dacă vrem să nu înghețăm.

Nico a aruncat o ultimă privire lentă asupra

grădinii de pe acoperiș, apoi s-a întors cu spatele, străduindu-se să zâmbească. A spus:

— Maestrul Ash are o poveste despre îngheț. O să ți-o spun pe drumul de întoarcere.

Camera i-a oferit un bun-venit neconvingător când s-a întors la han. A folosit ultima monedă rămasă ca să deschidă ușa, iar Nico a bâjbâit pe întuneric în lavoar ca să găsească eventualele monede rămase pe fund. A găsit una, din fericire, și a folosit-o ca să aprindă lampa de gaz. S-a așezat apoi pe patul de sus și s-a învelit cu pătura subțire, gândindu-se la ultimele câteva ore în timp ce trupul i se încălzea treptat.

Ash s-a întors pe seară, părând și mai obosit decât de obicei. Bătrânul s-a izbit de lavoar ca și cum nici nu l-ar fi văzut.

„O altă durere de cap”, s-a gândit Nico.

Ash abia dacă a mormăit ceva către el când s-a întins pe patul de jos. Nico s-a întrebat ce-o fi făcut toată ziua și s-a gândit să-l și întrebe asta, dar probabil că Ash i-ar fi spus să tacă. În plus, avea alte întrebări mai urgente pe care să i le adreseze.

— E o noapte rece, a rostit bătrânul în sfârșit.

— Foarte rece.

— Ai mâncat ceva?

Nico și-a dat seama că nu mâncase.

— Nu, dar nu mi-e foame. Locul ăsta îmi răpește și cea mai mică dorință de a mă hrăni.

Bătrânul s-a ridicat cu grijă din pat. A scotocit prin bagajul lui și a scos o turtă de

ovăz învelită în hârtie cerată.

— Maestre Ash... a început Nico și a așteptat ca bătrânul să-și întoarcă fața spre el.

Ash i-a întins turta.

— Mănâncă, l-a îndemnat, deși Nico a dat doar din cap.

— Maestre Ash, vreau să te întreb ceva.

— Atunci întreabă-mă.

Nico a inspirat profund, adunându-și curajul.

— Mă gândeam în sinea mea. Nu-s așa sigur că sunt potrivit pentru asta— să fiu rōshun.

Ash a clipit, ca și cum nu și-ar fi putut focaliza privirea. A rupt ambalajul și a luat el o îmbucătură de turtă de ovăz, încă neluându-și ochii de la Nico.

Ca un torent, cuvintele au prins a curge de pe buzele băiatului.

— Nu știu dacă am asta în mine. Treaba asta... e mai rea decât mă așteptam să fie. Și noaptea trecută... A scuturat din cap. Să lupt ca soldat, să-mi apăr pământul natal, asta e un lucru, dar nu sunt așa sigur de ceea ce facem noi aici.

— Nico, a spus bătrânul cu blândețe, cu gura plină de ovăz, dacă nu mai vrei să fii ucenicul meu, atunci spune așa și reglăm lucrurile chiar acum, ca să poți pleca acasă.

Nico a sărit în sus.

— Dar cum rămâne cu înțelegerea noastră?

— Te-ai ținut de ea pe cât de bine ai putut. Ai muncit din greu și ai înfruntat pericolul. Doar spune ce vrei. O să te duc chiar acum la docuri și o să-ți găsesc un loc pe un vas. Poți sta la bord la noapte, iar mâine-dimineață o să fii

deja plecat de aici. Nu ți-o iau în nume de rău. Aș face la fel, dacă aș fi în locul tău.

Serèse a avut dreptate, s-a gândit Nico. E un om bun. Ash a împachetat la loc restul de turtă și s-a întors, încercând s-o bage înapoi în bagaj.

— Vrei să pleci? s-au auzit cuvintele bătrânului, spuse pe un ton absent, el stând încă cu spatele la Nico.

Băiatul s-a uitat în jos la farlander. Bătrânul părea aproape fragil în seara asta în epuizarea lui. Felul în care stătea, ușor aplecat deasupra bagajului, fără să se miște, aparent fără să respire, așteptând un răspuns.

Întrebarea lui Ash plutea în aer căpătând proporții, punând distanță între ei; erau ca niște străini unul de altul în momentul acela, separați de drumuri diferite.

Lui Nico i-a venit ca într-o străfulgerare. „Ești pe moarte."

S-a uitat clipind la bătrân, cugetând la durerile lui de cap, la folosirea permanentă a frunzelor de *dulce*, la nevoia imperioasă de a avea un ucenic. Ash era bolnav, și Nico știa că starea lui nu putea decât să se înrăutățească.

Brusc s-a simțit copleșit. S-a gândit: „N-o să mi-o iert niciodată, nicio clipă, dacă-l las pe acest farlander bătrân și bolnav aici, în locul ăsta îngrozitor, de unul singur".

— Nu, maestre, s-a auzit spunând, cred doar că orașul ăsta mă dă gata, asta-i tot.

Ash a rămas o clipă cu spatele întors spre el, umerii ridicându-i-se în timp ce a tras aer în piept.

Când s-a întors, distanța dintre ei dispăruse;

încă o dată reveniseră la rolurile familiare de maestru și ucenic.

— Ar trebui să dormi, i-a sugerat Ash. Mâine vom avea o zi lungă. Putem vorbi mai multe mâine-dimineață, dacă vrei.

Nico s-a întins pe pat, cu capul sprijinit de braț. Ash și-a luat poziția de meditație pe podea. Acolo respira încet, cu ochii fixați pe un anumit punct din podea.

Băiatul s-a uitat în tavan, la nu mai mult de jumătate de metru deasupra capului său. A studiat crăpăturile din ipsos, lumina caldă pâlpâind peste ele, petele întunecate de igrasie. Asculta rostogolitul monedelor căzând prin pereți, depozitate în podele și croindu-și drum în jos prin canalele colectoare către bolta sigură din pivnița îndepărtată a hanului.

Se întreba cât timp i-a mai rămas bătrânului de trăit. Trebuia să fie vorba de o anumită boală, ceva în stadiu terminal.

Nico avea să rămână cu el, în ciuda îndoielilor care-l încercau. Deși știa că asta este o decizie întemeiată pe loialitate și compasiune, mai degrabă decât o dorință reală de a rămâne.

Când a adormit, la scurt timp după asta, a visat că-l îngropa pe bătrân chiar lângă mormântul pe care l-a săpat pentru Boon. Serèse era și ea acolo. Rostea câteva cuvinte deasupra mormântului. Nico era tăcut: în loc să țină un discurs, a pus sabia bătrânului pe pământul afânat. Când s-au întors cu spatele și s-au îndepărtat de mormânt, a simțit un amestec de tristețe și ușurare. De parcă, odată

cu fiecare pas făcut, i se ușura senzația de apăsare din stomac.

El și Serèse aveau bagaje în spate. Pentru o eternitate după aceea, Nico avea să viseze că ei doi călătoreau împreună, lipsiți de griji și îndrăgostiți.

CAPITOLUL 23 - În capcană

Soarele apunea repede în munții aceștia. După-amiaza târziu, umbrele pe care le aruncau se adunau deja într-un început mohorât de amurg.

Coloana de comandori și-a stabilit tabăra lângă un pârâu limpede. Călătoriseră din greu aproape o zi întreagă, în cea mai mare parte pe jos, dat fiind că își lăsaseră zelii pe colinele de la poalele munților împreună cu câțiva dintre oamenii lor. Catârii cărau bagajele mai grele, cu un pas mai sigur în munții aceștia decât zelii pursânge cu pasul greu pe care-l lăsaseră în urmă. Cumpărați în Portul Cheem cu monedă imperială, bărbații le puneau acum poverile în spate, în mare parte alimente și piese mici, dezasamblate de artilerie. Ordinele, atunci când erau necesare, erau date cu gesturi tăcute de către ofițeri, care se remarcau doar prin însemnul rangului lor tatuat pe tâmple.

Unul câte unul, s-au întors și ultimii purdași. Erau trupele de elită ale armatei imperiale, denumiți astfel după mantiile cu glugă pe care le purtau, care erau camuflate cu jocuri de culoare și penaje de iarbă și frunze. Fiecare dintre ei era însoțit de un câine-lup masiv, antrenat special pentru acest scop. Purdașii au

raportat că zona înconjurătoare era liberă.

Oricum, santinelele au fost postate pe două rânduri în jurul taberei, cercetând zona camuflați vederii în ascunzătorile lor improvizate. Nu au fost aprinse focuri. Adăposturile oamenilor erau din bucăți de pânză pestriță sprijinite de pari, fiecare fiind suficient de spațios cât un om să poată intra de-a bușilea dedesubt ca să se adăpostească de ploaie.

Trupele de comando acționau cu prudență și fără să aibă nevoie de multă supraveghere. Colonelul lor, mestecând tutun în timp ce urmărea totul din mijlocul taberei, a aruncat o privire satisfăcută înainte de a-și lăsa oamenii să-și facă treaba.

A înaintat de la marginea taberei către forma îngenuncheată a Diplomatului.

— Deci ăsta este? a întrebat ursuz, îngenunchind la rândul lui lângă tufișul de fructe de pădure pe care tânărul îl cerceta cu mare atenție.

Ché a continuat să se uite la tufiș. Era îmbrăcat cu o armură simplă din piele pe sub mantia grea din lână vopsită gri. Și-a strâns-o mai bine în jurul trupului și a răspuns:

— Ăsta este.

Cassus, colonelul, a tras înspre el una dintre boabele negre, atârnând încă pe ramură.

— Seamănă extraordinar de mult cu un craniu, a remarcat cu privire la dungile albe de pe fruct. Nu-mi doresc să pun așa ceva în gură.

— Nu se mănâncă. Le prepar cum trebuie și-mi mânjesc fruntea cu puțin din sucul acesta.

Sunt mortale folosite în oricare alt fel.

Colonelul a ținut de creangă destul de mult timp înainte de a-i da drumul, făcând să se clatine micul tufiș. Cassus stătea și-l cerceta pe omul de lângă el. Ché nu și-a ridicat privirea.

— Când o să-l folosești?

O ciudată expresie a străfulgerat slab chipul lui Ché și a dispărut înainte de a putea fi depistată. Cassus s-a întrebat din nou ce anume îl necăjea.

Colonelului îi plăcea să creadă despre el că este un om receptiv. Știa că acest ghid al lor se lupta cu ceva, cu o grijă care părea să devină tot mai apăsătoare pe măsură ce se apropiau de țintă. „Nu vrea să facă asta”, se pomenea gândind adesea Cassus.

— În dimineața asta, l-a anunțat Ché. Între timp, oamenii au nevoie să se odihnească. Nu pot spune cât de repede voi călători sau pe ce fel de teren.

— Și vei delira cu adevărat tot timpul?

Buzele lui Ché s-au desfăcut într-un zâmbet care i-a dezvelit dinții.

— Complet ieșit din minți.

Colonelului nu-i plăcea asta și a mărturisit-o. Dar se mai plânsese și înainte de acest aspect al misiunii lor, iar Diplomatul deja nu mai avea mijloace prin care să-l liniștească. Bărbatul nu i-a oferit decât tăcerea lui: asta nu era grija sa.

Cassus s-a întors cu spatele și a supravegheat tabăra, unde oamenii aproape își terminaseră pregătirile. Unii erau deja întinși pe jos lângă corturi ca să-și mănânce porțiile de hrană uscată sau să vorbească încet între ei.

Alții s-au dezbrăcat ca să se scalde în râu.

Erau în număr de optzeci și doi când au plecat din Q'os: colonelul și opt detașamente de câte zece oameni fiecare, o companie întreagă cu totul; plus încă unul adăugat la numărul lor, acest Diplomat straniu care le-a fost trimis de la Comandamentul Suprem. Doi dintre oameni se îmbolnăviseră în timpul călătoriei și rămăseseră, așadar, pe vas; alți doi rămăseseră în urmă ca să aibă grijă de zeli; un altul își scrântise glezna în timpul urcușului în munți. Pierderile acestea reprezentau mai puțin decât se așteptase colonelul. Asta l-a lăsat cu șaptezeci și șapte de oameni cu totul: nu tocmai patru plutoane întregi.

Colonelul era totuși îngrijorat. Începuse să-și facă griji dinainte de a pleca în această misiune pregătită în grabă. Trebuiau să înfrunte mai bine de cincizeci de rōshuni, potrivit spuselor Diplomatului. Cincizeci de rōshuni, pe propriul lor teritoriu, apărându-și viețile și căminul. Comandourile sale puteau fi formate din cei mai buni luptători din armata imperială, dar tot îi displăcea acest decalaj de șanse.

Cassus s-a întrebat de ce Matriarha nu trimite un batalion întreg de soldați obișnuiți care să le asigure spatele. Era mai bine ca o asemenea misiune să se desfășoare încet, cu un număr mare și copleșitor de forțe. Dar a presupus că Regii Cerșetori din Portul Cheem aveau să riposteze față de o asemenea putere armată care să acosteze pe cheiurile lor, oricât de mult aur le-ar fi fost oferit.

În plus, poate că zvonurile care circulau

acasă erau adevărate. Ceva se petrecea în capitală. Companiile erau recompuse din resturile rămase de la altele; oameni din avanposturile mai liniștite ale Imperiului erau chemați înapoi în Q’os. Răspândacii de zvonuri nu vorbeau decât despre un singur lucru, și Cassus le dădea dreptate. Luase parte el însuși la mai multe invazii, nu doar la una.

Ché s-a ridicat din poziția de cercetare a tufișului și a susținut în sfârșit privirea colonelului. Încă o dată, Cassus a simțit că îngheață sub ochii reci și lipsiți de expresie ai tânărului.

— Pe dimineață, atunci, a căzut de acord colonelul, vorbind cu gura plină de tutun.

Ché a dat din cap și s-a îndepărtat.

Cassus s-a uitat cum tânărul se îndreaptă spre un cort aflat la distanță de toate celelalte și-și aruncă bagajul înăuntru. Bărbatul stătea în fața acoperișului său rudimentar cu picioarele încrucișate, cu fața spre ultimele raze de lumină, cu mâinile împreunate și ochii închiși.

Arăta ca unul dintre acei călugări complet săriți de pe fix ai lui Dao.

Câțiva dintre oamenii săi au observat ce făcea, cum s-au întors de pe vas. Și-au dat ghionturi unul altuia, aruncând priviri răutăcioase.

„E un tip periculos”, a cugetat Cassus. „Nu mi-ar plăcea să-l înfrunt.” Colonelul s-a întors cu spatele, scuipând în același timp în iarbă. „Ei bine, în curând ne vom confrunta cu vreo cincizeci asemenea lui.”

Și-a umplut plămânii cu aerul de munte, cercetând vârfurile acoperite de zăpadă din jurul taberei. Știa că sunt undeva pe acolo, ascunși într-o vale adâncă în spatele zidurilor mânăstirii.

„Surpriză”, s-a gândit el în timp ce medita încă o dată la misiunea aceasta. „Totul se va transforma într-o mare surpriză.”

Nico s-a trezit tresărind. Camera strălucea de la lumina de gaz. Ash stătea jos pe podea, cufundat încă în meditație, cu ochii umbriți de glugă ațintiți în același punct fix de pe ușă. Nico și-a frecat ochii obosiți. Nu-și putea da seama cât timp a dormit. O oră, poate?

Cineva striga ceva afară pe hol, plângându-și de milă pe tonul spart și în cuvintele lipsite de sens ale unui bețivan.

A fost singurul lor avertisment.

Ușa s-a deschis înăuntru izbindu-se de perete, trimițând în aer o trâmbă de praf de ipsos. Trupul lui Nico s-a încordat din cauza șocului brusc. Și-a deschis gura, poate ca să strige ceva, poate pur și simplu pentru că se sufoca. A constatat, în schimb, că se întâmplă unul dintre cele mai stranii lucruri: timpul și-a încetinit curgerea pentru el, rămânând atârnat pe marginea acelei clipe dintâi.

Cu colțul ochiului, a văzut cum mâna lui Ash se întinde după sabia de lângă el. Dar Nico știa că n-avea să găsească nimic acolo. Sabia era împachetată într-un sul de pânză sub pat, unde îl pusese mai devreme, după întoarcerea sa. În cadrul ușii a văzut gloata albă a Acoliților care

se năpusteau să intre unul câte unul. Robele păreau surprinse în plină mișcare, ca într-un tablou, faldurile lor dând impresia de profunzime prin jocul de lumină și umbră, ciudatele modele de mătase ale hainelor strălucind în lumină. A văzut oțelul golaș în strânsoarea celui mai apropiat dintre ei, rotit ca o prelungire naturală a brațului. O strălucire uleioasă dansa de-a lungul lamei, de un albastru-marin, galben ca de porumb, maro precum pământul reavăn; în timp ce o reflexie a luminii de gaz a strălucit chiar lângă plăsele, asemenea unui soare în miniatură. A văzut masca bărbatului și modul în care multele sale deschizături erau îngropate într-un negru profund, cu excepția albului ochilor— fixați acum asupra bătrânului farlander bâjbâind pe podea, luat prin surprindere neînarmat.

Iar apoi timpul a revenit la normal și totul în jur era un haos, iar un mare vuiet umplea urechile lui Nico, paralizându-i și mai mult simțurile. Apoi și-a dat seama că Ash era sursa acestui zgomot, încă orbecăind pe acolo și făcând singurul lucru posibil în timp ce-l fenta pe Acolitul întins spre el cu sabia scoasă.

Era un sunet animalic, cum Nico nu mai auzise niciodată până atunci, cum nu credea că poate să iasă dintr-un gâtlej omenesc. Era articulat și direcționat cu așa o putere, că atacatorul lui Ash a rămas împietrit pentru o clipă și a dat drumul sabiei din mână ca și cum ar fi fost din fier înroșit în foc.

A fost suficient ca Ash să prindă secunda de care avea nevoie și să sară să înșface singura

piesă detașabilă de mobilă din cameră. Un scaun. I l-a aruncat cu forță în față Acolitului. Oasele au pocnit în spatele măștii, iar bărbatul a aterizat clătinându-se înapoi în cei care încercau să-și facă loc. Farlanderul a aruncat cu scaunul în el, i-a împins pe toți îndărăt, cu propriul avânt, prin ușa deschisă. Cumva a reușit să o închidă în ciuda presiunii lor. S-a împins cu spinarea în ușă, ținând-o închisă.

— Nico..., a spus el, cu o doză de răceală care mai mult l-a înspăimântat pe Nico decât l-a calmat. Aruncă-mi o monedă, băiete, iute. Și a dat din cap către lavoar, la care nu ajungea acum, unde păstrau mărunțișul de care aveau nevoie ca să alimenteze diferitele fante din încăpere.

Nico s-a dat repede jos de pe priciul lui în timp ce Ash se lupta cu ușa, care se zguduia cu putere din cauza celor care încercau să-l dea la o parte din cale.

— *Grăbește-te*, a șuierat Ash.

Nico a ajuns lângă lavoar. A căutat bâjbâind o monedă, nevăzând nici una, și brusc i s-a făcut teamă că tocmai o folosise pe ultima— dar nu, degetele au dat peste o monedă acolo unde ochii n-au văzut nimic, și a ridicat-o, aruncându-i-o lui Ash.

Ash a prins-o cu o mână și dintr-o singură mișcare s-a răsucit și a strecurat-o în fanta din cadrul ușii. A răsucit cheia în broască și și-a relaxat puțin postura, în timp ce din broască s-a auzit un clic; lovituri de ciocan se auzeau aterizând pe lemnul șubred, iar Ash încă se mai împingea în ușă, evident, neavând prea mare

încredere în forța încuietorii.

Ash s-a încruntat la el exact atunci când o lamă de topor a trecut prin ușă chiar deasupra capului bătrânului, împroșcând cu o grămadă de așchii strălucitoare.

— Fereastra, băiete! Fereastra!

Lui Nico nu trebuia să i se spună de două ori. Era singurul lor mod de a ieși de acolo. S-a dus în grabă la geam și a tras de obloane... doar că nu se deschideau și refuzau să se clintească în mâinile lui. Era nevoie de o monedă.

Nico a înjurat în timp ce căuta în chiuvetă să mai găsească una, cu toate că, de data asta, știa că le folosise pe toate.

S-a întors către Ash orbește, frângându-și mâinile, prea panicat să mai gândească limpede.

— Punga! a zbierat Ash. *Acolo! Pe pat!*

Destul de sigur pe sine, Nico a deschis bâjbâind punga și a găsit o monedă de un sfert de marvel printre celelalte, a dus-o la fantă și a încercat s-o introducă cu degetele tremurânde; dar apoi a scăpat-o neîndemânatic și trebuit să alerge după ea în timp ce se rostogolea de-a lungul camerei, tocmai până la picioarele lui Ash.

Ash i-a strigat ceva ce n-a auzit. Nico a înhățat moneda și s-a întors la cadrul ferestrei. De data asta era mai stăpân pe sine și moneda a dispărut în fantă. Băiatul a forțat obloanele să se deschidă. A tras cu putere aer în piept. Afară era întuneric și o ceață lăptoasă. Și-a strecurat capul afară ca să se uite la aleea

aflată cu patru etaje mai jos. Nu vedea vreo modalitate de a coborî, nicio scară de incendiu sau vreun burlan apropiat.

— Suntem prinși! a strigat el și a tras capul înăuntru chiar când ceva s-a sfărâmat de cercevele. S-a uitat la capătul rupt al unei sulițe de arbaletă care zăngănea pe pervaz. Cineva trăgea în el de pe acoperișul de vizavi.

Nico s-a tras repede înapoi din cadrul ferestrei.

Ash striga ceva despre o săritură către fereastra de vizavi. Fereastra în chestiune era închisă bine— și, în plus, într-o clădire la vreo doi metri și ceva distanță. Nico știa că n-ar fi găsit niciodată în el curajul de a face o asemenea săritură.

— Nico! a tunat maestrul său, și tânărul s-a întors ca să vadă cum ușa începea să se sfărâme în jurul lui, lama de topor ciopârțind bine lemnul.

Și-a venit în fire, și-a dat seama că înhățase cu mâinile scaunul rupt. S-a întors la fereastră și a aruncat scaunul afară în noapte. Ceața s-a răsucit în urma lui, când s-a izbit de obloanele de pe partea cealaltă.

— Deschideți! a strigat el, dându-se înapoi precaut de la fereastră. Deschideți!

Obloanele s-au tras la o parte doar cât să lase să se zărească un chip. Nico a văzut un bătrân uitându-se țintă la el. Era același bătrân pe care îl zărise în prima zi petrecută aici, care construia diferite forme din chibrituri.

— Te rog, a strigat Nico. A înhățat punga cu bani. Făcându-și vânt, a aruncat-o peste alee

până în camera bătrânului printre obloanele deschise. Ia-i! a spus el.

Obloanele s-au închis încă o dată cu putere. Nico aproape suspina, deși, de fapt, o parte din el se simțea ușurată. O altă săgeată de arbaletă a străpuns cerceveaua chiar la câțiva centimetri de mâna sa. S-a tras înapoi în cameră.

Pe neașteptate, obloanele vecine s-au deschis larg. Bătrânul a rânjit dezvelindu-și gura fără dinți și a făcut un semn cu mâna. Apoi s-a dat la o parte ca să facă loc.

Lui Nico i s-a strâns stomacul de spaimă. S-a gândit să facă saltul acela. Asta i-a redeșteptat amintiri din Bar-Khos, când a căzut de pe acoperișul tavernei. Nu de căderea însăși își amintea atât de puternic, pentru că n-a fost niciodată în stare să-și amintească prea multe; era vorba de momentul dinaintea căderii, când a alunecat de pe margine și a stat atârnat acolo preț de-o clipă, bâjbâind după ceva de care să se apuce, dar fără folos.

Vedea acum măștile acoliților prin gaura din ce în ce mai mare din ușă și pe Ash riscându-și gâtul cu fiecare lovitură de topor care se oprea lângă el.

— Nu pot s-o fac, i-a spus Nico.

Ash a tăcut o clipă, dând dovadă de o înțelegere profundă, apoi s-a întunecat.

— Săbiile, atunci. Aruncă săbiile.

Nico s-a încruntat, dar a făcut ce i s-a spus. S-a întors cu spatele și a scormonit sub pat după săbii, scoțând la lumină rulourile de pânză. A ajuns la fereastră și le-a aruncat în

camera de vizavi.

Nu l-a auzit pe Ash apropiindu-se din spate—zgomotul făcut de distrugerea ușii era prea puternic pentru asta. A fost o surpriză, deci, când bătrânul l-a înhățat de la fereastră și l-a împins spre ușă, sau ce mai rămăsese din ea, și o surpriză și mai mare încă când l-a ridicat pe Nico de turul pantalonilor și de ceafă. A mormăit câteva cuvinte de încurajare în limba farlanderilor și s-a îndreptat spre fereastră, cu Nico țipând și dând din mâini în timp ce Ash i-a făcut vânt cu putere și l-a parașutat în afară. Nico s-a arcuit deasupra aleii. Pentru o secundă, s-a gândit că ar putea să reușească.

Nu s-a întâmplat asta. Fereastra de vizavi i-a dispărut din raza vederii înainte să reușească s-o apuce, și brusc iată-l din nou acolo, înapoi în clipa aceea de coșmar de care s-a temut cel mai tare, căzând repede în moarte.

De data aceasta, totuși, mâinile lui întinse la maximum s-au prins de ceva și au reușit să se apuce strâns. Era pervazul proeminent al ferestrei și s-a izbit cu putere de zid și a rămas atârnat acolo de vârfurile degetelor, degetele goale de la picioare căutând un punct de sprijin în zidul aspru de cărămidă.

L-a văzut pe Ash parcurgând în zbor același spațiu deasupra capului său, mantia fluturându-i ca un fulger fără să-l atingă, intrând cu capul înainte în cameră. Iar apoi a apărut la fereastră, trăgându-l pe Nico în sus și înăuntru.

Băiatul zăcea gâfâind pe podea. Bătrânul cu chibrituri îl cerceta cu o privire răutăcioasă, cu

gingiile dezvelite de încântare, stând pe un prici lângă o fermă în miniatură construită din chibrituri— complet ignorat de Ash, în timp ce rōshunul a desfăcut rulourile de pânză ca să scoată pe podea cele două săbii, înainte de a le smulge cu repeziciune din teacă. I-a aruncat lui Nico sabia lui, în vreme ce tânărul se chinuia să se ridice de la podea, și și-a ridicat-o pe-a lui în aer chiar când primul Acolit a aterizat pe fereastră în spatele lor.

Ash l-a împins pe Nico din drum și s-a aplecat să pareze o lovitură rapidă îndreptată spre propriul gât. Și-a împlântat sabia în pântecele Acolitului, înăuntru și-n afară, cu toată viteza. L-a dat la o parte din drumul lui și a făcut o fandare înaintea altui atacant înveșmântat în alb, chiar în momentul în care aluneca el însuși. Acesta s-a apărat însă mai bine. L-a dezarmat pe Ash dintr-o singură lovitură, făcându-l să rateze o împunsătură direcționată spre față.

Loveau și parau cu rapiditate, cu săbiile încrucișându-se și scrâșnind, împingându-i pe Nico și pe bătrân înspre ușa micii încăperi și distrugând tot mobilierul din jur în frenezia lor. În mod uimitor, ferma construită din chibrituri a rămas neatinsă.

Nico a dat buzna spre ușa camerei și a deschis-o. Voia să iasă de acolo.

S-a împiedicat pe un culoar întunecat, cu sabia scoasă. Ash s-a ciocnit de el, trecând cu spatele prin ușa deschisă, încă apărându-se de acolit. La o privire rapidă, cei doi atacanți păreau mai mult să intre și să iasă din cameră.

Bătrânul știrb se ținea departe de ei, frecându-și mâinile de bucurie.

Nico a luat-o la fugă pe coridorul lung, cu Ash pe urmele lui. O față uimită în pragul unei uși; o alta închizându-se cu zgomot; o scară ducând în sus și-n jos. Nico a luat-o în jos pe scări, sărind trei trepte o dată. Se ținea cu mâinile de balustradă și se clătina la fiecare colț, coborând etaj după etaj până ce a fost jos în cele din urmă. A văzut că putea să ajungă la ieșire străbătând un coridor lung.

Ash l-a înhățat imediat ce s-a avântat spre ușă. Bătrânul farlander l-a tras îndărăt, l-a împins în direcția opusă în timp ce siluete albe se avântau în jos pe scara pe care tocmai o părăsiseră.

Camere de baie, chiuvete murdare și zolitoare de rufe, ca și un miros puternic de scrobeală în aer; auzea șuieratul propriei respirații în gâtlej, sunetul tălpilor goale pe pardoseală în timp ce o cotea încolo și încoace; un moment de euforie, o lampă cu gaz pe un perete luminând ușa din spate a clădirii, iar apoi Nico a dat buzna afară în ceața care umplea noaptea— ca să se pomenească într-o avalanșă bruscă de zgomote.

Așchii de piatră zburau peste tot în jurul lui. Stătea locului, nesigur de ceea ce se întâmpla sau din ce cauză îi țiuiau urechile într-un șir de zgomote asurzitoare. După care și-a dat seama că se trăgea asupra lui cu nenumărate puști. Mai multe decât auzise el în toată viața lui.

Ar fi fost răpus de gloanțe dacă Ash nu i-ar fi pus piedică și l-a trimis la pământ. S-au

rostogolit până au intrat în ceața groasă, departe de lumina care răzbătea prin ușă. Ceața i-a ascuns vederii, dat fiind că gloanțele le treceau pe deasupra capului. În spatele lor, Acoliții care-i urmăreau au rămas în cadrul ușii, neriscând să se expună rafalelor continue ale colegilor lor. Ash și Nico s-au târât de-a lungul străzii. Nico nici măcar nu mai simțea durerea din locurile în care genunchii și coatele se juleau în contact cu asfaltul. După ce s-au îndepărtat suficient, Ash l-a pus să stea drept pe picioarele care-i tremurau ca varga, ținându-l strâns de braț.

Au alergat cât au putut de repede. Aici strada nu era luminată, dar tot puteau fi văzuți. S-au auzit împușcături, apoi zgomotul pașilor care-i urmăreau.

O siluetă le-a tăiat calea, dar a căzut răpusă în tăcere de lama sabiei lui Ash. Nico a sărit peste cadavru, fără să se gândească o clipă la el. Mai multe siluete, iar Ash a lovit din nou, neoprindu-se deloc din alergare. Nico își scăpase propria sabie undeva în urmă, pe drum. Nu-i păsa. O pasăre a trecut chiar deasupra acoperișurilor, neagră și destul de rapidă cât să fie văzută prin ceață, dând ocol împrejurimilor.

Întreaga zonă părea să fie înconjurată și vedeau mișcare ori de câte ori treceau pe străzi mai bine luminate decât cea pe care erau. Când au ajuns la o intersecție în formă de T care se deschidea într-o piață bine luminată, zgomotul împușcăturilor i-a făcut să se oprească. S-au tras înapoi și au văzut că

ambele capete erau blocate.

Nico s-a pitit lângă un zid, încercând să găsească o ascunzătoare, dar nici urmă de așa ceva. La fiecare foc de armă, corpul i se încorda în așteptarea durerii instantanee. Ash l-a împins cu forță în stradă. Au traversat-o mișcându-se pe cât de repede sau de încet puteau. Strigătele venind din ambele capete ale străzii trădau victimele ocazionale ale focului prietenesc.

O clădire în față, înghesuită și mai urâtă decât majoritatea clădirilor din oraș. Intrarea, neagră ca noaptea, era fără ușă. Au pătruns prin ea într-un loc urât mirositor, fără lumină, din spate sărind scântei și plouând cu bucăți de piatră desprinse de pe marginile intrării.

S-au afundat și mai mult în interior, pereții slab luminați părând a fi acoperiți de graffiti. Era o latrină publică, cu un șir de găuri de WC lângă un perete.

Ash s-a îndreptat către spatele clădirii de mici dimensiuni, unde câteva ferestre înguste și jegoase se aliniau sus, de-a lungul zidului. A spart una cu mânerul sabiei, după care a înlăturat cioburile rămase pe margini.

— Trebuie să ne despărțim, băiete. Sunt mult mai rapid pe cont propriu. Dacă te ascunzi, îi pot trage departe de tine.

Nico a aruncat o privire în jur.

— Să mă ascund? Unde anume?

Ash și-a trecut privirea peste șirul de WC, săpat într-o singură bucată de lemn, acoperită de pete dubioase. Bătrânul a tras de scândură până a reușit s-o dea la o parte. Mirosul era

destul de puternic să-i facă greață. Lângă el, lui Nico îi venea să vomite.

Când maestrul s-a întors cu fața spre el, Nico s-a dat înapoi, șocat de expresia de pe chipul celuilalt. Știa ce-i propune Ash și a început să dea încet din cap, cu hotărâre.

— Vrei să mori aici?

— Atunci nu mă părăsi. O să fugim împreună.

— Suntem încercuiți, Nico. Trebuie să ne folosim imaginația ca să găsim o cale de scăpare din asta, cel puțin pentru tine. Acum treci înăuntru.

— Sub nicio formă.

— *Te rog,* Nico. Ascultă cum se apropie.

Era adevărat. Se auzea zgomot de pași tropăind pe stradă.

— Acum! i-a poruncit Ash și, cu totul împotriva voinței lui, Nico a simțit cum intră în spațiul gol din privată.

Un ghiont puternic l-a făcut să se rostogolească înăuntru, unde a aterizat pe spate. Trupul i s-a afundat într-o movilă umedă, împuțită, care avea consistența noroiului și care încerca să-l ia în stăpânire. Greața a fost atât de puternică, încât de data asta a și vomitat.

— Liniște! i-a spus Ash de deasupra, în timp ce încerca să potrivească la loc scândura privatei. Nico și-a pus o mână pe gură, înecându-se și tremurând pe tăcute.

— Ia drumul portului când zona se eliberează, l-a instruit Ash printr-una din găuri. O să vezi statuia unuia dintre generalii lor— n-ai cum s-o ratezi. O să mă întâlnesc cu tine

acolo în zori, dacă reușesc. Dar dacă nu mă întorc, atunci părăsește orașul, Nico. Întoarce-te acasă la mama ta. Trăiește mult și bine și gândește-te uneori la mine.

Bătrânul farlander a îndesat înăuntru o pungă de monede. A scos un clinchet surd în murdăria de lângă el.

— Adio, băiatul meu!

— Maestre Ash!

Dar Ash plecase deja. Nico l-a auzit strecurându-se afară prin fereastră, apoi s-au auzit pași la intrare, cineva striga și erau deja înăuntru.

Alții au rămas afară. Lumina a strălucit prin găurile de deasupra; a văzut umbre mișcându-se, târșâitul cizmelor grele și comenzile date prin strigăte în apropiere răsunând în spațiul împuțit chiar deasupra capului său. Nico a închis ochii și a încercat să respire fără să se înece de la miros. S-a străduit, cu toată puterea voinței, să nu se gândească la ce i-ar face dacă l-ar prinde.

Lumina a strălucit prin pleoapele sale, dar în momentul în care și-a făcut destul curaj să se uite în sus era deja estompată. Urmăritorii au trecut mai departe. Încăperea de deasupra lui s-a scufundat în tăcere și în întuneric.

A așteptat. A auzit mai multe împușcături la distanță. Un țipăt. Oameni strigând.

Nico a pierdut noțiunea timpului. A descoperit că faptul de a sta complet nemișcat era cel mai bun mod de a minimaliza senzația de murdărie de la nivelul pielii. A stat cât se poate de liniștit, încercând să respire fără a

respira de fapt.

S-a întrebat cum s-o fi descurcat Ash și era sigur, în ciuda amplorii capcanei care li se întinsese, că maestrul său va găsi o cale de scăpare. Asta cel puțin îi dădea speranțe lui Nico.

S-au auzit câini lătrând. Iarăși voci. Inima lui Nico a încetat să mai bată când pașii s-au apropiat din nou de intrare.

— Au căutat deja acolo, s-a auzit o voce de femeie.

— Idioții ăia? S-or fi pricepând să-și învârtă săbiile în aer, dar mă îndoiesc de capacitatea lor de observație. Cizmele au tropăit iar deasupra. O lampă a scânteiat, atuncând umbre.

— Unde-i Stano? L-ai văzut? Vocea femeii părea îngrijorată.

— Da, rōshunul l-a dat gata în ceață. Ghinion, asta e.

— Mort?

— Așa se pare.

Femeia părea nemulțumită de asta.

— Când o să-i prindem pe ticăloșii ăștia, o să vreau să-i pocnesc prima.

— Ești invitata mea.

Vocea răsuna chiar deasupra capului lui Nico acum. Lumina lămpii a pătruns prin gaură. Nico a căutat să se ascundă.

A apărut un chip. Ochii celuilalt i-au întâlnit pe-ai lui.

Brusc, dinții au strălucit puternic.

CAPITOLUL 24 - Așteptând lângă Mokabi

Ceața s-a ridicat prea puțin în zori.

Acoperea străzile asemenea unui strat de zăpadă pufoasă, ascunzând totul în interiorul ei, dar și în exterior, chiar și soarele însuși nu era decât o strălucire vagă lipsită de căldură. Lumina zilei, pentru cei destul de nefericiți să fie treji și deja activi la ora aceasta matinală, nu era nimic altceva decât o strălucire palidă care dădea formă răcorii dimineții. Trecătorii se ciocneau unii de alții pe străzi. Căruțele se interpuneau în drumul altor căruțe, în timp ce catârii de povară scrâșneau din dinți unii la alții în nervozitatea lor. Ceața duhnea: se agăța de cerul gurii, intra în ochi. Acoperea cu umezeală toate suprafețele, astfel că până și steagurile fluturânde ale districtului atârnau umede.

Ash mergea pe străzi cu pas grăbit. Mantia îi era plină de apă, la fel ca și hainele de dedesubt. Avea sabia la el, deși o ținea ascunsă. Mâna îi era pătată de sânge închegat în locul unde a picurat din rana care i s-a redeschis. Bătrânul farlander mergea șchiopătând ușor.

În față, monumentul s-a descoperit vederii prin ceață, ca o țeapă uriașă ieșind din întuneric. Pe verticală erau reprezentate siluete care se luptau, agonia lor de moarte fiind surprinsă în bronzul atent prelucrat. Ash s-a oprit la picioarele monumentului: Generalul Mokabi, de trei ori mai mare decât persoana reală, stătea la baza țepușei, uitându-se spre

exterior. Expresia îi era fixată în triumful victoriei, deși era vorba de o victorie greu câștigată, după cum se vedea din ridurile obosite ale cărnii. Ținea brațele încrucișate la piept, cu capul ușor dat pe spate: ca și cum ar fi savurat admirația celorlalți față de marea sa victorie.

Nico nu era de zărit nicăieri.

Ash a eliberat aerul din plămâni și s-a așezat cu greutate pe parapetul care înconjura monumentul. S-a strâmbat de durere când și-a eliberat picioarele de propria greutate.

Zorile lăsau de-acum loc primelor ore ale dimineții. Și-a strâns mai bine mantia pe lângă trup, deși țesătura umedă nu prea avea cum să-i țină de cald. Nu a mai schițat niciun gest. După o vreme, părea că a devenit el însuși parte integrantă a monumentului, astfel că, pe măsură ce s-a intensificat circulația din zonă, nu l-a observat nimeni stând acolo și așteptând.

Trecută de mijloc, dimineața se apropia acum de sfârșit. Dar nici urmă de Nico.

Bătrânul farlander s-a ridicat și s-a învârtit o vreme la baza monumentului, pentru a-și încălzi picioarele. Cerceta ceața înconjurătoare în timp ce se mișca. În depărtare, un ceas a bătut ora.

Pe la începutul prânzului, Ash s-a așezat din nou cu sabia în poală, căutând necazul cu lumânarea— era ilegal să porți arme la vedere în interiorul cetății. A bătut cu degetul mare în teaca de piele, privirea scormonindu-i până departe dintre cutele glugii sale. Dinspre mare, aflată undeva la dreapta lui, a venit o adiere de

vânt. Frunzele de toamnă s-au împrăștiat uscate și sfărâmicioase la pământ, căzute din copaci pe care nu-i putea vedea. Ceața a prins a se mișca, apărând goluri pe ici, pe colo, deși refuza încă să se ridice.

Ceasul a bătut din nou. Ash s-a ridicat încet.

— Nico! a strigat el.

Sunetul vocii îi era înăbușit, pierdut în stratul gros de ceață.

În jurul gleznelor, frunzele moarte s-au învolburat. Bătrânul și-a ridicat privirea.

— Spune-mi chiar acum ce s-a întâmplat!

Era Baracha, ajuns la capătul răbdării cu tovarășul lui.

Ash a păstrat tăcerea preț de câteva clipe.

Bolovanii pe care stăteau cu toții erau alunecoși de la atâta umezeală, având înfățișarea unor roci vulcanice, negre. Ici și colo, în adânciturile de pe suprafața pietrei, lacuri minuscule de apă sălcie reflectau parțial amurgul, transformându-se când și când în mici râuri curgătoare care sfârșeau luând forma unor picături lente și monotone. În apropiere, un pescăruș ciugulea fără chef dintr-un crab mort.

— L-am ascuns și am încercat să-i fac să pornească în urmărire. A fost o greșeală.

— Crezi? a întrebat Baracha, sarcastic.

— Tată, l-a întrerupt Serèse pe un ton tăios.

Ash s-a uitat în jos la valurile care se spărgeau de pietre la picioarele lui. Marea era undeva acolo, ascunsă și tăcută, cu excepția acestor franjuri de apă.

Aléas a încercat să vorbească, dar i-a ieșit ceva ca un cârâit. A încercat iar.

— Nu-i vina maestrului Ash. E un miracol că a scăpat.

Baracha a privit amenințător către tânărul său ucenic, dar Aléas a continuat să vorbească.

— Și noi am fi fost luați prizonieri dacă nu era privirea ageră a lui Serèse.

Era primul care punea în cuvinte ceea ce știau cu toții că trebuia să i se fi întâmplat lui Nico. *Luat prizonier.*

— Ce s-a întâmplat cu voi? a întrebat Ash, ridicând privirea de lângă marginea apei.

— Serèse a simțit că suntem urmăriți când s-a întors la motel, așa că ne-am strecurat afară înainte ca ei să facă vreo mișcare împotriva noastră. Dacă nu procedam așa, și a înfruntat privirea maestrului înainte de a spune asta, eram cu toții prinși ca gâștele în sac.

Au tăcut pentru o vreme. Nu era tăcerea aceea liniștitoare pe care o presupune adevărata tovărășie; era, mai curând, o izolare individuală, fiecare dintre ei fiind prins în propriile sale griji. Valurile s-au izbit de țărm. În spate se auzea zumzetul orașului, sunetele ajungând până la ei înăbușite și fantomatice.

Baracha îl cerceta pe bătrânul farlander cocoțat pe o stâncă. A dat din nou din cap.

— Pui ceva la cale. Spune-ne și nouă.

— Mâine-dimineață ar trebui să acționăm conform planului.

— Așa zici c-ar trebui? Păi, asta ne lasă prea puțin timp să ne pregătim, Ash.

— Cețurile astea durează de obicei câteva

zile. Mâine ar trebui să fie la fel ca azi. Mai încolo, cine știe cum va fi?

Baracha s-a tras de barbă, picături de apă căzându-i de pe vârfurile tocite.

— Plan? a întrebat Serèse. Ce plan?

— Am făcut niște aranjamente, a răspuns Ash, care ne-ar putea deschide intrarea în turn.

— Și cu Nico cum rămâne? a întrebat ea. Îl lăsăm pur și simplu în mâinile lor? Sfântă Erēs, ce-o fi în sufletul lui chiar acum, în timp ce noi stăm aici posaci și ciorovăindu-ne între noi?

Ash i-a răspuns cu blândețe:

— Sunt foarte conștient de ce e în sufletul lui, Serèse. N-o să uităm de el. Acum trebuie să fie deja ținut prizonier în Templul Șoaptelor, pentru că de acolo e direcționată activitatea Regulatorilor. Dacă vrem să-l salvăm pe Nico, acolo trebuie să mergem oricum.

— Să-l salvăm? a izbucnit Baracha, dominându-i cu statura lui. N-o să facem așa ceva! Băiatul e pierdut pentru noi, și știm cu toții asta. Nu ne mai putem risca viețile pentru prostii. Dacă luăm cu asalt templul, facem asta ca să-l omorâm pe Kirkus. *Asta*-i misiunea noastră aici, nimic altceva.

— Și ne vom duce misiunea la capăt. Dar înainte de a termina cu Kirkus, el o să ne spună unde îl putem găsi pe Nico. Atunci o să faci cum vrei. Eu o să mă duc să-mi caut ucenicul.

— Și eu voi merge, a fost de acord Aléas.

— Tu o să faci ce ți se spune, băiete, a izbucnit alhaziiul. De îndată ce ne achităm de sarcină, o să vii cu mine. Pentru că, dacă o să mai fii încă în viață atunci, o să fie un miracol,

iar eu n-o să-ți mai risc viața încă o dată. Sinceritatea lui l-a lăsat fără grai pe Aléas. Și tu, fata mea, toată numai foc și pară, știu ce ai de gând, dar îți spun chiar acum că n-o să vii cu noi. Ție nu-ți risc viața deloc.

— Nu mă poți opri, tată.

Baracha a făcut un pas uriaș în direcția ei, cu pumnii încleștați. A făcut un efort vizibil să se abțină.

— Te pot opri, i-a spus el— și nimeni n-a mai avut nicio îndoială în privința asta.

Serèse s-a ridicat iute în picioare, și ea cu pumnii încleștați, și s-a uitat în sus la statura lui masivă.

— Dacă ar fi fost vorba despre propriul tău ucenic, *tată,* n-ai fi încercat să-l salvezi?

— Poate, a recunoscut el, evitând privirea lui Aléas, dacă existau șanse să reușesc. Dar de când îi datorez ceva băiatului aceluia? Ash ar fi trebuit să-i poarte mai bine de grijă. Nu prea-i vina mea că a căzut în mâinile lor.

Serèse s-a uitat în lături dezgustată.

— Are dreptate, Serèse, a spus Ash, ridicând o mână. Nu poți veni cu noi. Ne trebuie cineva care să rămână afară, să ne ajute să scăpăm. Să pătrundem în templu e un lucru, dar tatăl tău spune adevărul gol-goluț. Ar fi un miracol să supraviețuiască vreunul dintre noi. Iar dacă supraviețuim, să plecăm de aici va fi cu totul altceva. Pentru asta ne bazăm în întregime pe tine.

Cuvintele lui au liniștit-o puțin și fata s-a lăsat să cadă înapoi pe piatră.

— Trebuie să ne grăbim, a continuat Ash,

dacă vrem să facem rost de tot ce ne trebuie. Mă tem că asta ne va solicita toate fondurile disponibile.

Serèse a analizat fața bătrânului.

— Chiar crezi că poți să-l salvezi?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Baracha a scormonit prundișul dintre ei.

— Nu facem asta ca să salvăm băiatul— ar trebui să vă intre bine în cap la toți. Din câte știm, e deja mort.

Și-au întors cu toții fețele unul de la altul. Ash s-a uitat din nou înspre mare, cercetând-o nu cu ochii, ci cu urechile. Baracha a luat de jos o pietricică și a aruncat-o cu zgomot în stâncile din jur.

Un zgomot de aripi i-a atras atenția lui Ash. S-a întors la timp să prindă imaginea unui pescăruș speriat care-și lua zborul; a văzut mai mult golul, spațiul pe care tocmai îl ocupase. Și-a ridicat privirea și a văzut cum pescărușul alb se face una cu ceața.

Un zâmbet palid i-a luminat chipul. Și-a dat jos gluga, a respirat adânc.

— Trăiește, a declarat.

Baracha s-a încruntat. Aléas și Serèse s-au întors spre el, așteptând continuarea.

— De unde știi asta? a întrebat Baracha.

— Intuiția, a spus. Băiatul trăiește. Și are nevoie de ajutor.

Nico nu avea nici cea mai vagă idee unde se află.

În momentul capturării, i-au legat încheieturile mâinilor una de alta și i-au

aruncat o cagulă peste cap. A fost o experiență îngrozitoare— lipsa vederii, pânza grea apăsându-i fața în timp ce se sufoca și se chinuia să respire, mâinile brutale la contactul cu trupul lui, brutalizându-l și împingându-l dintr-o parte în alta, palmele, strigătele, dezorientarea. Vocile care răsunau surescitate în jurul lui. A fost trimis un mesager călare, cu mesajul că a fost prins un rōshun, zgomotul copitelor îndepărtându-se de el pe strada pe care nu o putea vedea. Nico a fost aruncat într-un soi de căruță, mirosul propriilor haine pline de murdărie provocându-i greață în timp ce echipajul tropăia pe pavaj. Au traversat un pod sau, oricum, un fel de structură din lemn. După ce roțile cu margini de fier ale căruței s-au rostogolit pe pod, vehiculul s-a oprit în fața unei porți grele așteptând să se deschidă, apoi a trecut printr-o poartă de piatră și s-a oprit iarăși. Nico a fost tras afară și împins cu forța de-a lungul unui coridor cu lespezi de piatră, apoi pe niște scări, printr-o ușă.

Acum stătea într-o încăpere anume. Își dădea seama că e mare după ecourile care ajungeau până la el prin pânza groasă a cagulei. O femeie a strigat undeva în depărtare, sunetul tiradei ei fiind încheiat printr-un zăngănit puternic.

Mirosul de fum de hazii a umplut camera. Oamenii vorbeau pe un ton jos undeva în stânga lui.

— Cheile, a cerut Regulatorul de lângă Nico.

— O să am nevoie de contract, dacă-l mai ai încă. Era tot o voce masculină, una nouă, ieșind

parcă din pieptul unui fumător înrăit.

A urmat un foșnet de hârtii mototolite care erau despăturite acum chiar lângă urechea lui Nico.

— Ai ridicat doar unul, nu?

— Da, cu unul mai mult decât tot ce-ai prins tu vreodată, Malsh, l-a zeflemisit Regulatorul care părea a fi o femeie.

În timp ce se apropia de prizonier, fumătorul a chicotit asemenea unei pisici jucându-se cu un ghemotoc de blană. Nico a auzit scrâșnetul de metal al unor foarfeci deschizându-se, după care cineva s-a apucat să-i taie hainele de pe el fără discuții preliminare.

— O să am nevoie și de un nume, conform regulamentului.

Vocea femeii era grea de semnificații.

— Vine și numele, a spus ea tărăgănat.

Nico a fost condus dezbrăcat și cu capul încă acoperit printr-o serie de uși de metal care erau deschise una câte una înaintea lui și închise imediat după el, câte un set de chei zornăind de fiecare dată. Podeaua de piatră se simțea zgrunțuroasă sub tălpile goale.

Un bărbat vorbea tare, chiar în față, vocea răsunându-i de-a lungul coridorului îngust. Recita niște versuri sau ceva ce semăna a poezie, într-o limbă care semăna a comercială doar pe jumătate, restul fiind altceva, și în timp ce Nico era condus înainte, aceeași voce s-a apropiat până a părut a sta chiar în fața lui, apoi a trecut mai departe și s-a stins mai rapid decât ar fi fost normal.

Pasajul cotea lin la dreapta. În curând avea s-o ia și în jos, așa că Nico se dezechilibra, aproape să cadă ori de câte ori piciorul îi călca în gol.

Regulatorii l-au oprit cu o lovitură bine aplicată de picior, apoi l-au pus să se întoarcă.

Zgomotul unei uși de metal răsucindu-se în balamale a răsunat asemenea țipătului de spaimă al unei fete.

Nico a fost împins printr-o ușă, mâinile încătușate lovindu-se de picioarele șovăielnice. Ușa s-a închis cu un scrâșnet, schimbând tonalitatea spațiului închis în care se afla.

La început a crezut că era singur, dar apoi a auzit o pereche de cizme târându-se pe podea, apoi alta, venind din cealaltă direcție. I-a simțit pe cei doi Regulatori respirând lângă el din amândouă părțile.

— Întinde-te la podea, i-a ordonat bărbatul.

— Ce?

— *Întinde-te la podea*, a repetat femeia.

Nico tremura. Își auzea, absurd, dinții clănțănindu-i.

Genunchii au început să i se curbeze sub el, apoi s-a așezat pe podea, cu bărbia odihnindu-i-se pe piatră, cu coastele resimțind duritatea podelei.

A auzit un hohot de râs, concomitent cu pocnitul unor degete. A auzit sunetul respectiv de patru ori.

Prima lovitură a fost suficientă ca să-i ușureze vezica. Trupul i s-a chircit și și-a înăbușit strigătul de durere în adâncul ființei.

— S-a pișat deja pe el, a remarcat femeia.

Apoi i-au aplicat o ploaie de lovituri.

Nico a încercat să se ferească. Își auzea propria voce strigându-le să se oprească. În momentul respectiv le-ar fi spus totul, pentru că nu găsea nicio fărâmă de curaj în el într-o asemenea situație, despuiat nu doar de haine, ci și de demnitate, de spirit.

Dar nu l-au întrebat nimic. Pur și simplu au făcut cu rândul la a-l călca pe picioare sau a-l izbi cu capul de podea sau a-l lovi în coaste; nu în mod frenetic, ci cu răbdare, metodic, ca și cum făceau asta zilnic și voiau să-și facă treaba cum se cuvine.

Aveau să-l omoare, până la urmă; era sigur de asta. Dar când capul a început să-i plutească într-o pâclă de întuneric, ușa s-a deschis cu un scârțâit și loviturile au încetat brusc.

— Sfântă Matriarhă, a spus bărbatul gâfâind, luat evident prin surprindere.

S-au auzit pași, împreună cu un foșnet de mantii.

— Vreau să-l văd, a spus o voce diferită de femeie.

Cagula i-a fost scoasă de pe cap. Nico zăcea fără aer și uitându-se cu ochii pe jumătate închiși la singura lanternă de pe podea.

A deschis un singur ochi însângerat doar cât să-i vadă pe nou-veniți. Cei doi Regulatori se îndoiau puternic de la mijloc în fața unei femei înalte de vârstă mijlocie. Aceasta purta roba albă obișnuită a ordinului mannienilor. Lângă ea stătea un tânăr și mai înalt, ferchezuit și atletic, îmbrăcat și el în robă.

— I-ați administrat deja praful adevărului? a întrebat Matriarha.

S-au uitat cu toții în jos către Nico, sângerând pe podeaua rece de piatră.

— Nu, l-am frăgezit un pic înainte.

— Foarte bine. I-l puteți administra acum.

Au fost transmise rapid ordine cuiva din afara celulei. A apărut un preot vârstnic, ținând într-o mână o hârtie albă împăturită. A îngenuncheat lângă Nico. Cu blândețe, a atins fața băiatului până când Nico l-a privit în ochi. Un vraci, poate, s-a gândit Nico. Bătrânul a despăturit hârtia. Când a suflat peste ea, un praf fin s-a împrăștiat pe toată fața lui Nico.

A strănutat, și-a frecat ochii care-l usturau. Apoi oboseala a pus stăpânire pe el, l-a făcut să se lungească la podea. Gândurile au început să-i înoate printr-o pâclă groasă ca și cum ar fi fost pe jumătate adormit. Uneori ieșeau la suprafață vise, doar ca să dispară apoi fără urmă.

După care Nico și-a mai dat seama ce i se întâmplă doar fragmentar.

„Lasă-ne”, a poruncit o voce de femeie.

„Matriarhă?” a spus o alta.

„Voi vorbi eu cu el.”

„Cum vi-e voia.”

Nico se plimba pe o cărare îngustă de munte. Capre rumegau iarba rară deasupra lui, privindu-l cu colțul ochilor în timp ce trecea pe acolo.

„Behehe!” a strigat el, ca să le arate că era conștient că se uitau la el.

„De ce scoate așa un sunet?”

„E praful. Pe jumătate visează de-acum.”

Lui Nico îi era sete și simțea că este apă undeva în față. A urcat o culme și a privit într-o prăpastie. Un râu curgea printre pietre la baza prăpastiei. A zâmbit.

„Băiete!” i-a ordonat o voce, de undeva de sus.

Nico a privit fața unei femei. Era un chip obișnuit, dar urâțit de emoțiile care răzbăteau la suprafață din interior. Îi amintea de o pasăre, una neagră și feroce.

Îi punea întrebări și el vorbea... vorbea despre maestrul lui și despre oraș și despre ce făceau acolo. Un tânăr stătea lângă femeie, privind în jos către el. Expresia i-a devenit mai răutăcioasă pe măsură ce Nico vorbea, buzele curbându-i-se într-un rânjet. Un lup pregătit să atace.

Femeia îl privea cu niște ochi reci ca gheața, fără să clipească. Se părea că, dacă el continua să vorbească, ea ar putea înceta să-l mai fixeze cu privirea aceea flămândă. Nico voia să scape de ea. Voia să se întoarcă în universul său intim. A vorbit de Chem și de mănăstirea din munții de acolo. A vorbit de Aléas, Baracha și bătrânul Oshō. A vorbit de străbunul Profet în coliba lui, cum se scărpina probabil de păduchi, dar putea face lucruri pe care Nico nu era capabil să le înțeleagă.

„Nu mai vorbi aiurea”, i-a cerut femeia și i-a prins fața în ghearele ei.

L-a întrebat din nou despre maestrul lui: ce intenționa să facă mai departe. Nico i-a spus

despre Templul Șoaptelor, cum căutau modalități de a pătrunde acolo, ca să-l găsească pe Kirkus și să-l înjunghie.

Atunci femeia s-a înfuriat pe el, deși nu-și dădea seama de ce. Poate că uitase iar de treburile casnice. Poate c-o să aibă încă o răfuială cu Los.

I-a strâns fața cu putere în gheare, apoi s-a ridicat.

„Poate că bunica ta avea dreptate, i-a spus ea tânărului de alături. Dacă așa se antrenează acum ca să ajungă rōshuni, atunci nu prea avem de ce ne teme."

S-a aplecat deasupra lui Nico. O picătură de salivă i-a apărut între buzele subțiri, de un roșu-aprins. S-a întins și a căzut, oprindu-se pe ochiul lui închis.

„Ai venit aici să-mi omori fiul, micule rōshun. Așa că ascultă-mă cu atenție, prietenii tăi vor fi morți în curând, ordinul tău distrus, iar tu— și l-a împuns cu un deget, iar el a tresărit— vei fi dat drept exemplu."

Tânărul respira greu. Era în stare să-l sfâșie pe Nico.

„O să termin cu el chiar acum", a hârâit el.

„Nu. Poți să te joci cu el, dar lasă-l în viață. Mâine vor avea iarăși loc jocurile. Îl vom trimite acolo. Mă asculți, puișorule?" L-a împuns iar pe Nico cu degetul. „Te vom trimite la Shay Madi, unde poți să-ți dai duhul sub ochii mulțimilor. Vor avea ocazia să vadă cât de fioroși sunt rōshunii cu adevărat și cum ar trebui să tremurăm în fața lor."

Și s-a îndepărtat, cu roba foșnind în urma ei.

Tânărul a rânjit într-un colț. A călcat cu putere pe mâna lui Nico, astfel că s-a auzit ceva pârâind.

Nico a început să țipe.

CAPITOLUL 25 - Curajul nebunilor

O procesiune ieșea din Templul Șoaptelor. Era o procesiune regală, după cum o arătau mărimea și grandoarea ei, dar și stindardele arborate, ale Matriarhei înseși, înfățișând un corb negru pe un fundal alb. De pe acoperiș, Aléas, Baracha și Ash se uitau cum traversează podul peste șanț și își urmează parcursul lent către est, unde urmau să aibă loc astăzi o serie de jocuri, în arena Shay Madi.

Pe străzi, adepți îmbrăcați în roșu dădeau buzna cu sutele ca să vadă această procesiune neașteptată a celei Sfinte, isterizându-se de parcă i-ar fi părăsit cu totul mințile. Coloane de Acoliți au apărut și au dispărut apoi în ceața lăptoasă asemenea unor fantome, nu oameni, unii formând echipe menite să țină pe loc îmbulzeala mulțimilor de fanatici. Palanchinuri purtate de zeci de sclavi treceau legănându-se, unul după altul, ocupanții lor ținându-se deoparte de ochii mulțimii după perdelele grele, ornamentate. Câțiva preoți băteau la tobe sau se învârteau în cerc cu o frenezie crescândă sau își biciuiau spatele gol cu crengi de arbuști cu țepi. Aléas se uita cu atenție, numărându-i pe măsură ce se perindau prin fața lui.

— S-ar putea să ne fie de ajutor, a spus Baracha încordat, că au plecat așa mulți de la Templu.

Ash i-a răspuns scuturând din umeri, apoi a început să trieze obiecte dintr-un rucsac de pânză care stătea deschis pe acoperișul de ciment. Astăzi era îmbrăcat ca pentru vendetă, așa cum erau cu toții, de altfel. Purta bocanci, jambiere din piele tăbăcită în jurul genunchilor, o centură solidă, o tunică ușoară fără mâneci și apărători pentru brațe. Peste astea și-a aruncat o mantie albă grea care-i ajungea până la călcâie. Baracha purta o mantie asemănătoare. Stăteau unul în fața celuilalt, flexându-și membrele în noile articole vestimentare.

— Țeapăn, a mormăit Ash.

— Ca și cum aș purta un sac de pânză, a fost de acord Baracha.

Aceste mantii preoțești ar fi trebuit să-și facă treaba; au fost mai ușor de imitat decât toată armura Acoliților.

În fața celor doi, Aléas a scos o mantie din propria geantă și s-a apucat să și-o tragă peste cap.

— Nu, i-a poruncit Baracha, nu încă.

Bărbatul masiv a ridicat un harnașament greu din piele, pe care l-a petrecut peste umerii lui Aléas, astfel încât să se lege în formă de X de-a lungul pieptului. Apoi el și Ash au început să-i adauge acestuia diferitele unelte ale meseriei lor, sau cel puțin pe cele pe care au reușit să le strângă, pe parcursul nopții, de la diferiții comercianți la negru pe care-i cunoșteau în oraș. Acestea constau dintr-un set de cuțite de aruncat, cu lamele perforate printr-o serie de găuri ca să fie mai ușoare; o

mică rangă; un cârlig de agățat care putea fi strâns; săculeți cu scoarță de jupe de pământ amestecată cu semințe de fructe de pădure, laolaltă cu pungi cu pulbere inflamabilă; un topor cu extensii laterale separate; săgeți pentru arbaletă; două pungi de colțul-babei; o trusă medicală și un ghem de funie subțire cu noduri; o ploscă din piele plină cu apă; două butoiașe cu praf de pușcă, acoperite cu smoală, mai greu și mai costisitor de procurat decât restul echipamentului la un loc. Era o povară ridicol de grea, iar Aléas a simțit repejor cum i se împleticesc picioarele sub apăsarea ei.

— O să funcționezi pe post de cal de povară, i-a explicat maestrul său. Ceea ce înseamnă că te ții după noi orice s-ar întâmpla și ori de câte ori avem nevoie de ceva, ne pasezi de urgență.

Baracha a ridicat o arbaletă mică cu două săgeți.

— Când nu ne dai nouă ustensile, a spus el îndesându-i tânărului arbaleta în brațe, ai face bine să tragi naibii în cineva.

Aléas a scuturat din cap, străduindu-se să facă un semn. Se simțea din ce în ce mai încordat.

Ash l-a ajutat să-și tragă mantia peste povara adăugată pe neașteptate.

— Arăți ca o vânzătoare de pește borțoasă, a spus el, bătându-l pe flăcău cu mâna pe umăr.

Aléas s-a încruntat și a făcut câțiva pași în lături clătinându-se, cu mișcări exagerate. Își dădea seama uitându-se la fața lor că nu oferea o priveliște prea plăcută.

Clopotul de la templu a bătut ora opt.

— Îți întârzie armata, a observat Baracha.
— Ai încredere. Va fi aici.

Ash s-a întors lângă parapet. Și-a pus un picior pe bordură, sprijinindu-se cu brațele încrucișate pe genunchiul ridicat. A privit trecând coada procesiunii regale. Și-a ridicat privirea spre turn. O vreme, a stat pur și simplu acolo, cântărind situația.

Se aflau în cel mai avantajos și mai sigur loc pe care l-au putut găsi, acoperișul supraînălțat al unui cazinou construit pe o stradă care șerpuia de-a lungul unui șanț. Cazinoul era încă deschis la ora aceea matinală, dacă puteau fi luate în calcul luminile și sunetele care veneau dinspre cele câteva ferestre deschise dedesubt. Aléas și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, temându-se să stea jos, ca nu cumva să nu se mai poată ridica neajutat. I s-a alăturat lui Ash lângă parapet, deși după un moment de uitat înspre turn și-a mutat privirea pe restul orașului, greu vizibil din ceață.

„Aș putea muri astăzi”, i-a răsunat în minte un ecou, parcă desprins de faptele pe care le trăia.

Stomacul părea să-i ia foc.

În spatele lui, și-a auzit maestrul spunându-și rugăciunea de dimineață. Știa, fără să se uite, că Baracha avea să îngenuncheze cu brațele încrucișate pe piept, cu fața întoarsă către palida strălucire a soarelui. Astăzi s-ar fi rugat pentru curaj și pentru binecuvântările adevăratului profet Zabrihm.

Ash a îngenuncheat și el pe acoperișul neted

ca-n palmă, luându-și poziția de meditație.
— Vino, i-a spus lui Aléas. Stai lângă mine.
„De ce nu?” s-a gândit Aléas, și s-a chinuit să îngenuncheze lângă el cu povara care-l apăsa.
Aléas a respirat profund, căutând să se liniștească. Nu era, totuși, ușor de găsit pacea, pentru că trupul îi era agitat, încordat. Tocmai în asemenea momente ajungea să-și dorească să fi crezut din toată inima în puterea rugăciunii, ca Baracha. În schimb, el practica propria litanie: străduința lui personală de a găsi un sens.
„Fac asta pentru prietenul meu, a susținut el. Pentru că merită să-i fiu loial și pentru că sunt născut din Mann și am multe de ispășit pentru căile pe care a ales să le urmeze poporul meu. Dacă mor, e drept să se întâmple așa.
Dacă mor, e...”
Pași, răsunând de-a lungul acoperișului.
— Iată-ți armata, a anunțat Baracha sec, ridicându-se în picioare.
Aléas și-a întors capul, în timp ce un bărbat se ivea din ceață îndreptându-se spre ei și holbându-și ochii la vederea ținutelor celor trei.
— Nebunilor ce sunteți, chiar aveți de gând să faceți asta, nu?
— Ai întârziat, i-a răspuns Baracha.
Bărbatul și-a scos de pe cap pălăria numai ferfenițe.
— Scuzele mele, a spus el, și s-a aplecat așa mult, că pălăria din mână aproape s-a târât pe acoperișul din beton. Instrucțiunile pe care le-am primit de la fată erau cam sărăcăcioase, dar

iată-mă aici acum, plus că am adus ce vă trebuie.

Pe când se adunau cu toții în fața lui, pe Aléas l-a izbit duhoarea bărbatului de la o distanță de câțiva metri. Părul lui subțire atârna în șuvițe slinoase de pe cap, plin de mătreață, iar trupul lui sfrijit se încovoia respingător sub o haină soioasă cu revere. Când se scărpina, Aléas i-a observat unghiile de la mâini pline de mizerie pe dedesubt. Când rânjea, dinții lui păreau mânjiți cu un terci maroniu.

Nou-venitul a dat afară aerul puturos din piept scoțând ceva dintr-un buzunar adânc al hainei. Era un șobolan, care a început să se zbată când l-a apucat de coadă. Animalul era complet alb, cu ochii roz.

Dintr-un alt buzunar a scos un plic de hârtie împăturit. L-a deschis cu o singură mână pentru a da la iveală o grămăjoară de pulbere albă.

I-a suflat-o în față șobolanului. Creatura s-a smucit și a scos un sunet care putea fi luat drept strănut.

Fascinat, Aléas se uita cum musafirul lor a început să legene șobolanul dintr-o parte în alta, animalul luptându-se mereu să scape. La un moment dat a exagerat cu balansul, astfel că șobolanul a plonjat în sus, s-a dat peste cap și a aterizat direct în gura lui deschisă. Bărbatul a închis gura brusc, coada rozalie atârnându-i moale dintre buze.

S-a uitat, pe rând, la fața fiecăruia, observându-le uimirea, cu excepția lui Ash,

care știa ce urma să se întâmple.

Bărbatul cu șobolanul s-a lăsat în mâini și pe genunchi. Cu bărbia aproape atingând acoperișul, a smucit coada, scoțându-și șobolanul din gură. L-a așezat pe ciment, unde părea a fi mort.

A suflat aer înspre fața lui micuță. Șobolanul s-a mișcat, zvâcnind din mustăți: ochii i s-au deschis brusc. S-a rostogolit pe-o parte și s-a uitat la bărbat ca vrăjit. Acesta l-a luat în mână, după care s-a ridicat cu grijă. S-a apropiat apoi de fiecare dintre rōshuni. A strâns șobolanul cu putere când a ajuns în dreptul fiecăruia, astfel că acesta a slobozit câte un jet de urină pe hainele lor. Nările lui Aléas s-au umplut de putoare.

Străinul a scos o pungă de pânză dintr-un alt buzunar adânc. A băgat șobolanul în pungă, apoi și-a smuls cu mare grijă un fir de păr din cap ca să lege cu el gura pungii. Șobolanul a început să se zbată înăuntru, punga nepărând deloc în stare să-l țină.

— Ia de-aici, a spus el, dându-i lui Ash punga, toată numai o zvârcolire. Ash l-a privit chiorâș. A arătat înspre Baracha, iar bărbatul soios i-a întins punga alhaziiului.

Acesta era și mai puțin dornic să pună mâna pe ea.

— O poate duce băiatul, a hotărât el.

Și așa Aléas a mai fost încărcat cu încă o povară de dus: de data aceasta o pungă cu un șobolan care se zvârcolea.

— E regele șobolanilor, i-a explicat bărbatul lui Aléas. O să vină după el, când o să-i cheme.

— Și cam când va fi asta?
— Chiar acum.
Aléas a privit de jur împrejur. Nu vedea nimic, cu siguranță nu șobolani.
— Mulțumirile noastre, a spus Ash ursuz și i-a întins străinului o pungă de monede.
Acesta a făcut din nou o plecăciune, de data asta mai puțin exagerată. Și-a turtit vârful pălăriei după ce și-a pus-o la loc pe cap.
— V-aș ura noroc, dar asta pare un lux rar întâlnit astăzi. În orice caz, nu merită irosit pe nebuni. La revedere, atunci, Ash. Să ai parte de un sfârșit glorios.
După această binecuvântare finală, s-a îndepărtat șchiopătând.

— Când am spus că avem nevoie de o armată, a mormăit Baracha în timp ce traversau strada și se apropiau de pod, vorbeam la propriu. Despre oameni și alte asemenea. Oameni cu arme. Armură. Disciplină.
Atât cât le permitea vremea, începeau să vadă forme ivindu-se din perdeaua de ceață și răspândindu-se în jur. Apăreau șobolanii.
— Ăștia sunt mai buni, a spus Ash.
Rōshunul s-a oprit în fața postului de santinelă îngrămădit care le bloca accesul pe pod. Un acolit mascat a ieșit din post, cu mâna odihnindu-i-se pe mânerul sabiei. A început să vorbească, dar s-a oprit brusc în momentul în care Ash a aruncat cu un cuțit în el, înfigându-i-l în plămâni.
Când Ash a retras pumnalul, aerul a șuierat

din rana deschisă. Bărbatul s-a rostogolit pe o parte, respirând convulsiv în spatele măștii asemenea unui pește rămas fără apă.

Baracha a pășit peste el. Din interiorul postului de santinelă s-a auzit o scurtă încăierare. A ieșit cu un rânjet pe față. Au pășit pe pod.

Aléas încă mai ținea în mână punga, care atârna moale acum. Regele șobolanilor se oprise din zvârcolit. A aruncat o privire peste umăr și a văzut o masă diformă care-i urma din spate. Turnul se ivea din ceață deasupra capetelor celor trei, cu perechi de ochi ascunse care le urmăreau venirea. Nivelurile inferioare ale templului erau marcate de creneluri, ieșind în afară în plan perpendicular, astfel încât arcașii să poată trage direct în jos. Aléas încerca să meargă normal în mantia sa și cu povara pe care o ducea.

S-au oprit chiar la baza turnului, în fața porții masive de fier. Un grilaj s-a deschis undeva la nivelul mijlocului, lăsând să se vadă doar întunericul din spate.

Aléas a acționat așa cum i s-a spus. A deschis gura pungii, rupând cu ușurință firul de păr care o ținea legată, și a dat drumul animalului prin deschizătură.

Aproape instantaneu, tovarășii acestuia s-au ivit din ceață și s-au năpustit spre poartă. Cei trei rōshuni s-au tras în lături, dând din picioare ca să țină departe furnicarul de șobolani. La poartă, șobolanii s-au cocoțat unul peste altul asemenea unui morman de frunze până când au putut să dea buzna prin poarta

deschisă.

— Fum, a cerut Ash, dând nerăbdător din mâna cu palma deschisă. Aléas a căutat bâjbâind pe sub mantie unul dintre săculeții mici plini de frunze de jupe și semințe de fructe și i l-a întins.

Dinăuntru s-au auzit țipete. S-a declanșat o alarmă, un clopot bătând în disperare.

Farlanderul s-a aplecat și a aprins fitilul săculețului cu un chibrit. L-a aruncat la pământ, unde a început să scoată nori de fum alb care făceau ca ceața să pară și mai lăptoasă și de nepătruns. O săgeată a căzut la picioarele lui Aléas și, fără să stea pe gânduri, acesta și-a ridicat arbaleta cu două săgeți ca să țintească înspre un crenel aflat la vreo șase metri deasupra capului și a slobozit o săgeată. Dintr-un alt crenel o pușcă a eliberat un nor de fum și un glonte rapid, care n-a putut fi urmărit în traiectoria lui decât atunci când a străpuns urechea stângă a lui Baracha, lăsând în urmă o dâră de sânge.

— Aléas! a țipat alhaziiul. Aléas s-a răsucit și a ochit iarăși.

În timp ce el era ocupat cu întorsul focurilor de armă, Ash și Baracha se chinuiau să elibereze unul dintre cele două butoiașe cu praf de pușcă, ce-i atârnau pe sub mantie. Baracha a ignorat masacrarea urechii, care-i spânzura în fărâme, picurând sânge.

— Legi nodurile de parcă ai fi maică-mea, a mormăit alhaziiul către Ash, amândoi chinuindu-se să elibereze butoiașul. Asupra lor s-a năpustit o ploaie de împușcături, zgomotul

era asurzitor, așchii de lemn zburându-le pe la picioare. Butoiul a fost eliberat în sfârșit. Aléas și-a reîncărcat arbaleta și s-a ghemuit lângă poartă, știind că puteau fi împușcați oricând, cu sau fără fum. Dar acum auzea urlete de pe creneluri și gărzi care țipau de frică. Șobolanii ajunseseră până acolo.

Vocea arțăgoasă a maestrului său s-a auzit pe deasupra focurilor de armă:

— Trebuie să folosim mai mult, striga el. Trebuie să folosim ambele butoiașe.

Dar Ash nu îl asculta. A așezat butoiul de lemn lângă poartă, i-a înmuiat fitilul în apă și s-a aruncat în lături.

— La o parte! a țipat Baracha, și toți trei au sărit de pe ambele părți ale podului pe temelia de beton aflată dedesubt.

Fitilul era unul scurt, deși li s-a părut că a trecut o eternitate cât au așteptat să se aprindă ca lumea. Butoiul cu praf de pușcă era construit dintr-o singură bucată de lemn, cu o gaură largă cât un deget la capăt, acoperită cu smoală groasă, pe jumătate solidificată. Fitilul trecea prin stratul de smoală și, când flacăra pătrundea până în interior, praful de pușcă avea să se aprindă la contactul imediat cu focul.

A explodat brusc. Un curent de aer asurzitor s-a răspândit peste capetele lor, urmat de un fum negru înecăcios și de bucăți de lemn și șobolani care au aterizat în apa din șanț, provocând un duș scurt de moloz. Și-au ridicat capetele tușind. Poarta era încă intactă.

Baracha a slobozit un strigăt când a sărit

înapoi pe pod. Și-a fluturat brațele spre poartă. O săgeată i-a zburat pe deasupra capului, dar nu s-a eschivat. Dimpotrivă, s-a îndreptat de spate și s-a uitat în sus încruntat.

Ash a ajuns și el sus dintr-un salt și l-a ajutat pe Aléas să urce din nou pe ce mai rămăsese din pod. Acestuia încă îi țiuiau urechile din cauza exploziei. Însă nu era timp să te gândești la asta. Prin perdeaua de fum a văzut că scândurile podului fuseseră aruncate în aer și că nu a mai rămas decât fundația de beton, golașă și înnegrită; porțile erau și ele înnegrite, lovite rău, dar aparent intacte. În fața lor, Ash stătea locului lovind în teaca sabiei. A schimbat o privire cu Aléas, cu sprâncenele ridicate. Aléas s-a aplecat să-și reîncarce arbaleta. Au urmat mai multe focuri trase asupra lor. Una i-a răzuit lui Baracha pielea de pe umăr, înainte de a ricoșa de beton, trecând chiar pe lângă genunchiul drept al lui Aléas.

— Asta-i prea de tot, fir-ar să fie! a răbufnit Baracha, furios. Sper că măcar de data asta o să nimeriți pe altcineva! A înșfăcat arbaleta din mâna lui Aléas și a țintit către un crenel care încă mai era înconjurat de un nor de fum. A tras de două ori. S-a auzit un urlet de durere. I-a înapoiat arma ucenicului.

— Și acum? a întrebat el, răsucindu-se înspre Ash. Ți-am spus că trebuia să folosim ambele butoaie!

Ash a dus un deget la buze, încercând să-l facă să tacă. A înaintat prin fumul care se împrăștia și a trecut cu mâna peste ușa mai mică din cadrul porții, care atârna acum

strâmbă și parțial întredeschisă. S-a aplecat înainte, împingând cu putere.

Ușa s-a prăbușit. A căzut la pământ fără ca măcar să se clatine. Dincolo de ușă nu era decât fum și întuneric.

Cei doi s-au strecurat înăuntru. În spate, Aléas se clătina sub povară. Un Acolit zăcea zvârcolindu-se la pământ, acoperit de șobolani. Au trecut pe lângă el fără să-i arunce vreo privire.

Un coridor larg la intrare, pe care se înșiruiau găuri de tragere. Cu altă poartă la capătul lui. Dar care era deschisă.

Dincolo de poartă era o încăpere mare, luminată puternic cu gaz, în care mai mulți zeli stăteau legați cu frâiele de stâlpi, iar lângă ei erau câteva căruțe goale. Foarte aproape erau jgheaburile de apă înșirate lângă cei doi pereți și un staul, asta dacă ar fi fost să te iei doar după miros. Din spațiul deschis se putea pătrunde pe mai multe culoare. Rōshunii l-au ales pe cel aflat chiar în fața lor, Ash mergând primul, iar Aléas venind în urmă.

Culoarul acesta se deschidea în sanctuarul aflat la un nivel inferior din Templul Șoaptelor, cel mai mare spațiu deschis care se găsea în tot turnul. Pereții de aici aveau aceeași culoare precum carnea vie; în colțul opus, un altar pentru sacrificii, din piatră complet albă, era scăldat într-o baie de lumină.

Coloane de marmură roz se înșiruiau pe două rânduri de-a lungul întregului sanctuar, înălțându-se către plafonul care se arcuia sus de tot, acoperit în întregime cu frize

reprezentându-l pe Mann— imagini ce reflectau în mare parte haosul care se găsea și jos, pe podea.

Era un haos creat de panică: disperarea de a scăpa de mulțimea rozătoarelor care acopereau acum tot ce mișcă pe acolo. Acoliții se zvârcoleau peste tot de parcă luaseră foc, fiecare fiind învăluit de o masă de blană mișcătoare. Unii se tăvăleau pe jos, încercând să-și zdrobească astfel atacatorii. Cu toate acestea, cei trei rōshuni stăteau în mijlocul acestui haos neatinși.

— Nu mă așteptam să fie așa ușor, a încercat să glumească Baracha, ceea ce numai un alhaziiu putea face atunci când o ureche îi atârna bălăbănindu-se.

Șobolanii s-au dat la o parte din calea lor în timp ce-și croiau drum prin măcelul acela. În fiecare dintre colțurile templului se înălța câte o scară în spirală, ca o anexă, trei dintre ele ducând în sus. Cea mai apropiată însă, din dreapta lor, ducea în jos. Rōshunul s-a apropiat ezitând de aceasta, aruncând o privire în întunericul care se căsca dedesubt.

— Încăperile sclavilor, a anunțat Ash.

— Cum îți dai seama?

— După duhoare.

Rōshunii s-au strâns în colțul cel mai îndepărtat al sanctuarului, în fața unui bazin cu apă de mică adâncime care se întindea pe toată suprafața nivelului respectiv și care separa restul templului de altar. S-au oprit să se sfătuiască.

— Crezi că Kirkus mai este încă în Camera

Furtunii? a întrebat Baracha, în timp ce un Acolit a trecut în fugă pe lângă el și a sărit direct în bazin. Niciunul dintre ei nu l-a băgat în seamă.

— Nu avem altă opțiune decât să presupunem că da.

— Ar trebui să fie un lift, a spus Baracha. Toate turnurile de felul ăsta au unul. Îți dai seama pe unde ar fi?

— Acolo, a spus Aléas, arătând către o ușă care se distingea cu greu pe peretele din spatele altarului.

— O să încercăm să mergem cu liftul, atunci, a spus Baracha. N-o să reușim niciodată dacă o să trebuiască să ne croim drum la fiecare etaj ca să ajungem în vârf.

— De acord.

Ash a urcat podul îngust care se arcuia peste bazin ținându-și chiar și acum sabia în teacă. Baracha a intrat direct în apă și a traversat bazinul. Aléas a preferat podul.

Cele două uși identice ale liftului erau mici, turnate în fier și bine închise. Părea să nu fie nicio gaură de cheie sau vreo altă modalitate evidentă de a le deschide.

— Ranga, a cerut Baracha pocnind din degete, cu mâna întinsă.

Aléas a început să caute bâjbâind pe sub mantie, până când Baracha, nerăbdător, i-a sfâșiat veșmântul în partea din față pentru a ajunge mai ușor la echipamentul aflat dedesubt. A smuls ranga și a început s-o manevreze pentru a deschide ușile.

Dar ușile nu voiau să se deschidă.

— Trebuie să le aruncăm în aer, a mormăit el, înapoind ranga. Ash a fost de acord și au luat celălalt butoiaș cu praf de pușcă, l-au pus lângă ușă și au aprins fitilul.
— Dați-vă la o parte! a urlat Baracha în timp ce alergau să se ascundă. De data asta au avut suficientă prezență de spirit să-și acopere urechile.
Când fumul s-a împrăștiat, ușile aruncate în aer au lăsat să se vadă un puț. Se avânta direct în sus prin întuneric, ca și cablul de metal care atârna bine întins într-o parte și precum scara de fier de lângă el.
— Speram mai degrabă să prindem o urcare, a comentat Aléas sec.
— Urcăm, a tunat vocea lui Baracha.

Aléas a urcat ultimul și a strâns din dinți din cauza efortului în timp ce-și ridica povara, o mână după alta, pe treptele scării. În interiorul puțului întunericul era înblânzit de lumina care venea de jos, dar deja îl pierduse din vedere pe Ash în bezna de deasupra, acesta deschizând drumul urmat de Baracha la oarecare distanță, urcând mai încet din cauza staturii lui masive. Puțul mirosea a grăsime și era plin de praf, așa că Aléas a fost nevoit să-și întrerupă suișul de mai multe ori ca să strănute.
După o vreme, a fost nevoit să se oprească și să se odihnească. Din gâtlej i se auzea un șuierat. Plămânii îi luau foc. Și-a șters nasul de mâneca hainei, și-a petrecut un braț pe după o treaptă a scării, apoi s-a fixat în poziția aceea împreunându-și mâinile. Aléas era puternic și

în formă, dar se întreba serios dacă era în stare să urce până la capăt. Erau prea sus acum ca să mai ajungă până la ei lumina care bătea de jos, dar ochii i se obișnuiau cu lipsa ei și și-a văzut maestrul dispărând în întunericul de sus.

Nu avea altceva de făcut decât să se țină după ei, așa că a început să urce iar.

S-a mai oprit de încă patru ori, târându-se cu greu între aceste pauze, înainte de a-și ajunge maestrul. Baracha atârna de scară în întuneric, așteptându-l.

— De ce ți-a luat așa mult? a șuierat el uitându-se în jos.

— Admiram peisajul, a spus Aléas. Apoi, ca să mă distrez, m-am prins în vorbă cu o fată încântătoare din Exanse. Sau o fi fost din Palo-Valetta? Nu-mi mai amintesc.

— Dă-mi ranga, a mormăit Baracha.

Aléas s-a conformat, deși n-a fost o manevră prea ușoară, ambii atârnând cât se poate de precar de scară. S-a uitat cum maestrul îi trece ranga lui Ash, care era împiedicat să înainteze de ceva solid care acoperea puțul. Nu după mult timp, așchii de lemn au început să curgă de sus.

Lui Aléas i-a intrat una în ochi, ceea ce l-a făcut să înjure în timp ce clipea des ca s-o scoată. Preț de-o clipă, picioarele i s-au legănat libere în aer.

— Aléas! a șuierat maestrul lui în semn de reproș.

O scândură întreagă a venit grămadă peste ei, lovindu-se de pereții puțului și dispărând în hăul căscat sub picioarele lor. Au mai urmat

încă două, după care Ash s-a strecurat prin gaura pe care o făcuse, cu Baracha ținându-se de aproape după el. Aléas, pe jumătate orbit, s-a târât cu greutate pe ultima porțiune a urcușului. S-a prins de exteriorul unei găuri cu marginile cioturoase care fusese făcută în podeaua liftului. În clipa următoare, Baracha l-a înșfăcat de harnașament și l-a tras în sus, astfel că s-a trezit atârnând în strânsoarea uriașului, cu fața la el, înainte să atingă podeaua cu tălpile. Și-a frecat ochiul vătămat, deși asta n-a făcut decât să înrăutățească situația. Simțea încă mirosul de fum în nări, ca și transpirația care îi șiroia pe spate.

Liftul era închis cu uși de fier, cu câte un mâner curbat pe fiecare latură, pus acolo cu intenția evidentă de a le deschide. Prin uși se auzeau sunetele înfundate ale clopotelor sunând și o voce care dădea ordine pe un ton poruncitor.

Încă o dată, ranga n-a reușit să deschidă ușile.

— Înțepenite rău, a spus Baracha gâfâind, în timp ce Ash studia un levier de metal care ieșea în afară într-o latură a liftului. L-a împins în sus: liftul s-a zgâlțâit și s-a înălțat cu un centimetru. S-a oprit cu zgomot, apoi a recăzut în poziția inițială.

— Nu suntem încă în vârf. Liftul ăsta merge mai sus.

— Și atunci de ce nu se mișcă?

Ash a dat cu mâna de o placă de alamă fixată chiar sub levier. Și-au apropiat cu toții privirea și au văzut că în placa aceea erau fixate patru

butoane de alamă, fiecare dintre ele marcat de o serie de cifre. Ash le-a încercat trecând cu degetul peste ele. S-au rotit, asemenea unor roți mici pe un ax, dezvăluind diferite numere pe măsură ce se mișcau.

— Am auzit de așa ceva, a ciripit Aléas. Este ca o încuietoare cu cifru. Trebuie să setezi numărul corect pe toate cele patru butoane.

Ash, care încă era cu degetul pe ele, a dat din mână a lehamite.

— Ar fi un miracol să nimerești combinația corectă. Mă tem că suntem blocați.

Chiar când spunea asta, s-au deschis ușile.

Mai mulți Acoliți luați prin surprindere se uitau țintă la rōshun, care le-a întors privirea la fel de surprins.

Mormăind, Baracha l-a apucat pe Acolitul aflat cel mai aproape de el și l-a tras în cușcă. Asta a rupt vraja.

Ash și Aléas au apucat fiecare de câte un mâner și au început să închidă ușile, în timp ce restul Acoliților încercau să-și croiască drum prin spațiul dintre uși care se îngusta. Pumni s-au oprit în capul lui Aléas, în timp ce mâini ca niște gheare au început să-l tragă de păr.

Aléas s-a opintit cu mâinile de mâner în timp ce para atacul unui Acolit; cu lovituri ricoșând în capul lui, a zărit șiruri de dinți dezgoliți, ochi măriți de furie, pe un fundal de capete pocnite și de săbii căutând ocazia să atace. Ușile erau aproape închise acum. Le mai țineau blocate umerii și picioarele unui Acolit, care pufnea pe nări din cauza efortului, dar încă nu dădea înapoi.

— Înarmează-te, a ordonat Ash, în timp ce mișca din cap înainte și înapoi din calea unui pumn necruțător. Bătrânul și-a scos în sfârșit sabia în timp ce și-a tras îndărăt capul din calea unei alte săbii și a atacat cu propria-i armă. Liftul a fost împroșcat de sânge, ireal, teribil, strălucitor.

Aléas se chinuia să-și scoată propria sabie. Vederea de la ochiul stâng îi era destul de afectată— îi rămăsese sigur o așchie în ochi, pe care o simțea ori de câte ori clipea. Și-a eliberat sabia și a lovit fără țintă.

În spate, l-a auzit pe Baracha țipând la prizonierul său:

— Cifrul! a cerut el.

— Împinge, l-a încurajat Ash pe tânărul ucenic, încovoindu-se de efort. Ușa s-a închis la țanc.

Mai multe mâini s-au încleștat de marginile ușilor care se închideau. Acolitul prins în deschizătură era fie inconștient, fie mort, iar ceilalți din spate îl foloseau și ca scut, și ca pârghie. Între timp, Ash făcea ravagii cu vârful sabiei. Sângele împroșca și păta podeaua; Aléas a alunecat din cauza lui, a bâjbâit ca să rămână agățat de mânerul ușii, și-a scăpat sabia în toată această debandadă din cauza mâinilor alunecoase. O durere arzătoare l-a săgetat într-un obraz și și-a tras capul în lături, simțind umezeală. A apucat și mai bine mânerul ușii și instinctiv și-a retras capul din calea unei săbii pe care nici măcar n-a văzut-o.

— Maestre! a strigat el, întorcându-și capul către alhaziiu.

Baracha îl ținea strâns pe bărbatul pe care-l interoga și gâfâia din greu la doar un milimetru distanță de fața acestuia. Nu era nicidecum un Acolit, ci un preot mai în vârstă, cu creștetul pleșuv și cu peri albi care-i ieșeau din nările fremătânde.

— N-o să scoți nimic de la mine, ascultă ce-ți spun.

— Nu? a replicat Baracha, în timp ce a ridicat mantia preotului strecurându-și mâna dedesubt.

În partea opusă lui Aléas, Ash s-a rostogolit la podea.

Aléas a slobozit un țipăt în timp ce cu mâinile căuta să apuce mânerul rămas liber. Ușile s-au crăpat mai mult, lăsând să intre și mai mulți umeri sau mai multe brațe care funcționau ca niște pârghii. Aléas a încercat să-și adune puterile, luptându-se să împiedice deschiderea ușilor. „Asta este, s-a gândit el, așteptându-se să primească oricând un cuțit în coaste. N-am avut niciodată șanse cu adevărat."

Preotul s-a ciocnit de spatele lui în lupta cu Baracha.

— Oprește-te, striga bătrânul cu un accent stricat.

— Maestre! a încercat Aléas din nou. O față a înjurat chiar lângă el, ițită atât de aproape că putea simți mirosul de usturoi din respirația celuilalt. Deasupra ei, o bucată de lemn a fost băgată cu forța între uși, apoi altcineva a început să le împingă în lături.

Baracha nu l-a luat în seamă.

— Numărul, sau ți-l scot cu de-a sila din tine.

Ash era la pământ; era conștient, dar se mișca de parcă era beat.

— Oprește-te! a țipat preotul cu o voce la limita unei răbufniri isterice. Apoi a prins a striga din toate puterile.

— Numărul! a tunat Baracha.

— Patru-nouă-patru-unu! Patru-nouă-patru-unu! Scâncetul groaznic al preotului a umplut spațiul acela strâmt, apoi s-a stins brusc. Aléas l-a simțit cum îi alunecă pe lângă picioare.

Baracha a aruncat ceva zdrențuit și însângerat la pământ. Aléas a simțit cum îi urcă stomacul în gât. Dar n-a avut timp să se gândească la asta, pentru că un cuțit îi flutura în dreptul mijlocului, încercând să-și croiască drum printre toate ustensilele care atârnau de el. Baracha s-a aplecat înspre Ash și a format numărul de cod.

— Grăbește-te! a mârâit Aléas.

— Nu funcționează. M-a mințit tâmpitul.

— Pârghia! Împinge naibii pârghia!

Cu o zdruncinătură, liftul a început să urce. Strigăte de durere au însoțit retragerea bruscă a membrelor dintre uși, care nu s-a deplasat în același sens cu liftul, ci au căzut care încotro.

Aléas s-a lăsat în jos lângă unul din pereți. Era transpirat ca naiba. Trei guri de aer, apoi s-a ridicat sprijinindu-se de perete și a îngenuncheat lângă Ash.

— Ce-i cu el? a întrebat Baracha.

Aléas a văzut cuțitul ieșind din coapsa bătrânului și a inspectat rana.

— E doar o tăietură în carne, a anunțat el. A

scos cuțitul cu mare atenție. Ash a gâfâit.

Baracha a mirosit cuțitul.

— Otravă, a spus el. Repede, băiete, antidotul.

Aléas a căutat să-și revină în simțiri. Nu era momentul să cedeze acum.

A înșfăcat trusa cu medicamente care-i atârna la șold.

— Care anume?

— Toate.

Aléas a scos toate cele patru flacoane cu antidot și a turnat câteva picături din fiecare între buzele lui Ash.

Liftul s-a oprit zgâlțâindu-i. Baracha s-a repezit către noua pereche de uși și a prins zdravăn de mânere ca să le țină închise. Cu toate că nimeni n-a încercat să le deschidă.

Aléas s-a frecat la ochiul inflamat. A ridicat plosca cu apă pe care o avea la el și a dat capul pe spate să-și toarne apă. A clipit și a repetat procedura. Părea să funcționeze. Apoi a băut însetat.

— Ulei de papură, a spus tăios Ash de la podea.

Aléas a îngenuncheat. A scos un recipient mic de lut din trusă, a dat la o parte dopul din hârtie, a luat pe deget puțină cremă moale precum ceara și a uns cu ea buzele lui Ash.

Ochii bătrânului au prins repede a străluci.

— Ajută-mă să mă ridic, i-a poruncit el.

— Ușor, a spus Aléas, ajutându-l să se scoale. Ai fost otrăvit.

— Știu. Simt și eu.

Baracha asculta de lângă cele două uși.

— Cum te simți? a întrebat încet, întorcându-se. Ash a scuturat repede din cap.

— Cred că sunt semințe sfinte zdrobite, a spus Aléas, ținând aproape de nas lama otrăvită a cuțitului.

— Foarte rare, a comentat Ash.

— Și cu efecte greu de înlăturat. Trebuie să te purificăm, de îndată ce ieșim de aici.

— Sunteți amândoi gata? a întrebat Baracha.

Ash și-a ridicat sabia de jos. Și-a scos mantia grea și a folosit-o să-i curețe teaca, apoi lama lungă curbată. Arăta ca un fermier care-și curăță coasa.

O durere ascuțită l-a lovit pe bătrân imediat ce a terminat. S-a oprit, lăsându-se pe-o parte în timp ce a tras cu putere aer în piept. Era evident că avea nevoie de forță ca să se îndrepte de spate.

În cele din urmă a făcut semn din cap că da.

Baracha a deschis ușile.

CAPITOLUL 26 - Un omor

Kirkus era bolnav. Stătea lângă ușa masivă boltită, cu urechea lipită de ea. De dincolo auzea doar tăcerea.

Veneau după el, și el o știa, iar faptul de a fi conștient de asta îl făcea să vrea să fugă. Dar unde să fugă? Era chiar în vârful cerului—chiar în turlă; singura modalitate de a scăpa ar fi însemnat s-o ia în jos, chiar printre cei care încercau să-l omoare.

Nu putea decât să spere că gărzile de la Templu aveau să-i oprească. Îi *vor* opri, era sigur de asta, pentru că fuseseră antrenate

încă din copilărie pentru un asemenea eveniment. Dar cum, se întreba iar, au reușit oamenii aceștia să ajungă așa departe?

Kirkus s-a îndepărtat de ușă și s-a întors în Camera Furtunii. Ținea în mână o sabie scurtă. A ridicat-o și a rotit-o o dată, de două ori prin aer.

Nu va avea nevoie de ea, și-a spus Kirkus. Nu vor pătrunde niciodată acolo.

Manse, bătrânul preot, stătea în așteptare în mijlocul camerei cu mâinile băgate în mâneci și cu capul plecat. O servitoare mută ațâța focul, deși uneori se uita înspre Kirkus.

— Voi amândoi, la ușă, i-a direcționat Kirkus. Anunțați-mă dacă se ivește ceva.

I-a ignorat când s-au strecurat pe lângă el. Umbla încoace și încolo prin cameră, oprindu-se în dreptul ferestrei. Și-a lipit fruntea de geamul rece. De la această înălțime, era deasupra ceții; efectul era acela de turn care se înălța deasupra perdelei de nori, cu alte turnuri de jur împrejur, ițindu-se ici și colo asemenea unor insule.

A auzit un strigăt răzbătând prin sticla groasă, care s-a înălțat de la una din ferestrele de la etajele inferioare. A simțit iar cum i se strânge stomacul de spaimă.

Kirkus se mai temuse doar o dată cu adevărat pentru viața lui până acum, și asta se întâmplase cu câțiva ani în urmă, în timpul purificării sale. Întrerupsese la jumătate ritualul acela de o săptămână; sub nicio formă nu fusese în stare să-și antreneze voința ca să meargă mai departe.

Bunica lui venise atunci la el, dându-i apă în timp ce-i ștergea cu un burete mizeria de pe față. În cele din urmă se oprise din tremurat. Lacrimile încetaseră să-i mai curgă. Își ridicase privirea spre ea, având încă halucinații. Știa că era pe punctul de a-și pierde mințile.

„De ce este carnea divină așa puternică?” îi șoptise ea la ureche.

Bombănise ceva în semn de răspuns, incapabil să vorbească.

„Spune-mi!” îi ceruse ea, vocea femeii șfichiuindu-l ca un bici.

„Pentru că... nu suferă... de slăbiciune”, spusese el pe de rost, fiind cu greu în stare să lege cuvintele.

„Bine. Acum vorbește-mi despre slăbiciunea asta.”

Se simțise atunci de parcă ar fi fost drogat, gândurile refuzând să se concentreze. Se luptase să le adune urmărind cuvintele bunicii.

„Conștiința”, gâfâise el.

„Bine. Și de ce considerăm conștiința a fi o slăbiciune?”

Șovăise aici. Știa răspunsul, dar în starea de slăbiciune extremă în care se afla, mintea îi era zdruncinată și nu se simțea în stare s-o spună în cuvinte.

Cotoroanța zâmbise. „Deoarece, copilul meu, nu este condiția noastră naturală.” Iar apoi zâmbetul îi pierise, întrucât băiatului îi căzuse capul de epuizare. „Ascultă-mă, este de maximă importanță!”

Adunându-și toate puterile, își înălțase din nou capul.

„Până și daoiștii știu asta. Nu există un sentiment înnăscut al binelui și răului în lume, nici legi inerente ale dreptății. O lupoaică se simte vulnerabilă când îi iese în cale o pradă tânără și vulnerabilă și o devorează? Nu, nu se simte, pentru că trebuie să trăiască și să-și hrănească puii. Conștiința este un concept pe care doar omul îl cunoaște. Oamenii îi învață pe copii asemenea noțiuni, ca să facă diferența dintre bine și rău, dar nimeni nu se naște având deja în el convingerile acestea.”

Kirkus se încruntase. Cunoștea toate astea. De ce îi irosea astfel puținul timp care-i mai rămăsese?

„Acum spune-mi. De ce oamenii le insuflă tinerilor asemenea idealuri precum cel al conștiinței? Hm?”

„Pentru că sunt slabi, răspunsese el, recuperând din memorie cuvintele de care avea nevoie. Au nevoie de reguli ca să se apere de cei puternici.”

„Într-adevăr. Pentru că se uită la lumea din jur și-i văd cruzimea, moartea și nedreptatea, norocul chior, luptele pentru supraviețuire și dominație, propria lor condiție de muritori, și sunt cuprinși de frică. Nu pot înfrunta adevărul crunt; ca să facă asta, ar trebui s-o ia razna, așa cum ei zic despre noi, adepții lui Mann, că suntem nebuni. Astfel, își inventează modalități de protecție împotriva realităților vieții; conștiința, legile și dreptatea, binele și răul, Mama Lumii. Pentru asta se adună în sanctuare, strângându-se unul lângă altul ca să se apere de răceala lumii în timp ce se

încălzesc la lumina propriilor iluzii.”
„Dar noi suntem mannieni, Kirkus. Nu suntem așa de slabi. Tu și cu mine, noi toți, cei din ordinul lui Mann, am primit încă din tinerețe un set mult mai cinstit de reguli. Am fost obligați să cercetăm lumea și s-o acceptăm așa cum este. Aceasta este puterea noastră. Aceasta este puterea ta. Nu uita niciodată asta, copile. Nu-ți uita niciodată puterea, pentru că ești puternic, băiete, puternic.
Acum treci peste asta. Adună-ți voința. Mergi mai departe.”
La momentul respectiv, fusese suficient. Reușise să facă față purificării.
Kirkus a dat afară aerul din piept. Respirația lui a aburit geamul și a estompat lumea de ceață de afară. Pentru o clipă gândul i-a zburat înspre Lara. Se întreba pe unde-o fi astăzi, dacă s-a dus să se uite la jocuri, de pildă.
Știa că Asam și Brice trebuie să fie deja acolo. Și-a imaginat cum se întâlnesc toți trei în loja imperială, dialogul fiindu-le înlesnit de anii petrecuți în ciorovăieli și jocuri de copii pe holurile tăcute și în întunericul adânc din Templul Șoaptelor— ei și Kirkus. Și-a imaginat fața mică a Larei la auzul veștii că Kirkus nu va veni astăzi, că era captiv în Templu până la noile ordine ale mamei sale. Clipirea blândă a ochilor ei auzind asta. Cuvintele ei menite să schimbe complet subiectul și care n-aveau deloc de-a face cu Kirkus decât în absența oricărei pomeniri a numelui său.
„Lara”, a spus vocea sa lăuntrică.
Kirkus și-a îndepărtat fruntea de geam. A

înconjurat camera, făcând un efort conștient să-și încordeze voința. S-a oprit lângă unul dintre vasele aburinde și s-a aplecat să inhaleze profund, simțind cum narcoticul îi înaintează cu repeziciune prin corp. Forța i-a invadat mușchii și s-a îndreptat de spate. Și-a rotit iar sabia, care a șuierat prin aer.

Fusese instruit încă din prima tinerețe să folosească o asemenea armă.

Dacă au reușit să se strecoare în templu până aici, avea să-i omoare pe toți. Până la ultimul.

Era ciudat de pustiu la ultimul etaj. Au pătruns într-o cameră înalt boltită, care dădea în alte camere asemănătoare, toate luminate de lămpi de gaz cu lumina scăzută. Aerul era înăbușitor de cald. Fuioare de fum se încolăceau înspre tavanul acoperit cu ghips ornamental. Ușile se aliniau pe pereții din dreapta și din stânga, din spatele lor auzindu-se voci înfundate, din când în când câte un strigăt furios.

Cei trei rōshuni se țineau aproape unul de altul înaintând prin camera lungă. Podeaua de lemn lăcuit răsuna sub apăsarea cizmelor cu care erau încălțați.

Un preot cu mantie albă a trecut în fugă pe sub o arcadă la vreo cincizeci de pași în fața lor. Le-a aruncat o privire intrușilor, dar nu s-a oprit. Au auzit o ușă închizându-se după el, o cheie învârtindu-se în broască. Au trecut pe sub aceeași arcadă.

Doi Acoliți erau postați acolo, fiecare păzind

câte o ușă. Și-au scos săbiile la apariția rōshunilor, dar nu s-au clintit din loc.

— Aléas, l-a îndemnat maestrul său pe tânăr.

Aléas și-a ridicat arbaleta și a ezitat doar o clipă. A tras o dată, de două ori, și de fiecare dată a nimerit un Acolit în piept. Amândoi au căzut grămadă gâfâind, agățându-se de clanțele ornamentale.

— Mergeți mai departe, a sugerat Ash.

Apropiindu-se de camera următoare, au văzut Acoliți mascați învârtind pistoalele în mâini. Rōshunii s-au adăpostit de fiecare parte a arcadei de la intrarea în cameră. Baracha și-a sfâșiat mantia. Aléas a îngenuncheat ca să-și așeze arbaleta pe podea, apoi a dat foc la o cartușieră cu un chibrit aprins cu grijă. Ceva picura pe podea— sânge, și-a dat seama Aléas, de pe obrazul său.

A aruncat punga arzând în camera dinaintea lui și s-a retras, îndesându-și degetele în urechi. În clipa în care a explodat cu un bubuit și o flacără puternică, Baracha și Ash au dat buzna în cameră, Aléas venind la câțiva pași distanță din spate.

Mai mulți Acoliți s-au clătinat pe picioare orbiți, cu mâinile la urechi.

Ash a rupt vraja, alergând cu o fandare bruscă și o lovitură. Sabia lui cânta. Se părea că l-a ratat pe Acolitul din fața lui, dar apoi capul bărbatului s-a aplecat pe spate și s-a rostogolit pe podea laolaltă cu mâinile, iar din cioturile deschise ale gâtului și ale încheieturilor au început să țâșnească jeturi de sânge care i-au împroșcat pe toți cei din jur. S-

a auzit o împușcătură când Baracha a despicat burta celui de-al doilea Acolit, trâmba de fum transformându-se într-un iz amărui în timp ce robele albe și-au aruncat pistoalele la schimb cu săbiile, pe care le roteau cu sălbăticie în direcția atacatorilor. S-a auzit o altă împușcătură, însă zgomotul ei s-a pierdut în haosul general al luptei.

Ash și-a croit drum în mijlocul liniei inamice, aplecându-se și balansându-se, lovindu-l pe unul și apărându-se de altul. Baracha se mișca în spatele lui, acoperind flancurile prin lovituri date în dreapta și în stânga. O robă albă a făcut un salt înainte ca să atace partea expusă a lui Baracha, o amprentă stacojie fiindu-i aplicată deasupra inimii, asemenea unei ținte perfecte. Aléas l-a doborât pe călugăr, trântindu-l la pământ. Maestrul său n-a observat.

În timp ce lupta se intensifica, Aléas și-a ridicat privirea peste capetele combatanților și a observat un șir de trepte, iar în capul lor o femeie acolită de vârstă mijlocie, înaltă și nemascată, care încărca un pistol.

Cu sânge rece, Aléas și-a direcționat cea de-a doua săgeată și a țintit spre inimă.

Coarda arbaletei a plesnit chiar când a slobozit săgeata, capetele corzii sărind îndărăt, în vreme ce săgeata a zdrăngănit lovindu-se de zidul de piatră din spatele țintei. Ea s-a uitat în sus și i-a aruncat un zâmbet dezvelindu-i dinții vopsiți în roșu.

Aléas s-a străduit să fixeze ultima coardă rămasă și a urmărit cu coada ochiului mișcările femeii care ridica pistolul ca să tragă spre el.

A văzut fumul, apoi flacăra, a fost lovit pe-o parte a capului, s-a clătinat și a căzut. Sângele i-a țâșnit din scalp. Întins pe spate și tremurând, pe jumătate amețit, cu respirația șuierându-i, Aléas bâjbâia încă să-și reîncarce arbaleta.

Acoliții, ca și cum și-ar fi venit în fire, s-au adunat în jurul lui Ash și Baracha într-un contraatac concertat. Ash se mișca prea repede ca să poată fi înconjurat; lui Baracha îi venea mai greu s-o facă, sabia lui nefiind atât de ușoară. A primit o lovitură de-a lungul spatelui care i-a despicat vesta de piele, dar și propria epidermă pe dedesubt.

Baracha a strigat ceva în alhaziiană și a rotit sabia în jur fără să se uite unde dă, opintindu-se în coastele atacatorului— unde lama s-a înțepenit, obligându-l să se oprească să și-o elibereze. Capul bărbatului masiv s-a desprins de trunchi, la timp pentru ca Baracha să vadă sabia altui Acolit căzând de undeva de sus. I-a spintecat încheietura mâinii stângi, după care a lovit podeaua de lemn și s-a înfipt în ea.

Aléas și-a șters ochii când a reușit în sfârșit să monteze coarda vibrândă. Maestrul lui țipa într-o răbufnire înfiorătoare de furie și durere, în timp ce ochii îi rămăseseră ațintiți pe mâna retezată care zăcea pe podea. Baracha și-a ridicat sabia cu cealaltă mână și-a spintecat gâtul Acolitului.

După care a început să se miște frenetic.

— Aeos, Toomes, coarne de taur, a strigat femeia, bâjbâind și ea să-și reîncarce arma. Flancați-l și luați-l pe cel tânăr.

Doi acoliți au ieșit din formația de luptă și s-au îndreptat către Aléas.

Acesta, încă la podea, s-a împins în spate în timp ce se grăbea să pună o săgeată pe coarda acum întinsă. A lansat-o în stomacul celui mai apropiat atacator. Al doilea a făcut un salt în față, după care Aléas s-a trezit prins în propria luptă, parând loviturile cu arbaleta neîncărcată. Preț de o clipă s-a panicat când lama a lovit arma din mâna lui. Aléas s-a prăvălit la pământ. S-a chinuit să se ridice în picioare, echipamentul de luptă îngreunându-i mișcările și abia reușind să-și țină echilibrul. Și-a scos sabia.

Acolitul era priceput, dar la fel era și Aléas. Instinctul îl făcea să se aplece înaintea unei lovituri neașteptate; s-a ridicat cu vârful sabiei îndreptat spre gâtul celuilalt, lovitură pe care Acolitul a evitat-o cu greu. Ambii gâfâiau din greu, unul în armură și celălalt încărcat de echipament. Însă Aléas era mai îndemânatic. A parat o ripostă și a înaintat, în stilul cali, lovindu-și dușmanul în coaste. A răsucit lama. A tras-o. L-a lăsat pe celălalt să se prăbușească la podea.

Și-a ridicat privirea ca să vadă că lupta era de partea lor. Doar doi Acoliți mai rămăseseră în picioare și amândoi îi țineau piept lui Ash. Baracha se îndrepta cu pași mari către femeia aflată în capul scărilor, mugind cuvinte al căror sens era înăbușit de propriul lor volum.

Femeia a tras cu pistolul, dar a ratat ținta.

— Vino atunci, ticălos mătăhălos ce ești, a spus ea.

Baracha a urcat șase trepte, apoi și-a scuturat brațul bont înspre ea. Sângele a stropit-o pe ochi.

Următoarea lui mișcare a fost să-și împlânte sabia în abdomenul ei. A tras-o de pe treapta de sus ca s-ajungă la nivelul lui. Și-a folosit piciorul cu care a împins-o ca să-și elibereze sabia. S-a prăvălit pe scări și a rămas nemișcată.

Un sentiment de liniște s-a înstăpânit în peisaj. Căzuse și ultimul Acolit. Gemete, accese de tuse și râgâituri își găseau ecoul în tavanul înalt de deasupra lor.

Baracha s-a lăsat într-un genunchi.

— Aléas, a gemut el.

Aléas și-a croit drum prin carnagiul acela și a sărit în ajutorul maestrului.

Baracha a privit în susul scărilor, unde o ușă masivă boltită bloca drumul.

— Sus, băiete. Du-mă sus.

S-au chinuit împreună să urce. Era o treabă anevoioasă totuși, dat fiind că Baracha pierdea mult sânge. Aléas l-a ajutat să se aplece la podea, proptindu-se cu spatele de ușă. Aveau o poziție avantajoasă acolo, fiindu-i oricui dificil să-i ia prin surprindere.

— Garoul, i-a cerut tăios maestrul. Se albise la față și dinții începuseră să-i tremure. Aléas a deschis în grabă trusa medicală și s-a pus pe treabă.

Ash a urcat treptele poticnindu-se și s-a prăbușit rezemat de ușă lângă Baracha. Era plin de sânge din cap până-n picioare, deși, din fericire, în mare parte nu-i aparținea.

— Cum te simți? a spus el gâfâind.

Baracha s-a uitat în jos la ciotul rămas din mână. Cu garoul strâns deasupra rănii, sângele nu mai curgea așa de tare, deși încă nu părea să fie în ordine.

— Mi-am pierdut mâna, a fost tot ce a putut să spună.

Aléas și-a împiedicat maestrul să mai adauge ceva, vârându-i o fâșie de piele între dinți. A deschis una dintre pungile cu praf de pușcă și a presărat puțin pe rană fără niciun avertisment. Baracha a mușcat puternic fâșia de piele, care a scârțâit. Aléas a bâjbâit până a aprins un chibrit, apoi l-a apropiat de ciotul mâinii. Pulberea a luat foc, cauterizând rana instantaneu. Baracha și-a dat ochii peste cap și a leșinat, în timp ce Aléas a început să înfășoare un bandaj în jurul mâinii.

Lângă ei, Ash cotrobăia în trusa medicală. A scos sticla cu ulei de papură și și-a aplicat o parte din crema albă pe limbă. A scuturat din cap ca s-o îndepărteze.

— Suntem într-o formă proastă, maestre Ash.

— Oho, a exclamat bătrânul. Nu mă așteptam să ajungem nici până aici.

Aléas s-a îndreptat spre ușă.

— Ei bine, nu cred c-o să mergem mai departe. Nici măcar cu praf de pușcă nu cred c-o să trecem de ușa asta.

— Prostii, a spus bătrânul. Încă ne putem folosi mintea.

Fără să se ridice, Ash s-a întins și a bătut cu mânerul sabiei în ușa de metal. A așteptat, apoi a bătut din nou.

— I-am dat gata! a strigat prin ușă. Puteți ieși!

Aléas s-a încruntat și a spus în șoaptă:

— Chiar te aștepți să fie așa de proști?

— Întotdeauna așteaptă-te la prostie, a răspuns Ash tot în șoaptă, când mintea e copleșită de spaimă.

Ca pentru a-i proba spusele, o voce înăbușită a replicat prin ușă:

— Cine vorbește?

— Toomes! a răspuns Ash instantaneu.

N-a urmat nicio reacție. Au așteptat câteva clipe, dar nu s-a întâmplat nimic.

Aléas se întreba cum îl vor mai găsi pe Nico, în starea lor de acum. Nici măcar nu știau unde este ținut prizonier. Situația părea disperată.

S-a auzit o cheie răsucită în broască, o dată și încă o dată. Ușa a început să se deschidă.

Ash s-a sprijinit în sabie și s-a ridicat clătinându-se în picioare. A întâmpinat chipul preotului cu un rânjet.

Înainte ca acesta să poată reacționa, Ash l-a împins într-o parte. O femeie stătea chiar în pragul ușii, cu mâinile la gură, cu ochii holbați.

— Stați liniștiți, le-a poruncit Ash. Aléas, a strigat el peste umăr. Tânărul verifica pulsul maestrului său, care s-a dovedit a fi greu de găsit. Apoi... a simțit o bătaie de inimă slabă. Ei bine, a presupus el, nu prea mai avea ce face pentru Baracha acum, în orice caz.

L-a urmat pe bătrânul farlander înăuntru.

Păsările cântau din coliviile de argint. Aerul trăsnea așa de tare a droguri, că Aléas a simțit

cum îl ia de cap. Și-a înăbușit pornirea de a se hlizi.

Camera era bine luminată, după întunericul din care tocmai plecaseră, asta datorită ferestrelor înalte de jur-împrejurul pereților. Cerul era senin deasupra ceții, soarele prea strălucitor ca să te poți uita la el.

— Kirkus! a ordonat Ash.

Bătrânul preot și-a plecat capul. Femeia, aparent o servitoare, și-a ridicat privirea pentru o clipită către zona supraînălțată.

Au trecut pe lângă un foc care trosnea în mijlocul camerei și au pășit ușor pe treptele de lemn care duceau la dormitoarele separate de pereți din panouri subțiri. Fiecare dintre cele patru camere de acolo era goală.

Ash s-a oprit o clipă. Și-a înălțat capul și a început să adulmece aerul.

S-a răsucit pe călcâie și s-a întors în dormitorul pe care tocmai îl verificaseră.

Ash s-a aplecat să caute sub patul masiv, vârându-și o mână dedesubt. A început să tragă până a apărut un picior, apoi un fund gol, apoi tot corpul.

Era un preot tânăr, cu buza de jos plină de ținte de aur.

— Kirkus, a spus Ash pe un ton triumfător adresându-i-se ochilor înspăimântați, drogați ai tânărului, care și-a ridicat mâinile la față asemenea unui copil ce se apără de lumina puternică a dimineții.

— Nico. Unde este? a întrebat Ash.

Kirkus a clipit, ochii oprindu-i-se în sfârșit pe fața rōshunului. Ash l-a scuturat mormăind.

— Plecat, a suflat din greu Kirkus, gesticulând cu o mână prin aer. La Shay Madi.

Spunea adevărul. Aléas și-a dat seama de asta după privirea lui.

Faptul că și-au plecat capetele auzind asta se pare că i-a dat putere tânărului preot. Și-a lăsat brațele în jos, sprijinindu-se în palme ca să se ridice.

— Ați ajuns prea târziu, i-a anunțat el. E pierdut, cum o să fiți și voi dacă-mi faceți vreun rău.

— Fă-i de petrecanie, a spus Aléas cu o voce ca de gheață. S-ar putea să mai avem încă timp să-l salvăm pe Nico.

Ash s-a îndreptat de spate și a apropiat sabia de gâtul alb al lui Kirkus.

— Așteptați! a strigat tânărul preot. Faceți asta pentru aur, nu-i așa? Ei bine, am aur, mai mult decât ați putea risipi într-o viață de om.

— Atunci la ce ne-ar folosi? i-a replicat Ash și, cu o mișcare aproape blândă, și-a petrecut vârful sabiei de-a lungul gâtului tânărului.

Ochii lui Kirkus s-au bulbucat. Limba i-a ieșit din gura căscată. Și-a dus o mână la gât, încercând parcă să-l vindece. Degetele i-au fost inundate dintr-odată de un stacojiu-aprins. Când sângele a țâșnit de-a binelea, Kirkus a început să se înece.

S-au uitat la el până când fiul Matriarhei a rămas fără viață.

Când s-au întors, Baracha își revenise în simțiri și încerca să se ridice în picioare. Aléas s-a minunat de rezistența lui.

— Ați terminat cu el? l-a întrebat pe Aléas,

care-l ajuta să se ridice. Acesta a dat din cap.

— Și băiatul?

— Shay Madi, a răspuns Aléas sumbru.

— Poate că a mințit, a încercat alhaziiul să ușureze situația, mai mult înspre Ash decât către ucenicul său. Dar Ash l-a ignorat și a prins a coborî treptele.

Au ajuns jos cocoțați pe acoperișul liftului.

CAPITOLUL 27 - O zi de bucurie

Bahn se bucura de mirosul de tămâie care plutea în atmosfera întunecată din templul interior. Stătea sub acoperișul înalt, boltit și fără ferestre al clădirii, într-o tăcere impregnată de murmurele joase ale călugărilor daoiști care-și împlineau ritualul, balansându-se abia perceptibil în armura pe care o purta de acum de douăsprezece ore și care cântărea deja cât greutatea unui om. Plăcile și tecile rigide, ieșite în relief, erau acoperite cu un praf cenușiu fin amestecat cu transpirație și simțea mâncărimi în locurile în care pielea de pe interior din care era lucrată armura se freca de propria lui piele lipicioasă. Era conștient de cât de neplăcut le putea mirosi celor din jur, dar se și bucura de asta, de asemenea. Îl putea ajuta să mascheze urmele mirosului de sex.

Soția lui părea bucuroasă că reușise s-o facă în sfârșit, deși ceremonia de numire a fiicei lor începuse deja în absența lui. Marlee știa să aprecieze aceste breșe pe care Bahn și le făcea în programul de la Scut pentru a trage o fugă acasă, nu în ultimul rând pentru că asta semnifica o pauză de luptă.

O parte din Zidul Kharnost se prăbușise în cursul săptămânii anterioare, anticipând o nouă rundă a atacurile de infanterie din partea mannienilor care căutau să profite de acest semn de slăbiciune în apărarea cetății. Khosienii, la rândul lor, s-au străduit să-i țină la distanță pe invadatori cât mai mult timp posibil pentru a-și repara cât mai bine spărtura produsă. Bahn însuși nu a fost implicat până acum în lupta de o săptămână de apărare a zidului. S-a aflat acolo în calitate de ordonanță a Generalului Creed, rolul său fiind acela de a observa și de a se ține deoparte de bătălie. Când mannienii atacaseră din nou noaptea trecută, Bahn staționase cu echipa de comandă la cel de-al doilea zid, de unde privise prin întunericul adânc cum bătălia își pierdea din forță sau pendulase în jurul celei mai recente spărturi și deasupra parapetului înalt. Percepuse ca prin ceață lupta care se dădea în bezna luminată de flăcări și în izbucnirile bruște de strălucire, de umbră și lumină când semnalele luminoase brăzdaseră cerul, asemenea visului avut odată despre siluetele omenești care cădeau arzând din stele.

Bahn nu făcuse nimic toată noaptea cu excepția acestei supravegheri tăcute și a trimiterii regulate de mesageri la Ministerul de Război cu rapoarte despre situația apărării. Din când în când răspundea câte unui comentariu venind de la echipa de comandă sau își manifesta aprobarea față de câte o glumă macabră pe care o făceau ceilalți în încercarea de a detensiona atmosfera. Cu toate acestea,

era al șaselea atac prelungit în tot atâtea nopți, și Bahn se simțea deja epuizat. În timp ce soarele răsărea înspre est, peste umărul lor stâng și peste zidul mărginaș care proteja pe partea aceea coasta Lansway, dușmanii se retrăseseră, luându-și cu ei răniții, iar asaltul încetase din fericire.

Un nou peisaj se ivise după retragere: unul spart și deformat, cu siluete în mișcare răspândite peste tot, deși era o mișcare fragmentată și epuizată, și nedirecționată. Bahn îi văzuse pe oamenii din oraș împleticindu-se în jur alături de tovarășii de luptă, de parcă erau beți— unii probabil că și erau— sau prăbușindu-se în genunchi în noroi sau pe dalele pătate de sânge de pe parapet. Unii chemau zorile, sau îi strigau pe ceilalți, sau râdeau, pur și simplu râdeau. Cu larma luptei acum stinsă, Bahn se simțea de parcă un vânt puternic se năpustise asupra lui în toate acele ore lungi de întuneric și vigilență, pentru ca apoi să se stingă brusc. Ascultase țipetele îndepărtate ale pescărușilor mereu flămânzi. Se uitase la celelalte chipuri descompuse din echipa de comandă și le susținuse privirile lipsite de expresie.

Înghețat pe dinafară și amorțit pe dinăuntru, Bahn urcase Muntele Adevărului ca să-i raporteze Generalului Creed, bătrânul care stătea treaz în camerele sale ministeriale, cu perdelele încă trase, cu lămpi de gaz scânteind în colțuri, arătând de parcă n-ar fi dormit deloc. Dușmanul fusese respins cu prețul vieții a șaizeci și unu de soldați, îl informase Bahn.

Unii nu fuseseră încă descoperiți. Mulți alții suferiseră doar răni. Reparațiile la zidul spart erau aproape finalizate, deși era îndoielnic că îl puteau reface altfel decât temporar.

— Foarte bine, spusese Creed cu o voce obosită, cu spatele întors către Bahn, adâncit în fotoliul lui de piele.

Știind că era deja târziu, Bahn zăbovise la Minister doar cât să-și curețe de funingine fața și mâinile. Ceruse de asemenea niște pâine cu brânză de la bucătărie, pe care le-a mâncat la trap, în timp ce cobora dealul către apropiatul Cartier al Bărbierilor, în zori străzile fiind pline de viață, aproape festive, cum erau și trecătorii lor în finalul unui asemenea atac.

Templul familiei sale se afla în acest cartier — cei din familie pe linia lui Bahn, în această zonă unde s-a născut și a crescut. Pe strada Quince, prostituatele erau încă la datorie după noaptea precedentă, încercând să atragă soldații care hoinăreau departe de ziduri și care erau ațâțați de pofte ca urmare a relaxării de după luptă și a vărsării de sânge.

În timp ce Bahn trecea pe lângă femei, câteva îl strigaseră pe nume, cele mai în vârstă, care încă și-l aminteau din tinerețile lui. Le salutase din cap cu un zâmbet subțire și mersese mai departe. La intersecția lui Quince cu Abbot îi atrăsese atenția o fată anume. Stomacul i se strânsese la vederea ei. Îl recunoscuse și ea, și nu după mult timp, ci doar după câteva zile care trecuseră, în timp ce-și îndrepta spatele ca să-și scoată în evidență sânii mici și privea pe sub genele

dese.

Atât de tânără, se gândise Bahn cu ceva în el ce semăna a disperare.

Își promisese lui însuși, pentru prima și ultima dată, că n-o să mai facă asta. Și Bahn mersese înainte cu intenția clară de a ignora fata. Întorsese capul doar să schițeze un salut, dar buzele fetei se deschiseseră să vorbească și el le văzuse culoarea, de un roșu discret, și se oprise.

Apropiindu-se, văzuse iritația roșiatică din jurul nărilor de la atâta dross inhalat și privirea pierdută, de drogată. Părea mai slabă decât la ultima lor întâlnire.

— Ce mai faci? o întrebase Bahn pe fată, cuvintele părând a fi spuse pe un ton blând, deși vocea îi era tensionată din cauza sângelui care-i pulsa cu putere.

— Bine, îi replicase ea, și privirea ei înfometată o întâlnise pe-a lui, ațâțându-i dorința și-așa puternică.

Ochii îi zăboviseră peste umerii ei palizi, pe pielea fină de pe piept, de sub decolteul adânc al rochiei. Preț de-o clipă, se gândise cum i-ar savura cu gura sânii mici.

Bahn o trăsese pe-o alee din spatele clădirilor înșirate la stradă, simțul timpului reducându-se brusc la o serie de imagini fragmentate și discontinue, asemenea celor din luptă; consumat cu totul de nevoia de a-și goli în ea pofta frenetică, împreună cu disprețul de sine care sigur avea să capete forță ulterior, și cu acele imagini, și sunete, și mirosuri care îl împresuraseră pe tot parcursul acelei nopți

sângeroase și a celor dinaintea ei, și cu sentimentul de vină, de asemenea — de rușine, chiar — față de rolul său de cocoloșit în acest război, cu conștiința autoconservării sale în timp ce privea, ceas după ceas, bărbații și tovarășii murind pe câmpul de luptă pe când el nu era decât un spectator pasiv.

Se eliberase de toate acestea în acele momente prețioase de risipire de sine, iar apoi, copleșit de o epuizare goală, îndesase în mâna fetei punga cu toți banii pe care-i avea la el. Bahn intenționase să-i mai spună ceva fetei. Ea îi zâmbise scurt, cunoscând felul de a reacționa al bărbaților. Preț de o clipă, Bahn se simțise iarăși un băiețandru.

Acum, în vreme ce călugării își continuau psalmodierea, și cu senzația trupului fetei încă strâns lipit de al său, Bahn și-a dat seama că tremură ușor, poate ca o reacție de șoc după noaptea dinainte, sau poate după evenimentele ceva mai recente. Tremura în aerul stătut al templului lângă soția lui, lângă fiul său, lângă ceilalți membri ai familiei, veniți astăzi să asiste la ceremonia de numire a fiicei sale, și se gândea, într-un soi de panică, „Sfinte Nebunule, unde mi-a fost capul?”

Totul se întâmplase la lumina zilei, într-o zonă în care mai putea fi încă recunoscut de localnici. Îl putea vedea oricine mergând alături de fată, oricine care s-o cunoască și pe Marlee. Ce s-ar face dacă fata i-a dat vreo boală? Cum ar putea explica asta?

„Sunt în ghearele unui demon”, și-a spus Bahn sieși. S-a uitat în jur de parcă ar fi fost

uluit de acest gând și a văzut în partea cealaltă, într-o firidă întunecată de pe zidul opus, o statuetă de aur a Marelui Nebun îngenuncheată în contemplație, subțire, și pleșuv, și arătos, rânjindu-i cu gura până la urechi.

Bahn a inhalat mirosul înțepător din atmosferă, având nevoie de multe minute până să se oprească din tremurat. „Niciodată”, și-a jurat sieși, și gândind asta cu convingere a simțit cum i se liniștește pulsul.

„E din cauza războiului acestuia”, s-a gândit el. „Îmi corupe spiritul, așa cum corupe tot ce atinge.”

Ca într-un fel de acord tacit, armele de pe Scut au deschis focul chiar atunci, într-o răpăială de sunete constante. Câțiva copii și-au întors capetele cu interes; restul congregației a rămas nemișcată. Poate că armele anunțau un alt atac mannian după un scurt moment de respiro. Poate că era, pur și simplu, începutul unei zile obișnuite la Scut. Bahn nu se simțea tentat să-și bată capul cu asta chiar acum. Nu se punea problema să-i ducă lipsa pe ziduri până-ntr-acolo.

Înaintea familiei sale reunite, trei călugări ai Căii stăteau în jurul marginilor de piatră ale unui foc care ardea dedesubt. Era un foc mic, dintr-o mână de cărbuni care ardeau mocnit, abia fumegând. Peste cărbuni era un morman de frunze de mymar, galbene și răsucindu-se în interior dinspre marginile zimțate, fumul lor având o nuanță albăstrie și răsucindu-se în aer în jurul siluetei dragi a fiicei sale, care era

ținută de călugări deasupra aceluiași foc, în timp ce psalmodiau și își mișcau mâinile circular, astfel că fata se rotea odată cu ele, înfășurată într-o bucată de pânză. „Nu plânge”, a observat Bahn, iar fiica lui a tușit din plămânii ei mici din cauza fumului care plutea în jurul ei, clipea din ochi către călugărul mai în vârstă— bătrânul Jerry, care se afla aici încă de când Bahn era copil— și analiza smocurile albe ale bărbii acestuia.

Fiica lui trecuse de primul an și era sănătoasă și frumos dezvoltată. Pentru mercieni, acesta era un moment de bucurie, clipa în care copilul primea în sfârșit un nume. În cazul fiicei sale— care, încă de când învățase să meargă de-a bușilea, avea tendința de a da buzna peste tot în trap rapid— numele avea să fie Ariale, după calul legendar cu aripile la picioare. Marlee însăși a dat de știre că era un nume perfect pentru fată, dar Marlee considera că toate lucrurile amuzante din viață sunt potrivite și bune. Lui Bahn i-a trebuit ceva timp să se obișnuiască cu ideea de a-și numi fiica după un cal.

Ariale Calvone. Era un nume bun, a hotărât el acum, zâmbind, iar zâmbetul acesta l-a ajutat să se regăsească pe sine așa cum n-a reușit s-o facă în ultimele zile.

Cei prezenți astăzi proveneau mai mult din familia lui Marlee: mama ei, unchii și mătușile, comercianți și soldați în primul rând, pe câțiva dintre ei Bahn necunoscându-i mai deloc și cu care abia dacă s-a întâlnit din ziua în care s-a unit cu Marlee. Ca familie, arătau bine în

hainele lor elegante, fiecare ținându-și spatele drept cu aceeași demnitate cu care o făcea și Marlee.

Prin comparație, rudele lui erau puține la număr și contrastau cu ceilalți prin înfățișarea lor neglijentă și prin hainele lor ponosite, totuși cele mai bune pe care le aveau pentru asemenea ocazii. Mama lui nu era acolo, fiind fără îndoială ocupată să repare încălțăminte și articole din piele în micul ei atelier, care servea și de locuință, de pe strada Adobe, nu prea departe de aici, de fapt. Bahn nu se așteptase ca ea să vină și nici n-ar fi fost în avantajul mamei faptul că au ales acest templu de familie al copilăriei lui pentru ceremonia de azi. Propriul lor templu local din nordul orașului a fost închiriat în întregime cu mult timp înainte.

Mătușa lui, Vicha, era însă acolo, cu sălbaticul ei păr negru prea puțin aranjat pentru această ocazie și cu cele două fiice, Alexa și Maureen, ambele pe atât de blonde pe cât era ea de brunetă, cu toate încă în doliu după moartea lui Hecelos, soț, tată și meșter dulgher, dispărut pe mare când convoiul lui de grâne— cel pe care vasele din Al-Khos se străduiau din răsputeri să-l înlocuiască— s-a scufundat la întoarcerea din Zanzahar cu cinci luni înainte. Un om bun, după cum a considerat Bahn întotdeauna.

Și Reese era acolo, fascinantă prin frumusețea ei de roșcată, deși ochii îi erau încercănați ca și cum nu ar mai fi dormit de mult. Los nu era cu ea, slavă lui Erēs.

Un călugăr tânăr a ieșit din umbră și a început să se învârtă în jurul membrilor familiei cu un aeslo de lemn în mână, pe care l-a lăsat să se deschidă cu un clichet înainte de a-și scutura încheietura pocnind cele două părți ale lui ca pe maxilarele gurii, iar și iar, într-un ritm lent și meditativ. În mâna cealaltă purta o cutie a milei goală, ca să ceară milostenie în schimbul ceremonialului pe care-l desfășurau în ziua respectivă. Cu o expresie solemnă pe chip, membrii congregației au pus îndatoritori monede în vas când ajungea în dreptul lor.

Când călugărul a ajuns la Bahn, acesta și-a dat seama că îi dăduse toți banii prostituatei și că nu avea la el nici măcar o monedă. A fost nevoit să îndruge o scuză către tânărul ras în cap. Pe Bahn îl irita, oricum, această întrerupere permanentă a ceremonialului. În tinerețea lui, puteai pur și simplu să lași ce aveai de dat la sfârșitul serviciului religios, în drum spre ieșire. Dar se pare că timpurile s-au schimbat, chiar și aici.

Marlee a scos o monedă din punga ei și a oferit-o. L-a întrebat din priviri dacă era totul în regulă, simțindu-i tensiunea, și el a dat din cap în semn că da, i-a pus o mână pe spate și a tras-o mai aproape.

Călugării le purtau acum fiica pe sus. Psalmodiau în vechea limbă khosiană, sunetele fiind la fel de ușoare și fluide asemenea apei clipocind printre pietre. I-au pronunțat numele pe care-l primise și s-au rugat să primească cele Nouă Binecuvântări în timpul unei vieți

lungi și îmbelșugate de muncă rodnică. Micuța Ariale a chicotit când au coborât-o din nou, lovind cu picioarele în veșmintele lor bogate. Bătrânul călugăr Jerv a zâmbit uitându-se în jos.

Era posibil ca într-o altă viață Bahn să fi săvârșit ceremonia aceasta pentru copilul altcuiva. Mama lui și-a dorit întotdeauna ca el să devină călugăr, fiind cel mai mic dintre cei trei copii ai săi, fratele mai mare, Teech, fiind deja implicat în meșteșugul reparării încălțămintei și articolelor din piele, iar mijlociul, Cole, înrolându-se de tânăr în armată împotriva voinței lor.

Bahn ar fi putut fi potrivit de călugăr pentru că în adâncul inimii era un om bun. Rezultatul unei griji materne excesive, tatăl său l-a susținut mereu în felul său liniștit. Dar dragostea lui Bahn pentru Marlee l-a îndepărtat de traseul respectiv.

Cu câțiva ani în urmă, fratele lui cel mai mare a murit din cauze necunoscute, dându-și brusc duhul în timp ce lua cina. O boală de inimă, cum a suspectat vraciul locului. Nu mult după aceea, celălalt frate, Cole, soțul lui Reese, și-a părăsit familia, deopotrivă cu cauza Bar-Khosului. Cu doi fii dispăruți așa curând de lângă el, tatăl său, copleșit de jale, s-a prăpădit de durere în mai puțin de un an. Mama lui Bahn a continuat să lupte pe cont propriu, resentimentul ei mocnit și nedeclarat față de Bahn, singurul fiu care i-a rămas, transformându-se în lunile următoare în animozitate deschisă la adresa lui. Îl șfichiuia

frecvent cu remarci menite să-i declanșeze sentimentul de vinovăție. Îl compara des cu cei doi fii pe care-i pierduse deja. Dădea impresia că ea consideră că Bahn e oarecum responsabil pentru condiția nefericită a fraților săi și că a atras asupra lor nedreptățile Destinului pentru că a fugit de preoție.

Și acum ce era? Bahn chiar se întreba în sinea lui. Un soldat, da, deși cu siguranță nu un luptător.

Doar viața de familie îi dădea lui Bahn siguranța de a fi realizat ceva pe drumul pe care o apucase alături de Marlee. Se străduia din greu să fie un soț bun, un tată bun, astfel că faptul că le înșela încrederea îl durea chiar mai tare decât cuvintele mamei lui.

„Ei bine, gata, s-a gândit el. O să țin familia asta unită indiferent cât m-ar costa."

După încheierea ceremoniei și după ce fiica le-a fost înapoiată îmbujorată de atâta agitație, cu mirosul de fum încă adiindu-i în părul ei moale, familia s-a strâns în piața mică din afara templului, în lumina puternică a soarelui, pe care aproape o uitaseră în intervalul petrecut înăuntru. Aveau să meargă cu toții la casa mătușii lui, la câteva străzi distanță, unde avea să se țină o petrecere de familie cu alimente puse la dispoziție de toată lumea, în cantități oricât de infime ar fi reușit să facă rost de ele.

Reese mergea împreună cu Bahn și familia lui. Se agita pe lângă Ariale și Juno, fiind la fel de jucăușă cu amândoi. Ea și Marlee sporovăiau despre ceremonie, împărtășind

impresii, în timp ce zgomotul armelor vuia în sud atât de consecvent și regulat, că Bahn putea spune că era doar schimbul zilnic de focuri dintre părțile adverse. Poate că mannienii renunțaseră deja la momentul respectiv, s-a gândit Bahn, și chiar își dorea să se fi întâmplat asta.

El și Marlee mergeau la braț, în timp ce Reese le ducea fata în brațe, iar fiul lor se ținea după ei. Marlee s-a uitat la el de parcă ar fi vrut să spună: „Ei bine, întreab-o”. A dat din cap.

— Ai mai primit vești de la Nico? a întrebat-o pe Reese, iar ea a ridicat-o mai bine pe Ariale pe șold înainte de a răspunde.

— A sosit o scrisoare săptămâna trecută, pe jumătate scăpată în mare, după cum arăta. Nu mi-am dat seama ce spune, dar da, era de la Nico. Măcar atât mi-am putut da seama luându-mă după scrisul de mână oribil.

— În sfârșit, vești bune, a spus Marlee. Chiar dacă n-ai putut-o citi. Sunt sigură că-i merge bine... pe oriunde o fi. Și Marlee și-a lăsat cuvintele în derivă în speranța că Reese le va spune mai multe despre unde plecase fiul ei, dar n-a făcut-o.

Părăsind piața, au văzut un călugăr acoperit ghemuit la pământ cu un vas în fața lui. Bărbatul era de vârstă mijlocie și s-a ridicat în picioare când a văzut grupul apropiindu-se, apoi le-a ieșit înainte, binecuvântându-i și zornăindu-și vasul în fața lor. Cu excepția mantiei murdare, nu arăta mai deloc a călugăr. O cicatrice proaspătă îi brăzda fața de la frunte

până la bărbie. Nu se mai răsese în cap de câteva zile.

Un alt călugăr fals, și-a dat seama Bahn. Încă de când consiliul declarase cerșetoria interzisă cu excepția motivelor de ordin religios, mulți oameni disperați apelau la portul rasei, se rădeau în cap și se dădeau drept călugări, așa cum o făcea și cel de față.

Ce rușine, s-a gândit Bahn, furia mocnită izbucnind brusc și inexplicabil în sinea lui.

— Fiți binecuvântați, a rostit cu blândețe bărbatul în rasă neagră, cu câteva monede zornăindu-i în vas.

Bahn l-a dat la o parte din drum, împingându-l mai tare decât ar fi vrut. Un strigăt de surpriză a ieșit din gâtlejul falsului călugăr, în timp ce vasul i se rostogolea la pământ, iar monedele se împrăștiau pe jos strălucind în soare.

Toți membrii familiei s-au oprit să se uite lung la Bahn. Chiar și fiul său Juno a clipit cu ochii ridicați spre el.

„Îmi pare rău, s-a gândit Bahn să le spună tuturor. I-am văzut pe oamenii noștri murind noaptea trecută în timp ce voi toți dormeați fără grijă în paturile voastre tocmai datorită lor. Iar apoi, în dimineața asta, i-am tras-o unei prostituate tinere contaminate probabil cu vreo infecție, împinsă la asta de sărăcie și de nevoile denaturate ale unor soți neînfrânați ca mine.”

Dar n-a făcut-o, nu în ziua aceea. A afișat, în schimb, zâmbetul de scuză al unui soț bun, al unui tată bun, și-a luat fiul de mână și și-a văzut de drum.

CAPITOLUL 28 - Shay Madi

Torționarului-șef îi plăcea munca lui. Cel puțin așa i se părea lui Nico, în timp ce bărbatul îndesat l-a tras cu brutalitate din țarcul închis de sub arenă, rostind când și când cuvântul „rōshun” cu buzele lui grase, mânjite, de parcă era cel mai mare blestem posibil. Biciul lui i-a sfârtecat de două ori spinarea lui Nico, deși acesta abia dacă a simțit ceva. Nu era decât încă o durere adăugată celor multe dinainte.

— Înăuntru cu tine, a mârâit el, în timp ce-l împingea printr-o ușă cu gratii ruginite. Nico s-a împleticit pe un culoar îngust, închis cu gratii, pe care l-a văzut că duce spre o altă ușă glisantă, care acum era deschisă la rândul său din exterior.

Un gardian l-a împuns printre gratii cu un baston cu ținte tocite, dar dureroase, obligându-l pe Nico să intre în cușca aflată de cealaltă parte.

S-a împiedicat de un trup aplecat și s-a rostogolit la podea, țipând din cauza noului val de durere care-i zvâcnea în mâna zdrobită.

Nico simțea doar durere peste tot și era deja într-o stare febrilă din cauza asta. Ochiul stâng i se umflase și era de nedeschis; nici măcar nu-și mai dădea seama dacă globul ocular mai era acolo. Buzele îi erau ca o masă de carne umflată. Majoritatea dinților din față erau sparți sau lipseau. Îl durea până și să respire.

Ușa s-a închis cu zgomot în spatele lui și a fost încuiată de unul dintre gardieni, în timp ce torționarul-șef le-a strigat râzând celorlalți

nefericiți închiși în cușcă:

— Faceți-i loc neînfricatului rōshun, a spus el. Poate că, dacă vă purtați frumos cu el, vă va salva pe toți.

Nico s-a încolăcit ca o minge și a rămas jos tremurând. Își mirosea propria duhoare și, peste ea, și pe a multor altora. Cușca era plină de bărbați și femei care-și așteptau moartea.

A simțit o mână care i se așază pe braț. S-a uitat cu singurul ochi rămas teafăr la fața unui bărbat care privea în jos spre el cu îngrijorare.

— Ia, a spus el încetișor, întinzându-i un cancioc de apă. Nico a sorbit și s-a înecat instantaneu. Ușurel, l-a liniștit bărbatul. Nico a mai băut încă puțin.

A încercat cu grijă să se ridice, doar ca să respire ceva mai ușor. Aproape imediat, și-a simțit coastele săgetate de durere. A început să gâfâie.

Bărbatul l-a ajutat, iar alți câțiva i-au făcut loc ca să se sprijine cu spatele de gratiile cuștii. A observat că bărbatul avea capul ras și purta o rasă neagră.

— Da, sunt călugăr, i-a răspuns celălalt, ghicindu-i uimirea.

Nico a dat slab din cap. Era singura mulțumire de care se simțea în stare. S-a uitat de jur împrejur la spațiul acela închis și a văzut că toți sunt cu ochii pe el. Și-a lăsat privirea în jos către podeaua de pământ acoperită cu paie.

Un vuiet s-a auzit din arena aflată deasupra, sunetul înăbușit trecând printr-o poartă grea aflată la capătul altui culoar cu gratii. O femeie întinsă pe jos a gemut în praf.

— Fie ca Dao să te păzească, i-a spus preotul lui Nico, atingându-l iarăși ușor pe braț. Atingerea era liniștitoare, caldă. Călugărul s-a întors cu spatele ca să vadă de femeie și să-i ofere și ei puțina ușurare pe care o putea da.

Nico și-a strâns brațele în jurul trupului, mișcându-și membrele pe cât de încet posibil. Și-a forțat mintea să se concentreze asupra respirației. De câte ori dădea afară aerul din plămâni, se gândea la agonia pe care o emana propriul corp. Când trăgea aer în piept, se gândea la liniște.

După o vreme, s-a părut că funcționează— sau cel puțin atât cât să poată raționa limpede. Gândurile erau bune acum. Îl puteau duce departe de locul acesta.

Așa că și-a lăsat mintea să hoinărească. S-a gândit la însoritul Khos, la căsuța lor, la mama lui. Își dorea s-o poată vedea acum mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

Timpul a trecut pe nesimțite. Gratiile cuștii au zăngănit înapoia capului său. Era din nou torționarul-șef.

— Aia urmează, a decis bărbatul și a arătat spre femeia care tocmai primea ajutor din partea călugărului. Și celălalt, călugărul.

Alți gardieni i-au împuns pe prizonierii aleși cu bastoanele lor țintate, deși păstrau o distanță precaută dincolo de gratii.

— Sus, sus! au strigat ei.

Călugărul a ajutat-o pe femeie să se ridice în picioare, ținând-o încă aproape de el. O ușă exterioară s-a deschis înspre cușcă. Au pășit împreună pe culoarul care ducea către poartă.

Gardienii s-au apropiat de culoarul cu gratii și au întins înăuntru mâinile acoperite cu mănuși de piele. I-au smuls femeii toate hainele până a rămas goală sub privirile lor. Vânătăi roșietice îi acopereau corpul pe alocuri. Urme de mușcături, de asemenea. În ceea ce-l privește pe călugăr, el avea voie să-și păstreze pe el veșmintele, astfel încât mulțimea să-și dea seama ce este.

I-au întins călugărului o sabie și un scut rotund mic. El le-a aruncat pe amândouă la pământ.

— N-o să lupt, a spus el hotărât.

Gardienii au început să înjure și să-l împungă și mai tare cu bastoanele. Dar el a continuat să refuze să ia arma sau scutul. Dincolo de poartă, mulțimea tălăzuia nerăbdătoare. Gardienii au renunțat să-l mai convingă și i-au legat sabia și scutul de încheieturi, unde le-a lăsat să atârne fără niciun folos. Mâinile îi tremurau, deși se ținea drept.

Poarta s-a deschis și lumina palidă a zilei a pătruns în cușcă. Nico nu reușea să vadă nimic afară, orbit de lumina bruscă.

Atât femeia, cât și bărbatul erau împinși să treacă prin poartă. Care s-a închis în urma lor, iar mulțimea a început să vuiască.

Nico a resimțit zgomotul direct în stomac. Aproape că i-a destins vezica. S-a abținut, învingându-și nevoia de a urina. Din fericire, după câteva clipe, senzația s-a diminuat.

— Ce-o să se întâmple cu ei? a întrebat un alt tânăr, cu vocea gâtuită de emoție. Nu a adresat

întrebarea cuiva anume.

Dar plutea în aer, atrăgându-le atenția tuturor.

— Vor muri, s-a auzit o altă voce. Un bărbat de vârstă mijlocie, stând alături de alți trei— soldați, după cum o arătau cicatricile și tatuajele care săreau în ochi și atitudinea lor impasibilă, ca și cum ar fi stat de multe ori să-și aștepte moartea în felul acesta.

Păreau khosieni.

Din trupele speciale, a ghicit Nico. Știa din povestirile tatălui său cum acei luptători subterani erau uneori prinși când tunelurile se prăbușeau în urma lor.

Soldatul s-a uitat fără milă la tânărul din fața lui.

— Bărbați cu arme de oțel îi vor măcelări ca pe niște animale. Sau s-ar putea să fie sfârtecați de animale înnebunite de foame.

Tânărul și-a întors privirea în lături, mușcându-și buzele.

— Există întotdeauna o șansă, a spus altcineva, o femeie cu vechile cicatrici ale înfierării pe ambii obraji. Dacă te lupți suficient de bine, se poate ca mulțimea să te cruțe.

Soldatul a pufnit, iar Nico a înghițit cu noduri. S-a gândit la femeia care era deja acolo, netrecută de douăzeci de ani și speriată de moarte. Putea fi Serèse, sau oricare altă fată pe care o cunoscuse acasă. Ce fel de lume era asta, în care oamenii erau înnebuniți să vadă alți oameni măcelăriți doar pentru propria distracție?

Din afară s-a auzit un strigăt. Femeia.

Stadionul a amuțit.

Suspinele prin care cerșea îndurare au răsunat în cușcă— apoi s-au oprit brusc. Toți cei dinăuntru s-au uitat în podea doar ca să-și evite unul altuia privirea, chiar și soldatul înverșunat.

Călugărul striga ceva. Nico nu a înțeles ce, deși cuvintele erau furioase și pline de patos. A urmat un sunet, precum cel din prăvălia unui măcelar, apoi altul. Mulțimea nu a mai vuit de data asta.

Nico și-a acoperit capul cu un braț, căutând parcă să se ascundă. Odată cu fiecare bătaie de inimă simțea durerea care-i pulsa din fiecare rană. A căutat iarăși alte lucruri la care să se gândească, doar pentru a-și ține mintea ocupată.

S-a gândit la Ash și la faptul că maestrul lui nu a venit să-l salveze de la oroarea care i se întâmpla acum.

Sau poate că a făcut-o, s-a răzgândit Nico, și acum zace mort, răpus fiind în tentativa lui.

Dar Nico a refuzat să creadă asta. Considera, de fapt, că bătrânul este invincibil, o forță a naturii— și nu puteai ucide o forță a naturii, ci doar să aștepți să treacă. *Atunci unde ești?* și-a admonestat maestrul.

Poate că Ash nu a încercat deloc să vină după el. Poate că un aspect anume al codului rōshunilor îi interzicea o asemenea încercare de salvare a lui. Codul nu permitea acte de revoltă personală, așa încât poate că nu îngăduia nici acte de salvare individuală, nu atunci când nevoile vendetei erau imperative.

Ar fi trebuit să te părăsesc când încă puteam s-o fac, a cugetat Nico. *Ar fi trebuit să-mi încerc norocul și să mă întorc acasă în Khos, la mama.*

Preț de o clipă a blestemat ziua în care Ash a intrat în viața lui. Dar era, de fapt, o emoție superficială, pe care a alungat-o repede. Nu voia să se amărască în privința unor asemenea lucruri acum, când era așa aproape de propriul sfârșit. Faptul că l-a cunoscut pe Ash i-a prins bine. A fost vina lui că a îngăduit ca lucrurile să ajungă așa departe.

I-a venit în minte Serèse. Nico nu ar fi cunoscut-o niciodată altfel decât datorită maestrului său. Dar iarăși gândurile lui Nico au luat-o razna în sinea lui; și l-a imaginat pe prietenul său Aléas amețind-o pe fată cu farmecul și aspectul său plăcut, cucerind-o complet după ce Nico n-avea să mai fie. Își imagina cum aveau să-și amintească amândoi de bietul Nico— cum le-a fost prieten odată, cu mult timp în urmă, un flăcău ciudat, dar cu o inimă bună; și cum era o amintire cumplită, chiar și după atâta timp, să te gândești la teribila lui moarte. „Ar fi trebuit să ne străduim mai mult să-l salvăm”, aveau să spună ei, înainte de a se întoarce în patul lor plăcut ca să-și liniștească regretele.

Mai multă amărăciune, și-a dat seama Nico. Nu-i stătea în fire așa ceva, sau cel puțin asta a crezut mereu despre el. Dar mama putea fi astfel uneori. Poate că era adevărat ce spuneau oamenii, iar părinții își puneau amprenta asupra ta, indiferent cum ar fi stat lucrurile.

Afară, cineva se adresa mulțimii: o voce de femeie, puternică și imperativă. După cum suna, părea să fie a Matriarhei înseși. Le spunea ceva despre rōshuni. Nico și-a dat seama că vorbea despre el.

Dulce Erès, încă nu se simțea pregătit. Se întreba dacă va fi vreodată. S-a apropiat un gardian care l-a împuns printre gratii în coastele deja rupte. A tresărit de durere, ținându-și încă brațul să-i acopere capul. Un alt gardian l-a lovit brusc peste spate.

— Foarte bine! a izbucnit Nico, făcând un efort să se ridice.

L-au forțat s-o ia pe culoar, unde o robă neagră i-a aterizat la picioare. L-au obligat și s-o îmbrace, efortul făcându-l aproape să leșine de durere.

După care i-au dat o sabie scurtă și un scut. Un gardian i-a prins scutul de antebraț, deasupra mâinii zdrobite. Oamenii erau tăcuți și metodici făcându-și treaba, asemenea unor negustori obosiți, bucuroși că se termină ziua de lucru. Nimeni nu-l privea în ochi, după cum a observat.

— Nu te împotrivi prea mult, i-a sugerat unul dintre gardieni, vorbindu-i aproape de ureche. Lasă-i să te dea gata repede.

Intrarea s-a căscat în fața lui, luând proporții colosale din cauza luminii. Nico și-a acoperit ochii. Spaima îi curgea în vine, paralizându-l de neliniște, în timp ce-i făceau vânt pe poartă.

Soarele strălucea deasupra, umbrit de câțiva nori mici. Ceața pe care o zărise pe drumul

către Shay Madi se ridicase de acum, deși nisipul se mai simțea încă umed la picioare. Un miros de carnagiu plutea în aer: îi stăruia pe limbă, în cerul gurii. A văzut dâre de sânge pe nisip, ducând spre diferite porți închise înșiruite de-a lungul pereților.

Nico a privit în jur la miile de fețe aflate în expectativă în tribune. Preț de o clipă infimă, căutăturile lor au părut să-l devoreze chiar acolo, pe loc. Cineva a slobozit un hohot de râs, apoi râdeau cu toții, un vuiet de hohote asemenea unui coșmar devenit realitate. Nico s-a făcut mic în sinea lui. Rușinea i-a biruit panica.

— Ai venit să ne omori, micule rōshun, a strigat o voce, și el s-a întors cu fața către Matriarha însăși, care stătea în loja regală, înconjurată de Acoliți și preoți. Acum trebuie să plătești pentru eșecul tău.

Tăcerea s-a așternut peste spațiul vast al stadionului. O umbră a trecut peste nisip: păsări— corbi negri— rotindu-se deasupra capetelor.

O poartă a început să se deschidă încet de cealaltă parte a spațiului aceluia închis. A auzit zgomotul pocnitorilor. Flăcările au luminat interiorul îngust al culoarului.

O haită de lupi a năvălit în arenă. Nico a făcut involuntar un pas îndărăt.

Soldații stăteau înșiruiți de-a lungul zidurilor de piatră ale arenei, care erau prea înalte ca să se fi putut cățăra pe ele. Poarta din față era acum bine închisă.

Nico a numărat șase lupi. La început s-au

mișcat oarecum derutați, dar apoi l-au observat. S-au înșiruit la extremități, în jurul arenei, dar barându-i trecerea.

Nico a înhățat mânerul sabiei scurte. A ridicat lama, verificându-i greutatea. Era o armă obișnuită, mai grea înspre vârf. Baracha îi punea uneori să se antreneze cu asemenea săbii rudimentare.

I s-a părut că zărește mișcare și s-a întors la timp să vadă un lup năpustindu-se spre el, aruncând în aer nisipul cu picioarele, cu limba atârnându-i pe afară.

Nu avea unde să fugă. Nico și-a îndepărtat picioarele ca să-și țină echilibrul și a ridicat scutul. A avut nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabil ca să stea locului și să înfrunte animalul asmuțit; era, probabil, cel mai hotărât act al vieții sale.

A rotit sabia, aproape dezechilibrându-se de forța mișcării. Lupul și-a arătat colții și s-a îndepărtat, lăsând după el duhoarea de animal.

Altă mișcare iute din dreapta. Din nou, cu frenezie, a rotit sabia, ratând lovitura doar pentru că animalul s-a ferit din calea lui.

Alți trei lupi se apropiau acum încet chiar din față. Sudoarea a început să curgă de pe el, ca și cum i-ar fi făcut cineva un duș cu apă călduță. Nico s-a tras înapoi către poarta închisă. Mulțimea a vociferat în așteptare.

Undeva în spatele minții, i-a apărut brusc un loc liniștit, un colț al detașării în care s-a retras fără ezitare. Și-a oxigenat mintea, și asta i-a oferit suficient calm cât să se întrebe ce aveau de câștigat oamenii ăștia de pe urma unui

asemenea măcel. Ecourile râsului mulțimii încă îi răsunau în creier. Și-a amintit de timpurile îndepărtate când era elev, iar copiii râdeau de necazul altuia. Un râs necruțător, incisiv, lipsit de compasiune. Uneori se lăsase și el pradă unei asemenea distracții.

S-a gândit și la călugărul care s-a adresat mai devreme mulțimii cu furie. Toate miile astea de oameni, iar bătrânul acela a fost singurul teafăr la cap de aici.

Era adevărat și, pe măsură ce înțelegea asta, rușinea provocată de râsul lor îl părăsea. Se întorcea în exterior, îndreptată chiar asupra mulțimilor, astfel că a ajuns să-i fie lui rușine pentru ei— de dorința lor de a privi moartea unei alte ființe umane, ca să se distreze pe seama ei.

„Suntem cu toții niște copii răi în sinea noastră”, s-a gândit el.

Obrajii i s-au îmbujorat. A strâns cu putere din fălci, durerea dinților rupți săgetându-l până în creier. Și-a dat seama atunci că, dacă i-ar fi frică într-o asemenea situație, dacă ar fugi din fața ei, ar însemna doar să-i lase să câștige, să aibă dreptate. Mai bine să fie furios, s-a hotărât el. Să opună rezistență.

Cei șase lupi se pregăteau de atac.

Nico a ezitat doar o clipă, apoi ceva fundamental s-a declanșat în sinea lui. Antrenamentul urmat s-a îngemănat brusc cu disperarea lui.

Cu un mormăit, s-a depărtat de poartă și a pășit în față ca să înfrunte animalele cu capul înainte— cum ar fi făcut și Ash.

Un lup s-a năpustit din stânga, atât de repede că a lăsat în urmă trombe de nisip arcuindu-se în aer. S-a ciocnit cu botul de scut, ambii clătinându-se din cauza impactului, Nico recăpătând putere din agonia provocată de mâna lui zdrobită. S-a lansat împotriva altui lup care venea din dreapta, aerul șuierându-i din gâtlej în gâfâieli scurte. Lama i-a spintecat capul.

Apropiindu-se de grupul celor trei lupi, a alergat sărind puternic în nisip, pe care l-a ridicat în aer făcându-l să le intre în ochi. I-a orbit suficient cât, pentru o secundă, să ezite, scuturându-și capetele— când el era deja în mijlocul lor, lovind și spintecând cu sabia, zdrobind cu scutul, nemaisimțind din fericire nimic atunci când colții și ghearele i se înfigeau în carne.

După care Nico a devenit mult mai puțin conștient de ce se întâmplă cu el, lăsându-se cuprins de o frenezie cruntă. Știa doar că l-a oprit pe unul dintre lupi în saltul lui apelând la propriul mârâit animalic. Mai știa că l-a ciopârțit pe altul până n-a mai rămas nimic întreg din el. Știa că a fost mușcat puternic de coapsă și că, la rândul lui, și-a mușcat atacatorul la fel de puternic, timp în care sabia făcea ravagii în continuare.

Iar apoi Nico s-a pomenit în genunchi în nisip, trăgând cu putere aer în plămânii obosiți și simțindu-se terminat, pentru că-și epuizase toate forțele.

În jurul lui, lupii zăceau fie morți, fie în agonie.

Pe stadion nu se auzea nici măcar un sunet, doar respirația lui șuierătoare și cea a unui adversar de alături, lovind aerul cu picioarele cum trăgea să moară. O imagine a osândei i-a străfulgerat mintea, după care a dispărut.

Nico nu-și mai simțea propriile răni atunci când a ridicat privirea ca s-o vadă pe Matriarhă uitându-se fix la el de la celălalt capăt al distanței dintre ei. Chiar și de unde era, îi vedea gura uitată deschisă de uimire.

Nico a auzit o psalmodiere dinspre mulțime. Habar n-avea ce înseamnă.

A văzut un Acolit care se grăbea să treacă de gloată ca să ajungă la stăpâna lui. I-a șoptit ceva la ureche și, din nou, privirea ei l-a fulgerat pe Nico. A scos un cuțit arcuit de la șold și, chiar în timp ce el o privea, i-a înfipt adânc lama în pântecul mesagerului. Având cuțitul încă în mână, acum plin de sânge, s-a întors cu fața spre arenă.

— Dați-i foc, a tunat glasul ei. Ardeți-l de viu.

O furtună de proteste s-a înălțat din mulțime. Dar ea a înfruntat-o, neînduplecată.

Acoliții și-au făcut apariția pe nenumăratele porți înșirate de-a lungul zidurilor. L-au înconjurat pe Nico, îndreptându-și săbiile spre el, astfel încât să-l imobilizeze.

Nu că s-ar mai fi putut mișca. A lăsat să-i cadă sabia și s-a prăbușit pe nisip. Și-a pus capul între genunchi și a tras aer în piept. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să-și recapete suflarea.

Când și-a ridicat din nou privirea, a văzut niște bărbați care înălțau un rug chiar în

mijlocul arenei. Gardienii și soldații treceau de la unul la altul brațe pline de scânduri și bucăți de lemne îndreptându-se spre rug. În tribune, oamenii își vociferau încă dezacordul. Au forțat cordonul de soldați, unii aruncând chiar cu proiectile în ei.

Rugul se înălța din ce în ce mai mult.

CAPITOLUL 29 - Furtună în munți

Ché s-a trezit cu un gust rău în gură și cu o greutate în cap, ca și cum ar fi consumat băuturi tari, deși știa că n-a făcut-o. Erau efectele sucului de fructe de pădure cu care s-a uns pe frunte în toate acele ultime zile.

A auzit o pocnitură seacă la distanță, apoi o alta. Focuri de armă. A deschis ochii, a văzut că se înserase. Primele stele străluceau puternic deasupra capului.

Ché a slobozit un geamăt și s-a străduit să se ridice. S-a clătinat pe picioare, s-a poticnit, s-a rostogolit din nou pe spate. A gemut iar și s-a uitat în jur. Cunoștea locul acela.

Era la baza unei văi adânci. Lângă el, un tufiș se clătina în adierea vântului, plin de fructe suculente. Ché a clipit să-și limpezească privirea. Lumina zilei se estompa rapid, deși putea distinge cursul larg al râului care curgea în albia văii. Privirea a urmărit în sus cursul râului, adulmecând briza în timp ce făcea asta: praf de pușcă și lemn ars. Știa ce avea să vadă acolo.

Mănăstirea, înconjurată de pădurea de jupe.

Clădirea ardea.

În timp ce Ché privea într-acolo, limbi de foc

s-au repezit înspre mănăstire din diferite direcții: artileria care trăgea în amurg împotriva clădirilor în răbufniri de flăcări și moloz; și lunetiști, înarmați cu carabine lungi, trăgând de pe înălțimile dinspre vest.

Flăcările cuprindeau repede totul. Cu siluetele conturate în lumina lor, comandorii se deplasau în pluton intrând în pădurea de jupe. Un clopot se auzea bătând.

Stomacul lui Ché s-a strâns de foame. Era amintirea meselor luate acolo, clopotul anunțând cina.

Norii învăluiau vârfurile munților, stingând stelele una câte una.

Ché s-a oprit la marginea pădurii de jupe.

În umbra copacilor bărbații erau încleștați în lupte crâncene. A văzut săbii străfulgerate de lumina flăcărilor, iar o siluetă îmbrăcată în mantie neagră își croia drum prin mijlocul unei trupe de comando, în timp ce locotenentul le striga să-i taie calea și să-l răpună. Spre stânga, cam pe unde aprecia că ar fi intrarea principală, auzea că se întâmplă ceva și mai grozav. Sunetul oțelului acoperea pocnetul mai puțin melodios al împușcăturilor. Oamenii urlau.

A tresărit, atunci când o explozie de proporții a împrăștiat pe jumătate întunericul nopții, și s-a uitat la timp ca să vadă porțiunea superioară a turnului— unde știa că trăiește bătrânul Oshō— dezintegrându-se într-un nor de praf. Cineva a țipat în depărtare; de durere sau de furie, nu-și dădea seama.

Ché s-a retras dintre copaci. Ochii lui refuzau să mai privească distrugerea în plină desfășurare. Se uita fix la pământul dinaintea picioarelor sale luminat din când în când suficient de puternic ca să se vadă smocuri de iarbă, porțiuni de umbră. A înconjurat liziera și a venit din nou lângă pârâu.

Ché s-a întors și a mers în sus pe cursul pârâului, lăsând în spate mănăstirea.

În curând a zărit-o: coliba mică a Profetului.

— Bună, Ché, a spus Profetul în comercială, stând ghemuit în fața colibei.

Cel puțin numele lui Ché a fost adevărat, cât timp a trăit aici, chiar dacă el însuși nu a fost.

S-a oprit. S-a uitat să vadă dacă bătrânul Profet avea arme la el sau dacă se zărea vreo urmă de rōshun care să tragă cu urechea din colibă.

— Ce mai faci? l-a întrebat Profetul pe un ton blând.

O altă răbufnire a artileriei a răsunat în vale. Pământul a tremurat sub picioarele lui Ché. L-a determinat să răspundă, deși răspunsul lui nu era decât o ridicare din umeri.

Ché nu prea știa nici el ce face.

Bătrânul farlander a dat din cap și a bătut cu mâna iarba de lângă el. Ché a ezitat, ca și cum până și iarba putea să ascundă pericole. S-a așezat ușor lângă bătrânul Profet.

Împreună, se uitau la bătălia din vale.

— Ne întrebam unde-ai dispărut, a spus Profetul cu vocea lui subțire, slabă. Dar acum știm.

Ché a simțit o strângere de inimă.

— N-a fost alegerea mea, a spus el.
— Nici nu mă așteptam să fi fost. Aș fi văzut asta în tine, dacă erai genul care trădează cu ușurință.
Ché a lăsat ochii în pământ.
— Nu te judec, a spus Profetul bătându-l pe mână. Facem ceea ce trebuie să facem. Dar spune-mi, te rog— cum ți-a mers de când am stat ultima dată și am vorbit în felul acesta?
Ché s-a scărpinat pe gât. S-a gândit ce să-i spună acestui om pe care l-a cunoscut așa de bine într-o altfel de viață. Pentru o clipă, Ché s-a întrebat ce face bătrânul acum, vorbindu-i în felul acesta așa de neconvențional, de parcă erau prieteni. Dar apoi a auzit pocnetul focurilor trase în vale și și-a amintit de ce se afla aici, nu acolo.
— Când locuiam aici, a spus el, visam în fiecare noapte că aș putea fi o altă persoană. Acum *sunt* acea altă persoană și în fiecare noapte visez că redevin ceea ce eram înainte. Sunt împărțit în două de trecutul meu. Nu pot scăpa de el, oricât aș încerca să fug.
— Pui problema greșit, Ché, a spus Profetul. Nu poți scăpa de trecut. Și bătrânul farlander s-a aplecat mai mult înspre el, astfel încât Ché i-a simțit mirosul respirației. Nu poți decât să stai să te liniștești și să aștepți să-ți treacă.
— Încerc. Ché a oftat. Meditez, așa cum am fost învățat aici, dar tot cu sufletul împărțit rămân.
— Ce s-a întâmplat cu Chanul tău? l-a întrebat bătrânul, ca și cum asta ar fi avut vreo relevanță. Este la fel de puternic pe cât îmi

amintesc eu?

— Chanul meu? Vocea lui Ché era încărcată de dezgust. Dacă am avut vreodată un asemenea lucru, l-am irosit de mult cu propria-mi mână. Nu sunt cine crezi tu că sunt, bătrâne.

— Știu cine ești, a susținut farlanderul. Părea sigur pe vorbele lui.

— Atunci spune-mi și mie, a urmat Ché.

— Ești un hohot de râs, care vine din profunzimea ființei tale.

— Nu am chef de glume în seara asta.

Colțurile buzelor bătrânului au zvâcnit. S-a uitat în jos, către mănăstirea care ardea și gura i-a înmărmurit.

— Când ai venit prima dată aici, nu te-am remarcat. Nu-mi bat capul cu asemenea lucruri pentru că voi, tinerii, sunteți asemenea fluturilor de vară, veniți mereu ca să plecați. Dar am remarcat, în anumite zile, când aerul era liniștit sau când vântul bătea în direcția bună, frânturi de râsete venind dinspre curtea mănăstirii. Majoritatea râsului pe care-l aud venind de acolo este, înțelegi tu, fie reținut, fie de curtoazie. Acesta, totuși, era diferit și-mi atrăgea mereu atenția. Era— cum s-ar spune— atât de natural, *spontan*. Ca al unui copil care se bucură. Și Profetul a dat din cap, ca și cum s-ar fi aprobat pe el însuși.

— Așa că m-am întrebat… m-am întrebat pe cine aud râzând așa de bine. Și m-am gândit la toți rōshunii care erau acolo, la toți cei pe care-i știam, și nu mi-am dat seama. Așa că am așteptat. Răspunsul vine întotdeauna când știi

să aștepți suficient, ai observat asta? Și a venit. Într-o zi, maestrul tău te-a adus la mine ca să mă uit în inima ta și să-i spun ce văd. Imediat, am știut că tu ești posesorul acelui râs. Aveai un simț al umorului în tine, Ché, care le făcea în ciudă demonilor tăi.

Flăcările ieșeau acum din acoperișul aripii de nord a mănăstirii. Sala de mese ardea, iar Ché s-a gândit la miile de mese luate acolo, sporovăind sau ascultându-și tovarășii.

A întrebat încet:

— Ce mai face bătrânul meu maestru?

— Shebec? A murit.

Ché a înghețat. A simțit cum îl pătrunde un soi de amorțeală rece.

Focul se împrăștia cu iuțeală; scânteile jucau nestăvilite în aer. Șirul de copaci din mijlocul curții a prins a străluci. Din locul acesta, cei doi bărbați puteau vedea crengile superioare învălătucite în fum. Copacii înșiși se legănau în bătaia suflului.

— Vor câștiga ai tăi? Nu prea mai văd bine cu cei doi ochi ai mei.

— Tu ești cel căruia i se spune Profetul.

Buzele farlanderului au schițat un zâmbet palid.

— Rōshunii, a spus Ché, chiar știu să se lupte.

— Asta-i bine.

— N-ai de gând să li te alături?

— Cine, eu? Sunt prea bătrân ca să lupt.

Au tăcut amândoi. Cu ochii strălucindu-i, Ché privea reflexiile flăcărilor pe linia joasă a norilor. S-a gândit: „Asta a fost casa mea odată.

Cred c-a fost singura casă pe care am avut-o vreodată”.

— O să te omoare dacă stai aici, l-a avertizat.

— Știu.

O parte din acoperiș s-a prăbușit. Flăcările s-au înălțat și mai mult.

— Și oamenii mei, a spus Profetul. Și ei o să te omoare pe tine dacă o să iasă biruitori.

— Mă aștept la asta, a replicat tânărul.

Bătrânul Profet a chicotit vesel în sinea lui. L-a mai bătut o dată pe mână pe Ché.

— Atunci, mai stai cu mine un pic, a spus el, și vom vedea ce se întâmplă.

A ajuns prea târziu și știa asta.

Ash s-a cățărat mai sus, ieșind de pe ultimul nivel de locuri aglomerate, cel mai înalt și mai îndepărtat de arenă. S-a urcat pe o scară de fier ruginită care se arcuia în peretele exterior al stadionului, trecând de garguiele pătate de găinaț și de statuile celebrităților imperiale. Soldații se opriseră aici cu câteva minute mai devreme, dar acum s-au dus să facă zid în jurul elementelor celor mai turbulente din mulțime, dat fiind că oamenii au început să arunce cu rachete și să vocifereze să le fie ascultate apelurile la clemență.

Era slăbit de boală și trecuse de mult de limita puterilor. A urcat totuși, împins de groaza a ceea ce trebuia făcut. Era un singur lucru pe care-l putea face acum pentru băiat, și conștiința acestui fapt îi apăsa măruntaiele cu certitudinea ei strivitoare.

Nico se luptase bine, Ash sosind la timp ca

să asiste la confruntarea lui cu lupii. Tot timpul, cercetase stadionul în căutarea unei surse de inspirație care să-l lumineze, a unui mijloc de a-și salva tânărul ucenic. Nu îi trecuse nimic prin cap.

Speranța încolțise când Nico, împotriva tuturor așteptărilor, reușise cumva să câștige aprobarea mulțimii. Dar acum toate s-au schimbat din nou, redevenind iarăși un coșmar. Matriarha auzise de moartea fiului ei, asta era cât se poate de clar, și dorea să-și descarce nevoia de răzbunare pe băiatul acesta, în fața tuturor. Acesta era felul de a jeli, răbufnirea de violență. Era doar vina lui, și-a dat seama Ash. El a atras soarta aceasta asupra băiatului.

Dedesubt, în arenă, au înălțat un postament deasupra rugului, iar Nico era legat de el chiar în acel moment. Părea neatent la ceea ce îi făceau, având fața pironită spre cer. Capetele celor trei lanțuri lungi au fost legate de partea de sus a postamentului. Acoliții, cu mâinile înfășurate în cârpe, țineau într-o strângere ușoară capetele celelalte. Alții îmbibau grămada de lemne cu ulei.

Ash știa cum fac mannienii lucrurile acestea. Îmbibat astfel cu ulei, rugul avea să ia foc repede, nelăsându-i victimei șansa să moară asfixiată de fum. Aveau să-l prăjească de viu, apoi aveau să-l dea jos de îndată ce se oprea din țipat. Dacă sincronizarea era optimă— iar asta era considerată o formă de artă în Q’os, potrivit naturii locului— victima lor avea să fie încă vie, cu carnea vânătă și la vedere. Avea să fie apoi pironit în cuie pentru distracția

privitorilor și lăsat să moară încet, suferind în agonie.

Ash nu putea îngădui să se întâmple asta.

Ca la comandă, au apărut mai mulți purtători de veșminte albe în jurul rugului, ducând în mâini facle neaprinse. Au început să le aprindă în timp ce soldații staționați de-a lungul zidurilor se străduiau să le țină piept mulțimilor tălăzuite.

Ash a ajuns în sfârșit în vârful zidului și, timp de câteva minute, a stat întins pe parapetul tare. Capul îi dădea senzația că stă prins ca într-o menghină, inducându-i în tot corpul senzația de greață.

Rana de la picior i se redeschisese și simțea cum sângele i se prelinge și îi umple cizma, îmbibând pielea din care era făcută. Ash s-a scotocit în buzunar, mișcând doar un braț, nimic altceva. Și-a scos punga și a extras din ea câteva frunze de *dulce*. Și le-a îndesat în gură și și-a mai odihnit încă o dată capul pe zid. Nemișcat, a așteptat ca durerea să se diminueze.

Pentru că din tot ce-și putea aminti Ash, oamenii s-au plâns întotdeauna că viața e prea scurtă. Se mirase întotdeauna de asta având în vedere că, în ceea ce-l privește, de mulți ani de acum, viața i s-a părut mult, mult prea lungă. Poate că a experimentat mai multe reîncarnări decât majoritatea— așa cum obișnuiau călugării daoiști să-i facă pe oameni să creadă —, iar splendoarea acestui joc al vieții se consumase pur și simplu pentru el, astfel că vedea prin ea prea ușor. Poate că sosise

momentul să iasă pentru totdeauna din acest cerc al vieții, așa cum ar fi spus călugării respectivi.

Propriu stilului său dubitativ, Ash nu știa dacă e cazul să creadă în toate astea. Cum ar putea ști cineva?

Dar știa cu siguranță, acum mai mult ca niciodată, că ar fi trebuit să se retragă din genul acesta de activitate cu mult timp în urmă, să se izoleze într-un munte îndepărtat, să-și facă acolo o colibă, ca să-și trăiască restul zilelor în simplitate. Asta nu i-ar fi adus fericirea— care era totuși parte integrantă a jocului, la urma urmelor. Dar poate că faptul de a lăsa totul deoparte i-ar fi adus în cele din urmă pacea.

Ash și-a lipit obrazul de betonul rece și a închis ochii. Putea să dea totul uitării chiar acum și să nu mai trebuiască să se confrunte cu ceea ce avea să urmeze în orice moment.

„Băiatul a luptat bine."

Ash s-a folosit de teacă pentru a se ridica în picioare clătinându-se. A încercat să-și țină echilibrul, clipind ca să i se limpezească privirea. S-a întors cu fața spre arenă, aflată la distanță de el, aproape ireală.

Fumul se împrăștia deja de la baza rugului. Acoliții stăteau în jurul lui, alimentându-l cu faclele aprinse, ca să-l mențină viu. Tânărul priponit a început să se zbată.

Ash a scos arbaleta pe care o luase de la Aléas. A crestat cu grijă cele două săgeți pe care le-a fixat în caneluri. Era o armă cu rază scurtă de acțiune, dar săgețile erau grele. De la

înălțimea asta ar fi trebuit să funcționeze.
Ash s-a mai uitat o dată la Nico, apoi a ridicat arbaleta și a țintit în sus. A tras puternic aer în piept, concentrându-se asupra fluxului de aer pătrunzându-i în plămâni. Trupul i s-a relaxat treptat.
A sosit un moment, care încă i s-a părut straniu, chiar după toți acești ani, acel moment în care nu mai simțea că respiră, ci că este respirat. A eliberat ușor aerul din plămâni și a simțit cum degetul i se încordează pe trăgaci.
Săgeata a țâșnit mai rapid decât ar fi putut-o urmări cu privirea. Ash nu s-a mișcat din poziția în care era, a rămas locului urmărind cu privirea cum săgeata neagră coboară într-un arc de cerc către nisipul din arenă. A lovit postamentul chiar deasupra capului lui Nico. Ash a clipit ca să îndepărteze transpirația. Îi curgea acum de pe cap ca sângele dintr-o rană deschisă, luând cu ea și lacrimile.
Flăcările au pâlpâit în jurul picioarelor băiatului. Fumul a dat năvală spre el. Nico se sufoca și se zbătea să se elibereze.
Ash a tras din nou aer în plămâni. A coborât arbaleta cu o fracțiune de centimetru. A dat aerul afară.
A eliberat săgeata.

Cu cât Nico se chinuia mai mult să respire, cu atât mai puternic îi ardeau plămânii. A tușit și a încercat să rupă lanțurile cu care era țintuit de postament. Fumul îl amețea; tălpile goale se perpeleau la atingerea flăcărilor. Pentru o clipă, a revenit în Al-Khos, pe țiglele

fierbinți ale acelui acoperiș, cu Lena amăgindu-l din spate. Se părea că toată viața lui se învârte în jurul acelei unice greșeli.

Nico ar fi făcut totul altfel, dacă i s-ar mai fi dat ocazia.

Acum își vedea moartea cu ochii. Ciudat cât de extraordinar de reală părea viața în apropierea sfârșitului. Culorile se amestecau în nuanțe pe care nu le observase înainte; chiar și nisipul ars de soare era ca o variație nesfârșită de lumini și umbre, fascinându-i privirea. Putea gusta mirosuri care erau cu mult dincolo de plăcere sau neplăcere. Putea auzi voci individuale în marele vuiet al mulțimii; chiar cuvinte, tonalități cu anumite semnificații. De ce nu s-a putut ca totul să fie mereu așa, atât de bogat și vibrant? Putea să stea zile întregi aproape de capăt și să se bucure pur și simplu de tot. Poate că, s-a gândit el, cam așa stau lucrurile și când ne naștem.

Ce păcat, atunci, că o asemenea strălucire a vieții nu ni se dezvăluie decât în final. Și-a dat seama că tocmai despre asta vorbeau atât de mult daoiștii. Maestrul său cu siguranță se referise la asta: felul în care lumea se liniștește când tu însuți te liniștești, astfel că, la sfârșit, poți să vezi, să simți, să-ți dai seama cum e viața cu adevărat. Reală și derulându-se la nesfârșit.

A auzit cum ceva lovește lemnul deasupra capului său. Nico nu i-a acordat nicio atenție. S-a uitat în schimb în jos, către picioare, și a văzut cum flăcările își adună forțele împotriva lui. Un val de căldură a izbucnit în jurul lui

asemenea apei opărite. Urma să ardă de viu. Urma să fie înghițit de viu de flăcările acelea.

Nico a auzit odată o poveste despre vremurile în care mannienii invadaseră regiunea Nathal. Un călugăr din orașul Maroot se așezase în stradă înaintea casei Marelui Preot, se îmbibase cu ulei, dăduse foc uleiului și arsese de viu fără nici cea mai mică tresărire, ca semn de protest față de crimele pe care mannienii le comiteau încă în rândul poporului său.

Cum a reușit să facă asta, iată ce se întreba Nico acum. Cum a ajuns la o asemenea stăpânire de sine?

Căldura îl înghițea cu totul. A clipit, încercând să-și limpezească privirea. Totul era mult prea adevărat. O parte a lui refuza să accepte ce i se întâmpla. Cu toate acestea, partea respectivă nu conta— nu era partea care se zvârcolea în fața flăcărilor, care se îneca cu fumul și cu mirosul cărnii prăjite, partea care a început să țipe și să se zbată cuprinsă de o panică animalică.

Nico și-a rotit privirea, căutând cu disperare ceva asupra căruia să-și fixeze mintea. Acoliții stăteau în jur cu faclele aprinse, ochii din spatele măștilor inumane îngustându-se din cauza fumului dens.

Durerea care se ridica din picioare a atins curând punctul de agonie, o agonie pe care știa că n-o poate îndura. Fumul ascundea vederii totul de-acum.

Nico și-a tras capul pe spate în încercarea de a respira. Un cer albastru, norii care se

disipau spre est însemnați de lumina soarelui. Între ei, în spațiul lăsat liber de fum, o mișcare întunecată bruscă. Ceva ce cădea spre el.

S-a uitat la acel ceva, fascinat de mișcarea lui de rotație.

A fost luat prin surprindere de un impact neașteptat. A început să se sufoce iar din cauza gustului pronunțat de sânge. Viziunea s-a stins în sine însuși, fixată indistinct asupra soarelui sau asupra a ceva ce ardea la fel de puternic. Apoi, chiar și asta s-a stins și a făcut loc golului.

CAPITOLUL 30 - Rituri de trecere

Sforăitul lui a trezit-o devreme în dimineața respectivă. Lumina avea încă o culoare cenușie în despicătura dintre perdelele care atârnau de la singura fereastră mică a dormitorului. Aerul din cameră era stătut și duhnea a sex. Reese stătea în semiobscuritate, privindu-l pe Los cum doarme: ridurile subțiri de pe obrazul rezemat de perna de puf, gura deschisă și îmbufnată ca a unui copil în timp ce respira, genele blonde. S-a gândit să-l trezească cu o mână pusă de probă în poală. Un oarece fior de dragoste a dat să-i domolească tensiunea din piept, anxietatea curgându-i prin vine. Dar n-a schițat nicio mișcare.

În schimb, Reese a cercetat bârnele din tavan și a încercat să găsească un sens viselor despre fiul ei până când camera a fost inundată de primele tonuri calde ale soarelui. Atunci s-a ridicat în liniște.

A deschis ușa din spate și a lăsat pisicile să

intre în bucătărie, doar pentru a umple căsuța de viață, și s-a prefăcut a fi deranjată când ele au început să i se gudure pe lângă gleznele goale în vreme ce se spăla și se pregătea pentru ziua care-i stătea înainte. Los a încetat să mai sforăie acum că ea s-a sculat și se învârtea prin cameră. I-a adunat hainele împrăștiate, mirosind a vin și a parfumuri și a fum, apoi a ieșit în curte să le arunce în albia de lemn de lângă vasul de piatră plin cu apă de ploaie pe care avea s-o folosească mai târziu ca să le spele.

Păsările își cântau trilurile lor bogate peste cotcodăcitul monoton al găinilor. Dinspre est, evantaiul zorilor se desfăcea pe cer pe deasupra copacilor și a brazdelor de iarba-câinelui care rămâneau nemișcate în dimineața lipsită de orice adiere de vânt. Reese stătea cu un braț ridicat și cu pumnul în șold uitându-se la toate câte îi cădeau sub ochi. Încerca să nu se gândească la nimic. Dorea doar să respire în limpezimea blândă a lumii așa cum se ridica din vălurile nopții, iar odată cu limpezimea aceea se disipau tristețile nenumite care năvăliseră peste ea sub forma viselor. Se simțea încordată, ca și cum era gata să plângă dacă și-ar fi permis s-o facă.

Intrată din nou în casă, Reese s-a apucat să trebăluiască până ce a ajuns în camera lui Nico. A deschis ușa șubredă cu scrijeliturile estompate de la nivelul mijlocului și s-a uitat de jur împrejur pe podeaua camerei goale ca să găsească ceva de ridicat, sau de îndreptat, sau de aruncat până ce s-a oprit, și-a pus iar o

mână în șold și s-a întrebat ce naiba face.

„Am ajuns ca mama lui Cole, s-a gândit nemulțumită. Lovesc cu bățul în ziduri cât e noaptea de lungă ca să sperii șoarecii pe care nimeni altcineva nu-i aude sau nu-i vede.”

Reese nu-și mai amintea când intrase ultima dată în camera aceea. Nu știuse ce să facă cu ea de când Nico își luase tălpășița ca să trăiască pe străzi, decât pur și simplu s-o lase așa cum era și să-și permită să spere că într-o zi Nico se va întoarce la mama lui, fie și pentru o scurtă vizită, sau să dea piept cu realitatea dură, una pe care Los insistase să i-o impună de când băiatul plecase cu farlanderul— luând cu el și propriile ei visuri, s-ar părea— cum că Nico era pierdut, și încă pentru totdeauna.

Camera era goală dincolo de simpla absență a lucrurilor lui Nico. Nu fusese niciodată așa curată și ordonată cât timp el trăise aici, cu toate că era, spre lauda lui, cât se poate de ordonat. Se mai vedeau încă vreo câteva dintre lucrurile lui: fluierul de cositor pentru păsări de pe pervaz, pe care-l pierduse de mult, dar pe care l-a găsit ea după plecarea băiatului; lângă el niște pietricele șlefuite, colorate, culese dintr-o albie de râu; undița și sculele de pescuit rezemate într-un colț, în husa lor de pânză. Patul fusese făcut de îndată ce Nico îl părăsise, cu mult timp în urmă; marginile așternuturilor băgate sub salteaua de paie, pliate peste pernă.

Praf pretutindeni, totuși, a văzut ea acum, că s-a uitat lung și cu atenție.

Reese s-a grăbit să iasă, a umplut o găleată

cu apă și oțet, s-a întors în camera fiului său și a început să curețe totul cu atenție. A muncit până ce fruntea i s-a acoperit de broboane de sudoare, iar soarele s-a înălțat deasupra liniei copacilor, vizibil prin sticla murdară a geamului. Din când în când, nevoia de a plânge își croia iarăși drum în sinea ei și muncea chiar mai înverșunată până îi trecea, genunchii durând-o în timp ce spăla scândurile scârțâitoare ale podelei, spatele torturând-o când se întindea până la bârnele tavanului jos. A lăsat măturatul la urmă; ridicând cele câteva lucruri ale lui Nico pentru ca să dea cu mătura pe dedesubt, a avut grijă să le așeze la loc exact așa cum le-a găsit.

În cele din urmă Reese s-a îndreptat de spate, îndepărtându-și de pe față cu dosul mâinii șuvițele de păr umede. A stat și a cercetat cu atenție suprafețele lustruite până ce s-a convins că încăperea era curățată cum trebuie.

Stătea în fața ferestrei, luminată din plin de soare.

Reese a descuiat-o și a deschis-o, apoi s-a tras îndărăt cu mâinile împreunate, ca și cum ar fi așteptat pe cineva să intre. A trecut un moment, apoi o adiere bruscă de vânt a pătruns în cameră, iar Reese a inspirat lung și profund în timp ce aerul dimineții îi mângâia fața și îi umplea plămânii cu suflul lumii strălucitoare din exterior.

— Fiul meu, a șoptit ea, în timp ce lacrimile au prins a-i curge pe față fără motiv.

Un trup gol era întins pe altarul de marmură, cu brațele încrucișate cu grijă pe piept. Ochii îi erau închiși.

Cadavrul a fost curățat ritualic de sumbrii și tăcuții preoți ai lui Mortarus, cultul secret al morții din cadrul ordinului Mann. Timp de o oră au șters cu grijă trupul cu bucăți de pânză albite de fierea anghilelor de nisip în viață—aceeași fiere care albise și veșmintele lor preoțești, măștile lor rigide, stindardele lui Mann care atârnau pe pereții înalți din jurul lor. În tăcerea Templului bucățile de pânză strălucitoare au fost înmuiate într-un bol cu apă la temperatura corpului, clipocitul apei tulburând petalele proaspete care pluteau în derivă, pânza fiind ridicată șiroind în aer și stoarsă bine în mâini. Cu un mormăit de cuvinte ritualice, preoții au trecut apoi bucățile de pânză peste pielea lipsită de viață.

Când treaba a fost gata, iar preoții lui Mortarus s-au depărtat într-o procesiune tărăgănată de psalmodieri și robe foșnitoare, un miros de lotus sălbatic a plutit deasupra cadavrului, iar rana de la gât i-a fost cusută, o dungă neagră abia observabilă sub stratul de pastă și pudră îndemânatic aplicat. Cu toate acestea, n-au putut face nimic în privința expresiei împietrite pe fața cadavrului.

Iar asta era ceea ce Sasheen considera a fi de-a dreptul insuportabil.

— Care-ți sunt ordinele, Matriarhă? s-a auzit o voce ușoară venind din spatele ei.

Preotul Heelas, intendentul personal al lui Sasheen, stătea la o distanță de vreo trei metri

de altar, cu capul plecat. Își ținea privirea ațintită pe podeaua de marmură, ca și cum ar fi fost incapabil să se uite la statura îngenuncheată a Matriarhei sau la mama acesteia, așezată alături pe un scaun de lemn.

Sasheen nu l-a auzit, deși ecourile vocii sale au persistat, croindu-și în cele din urmă drum prin durerea ei.

— Ce-i? a spus ea, cu o voce rece.

— M-ai chemat, Matriarhă.

Sasheen și-a trecut o mână peste ochi și, pentru o clipă, vederea i s-a limpezit. A luat contact parcă pentru prima dată cu silueta fiului ei, o simplă carcasă acum, golită și lipsită de sens. Doar o clipă s-a putut uita la fața lui, împietrită într-o contorsionare strangulată de spaimă.

Ceva s-a mișcat în sinea ei. Spatele i-a înțepenit vizibil.

— Opriți totul, a spus ea pe un ton șoptit și distant.

— Totul, Matriarhă?

— *Totul*, a repetat ea, iar cuvintele ei au dobândit o putere crescândă, o forță dură care intra în contradicție cu slăbiciunea vădită prin lacrimi. Porturile și podurile. Toate mijloacele de transport. Fântânile. Templele. Mijloacele de divertisment. Afacerile… Dacă un simplu cerșetor întinde mâinile după bani, i le tăiați. Vreau ca totul să se oprească, mă auzi?

Sasheen a inhalat o gură de aer răcoroasă, purtând miresme de lotus.

— Fiul meu este mort, a spus ea, și-i vor arăta cu toții respect.

Intendentul Heelas și-a împreunat mâinile și a respirat de câteva ori înainte de a deschide gura.

— Cum rămâne cu Augeriile, Matriarhă? a întrebat el cu grijă.

Ea uitase de săptămâna de festivități care urma.

— Da, a spus Sasheen întunecată. Și Augeriile, toate. Le vom celebra într-un moment mai potrivit.

Tăcerea intendentului era una de uimire năucă. Și-a păstrat totuși calmul și și-a plecat și mai mult chipul îmbujorat.

— Asta-i… tot?

— Tot? Nu, nu este tot, Heelas. Vreau să răscoliți orașul. Vreau să-i găsiți pe oamenii ăștia și să mi-i aduceți vii. Explică-i lui Bushrali că, în cazul în care Regulatorii lor nu fac ce le cer, o să se pomenească începând o nouă carieră— cea de eunuc într-unul din haremurile Sentiaților. E clar?

— Absolut clar, Matriarhă.

— Atunci poți să pleci.

Bărbatul s-a îndepărtat cu o grabă nefirească.

Sasheen a descoperit că-i tremurau pumnii. I-a strâns puternic.

— Liniștește-te, copilă. Liniștește-te.

Matriarha Sasheen s-a întors către mama sa.

— Să mă liniștesc? Fiul meu zace mort și tu-mi spui să mă liniștesc? Pentru vorbele astea aș putea să te iau pe sus de acolo și să pun să te ardă de vie.

Cotoroanța bătrână stătea pe un scaun

simplu de lemn, cu mâinile translucide împreunate.

— Dacă te face să te simți mai bine, draga mea, atunci poruncește asta.

Preț de o bătaie de inimă, Sasheen a luat în considerație această variantă.

Mâna i-a căzut fără vlagă pe lângă corp. S-a întors către fiul ei, zăcând pe altar la o aruncătură de băț, ultimul său loc de odihnă înainte de a fi înhumat în catacombele uscate din Hypermorum.

Sasheen a zărit ceva aflat pe pieptul său. A întins mâna, unghiile-i lungi ezitând o clipă. Cu delicatețe, a desprins ceva de pe pielea goală, smulgând totodată și unul din firele încâlcite de păr de pe piept. Și-a cercetat buricele degetelor. O geană.

A tremurat în aerul suflat de ea, a plutit liberă, coborând din raza vederii.

„Fiul meu este mort”, s-a gândit ea.

Sasheen nu mai trăise niciodată o asemenea durere. Era ca un soi de nebunie, precum cea care stătea la pândă din stomac atunci când realizezi că ai uitat ceva esențial, dar că e prea târziu să mai îndrepți lucrurile— cu excepția faptului că senzația aceea era acum constantă și cu bătaie lungă, astfel că îi mistuia toate momentele de veghe, dar și pe cele de somn; o spaimă adâncă, sfâșietoare, animalică ce amenința s-o sufoce dacă nu se elibera de ea într-un fel sau altul.

O umezeală i-a gâdilat palmele; unghiile care i se înfigeau destul de puternic în carne cât să-i dea sângele.

— Calmează-te, copilă, s-a auzit încă o dată vocea cotoroanței de lângă ea. Ești Matriarha. Ești reprezentantul suprem al lui Mann. Nu-ți poți permite să fii văzută astfel.

Sasheen a scuturat mâna veștejită care i se așezase pe umăr.

— Era fiul meu. Singurul meu fiu.

— Era slab.

Cuvintele au lovit-o ca o palmă.

— Fata mea, a zis bătrâna domol. Tonul părea să-i sune a scuză, deși nu asta era intenția. Vino, stai lângă mine o clipă.

Sasheen a aruncat o privire în încăpere. Nu se zărea nimeni, cu excepția gărzilor Acoliților care păzeau intrarea cea mai îndepărtată. Toate stăteau cu spatele la ea.

Sasheen s-a târât de-a lungul camerei să se așeze lângă mama sa.

— Și eu am ținut la el, a spus bătrâna. Era nepotul meu, sângele meu. Dar nu pe Kirkus îl plângi tu acum, Sasheen. El a murit repede și nu mai suferă. Tu plângi doar pentru tine însăți.

Sasheen s-a uitat în jos la mâinile sale încleștate. Nu-și putea desface degetele.

Bătrâna s-a încruntat.

— Trebuie să te obișnuiești cu pierderea asta, copila mea. Chiar și un animal sălbatic plânge pierderea puiului. Dar, asemenea oricărui animal, trebuie să te obișnuiești și să mergi mai departe. Mai poți avea copii, la urma urmelor. Te asigur că durerea aceasta este o suferință trecătoare. Trebuie să revii repede la ceea ce ești cu adevărat.

— Fiul meu nu a fost slab.

— Ba da, Sasheen, a fost. Cum altfel ar fi putut cădea fără ca măcar să se lupte? L-am cocoloșit, tu și cu mine. În toți anii aceștia ne-am imaginat că-l învățăm ce înseamnă puterea, când el a învățat, de fapt, cum să-și ascundă de noi punctele slabe. Dacă n-am fi fost atât de orbite de dragostea noastră pentru el, am fi văzut asta— și poate am fi corectat-o. A ridicat mâna înainte ca Sasheen să poată protesta. Trebuie să învățăm ce e de învățat din lecția primită. Fiecare dintre noi a ajuns să fie cocoloșită în felul ei de-a fi, fata mea. Suntem stăpânii lumii, la urma urmelor. Dar, de dragul nostru, trebuie să luăm asta ca pe un avertisment. Suntem înconjurate de dușmani în fiecare clipă a vieții noastre și vom cădea răpuse de ei în același fel, înjunghiate, otrăvite, dacă nu reușim să le arătăm cât de puternice suntem. Vrei s-o sfârșești ca fiul tău, hm?

Tăcere, ochii lui Sasheen rămânând pironiți pe podea.

— Nu, cred că nu vrei. Așa c-o să-ți fac o sugestie. O să-i dăm de știre lui Cinimon că va avea loc o nouă purificare— pentru noi, pentru ordin în ansamblu. O să ne spălăm de propriile noastre greșeli și, în același timp, o să curățăm ordinul de cei care nu sunt demni de chemarea lui Mann. Poate că, în felul acesta, vei fi și tu ajutată să te consolezi de pierderea suferită.

Sasheen a clipit, nemaiputând să vadă aproape nimic.

— Poate, a răspuns cu o voce joasă, și era ca un fel de ușurare, în mică măsură, e drept, să-

și abandoneze propria voință în fața celei a mamei sale, chiar dacă o făcea doar pe moment. Poate, a respirat ea încă o dată, în timp ce s-a ghemuit pe pardoseala rece de piatră și a început să plângă.

Bătrâna s-a ridicat. Purta o pelerină grea peste haine și s-a oprit o clipă ca s-o dea jos. Cu membrele anchilozate a îngenuncheat lângă fiica ei, ca și cum ar fi vrut s-o consoleze. N-a făcut însă decât să întindă pelerina peste capul și trupul fiicei sale, care părea acum doar o movilă tremurândă pe podea.

Bătrâna s-a încruntat.

Era patru dimineața, potrivit clopotului care a sunat din templul mannian aflat la extremitatea sudică a marii piețe. La momentul potrivit, o patrulă de gardieni publici a mărșăluit prin piață, mânuind felinare cu lumina obturată și bastoane lungi cu ținte. Căpitanul lor a cercetat zona pentru a depista semnele de tulburare a ordinii, dar nu se zărea nici picior de om în Piața Represaliilor la această oră a stării de asediu. Totul era învăluit în liniște, cu excepția lătratului îndepărtat al unui câine.

O umbră s-a tras îndărăt într-o alee. A așteptat să treacă patrula. A urmat o oarecare mișcare: o mână care-i făcea semn cuiva să înainteze. Împreună, două siluete s-au desprins din întuneric și au pătruns în tăcere în piață.

S-au grăbit să traverseze lespezile de marmură în picioarele goale, nefăcând deloc zgomot. S-au oprit chiar în centru și și-au

ridicat privirea ca să cuprindă oroarea care atârna acolo— cadavrul ars al unui tânăr pironit în cuie pe un eșafod. Avea agățată de gât o placardă de lemn. Pe ea era trecut un singur cuvânt, prea greu de descifrat în întuneric. Dar ei știau deja despre ce era vorba.

Rōshun.

În grabă, una dintre siluete a ajutat-o pe cealaltă să urce pe eșafod. Cel aflat sus s-a pus pe treabă cu un cuțit. Cadavrul a fost lăsat mai în jos. Cu încă puțină muncă, a fost eliberat și s-a prăbușit la pământ.

— Fir-ar să fie! a șuierat Aléas, făcând încă echilibristică pe eșafod. Nu l-ai putut prinde?

Serèse și-a ridicat privirea de la cadavru, cu fața schimonosită într-o grimasă. A spus în șoaptă:

— Asta-i un pic cam greu pentru mine, de acord?

— Prea bine, i-a întors-o Aléas, revenind pe pământ. Și-i cel mai ușor lucru pentru mine. S-a oprit și i-a scos placarda de la gât, apoi a înfășurat cadavrul într-un sac gros. Cu un icnet, l-a săltat pe umăr.

Au șters-o cât se poate de repede din piață.

Patrulele erau pretutindeni. Fusese declarată stare de asediu, nimeni nu avea voie să iasă pe stradă după miezul nopții. Mai devreme auziseră zvonuri cum că porturile au fost închise. Nimeni nu avea voie să părăsească orașul.

Le-a trebuit mai mult de o oră să-și croiască

drum prin Q’os către zona industrială de pe coasta sud-estică, unde urmau să se întâlnească cu Maestrul Ash și cu Baracha. Era în mare parte pustiu pe aici. Depozite vaste zăceau părăsite în lumina palidă a stelelor, de un aspect sinistru ce le amintea de intrările întunecate în grote. Aléas și Serèse au evitat porțiunile acestea de drum traversând o porțiune de mlaștini, uneori târându-și cu greu picioarele prin apa rece și înșelătoare. Mai departe, s-au chinuit să treacă de o movilă mânjită de funingine.

Marea învăluită în noapte strălucea înaintea lor cu scăpărări de lumină. O briză le-a mângâiat fețele, sărată și răcoroasă. Aléas s-a oprit să-și tragă sufletul, greutatea trupului lui Nico devenind acum o povară pe care cu greu o putea duce mai departe. Serèse nu s-a oferit să-l ajute.

Au coborât împreună de cealaltă parte a movilei și și-au croit drum în jos către un golfuleț izolat care nu era nici pe departe ascuns privirilor. Baracha stătea lângă un foc mic, mestecând ierburi aromatice și îngrijindu-și bontul bandajat al brațului stâng. Și-a ridicat sabia cu cealaltă mână când s-au apropiat ei.

— Noi suntem, a spus Aléas, iar maestrul său s-a liniștit și a coborât sabia în poală.

O siluetă întunecată întinsă pe jos s-a mișcat în semn de recunoaștere; Ash, care zăcea pe nisip de cealaltă parte a focului, cu capul odihnindu-i-se pe bocceaua lui. A mormăit, străduindu-se să se ridice.

Și-au petrecut ziua adunând lemne aduse de

apă pe care le-au stivuit pe nisipul din micul golfuleț— sau cel puțin Aléas și Serèse au făcut asta, pentru că cei doi rōshuni abia se țineau pe picioare. Cu grijă, Aléas a așezat trupul lui Nico în vârful grămezii, câteva cioturi șlefuite de mare rostogolindu-se din grămadă. Ash a venit șchiopătând în timp ce el făcea asta. Neîndemânatic, bătrânul farlander a început să dea la o parte învelitoarea.

— Cred că-i mai bine să-l lași așa cum e, a sugerat Aléas, punând o mână pe umărul lui Ash. Ash s-a scuturat din strânsoare. S-a oprit doar când trupul a rămas descoperit și el l-a putut cerceta în lumina focului.

Bătrânul a respirat iute. S-a clătinat o clipă, suficient cât să reușească Aléas să-l susțină.

Degetele lui Ash au atins ușor carnea înnegrită. S-a zgâriat în capătul vârfului de săgeată înfipt în pieptul băiatului. Ash nu s-a clintit din loc minute bune.

Baracha s-a apropiat poticnindu-se cu o bucată de lemn arzând. Fără nicio ceremonie, l-a înfipt în mijlocul grămezii de lemne și l-a răsucit ca și cum ar fi ațâțat un foc deja aprins. Rugul a început să fumege. S-au tras cu toții îndărăt și după o vreme au zărit prima flacără.

Baracha a luat de jos un pumn de nisip. L-a aruncat peste flăcările abia aprinse, psalmodiind ceva în șoaptă. Aléas încerca s-o consoleze pe Serèse, ambii plângând nestânjeniți acum, pentru prima dată în ziua aceea. Flăcările au prins a se înălța pocnind în aer, răsucindu-se prin încrengătura de lemne ca să ia în stăpânire trupul aflat deasupra.

Culorile jucau în strălucirea lor: albastru și galben și verde-aprins din mineralele marine impregnate în lemn. Grăsimea a început să curgă din rug. O adiere de vânt a adus cu ea miros de carne arsă.

După un timp, rugul s-a prăbușit, înghițindu-l pe Nico.

În depărtare, undeva pe mare, prima rază de soare s-a strecurat pe cerul dinaintea zorilor. Umbrele au împânzit orizontul ca reflexii ale unor nori nevăzuți.

Ash psalmodia ceva în limba farlanderilor. A repetat apoi în comercială, poate pe înțelesul tânărului său ucenic.

Ochii săi, deși în umbră, erau însuflețiți de două împunsături ale flăcărilor. A declamat:

— Chiar dacă lumea aceasta este doar o picătură de rouă… chiar și așa… chiar și așa.

Ash îi instruise să caute un vas de argilă învelit în piele pentru a colecta cenușa. Obosit, dar cu mare atenție, a greblat praful cenușiu până ce s-a depus într-un strat aplatizat pe nisipul dogorit. S-a oprit. Preț de o clipă s-a uitat la particulele de praf care jucau în rămășițele căldurii focului.

Pentru mama lui, s-a gândit el, în timp ce punea cenușa în vas cu ajutorul unui băț. Bucăți de oase erau împrăștiate peste tot în cenușă, iar el a strâns și cele mai mici bucățele ca să le adune în vas. După ce s-a umplut l-a astupat și l-a așezat cu grijă în bocceaua lui de pânză.

Mai avea un vas mai mic, ca un flacon de

argilă de fapt, de lungimea și grosimea unui deget, de care era prinsă o fâșie de piele înnodată. În acesta a mai pus ceva din rămășițele arse și l-a astupat cu un dop de lemn. Și l-a atârnat de gât, astfel că-i stătea la piept ca un sigiliu. Îl simțea cald în atingere cu pielea.

Dând să se ridice, l-a săgetat o durere bruscă de cap. Ash s-a clătinat. Cineva îi vorbea, deși nu putea să-l vadă pe stăpânul vocii. S-a poticnit îndărăt, a căzut.

Întins pe pământ, abia respirând, a fost apucat de mai multe mâini. O voce l-a întrebat dacă îi era bine, îi putea auzi? Durerea l-a săgetat din nou, mai puternică decât niciodată. Ash și-a scrâșnit dinții, a țipat ceva în limba aspră a farlanderilor. Iar apoi inconștiența a pus stăpânire pe el.

CAPITOLUL 31 - Consecințe

Nu era nicio cale de scăpare.

Toate porturile fuseseră închise după moartea unicului fiu al Matriarhei Sasheen. Fuseseră instalate puncte de control pe principalele artere de circulație din oraș și pe multe dintre străzile mai puțin lăturalnice. Paznicii orașului comparau fețele trecătorilor cu schițele pe care le țineau în mână. Circulau zvonuri în rândul populației că rōshunii au venit în oraș— unul dintre ei fiind un farlander — și că l-au omorât pe băiatul preotesei și că încă mai erau printre ei. Unii spuneau că fusese un act de răzbunare pentru tânărul rōshun ucis prin incinerare în Shay Madi.

Patrulele cutreierau pretutindeni. Noaptea era instituită starea de asediu sub amenințarea pedepsei cu moartea. Grupuri de soldați, conduse de neînduplecații Regulatori, dădeau buzna în camerele de hotel sau în tavernele și bordelurile ținute ilegal ori în apartamentele private și cereau cu forța răspunsuri la întrebări, ridicau suspecți, căutau mereu pe câte cineva.

Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns ca să perturbe viața obișnuită a orașului, speculațiile privind iminența unei campanii militare au început să circule libere printre cetățeni. Soldații invadaseră orașul de câteva săptămâni bune deja. Tabere în expansiune apăruseră în extremitatea nordică și cea vestică a orașului, împreună cu așezările sărăcăcioase ale paraziților sociali— negustori ambulanți, prostituate, meșteșugari, vagabonzi— cu toții îngrămădiți la periferii. În Primul Port se aduna o flotă vastă. Era mai mare decât tot ce-și puteau oamenii aminti: în primul rând vase de război, dar și bărci cu un singur catarg și transportoare.

Unii spuneau că acestea merg spre Lagos ca să înlocuiască Armata a Șasea de acolo, dar aceștia erau considerați nerozi și reduși la tăcere— pentru că toată lumea știa că doar o garnizoană simbolică era de ajuns acum pe insulă. Lagos era un nume rostit doar în șoaptă în aceste zile. Ca o consecință a revoltei sale înăbușite, fusese făcută una cu pământul din ordinul Matriarhei Sasheen înseși. Poveștile care veneau de pe insulă vorbeau despre

câmpuri de luptă dezolante lipsite de orice semn de viață, presărate ici și colo, unde fuseseră altădată orașe și sate, cu ruguri funerare monumentale— pentru că toți bărbații, toate femeile și toți copiii de pe insulă fuseseră arși pe rug. Noii locuitori proveniți din orașele aglomerate ale Imperiului primeau parcele de pământ acolo. Emigrau cu miile.

Capetele mai luminate considerau Cheem a fi o țintă mai probabilă pentru viitoarea invazie. Poate că Matriarha se săturase în cele din urmă ca navele comerciale să cadă pradă acțiunilor de piraterie ale locuitorilor. O opțiune mai puțin probabilă o constituiau Porturile Libere, cu toate că asta ar fi fost o inițiativă riscantă, dat fiind că flota lor militară era în continuare cea mai puternică din lume; și așa trebuie să fi fost deoarece, chiar și depășită numeric, a ținut piept actelor de prădare ale Imperiului mai bine de zece ani.

Atunci, poate că o să atace Zanzahar, interveneau glumeții de serviciu în asemenea conversații. Făceau poante pe tema respectivă pentru că asta ar fi fost cea mai mare prostie posibilă.

Q’os era atunci un oraș pus pe jar de neliniște și speculații și, chiar dacă le-a oferit siguranță celor care considerau că acolo este casa lor, străzile sale erau pline de pericole pentru cei care gândeau altfel. Baracha, împreună cu ucenicul și cu fiica lui, dar și cu Ash încă inconștient, știa prea bine că sunt vânați de dușmani. Era absolut esențial să plece, și preferabil mai repede, nu mai târziu.

Dar porturile erau închise.

Neavând la dispoziție alte opțiuni, au căutat un loc unde să se ascundă. Au plănuit să aștepte ca traficul maritim să-și reia fluxul, ceea ce era o chestiune de cel mult câteva săptămâni, credeau ei. La urma urmelor, supraviețuirea orașului era condiționată de comerțul maritim. Nu-și putea suspenda la nesfârșit activitățile comerciale.

Au descoperit un depozit părăsit nu departe de golfulețul unde au incinerat corpul lui Nico. Structura de lemn arsese și ea parțial într-un incendiu mai vechi care a distrus mare parte din extremitățile sale nordice și vestice. Dar părțile dinspre mare ale depozitului erau încă acoperite și, printre ruinele înnegrite, au descoperit câteva birouri rămase relativ intacte.

Acolo și-au făcut culcuș ca să aștepte și ca să aibă grijă de Ash pe cât de bine puteau.

Bătrânul rōshun era pierdut într-o anumită formă de inconștiență. Respirația îi era slabă, dar regulată, și nu spunea nimic, nici măcar nu se mișca. Uneori îi tresăreau pleoapele ca și cum ar fi visat.

În cele mai multe zile, Baracha stătea în depozit, privind îndelung marea printr-una din ferestrele sparte. Când nu făcea asta, se învârtea prin spațiul acela îngust al biroului interior, înjurând pe mutește pierderea mâinii. Oricum ar fi fost durerea suferită, imensă, fără doar și poate, o masca în felul său tipic de alhaziiu. Ciotul, cel puțin, părea să se vindece destul de bine.

Rar de tot dacă se uita la Ash, care zăcea fără vlagă și sfrijit rău de tot pe salteaua lui de paie. Părea, dimpotrivă, să-l evite complet pe bătrânul aflat în această stare de slăbiciune, fiind oarecum îngrozit de ceea ce vedea.

— Sper să nu mă-mbolnăvesc niciodată când doar tu o să poți să ai grijă de mine, l-a taxat Serèse într-o dimineață, când a observat nepăsarea lui, bătrânul rōshun zăcând într-o parte a încăperii, Baracha stând la fereastră în partea opusă. Picura apă în gura lui Ash dintr-o cârpă udă, așa că nu l-a văzut pe tatăl său întorcându-se și privind-o cu o căutătură încruntată.

Poate că era prea mică la vremea aceea, s-a gândit Baracha, să-și amintească de faptul că propria sa mamă zăcuse așa, inconștientă, timp de o săptămână, înainte de a-și da duhul.

„Sau poate”, a răsunat ecoul din mintea lui, „își amintește prea bine de asta, doar că-i mai puternică decât tine.”

Iar Baracha a avut forța să recunoască adevărul acesta, doar că s-a simțit împovărat de această descoperire și a privit în lături.

Zilele s-au transformat în săptămâni. Erau neliniștiți și încordați și copleșiți de durere cu toții, fiecare în felul său. Au început să se atace unul pe altul. Adesea, trebuiau să pună capăt certurilor numai de teama de a nu-și trăda prezența. Se ciondăneau cu privire la cine mânca mai multă mâncare sau bea mai multă apă; se împungeau cine ar trebui să golească găleata cu mizerii noaptea sau să stea de veghe ca nu cumva să se pomenească cu

musafiri nepoftiți, sau să gătească, sau să spele, sau cine unde ar trebui să doarmă. Se certau chiar și cu privire la jocurile zilnice de cărți de rash, folosind treburile domestice și alimentele pe post de monede ca să țină scorul, până când se declanșau adevărate furtuni în privința acestor jocuri, urlându-și reciproc acuzații de trișare sau de complot, fiind cu toții dezgustați, perdantul pitindu-se undeva, copleșit de sentimentul propriei nefericiri.

Chiar în mijlocul unei asemenea dezbateri aprinse, la sfârșitul celei de-a doua săptămâni, toți trei țipând unul la celălalt cu fețele aprinse de mânie, o voce a răsunat din colțul îndepărtat al camerei și i-a rugat frumos pe toți să nu mai facă atâta zarvă.

Era Ash, ridicat în fund pe saltea, cu ochii strânși de necaz.

— Maestre Ash! a exclamat Aléas.

— Da, a răspuns Ash, ca și cum ar fi fost de acord că el este, într-adevăr.

Cu porturile închise și fără ca vasele să aibă permisiunea să plece, din ce în ce mai puțini căpitani erau de acord să se apropie de insula Q'os cu transportoarele lor, iar cei care chiar intrau în port își vindeau mărfurile la niște prețuri exorbitante.

Drept consecință, prețurile alimentelor în oraș au atins cote pe care numai cei bogați și le puteau permite. În cea de-a cincisprezecea zi a embargoului autoimpus, au izbucnit revolte declanșate de lipsa disperată a hranei. Un district cu depozite din nord a fost ras de pe

fața pământului. În alte locuri s-au declanșat incendii în oraș, și străzile au fost baricadate. În Piața Represiunii o unitate de cavalerie a pus la pământ două sute de oameni care cereau pâine: majoritatea lor erau femei și copii înfometați.

Porturile s-au redeschis în ziua următoare.

Templul Sentiaților era pustiu astăzi, cu excepția celor care trăiau între zidurile lui, pentru că fusese închis ca toate locurile de divertisment din Q’os în timp ce orașul jelea, după cuviință, moartea fiului Matriarhei.

În ceea ce-l privește pe Ché, acesta nu considera că dispariția lui Kirkus ar fi o pierdere prea mare. Cunoștea prea bine felul de a fi al tânărului. Kirkus a fost o odraslă răsfățată, cu iluzii de mărire, făcând ravagii oriunde ar fi mers, în timp ce aștepta ca mama lui să se dea la o parte și să-i permită să acceadă la tron. Cine știe ce monstruozități ar fi dezlănțuit asupra lumii, dacă ar fi ajuns vreodată în poziția de Sfânt Patriarh? Dacă ar fi trăit să preia o asemenea poziție, ar fi fost primul Patriarh născut și crescut pentru un asemenea rol— toți conducătorii anteriori se agățaseră cu ghearele de calea spre putere și s-au ținut cu dinții de poziția lor cât de mult au putut. Niciunul nu a supraviețuit atât de mult cât să lase tronul moștenire urmașilor. Cam așa arăta lupta continuă pentru putere.

Ché a fost uluit de vestea morții tânărului, când s-a întors în cele din urmă în Q’os— nu atât de moarte în sine, cât de izbânda

rōshunilor într-o asemenea ispravă. Din punct de vedere profesional, nu se putea abține să nu-i admire: un asalt frontal direct asupra Templului însuși? Ascultând rapoartele, s-a minunat de îndrăzneala extremă a faptei. Nimeni nu a prevăzut asta, cu siguranță nu Ché. Diplomații imperiali se antrenau în aplicarea unor metode mai subtile; ei nu acționau într-o manieră atât de directă.

Aici, la Templul Sentiaților, mama lui Ché s-a arătat îngrozită de ceea ce considera a fi o tragedie pentru Imperiu. Într-un fel straniu, se considera a fi implicată personal în treburile Templului Șoaptelor, mai ales când acestea aveau de-a face cu Matriarha însăși. Fără îndoială că acesta era rezultatul discuțiilor de alcov pe care le avea cu preoții de la Templu. Ché știa că ea era punctul de atracție al celei mai consistente clase de clienți.

— Pielea ta arată groaznic astăzi, l-a admonestat ea în timp ce stăteau lângă fântâna de la al șaptelea etaj al Templului Sentiaților.

— Îți mulțumesc că-mi aduci aminte de asta, mamă.

— Nu ți-ai mai purtat de grijă. Arăți epuizat.

Și-a îndepărtat fața de atingerea ușoară a degetelor ei.

— Am fost plecat, a spus el, într-o chestiune de diplomație. S-a dovedit a fi dificilă.

— Dar te-ai întors totuși de câteva zile bune, am și eu sursele mele. Trebuia să te fi odihnit până acum, nu-i așa?

Aerul era răcoros aici, împrospătat de curgerea ușoară a fântânii. Ché își putea vedea

imaginea reflectată pe suprafața apei, dar era încețoșată, umbrită, fără detalii. A atins cu vârful degetelor apa clipocindă, tulburând reflexia.

— Nu dorm prea bine, a mărturisit el.

Ea și-a cercetat fiul mai cu atenție. Pe el l-a stânjenit privirea ei și s-a ferit să i-o susțină.

— Te necăjește ceva?

Ché și-a ridicat ochii. În partea cealaltă a camerei era un grup de eunuci care-și treceau vremea pălăvrăgind între ei. Abia le putea auzi vorbele peste clipocitul fântânii, dar și-a coborât totuși propria voce atunci când a vorbit.

— Mamă..., a început el și s-a oprit, parcă luptându-se cu ceea ce dorea să spună. Te-ai gândit vreodată să pleci de aici?

— Să plec de la templu?

A clipit de câteva ori, uimită.

— Din Q'os, mamă, și din ordinul Mann. Nu te-ai gândit niciodată că putem lăsa totul în urmă și să ne croim propria viață, care să fie rezultatul propriilor noastre alegeri?

Ea a aruncat o privire rapidă în direcția eunucilor.

— Ți-ai pierdut mințile? a șuierat ea, venind mai aproape. Să părăsesc ordinul? Ce demon te posedă de ai putut spune așa ceva? De ce-aș dori să-mi părăsesc casa, prietenii?

Ché și-a ferit privirea de ochii ei care scăpărau de indignare. Ea și-a temperat pornirea.

— Fiul meu, fie că-ți place sau nu, viața asta mi se potrivește. Mă simt în siguranță aici. Pot

avea tot ce îmi doresc. Iar în schimb îmi pot aduce mărunta contribuție la starea generală de bine a lui Mann. E nevoie de mine aici. Sunt considerată o persoană de valoare.

— Ești o curvă, i-a întors-o el, înainte de a se putea controla.

A simțit usturimea palmei ei pe față. Eunucii s-au oprit din pălăvrăgit ca să se holbeze la ei peste jocurile de apă ale fântânii.

— Vedeți-vă de treabă, i-a avertizat Ché, iar ei au privit repede în lături.

— Mamă, a încercat din nou, pe un ton și mai scăzut. Ești în pericol aici. Sigur știi asta. Ești mijlocul prin care mă țin pe mine în lesă.

— Prostii. Mi-am făcut mulți prieteni de-a lungul anilor, Ché— oameni aflați în poziții importante. Aceștia cunosc loialitatea mea față de Mann. Nu ar permite să mi se întâmple ceva rău. A făcut o pauză, îngustându-și ochii. Dar de ce întrebi? Intenționezi să faci ceva ce i-ar putea supăra pe mai-marii tăi?

Ché a detectat pericolul și și-a ținut limba.

Și-a aruncat un pumn de apă peste față. L-a ajutat să-și revină, deși lichidul i-a lăsat un gust ciudat de acru pe buze.

— Sunt mai degrabă tensionat, a spus el în cele din urmă. Poate că ar trebui să-mi găsesc un gen de activitate mai liniștită.

S-a ridicat, cu apa încă picurându-i din barbă.

— Trebuie să te las acum.

Toată umbra de suspiciune a dispărut de pe chipul mamei.

— Atât de repede? Abia ai ajuns!

Ché a înclinat din cap. Pentru o clipă a vrut să se aplece spre ea și să-i pună o mână pe față — ca s-o atingă, să interacționeze, s-o simtă aproape pe femeia aceasta care rămânea o străină pentru el, chiar și acum. Dar știa că ea ar considera gestul lui straniu și că asta n-ar face decât să-l trădeze și mai mult.

— Pe curând, mamă. Ai grijă de tine.

Vocea era mai deosebită astăzi. Nu mai era aceeași voce ridicată, smiorcăită care-i vorbise lui Ché chiar înainte de plecarea lui în Cheem, nici cea aspru baritonală căreia îi dăduse raportul la întoarcere. Acum era o voce feminină, una dintre acelea pe care le auzea cel mai rar.

Chiar și așa, vocea asta tot nu-i plăcea. Nu-i plăcea niciuna dintre ele, cea de acum cu atât mai puțin. Ché simțea întotdeauna o neliniște când o auzea venind nedirecționată prin panoul de lemn din fața lui al peretelui din alcovul umbrit— înăbușită cum era, părea întunecată și străveche, asemenea morții.

— Am o nouă misiune pentru tine, i-a spus acum.

— Am presupus asta.

O respirație șuierătoare, uscată ca iasca.

— Uiți cine ești, Diplomatule. Reprimă-ți aroganța asta sau ordon eu să-ți fie retezată.

„Îmi confundă resentimentele cu aroganța, s-a gândit Ché. *Atât de caracteristic oamenilor acestora.”*

Ché s-a calmat, suficient cât să bâiguie o scuză.

— Foarte bine, a spus vocea. Acum misiunea. Sfânta Matriarhă o să plece curând din Q'os. O să aibă nevoie de un Diplomat care s-o însoțească în campania viitoare, așa cum se obișnuiește. În cazul în care, după cum stau lucrurile, este nevoie de diplomație și în armată.

Cu alte cuvinte, a cugetat Ché, în cazul în care unul dintre generali îi refuză ordinele sau încearcă să acapareze puterea pentru sine însuși. Ché urma, atunci, să funcționeze drept bătăușul Matriarhei— amenințarea care-i va ține pe toți în loc pe câmpul de luptă.

— Așadar, se continuă invazia?

Sigur că da. Matriarha a fost reînsuflețită politic de moartea fiului ei. O victorie militară pe câmpul de luptă va contribui mult la consolidarea poziției sale.

— De ce aveți nevoie de mine?

— Ah, câteodată uit că dascălii tăi te-au instruit plecând de la nevoia de bază de a ști. Poate că-i de vină vârsta mea și faptul că unele facultăți mă lasă.

Iarăși sunetul acela șuierător. Ché și-a dat seama brusc că era un râs pe înfundate.

— Atunci lasă-mă să-ți explic. Vezi tu, avem o tradiție în cadrul ordinului, o tradiție care își are originea în cele dintâi zile ale Imperiului. Când un Patriarh sau o Matriarhă ies pe câmpul de bătălie, își iau cu ei un Diplomat desemnat.

— De ce eu? a întrebat el răspicat.

— Nu ai mai pus niciodată o asemenea întrebare, a murmurat vocea.

Ché și-a înfrânat limba. Începea să-l deranjeze asta, lucrurile care-i ieșeau din gură înainte chiar ca el să-și dea seama ce se-ntâmplă. Reputația lui avea de suferit; însă, mai rău decât atât, se părea că nu putea face nimic împotriva acestei porniri.

— Ai fost ales tu, a spus vocea, pentru că majoritatea tovarășilor tăi Diplomați au fost deja trimiși în Minos ca să demareze primele negocieri— și ca să consolideze convingerea că Minos, nu Khos, este ținta vizată de noi. Tu, Ché, ești cel mai bun care a rămas locului.

Poate că acesta era adevărul, la urma urmelor.

— Ordinele mele?

— Simplu. Supune-te Matriarhei întru totul.

— Asta-i tot?

— Ar mai fi un lucru.

A așteptat, știind de acum că manipulatorilor săi le plăcea să lase la urmă cel mai important aspect al misiunii.

— Matriarha Sasheen își asumă un mare risc personal plecând în această misiune, a continuat vocea, după care a ezitat, ca și cum ar fi fost împotriva voinței sale să spună ceea ce urma. Dacă devine limpede că va cădea în mâinile dușmanilor... sau, de asemenea, dacă ea decide că totul e pierdut și încearcă să fugă spre casă... atunci tu, tinere Diplomat, trebuie s-o ucizi.

— S-o ucid?

— S-o ucizi.

Ché a aruncat o privire peste umăr, ca și cum i-ar fi ascultat cineva.

— E vorba de o încercare?
— Nu, e un ordin. Nu putem risca faptul ca o Sfântă Matriarhă a lui Mann să cadă în mâinile mercienilor. Nici nu ne permitem să-și ridice coada și să plece. Prestigiul Imperiului ar avea prea mult de suferit de pe urma ambelor aspecte. Fie e victorioasă, fie va sfârși de o moarte martirică. E clar?

Respirația i se oprise în gât. Se întreba câți Diplomați înaintea lui, însoțind un conducător sfânt pe câmpul de luptă, primiseră aceleași instrucțiuni. Poate că toți, și-a dat el seama— pentru că niciodată nu a căzut vreunul dintre conducători în mâinile dușmanilor, nici nu a fugit de la locul bătăliei.

Dintr-odată, tot ceea ce Ché a înțeles despre structurile de putere ale Imperiului— și despre cine îl conducea cu adevărat— a suferit o modificare fundamentală.

— Da, e clar.
— Bine. Atunci pornește la drum, copilul meu.

CAPITOLUL 32 - Ministerul

Din cauza dimensiunilor impresionante ale Ministerului de Război, coridoarele și holurile sale aveau tendința de a transmite senzația de pustietate, astfel că se putea parcurge lungul drum dintr-un capăt în altul al său fără a da cu ochii de altcineva. Tăcerea mormântală era asemănătoare celei dintr-un muzeu sau dintr-o bibliotecă. Murmure ocazionale răzbăteau uneori prin ușile groase de tiq, iar pe holuri se auzeau doar bătăile grele ale ceasurilor. Câinii

lătrau și copiii țipau în parcul de afară, dar sunetele se estompau odată ce treceau prin ferestrele cu cercevele albe, care făceau ca interiorul să fie inundat de lumină, sutele de ochiuri de sticlă tremurând din când în când din cauza bubuiturilor îndepărtate ale artileriei.

Gărzile stăteau de pază în punctele-cheie ale clădirii. Erau la fel de nemișcate precum niște statui, însuflețind prea puțin atmosfera, uitându-se la rarii trecători cu o privire moale, absentă.

Așa făceau doi paznici chiar în acel moment. Îl cunoșteau pe bărbatul care se îndrepta spre ei și spre încăperile generalului, pentru că era ajutorul principal al lui Creed și avea dispoziția de a vizita camerele respective de câteva ori pe zi, însă în această dimineață chipul îi era mai palid decât de obicei, iar pașii îi tropăiau într-un ritm agitat. Pe măsură ce se apropia de cele două santinele în post, acestea au putut observa pătrățelele verzi de frunze de graf încă lipite pe fața lui, acolo unde se tăiase când se bărbierise, și șuvițele rebele de păr care încă trebuiau pieptănate pentru a căpăta o formă.

Secretarul personal al generalului, tânărul Hist, a ridicat privirea când bărbatul a trecut pe lângă biroul său ordonat cu grijă. Secretarul a deschis gura să spună ceva, dar cele două gărzi care blocau ușa i-au luat-o înainte.

— Treaba dumitale, locotenent Calvone, a rostit solemn una din gărzi când bărbatul a ajuns la un pas în fața lor.

— Nu acum, a izbucnit Bahn, și și-a făcut

vânt printre ei chiar mai înainte să apuce să se dea în lături.

— O misivă urgentă, domnule General, a anunțat Bahn intrând în cameră cu o bucată de hârtie pe care o ținea strâns în mână.

Generalul Creed, Lordul Protector din Khos, nu i-a răspuns. Stătea în schimb cu ochii închiși, pe un scaun de piele înclinat, în timp ce vechiul lui administrator, Gollanse, îi împletea părul lung și negru, pregătindu-l pentru ziua care urma.

— Domnule General, a încercat Bahn încă o dată, iar când celălalt tot n-a răspuns, Bahn a oftat și și-a reamintit în sinea sa: „Nu-l poți grăbi pe omul ăsta”.

Gollanse a mormăit ceva imperceptibil terminând de împletit părul stăpânului. În lumina soarelui părea negru ca pana corbului, fiind doar înspicat cu gri pe la tâmple. Generalul era mândru de coama lui. O purta despletită când era în acțiune, pentru că știa că-i dă un aer tineresc, deși era destul de înaintat în vârstă. A oftat când Gollanse l-a bătut ușor pe umăr ca să-i dea de știre că a terminat.

Generalul Creed s-a ridicat din scaun și s-a uitat la Bahn pentru prima dată.

— Raportează, a spus el din partea cealaltă a camerei.

— Misivă din Minos. De la unul din agenții lor, domnule. Din Lagos.

— Citește-mi-o.

Bahn și-a dres glasul.

— „De la Ministerul Informațiilor Secrete, Al-Minos, departamentul de externe. Generale Creed, vă informăm că am luat la cunoștință că unul dintre agenții noștri a interceptat cu succes o depeșă imperială în apropiere de Lagos. Depeșa felicită contribuția Amiralului Quernmore la înăbușirea revoltei recente din insulă, dar revocă ordinele anterioare referitoare la întoarcerea de urgență a Flotei a Treia în Q'os după un asemenea deznodământ. Dimpotrivă, flotei i se ordonă să rămână deocamdată în Lagos, așteptând instrucțiuni ulterioare. Credem că asta are cumva legătură cu Porturile Libere."

Bahn citise deja scrisoarea de câteva ori. Cu toate acestea, degetele au început să-i tremure din nou. „Calmează-te, omule. S-ar putea să nu însemne nimic."

— Ne-a fost trimisă printr-o pasăre mesager acum patru zile, domnule. Noi am primit-o în dimineața asta.

Generalul Creed nu a trădat niciun semn de îngrijorare, deși Bahn se așteptase la un asemenea calm. De la moartea soției sale, survenită cu trei ani în urmă, generalul a încetat să mai fie luat prin surprindere de orice s-ar fi întâmplat în acest război fără sfârșit cu mannienii. Părea că absolut nimic, niciodată, nu mai putea reprezenta o veste la fel de proastă precum cea pe care o primise în ziua morții ei.

— Mă gândeam eu că-s prea liniștiți în ultima vreme, a murmurat generalul Creed din partea opusă a camerei, unde se întorsese cu fața spre

ferestrele care dădeau spre Scut, cu mâinile împreunate la spate.

Cumva, în ciuda celor spuse, tonul calm al generalului a avut un efect relaxant asupra nervilor lui Bahn. Și-a dat seama încă o dată cât de mult a investit în abilitățile de lider ale acestui om.

„El mi-a devenit un fel de tată, a cugetat Bahn, iar eu sunt precum copilul său."

A bâjbâit cu mâna după unul dintre cele două scaune de lemn din fața biroului și s-a așezat cu greutate. Bahn era dintr-o altă croială decât generalul. Fusese trezit la puțin timp după ivirea zorilor de către Hanlow, din serviciul de informații khosian, după o noapte lungă și fără somn, în care gândurile refuzaseră să-i dea pace. La ușa locuinței primise o depeșă de la un vizitator matinal, o versiune decodificată a mesajului deja mâzgălit undeva în josul foii. Creed probabil că doarme încă, spusese Hanlow, nedorind s-o lase pur și simplu pe un birou. După citirea notei, ochii îi scăpăraseră, întâlnindu-i privirea lui Hanlow, și își dresese vocea. Foarte bine, vorbise el. O să i-o înmâneze personal lui Creed.

După plecarea mesagerului, simpla treabă de a-și găsi cizma stângă se transformase într-o ceartă unidirecționată cu soția lui. Răbdarea lui Marlee nu făcuse decât să-i intensifice izbucnirea de furie și începuse să țopăie prin casă într-un picior, aruncând obiecte în dreapta și-n stânga în căutarea cizmei rătăcite. Treptat, o furie cruntă a pus stăpânire pe el, o stare de spirit nouă pentru el, complet

necunoscută.

Bahn se întorsese și țipase din toți rărunchii la Marlee, o atitudine la fel de surprinzătoare pentru ea ca și cum i-ar fi tras o palmă. Fiul său a părăsit camera; Ariale a început să bocească din dormitorul ei de la etaj.

Marlee își urmase soțul, vorbindu-i pe un ton calm, nelăsându-i spațiu să respire. El s-a uitat la sine însuși, ca și cum ar fi fost străin în propriul corp, conștient de vocea care-i răsuna puternic și ascuțit în toate camerele luminate ale casei, șocat de lucrurile pe care i le spunea soției, lui însuși; de furia care-și croia drum prin el fără niciun temei.

În cele din urmă, Marlee îl prinsese energic de braț.

— Ce se întâmplă? șuierase ea.

Bahn se străduise s-o privească în ochi. Vraja s-a risipit brusc.

„Ce fac?” se întrebase în sinea lui, revenind la dispoziția obișnuită.

Respirând profund, Bahn o mângâiase pe braț în semn de scuză.

— Poate că nimic, spusese el ușor și o trăsese lângă el, îngropându-și fața în părul ei cu miros de fructe, strângându-i puternic în brațe trupul ferm, înconjurându-i cu mâinile talia subțire. Și în îmbrățișarea aceea simțise cum toată îngrijorarea războiului dă buzna în interiorul lui de parcă anii cuiva în vârstă ar fi trecuți brusc asupra cuiva tânăr și neexperimentat, și se întrebase din nou, tremurând: „Ce fac?”— pentru că i se părea că în răspunsul la acea întrebare se cuibărise tot ceea ce iubise sau tot

ce dăduse un sens vieții sale.

Marlee stătea cu cizma dată dispărută într-o mână, pe care o descoperise cu un minut înainte. Ochii le străluciseră când își rezemaseră frunțile una de alta. O sărutase pe obraz în timp ce mai ținea încă în mână depeșa mototolită.

— Ce-o să faceți în privința asta, domnule? a întrebat Bahn, umezindu-și buzele uscate. Mie îmi miroase a invazie.

Bătrânul războinic stătea destul de aproape de fereastră cât să aburească sticla rece cu respirația lui. A curățat-o cu mâneca dintr-un singur gest.

— Da, nu-i așa?

— În Khos?

Un scurt moment de gândire.

— Poate că da— nu m-ar mira deloc.

La acele câteva cuvinte, Bahn a simțit cum se albește la față.

— Sfinte Sisoe. Să dea soarta să nu fie așa.

Creed a rămas tăcut o clipă, cercetând Scutul care se întindea în jos cât vedeai cu ochii.

— Și eu sper asta, a șoptit el. Trebuie să informăm Consiliul.

Bahn a cercetat îndelung profilul lui Creed, vag conturat în lumina zilei. Preț de o secundă, două, nu mai mult, un fior a pus stăpânire pe maxilarul generalului. Apoi a dispărut.

CAPITOLUL 33 -Farlanderul

— Asta-i doar opera noastră, a spus Serèse, prin fereastra trăsurii, privind la distrugerea

lăsată în urmă, la petele de sânge de pe străzi, la clădirile înnegrite din care încă mai ieșea fum.

Baracha s-a uitat la ea lung, perplex. Nu-și înțelegea fiica zilele astea. Lângă el, Ash părea pierdut în lumea lui. Vorbise prea puțin de la aparenta lui însănătoșire.

Trăsura a cotit spre est, către Primul Port, urmând șoseaua lată, șerpuitoare, cunoscută drept Serpentina. Ash a lovit vasul mic cu cenușă care-i atârna la gât, fără să-și dea seama, cugetând la ceva.

Au considerat că era prea riscant să cumpere bilete pentru un vas de pasageri care să-i ducă direct spre Chem; Regulatorii aveau să păzească porturile cu atenție, sperând ca rōshunii să iasă din ascunzătoare acum că porturile se redeschiseseră. În schimb, s-au întâlnit cu un contrabandist alhaziiu pe care-l cunoștea Baracha și i-au oferit acestuia o sumă considerabilă de bani pentru a le rezerva cabine pe vasul său rapid cu un catarg. Acesta voia să transporte o încărcătură de zgură în jos spre Palo-Fortuna; de aici puteau găsi cu ușurință un mijloc de transport înapoi spre Cheem. Era o opțiune mai sigură. Aveau să evite astfel toate vămile, vâslind spre vas într-o barcă mică de la debarcaderul aflat în fața unui depozit particular.

Birjarul a oprit trăsura. În dreapta lor, debarcaderul dădea înspre golful deschis unde era ancorat vasul. Trăsura s-a balansat pe arcuri când cele patru siluete înfășurate în mantii cu glugă, au coborât pe ambele laturi.

Baracha l-a plătit pe birjar și i-a urmat pe ceilalți trei către marginea debarcaderului, unde o barcă mare cu vâsle sălta pe apă. Șase marinari bărboși stăteau la vâsle, supraveghind neîncetat împrejurimile. Stăteau cu vâslele ridicate în aer.

Rōshunii s-au oprit o clipă ca să se uite la flota impresionantă.

— Mă întreb încotro se îndreaptă, a cugetat Baracha.

— Oriunde ar fi, mi-e milă de ei, a răspuns Aléas.

Marinarii așteptau nerăbdători. Nu aveau niciun chef să zăbovească aici, cu vasul lor încărcat și pregătit să pornească.

— Nu uitați, le-a spus Baracha pe un ton scăzut fiicei sale și lui Aléas, suntem sclavi fugari, iar Ash este un călugăr care ne însoțește până la misiunea lui din Minos. Vorbiți doar când vi se vorbește și țineți departe de privirile indiscrete.

Aléas și Serèse au coborât primii în barcă. Marinarii n-au schițat niciun semn de salut, cu excepția instrucțiunilor precise să se așeze repede și să nu le stea în cale. Ash s-a tras înapoi, atingând cu degetele vasul atârnat de gât.

Baracha s-a pus în mișcare să coboare după ei, apoi s-a oprit, cu un picior încă rezemat pe debarcader. A murmurat ceva ce semăna a blestem și s-a întors către Ash.

— Nu vii cu noi, nu-i așa?

— Nu, nu cred că vin.

Alhaziiul s-a îndepărtat câțiva pași de barcă.

Ash l-a urmat încet.

S-au oprit unul lângă altul în soarele blând al dimineții.

— Nu poți face asta, a spus cu tărie Baracha.

— Și totuși trebuie s-o fac.

— Vorbește pe șleau, netot bătrân ce ești. Vrei să-ți răzbuni băiatul. Vrei s-o hăituiești și s-o ucizi chiar pe Matriarhă.

Afirmație pe care Ash nu a negat-o.

Baracha vorbea pe un ton jos, deși cuvintele erau rostite cu patimă.

— Și ce fel de exemplu vrei să dai acționând astfel? Cel mai bătrân rōshun al nostru care-și ia câmpii să caute răzbunare?

— Caut dreptate, nu răzbunare. Măcar atât îi datorez băiatului acum.

Baracha a pufnit.

— Te joci cu vorbele. Dacă faci asta, violezi însuși codul în virtutea căruia existăm. Vorbești despre o vendetă personală, care este împotriva tuturor convingerilor rōshunilor. Chiar și eu îmi dau seama de asta.

— Atunci nu mai sunt rōshun, a replicat Ash răspicat, și nu fac decât să-mi încalc propriul cod, nu și pe cel al ordinului.

Baracha l-a apucat de braț. Bătrânul farlander s-a uitat în jos la mâna care l-a înșfăcat, apoi în sus, la ochii scăpărând de furie.

— Rōshun sau nu, ești un exemplu pentru noi toți. Ți-ai ieșit din minți de supărare, asta-i tot. Nu mai ești tu însuți.

— Nu, nu mai sunt. Am zăcut două săptămâni în sudorile reci ale propriilor coșmaruri. Și ieri-

dimineață m-am trezit doar ca să descopăr că respectivele coșmaruri sunt adevărate.

A atins mâna lui Baracha încleștată pe brațul lui. S-a eliberat fără niciun efort.

— Alhaziiule... nu mai știu nimic altceva decât că nu mai pot trăi cu mine însumi, nici măcar o secundă, dacă nu duc treaba asta până la capăt.

Preț de o clipă, Baracha s-a lăsat cuprins de fiorul mâniei care stătea să irupă. Avea pumnii încleștați, chipul inflamat: așa se întâmpla întotdeauna când nu reușea să-și impună punctul de vedere.

Pe neașteptate însă, i-au venit în minte vorbele Profetului Binecuvântat.

„Nu judeca un om după drumul pe care o apucă. Dacă nu ai parcurs tu însuți drumul acela până la capăt, nu-i poți spune altuia nici încotro se îndreaptă, nici ce lasă în urmă.”

Baracha a privit în sus către cer, apoi în jos spre pământ și înapoi către farlanderul uscățiv răpus de durere din fața lui.

S-a eliberat de furia care-l copleșise.

— Atunci, binecuvântarea lui Zabrihm fie cu tine, netot bătrân ce ești, a spus el.

Și-a întins mâna, Ash s-a uitat la ea o clipă, apoi i-a strâns-o.

Baracha s-a întors lângă barcă, clătinând din cap.

— Baracha, a mârâit Ash.

Bărbatul masiv s-a răsucit pe călcâie. Ash a scos din ambalaj urna cu cenușă. S-a apropiat și i-a întins-o lui Baracha.

— Păstrează asta până mă întorc, a spus el.

Dacă nu mai vin înapoi, ai grijă să ajungă la mama lui. Aléas știe cine-i.

Baracha a dat din cap aprobator. Cu urna în mână, a sărit în barcă. Marinarii au împins ambarcațiunea de lângă debarcader și au început să lovească apa cu vâslele.

În timp ce barca își croia drum prin valuri către vasul care o aștepta, iar apa sărată se învolbura de ambele părți, Baracha s-a răsucit pe locul lui. S-a gândit, probabil, să-l salute pentru ultima dată pe Ash, pentru că a simțit în clipa aceea că nu avea să-l mai vadă, poate, niciodată.

Dar bătrânul se întorsese deja cu fața spre oraș.